

Ưu Đàm Hoa

Ngư Trường Kiếm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Ưu Đàm Hoa

Ngư Trường Kiếm

Hồi 1

Liễu gia nguyệt dạ lâm tai kiếp

Linh điều tây phi cứu tiểu nhi

Cách thành Nam Xương ba mươi dặm về phía Nam, có một tiểu trấn tên gọi Cẩm Giang. Trấn này có tên như vậy vì nó nằm ở bờ Đông sông Cẩm. Cũng như hàng ngàn khu dân cư khác trong phủ Giang Tây, bách tính Cẩm Giang sống bằng nghề gôm sứ. Vì vậy, ở đây lúc nào cũng có khói.

Nhưng đêm nay, ngoài những luồng khói tỏa ra từ hàng trăm lò gôm, còn có một làn khói lạ mịt mù. Không phải chỉ có khói mà còn có lửa nữa.

Khói lửa không bốc ra từ lò nung chén bát, mà từ những căn tiểu xá xinh đẹp trong một trang viện có tên là Liễu gia trang.

Trang chủ Kim Ưng Luân Kiếm Liễu Kính Trung, sau hai mươi năm làm Minh chủ võ lâm, đã quy cố hương ẩn dật nơi này.

Ông là người có tướng sát thê nên đã hai lần khóc vợ. Đến tuổi lục tuần, ông thoái xuất giang hồ, về cố quận cưới người biểu muội của mình là Liễu Phụng.

Đêm rằm tháng tám vừa rồi, Liễu Phụng đã lâm bồn, sinh ra một tiểu hài nhi. Liễu trang chủ vui mừng khôn xiết, đặt cho ái tử cái tên Liễu Kiếm Vân.

Hôm nay chính là ngày đầy tháng của Vân nhi. Trang chủ không mời khách lạ mà chỉ mở tiểu yến để gia nhân trong trang cùng chung vui.

Bốn mươi gia đình, tỳ nữ trong trang đều là đệ tử của Kim Ưng Luân Kiếm. Trong những năm họ Liễu vẫn còn đảm nhận chức vụ Minh Chủ, đám người này đã là những thủ hạ đắc lực. Khi ông về quy ẩn, họ cũng theo về, sinh cơ lập nghiệp ở Liễu gia trang. Võ công họ Liễu siêu quần bạt tụy nên bản lãnh bọn đệ tử đều đáng bậc nhất lưu.

Nhưng đêm nay, vì quá cao hứng, Liễu Kính Trung và bọn hảo hán trong trang đều say mèm. Chỉ có đám nữ nhân là còn tỉnh táo. Chính họ phát hiện ra trăm tên hắc y bịt mặt đã vây chặt Liễu gia trang và bắt đầu phóng hỏa.

Tiếng chuông báo cháy, hòa với tiếng vũ khí va chạm, đã đánh thức những người đang say ngủ.

Đại đệ tử của Kính Trung là Xuyên Vân Tiên Tử, dù là nữ nhân nhưng đã học được tám thành chân truyền Luân Kiếm. Nàng hối hả chạy vào hậu sảnh, tay và lưng trúng thương máu tuôn xối xả.

Liễu trang chủ kinh hãi hỏi:

- Trinh nhi! Bọn địch nhân là cao thủ phương nào mà chỉ vài hiệp đã đã thương được người?

Tiên Tử ghen ngào đáp:

- Sư phụ! Thập Nhị Phi Ma đích thân thống lĩnh hơn trăm thuộc hạ vây chặt bốn bề. Xin sư phụ mau đưa sư nương và công tử đào thoát, bọn đồ nhi sẽ liều chết mở đường máu.

Kim Ưng Luân Kiếm bật cười bi phẫn:

- Tử sinh hữu mệnh, lão phu sao có thể bỏ mặc mấy chục đệ tử thân yêu mà đào sanh cho được?

Liễu phụ nhân dù không biết võ công nhưng tính tình cương liệt. Bà nghiêng răng nói:

- Tướng công bất tất phải lo cho thiếp. Xin hãy bảo Kim Ưng đưa Vân nhi về Nam Lĩnh với sư phụ. Sau này nó sẽ trả hận cho chúng ta.

Kính Trung gật đầu, ông hú lên lãnh lót. Con thần ưng lông vàng to lớn, đang chặn đánh bọn hắc y, nghe gọi vội bỏ xuống, đứng trước cửa phòng đợi lệnh.

Họ Liễu không kịp sang thư phòng lấy bút mực, ông xé bạch bào, dùng ngón tay chấm vào máu trên người Xuyên Vân Tiên Tử, viết vội mấy chữ:

- Sư phụ! Đồ nhi bị bọn Phi Ma tấn công. Xin gọi Kiếm Vân.

Lá huyết thư được cột vào chân đũa bé. Liễu Phụng quán chặt hai nhĩ, bỏ vào vuông lụa dày sẫm màu, cột lại.

Kính Trung cố nén thương tâm, dặn dò Kim Ưng:

- Ưng nhi, ngươi mau đưa công tử về núi Ngọa Long. Hãy bay thật nhanh vì Vân nhi còn quá nhỏ.

Thần ưng quác lên, tỏ vẻ hiểu ý. Liễu trang chủ buộc chặt mỗi khăn lụa vào chân chim. Thần ưng vỗ cánh bốc thẳng lên cao bay về hướng Tây.

Liễu Kính Trung quắc mắt bảo đệ tử:

- Trình nhi! Ngươi đã thọ thương, có ra mặt cũng chẳng ích gì. Ta giao sư nương cho ngươi, hãy cố dùng pho khinh công Xuyên Vân đưa nàng đào thoát.

Tiên Tử lúc này đã được Liễu Phụng băng bó xong. Nàng cúi đầu nhận lệnh, cõng sư nương trên lưng, chạy về phía sau trang.

Lúc này ngọn lửa đã cháy lan đến hậu sảnh, nhưng nhờ đám đệ tử Kim Ưng liều chết chống chọi nên bọn hắc y chưa xông vào được.

Đã có hơn mười người hy sinh.

Liễu Kính Trung an bài xong hậu sự, xách kiếm lướt ra phía sân trước.

* * *

Sáng ra, dân chúng Cẩm Giang kéo đến thì thấy Liễu gia trang chỉ còn là một đồng tro tàn. Hàng trăm xác chết cháy đen không thể nào nhận diện được.

* * *

Nhắc lại, Kim Ưng mang Kiếm Vân bay một mạch đến Nam Lĩnh. Tiếng khóc oa oa của đứa bé dưới chân làm nó sốt ruột, vỗ mạnh đôi cánh.

Chiều hôm sau nó đã đến đỉnh núi Ngọa Long. Nơi mà hai mươi năm trước nó đã rời xa để theo Liễu Kính Trung vùng vẫy giang hồ. Kim Ưng lão nhân, sư phụ họ Liễu chính là người chủ đầu tiên của nó. Nam Lĩnh là rặng núi thấp ở biên giới phía Bắc hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây, cũng là đường chia nước giữa lưu vực sông Trường Giang và Tây Giang. Phía Nam dãy núi chính là vùng đất Miêu Cương. Vì vậy, toàn bộ vùng Nam Lĩnh rừng rậm bạt ngàn, hoang dã. Cọc, beo, rắn rít rất nhiều.

Kim Ưng đáp xuống trước một thạch thất trên sườn núi. Kiếm Vân vẫn khóc nhưng giọng nó khản đặc và yếu ớt. Đã gần một ngày không sữa mẹ, đứa bé chẳng còn hơi sức mà gào thét nữa.

Thần điều quác lên mấy tiếng, không thấy chủ nhân bước ra, nó lại gần, dùng mỏ đẩy cửa. Nhưng chẳng thấy bóng người, bụi bặm phủ đầy, màng nhện giăng mắc khắp nơi.

Kim Ưng thất vọng, vỗ cánh bay lên cao. Nó chợt nhận ra một mái tranh ẩn hiện dưới khu rừng thưa nơi chân núi. Thần ửng lao xuống, đậu trước sân quác liên hồi.

Chủ nhân căn mao xá là một cặp vợ chồng tiểu phu tuổi độ tứ tuần, sống bằng nghề đón củi và bẫy thú rừng. Người chồng họ Cỗ, người ta vẫn gọi là Cỗ Tam Lang.

Phu thê họ Cỗ đang chuẩn bị ăn cơm chiều, nghe tiếng chim ưng lảnh lót, vội chạy ra xem thử.

Nhận ra con chim ưng lông vàng to lớn, cả hai giật mình kinh hãi.

Nhưng Cỗ Tam Lang thường ngày vào rừng đón củi vẫn thường gặp mãnh thú nên kịp trấn tĩnh.

Kim Ưng cúi xuống, dùng mỏ tháo nút vuông lụa khỏi chân tả, ngậm lấy bọc vải, bước đến trước mặt họ Cỗ. Tam Lang quan sát nhận ra thần diệu rất thông linh. Gã hỏi nó:

- Phải chăng linh diệu muốn giao bọc vải này cho chúng ta?

Kim Ưng gục gặt đầu, quác lên vài tiếng. Tam Lang ngồi xuống mở vuông lụa, thấy trong đó là một tiểu hài nhi đỏ hỏn. Gã mừng rỡ ẵm lên trao cho vợ:

- Trời ban cho chúng ta một bé trai kháu khỉnh. Nhưng dường như nó đang mệt mỏi vì đói khát, nàng mau cho nó uống nước, còn ta sẽ ra sau vắt sữa dê.

Kim Ưng thấy tiểu chủ đã có người chăm sóc, nó vỗ cánh bay đi kiếm ăn.

Cỗ Tam Lang và Cỗ thị lấy nhau đã mười mấy năm mà vẫn chưa có con. Nay được một đứa con trai, lòng vui mừng khôn xiết.

Cỗ thị dù chưa hề nuôi con, nhưng bản năng bà mẹ vẫn tiềm tàng.

Cho hài nhi uống nước ngay, nàng nhanh nhẹn tháo lớp khăn và tả lót đã ướt đẫm vì phân và nước tiểu, lấy khăn nhúng nước ấm lau sạch.

Tam Lang đã đem chén sữa dê vào đến. Cỗ thị cho bé uống từng

giọt. Lát sau Kiếm Vân hồi tỉnh, nó bật khóc oe oe. Cổ thị vội bế vào lòng vỗ về và cho nó uống thêm sữa.

Từ đó, Kiếm Vân được vợ chồng họ Cổ nuôi dưỡng. Trong lá huyết thư, Liễu trang chủ ghi độc hai chữ Kiếm Vân chứ không có ghi họ. Vì vậy, Cổ Tam Lang đã lấy họ mình đặt cho đứa bé.

Kim Ưng vẫn lưu lại vùng rừng núi Tần Lĩnh để bảo vệ tiểu chủ.

Sáng sớm, nó đảo một vòng để tìm bắt thú rừng đem về cho phu thê họ Cổ. Kim Ưng là con vật to lớn, dũng mãnh, sải cánh vươn ra rộng hơn trượng. Sau nhiều năm theo Luân Kiếm vào sanh ra tử, chiến đấu hàng trăm trận với các cao thủ giang hồ, nó đâu coi bọn hổ báo ở Nam Lĩnh ra gì.

Số nai, hươu, thỏ, chồn mà Kim Ưng bắt được đã biến Tam Lang thành người nổi tiếng, mỗi lần gã đem ra thành bán.

Ban đêm, Kim Ưng ngủ ngay trên cây cạnh nhà. Năm Vân nhi lên bốn tuổi, thần điều suốt ngày quẩn quít, vui chơi với tiểu chủ. Vân nhi thích được cõng trên lưng con chim ưng để nó bay là đà trên bãi cỏ trước nhà. Cổ thị sợ con té ngã, lấy da nai làm thành vòng cổ chim ưng để Vân nhi giữ chặt. Càng ngày, chim ưng càng bay cao hơn. Phu thê họ Cổ rất lo sợ nhưng Vân nhi nhất quyết không chịu bỏ trò chơi thích thú ấy, nó lăn ra khóc lóc, khiến hai người phải chịu thua. Kiếm Vân là đứa bé hiếu động, gan lì, hầu như không biết sợ là gì. Năm lên mười tuổi đã theo Tam Lang vào rừng đốn củi, bẫy thú và chứng tỏ năng khiếu bẩm sinh của một chàng thợ săn. Tam Lang đã làm cho ái tử một cây cung nhỏ. Chỉ sau hai tháng, Vân nhi đã trở thành tay thiện xạ, trăm phát không sai. Nó thường lén rủ Kim Ưng vào rừng săn thú, đem về khá nhiều dã vị. Cổ Tam Lang la mắng thì nó cười bảo:

- Phụ thân yên tâm, trong khu rừng núi này, không có con mãnh thú nào địch lại Kim Ưng.

Tam Lang lắc đầu chịu thua. Cổ thị trước đây là tỳ nữ cho một gia đình trưởng giả, nhờ vậy nàng biết chữ. Thấy con trai đã đến tuổi học hành, nàng ra sức dạy dỗ. Không ngờ Vân nhi cực kỳ thông tuệ lại có tinh thần hiếu học, chỉ hơn năm đã thuộc hết mấy ngàn mặt chữ. Cổ Tam Lang phải xuống núi, vào trấn tìm mua sách cũ cho y học.

Một trưa nọ, Vân nhi đang ngồi vắt vẻo trên nhánh đào, Kim Ưng từ trên cao đáp xuống, ríu rít gọi tiểu chủ. Vân nhi cười hỏi:

- Ưng nhi định rủ ta đi chơi phải không?

Kim Ưng gật đầu, Vân nhi rón rén chạy vào lấy cung tên, cố không để Cổ thị phát hiện.

Đã lâu rồi Vân nhi không còn cưỡi lên lưng chim ưng vì nó sợ làm người bạn thân yêu phải mệt mỏi. Nhưng lần này, Kim Ưng lại ra hiệu cho tiểu chủ ngồi lên lưng. Vân nhi đành phải chiều ý.

Kim Ưng vỗ cánh bay về phía Đông. Lát sau, nó hạ cánh xuống một khu rừng rậm rạp trên đỉnh núi cuối cùng của rặng Nam Lĩnh.

Dưới gốc cây cổ thụ to lớn, trên thảm lá mục dày đặc là một loài cây lạ, chỉ cao bằng đầu người, thân lá tím thẫm. Vân nhi thích thú hít lấy mùi thơm tỏa ra từ tám quả lạ vàng óng đang lủng lẳng trước mắt.

Kim Ưng quác lên, bảo Vân nhi hái lấy. Kiếm Vân biết Kim Ưng là linh điểu, có thể phân biệt quả có độc hay không. Vì vậy nó yên tâm bước đến hái một trái ăn thử, quả nhiên ngon ngọt phi thường.

Ăn xong năm trái, Vân nhi bảo Kim Ưng:

- Ưng nhi, còn lại ba trái là phần của ngươi đấy.

Thần ưng lắc đầu, Vân nhi cười bảo:

- Té ra người đã ăn trước một quả rồi phải không?

Thấy linh điều gật đầu, Vân nhi ăn nốt ba trái còn lại. Đang định lên lưng chim trở về thì nó nghe bụng nóng như lửa đốt, huyết mạch toàn thân căng phồng. Vân nhi lăn lộn trên thảm lá khô, luôn miệng rên xiết. Cuối cùng, nó ngất đi. Kim Ưng vẫn thản nhiên đứng chờ đợi. Một canh giờ sau, Vân nhi tỉnh lại, nghe cơ thể sung mãn lạ thường. Một luồng sinh lực mới mẻ tạo cho nó cảm giác hưng phấn, khỏe khoắn.

Vân nhi ôm cổ thần ưng thủ thi:

- Chúng ta về thôi.

Trưa hôm sau, Kim Ưng lại rủ tiểu chủ đi chơi. Lần này nó đưa Vân nhi đến căn thạch thất của Kim Ưng lão nhân trên sườn núi. Khu vực này có nhiều hổ báo nên trước đây Cổ Tam Lang đã cấm ngặt ai tử. Mưa gió và mối mọt đã hủy hoại cánh cửa gỗ, chỉ một cái đập cánh của thần ưng đã khiến nó bung ra rơi xuống đất, tan thành những mảnh gỗ mục nát.

Kim Ưng khệnh khạng bước vào trong. Vân nhi tò mò theo sau. Thấy còn hai cánh cửa sổ, Vân nhi mở ra cho sáng sủa. Chúng cũng cùng sổ phận với cánh cửa chính.

Ánh dương quang ập vào, soi sáng gian nhà đá. Nhưng ngoài chiếc thạch án ở cuối và chiếc giường đá bên tay phải, không còn vật dụng nào khác.

Thấy mảnh tường đá trên hương án có nét khắc mờ mờ vì bụi phủ. Vân nhi nhảy lên phủi sạch để xem cho rõ. Năm chữ Kim Ưng Môn Tổ Đường khiến nó thắc mắc, quay xuống hỏi thần ưng:

- Có phải nơi này có quan hệ với Ưng nhi hay không?

Kim Ưng gục gặc chiếc đầu oai vệ. Vân nhi nhảy xuống tròn mắt nhìn

thần ửng mỡ vào một nút bí mật trước thạch án. Một khuôn cửa đá nhỏ hiện ra, linh điều thò đầu vào trong lõi ra một gói vuông vức, trao cho tiểu chủ. Trong ấy chỉ có một quyển sách dày và một phong thư. Tất cả đều ó vàng, cũ kỹ. Văn nhi mở phong thư:

“Liễu Kính Trung đồ đệ!

Đã đến kỳ hẹn với Liêu Đông Tôn Giả, sư phụ phải lên đường đòi lại lệnh phù cho bản môn. Chuyến đi này, lành ít dữ nhiều, nếu ta có mệnh hệ nào, đồ đệ hãy cố khổ luyện võ công, tiếp tục sứ mạng khôi phục bản phái. Nếu không, ta chẳng thể ngậm cười nơi chín suối. Kim Ưng lão nhân di bút.”

Văn nhi dù mới hơn mười tuổi nhưng thiên bẩm thông tuệ, tinh minh. Nó nhíu mày hỏi thần ửng:

- Ưng nhi muốn ta học võ công trong quyển kinh này ư?

Linh điều gật đầu.

* * *

Bảy năm sau, Kiếm Vân đã trở thành một chàng trai tuấn tú. Đôi mày kiếm xéch ngược đến tận chân tóc và nhãn thần sáng như sao. Chiếc mũi cao thẳng, vành môi đỏ như son nổi bật trên nước da trắng hồng. Chàng cũng đã luyện xong quyển bí kíp Kim Ưng Mật Lục.

Không hiểu vì thời gian hay vì tác dụng của cây lạ năm nào, Kim Ưng vẫn khỏe mạnh và bộ lông đã đổi sang màu trắng bạch, óng ánh sắc kim.

Cổ Tam Lang và Cổ thị đã bước vào tuổi lục tuần, tóc chớm bạc nhưng vẫn còn tráng kiện. Họ sung sướng bàn việc tìm vợ cho ái tử. Bỗng một hôm, Kiếm Vân mời song thân ngồi xuống bàn rồi cung kính nói:

- Thừa phụ mẫu, hài nhi có tâm sự chất chứa đã bao năm. Nay dám mong phụ mẫu gỡ rối dùm.

Cổ Tam Lang cười ha hả đáp:

- Có gì con cứ giải bày, cần chi phải lộ vẻ nghiêm trọng như vậy?

- Hài nhi bất hiếu muốn biết thân thể mình có gì bí ẩn hay không?

Cổ thị sa lệ bảo:

- Kiếm Vân đã đến tuổi trưởng thành, ông hãy cho con biết sự thật đi.

Tam Lang gật đầu, bước vào phòng trong lấy ra một túi vải, ông đổ những vật ấy ra, ngài khăn tã, còn có lá huyết thư và bọc châu báu.

Kiếm Vân đọc thư, hiểu ngay cố sự. Chàng ghen ngào hỏi:

- Vậy chính là Ưng nhi đã đưa hài nhi đến đây?

Cổ thị lau nước mắt bảo:

- Ngày ấy người còn đỏ hỏn, chỉ chừng tháng tuổi.

Tam Lang lộ vẻ tiếc nuối:

- Trong thư không viết họ nên ta cũng chẳng biết người ở họ gì?

Kiếm Vân suy nghĩ một lúc, sụp xuống lạy chín lạy:

- Hài nhi chịu ơn dưỡng dục của phụ mẫu mười tám năm, suốt đời vẫn coi mình là người họ Cổ. Sau này có con trai sẽ tiếp tục nối dõi tông đường họ Cổ. Nhưng mối thù của nhà họ Liễu cũng chẳng thể quên. Mong song thân cho hài nhi được lên đường điều tra thân thể.

Cổ thị cúi xuống đỡ chàng lên, ôm chặt lấy khóc ròng:

- Sinh dưỡng đạo đồng, chúng ta dù đứt ruột cũng chẳng dám ngăn con tìm về nguồn cội. Nhưng đường đời chông gai hiểm trở, con phải cẩn thận mới được.

Kiếm Vân an ủi bà:

- Mẫu thân đừng lo, thân thể hài nhi cứng như sắt thép, chẳng ai làm hại được đâu.

Nói xong, chàng bước đến bên lò sưởi giữa nhà, thò tay vào bốc lấy một cục than hồng thật lớn, đem đến trước mặt song thân cười bảo:

- Phụ mẫu xem này, lửa hồng còn không đốt được da thịt hài nhi.

Hai người trợn mắt ngạc nhiên. Cổ thị sợ hãi:

- Vân nhi có mau bỏ xuống đi không?

Chàng cả cười, bóp nát cục than hồng thành muôn tia lửa nhỏ. Để song thân an tâm hơn, vận thần lực nhỏ bật gốc cây đào già.

Cổ Tam Lang hài lòng:

- Thôi đủ rồi, với bản lĩnh ấy chúng ta cũng bớt lo lắng, nhưng phải nhớ câu mảnh hổ trước mặt không bằng độc xà sau lưng.

Cổ thị thắc mắc:

- Nhưng làm sao con biết được cổ hương mình ở chốn nào mà tìm?

Kiểm Vân kính cẩn đáp:

- Một là hài nhi sẽ đi theo Kim Ưng. Hai là dùng danh tự của tiên phụ mà hỏi thăm

Tam Lang lắc đầu:

- Không được! Chẳng may hỏi lầm kẻ thù thì sao? Hoặc giả Kim Ưng có mệnh hệ gì thì mất đi đầu mối. Kim Ưng thông linh hiểu được tiếng người, sao không đọc tên các địa phương cho nó nghe thử?

Kiểm Vân mừng rỡ, rú lên gọi thần ưng. Linh điều xà xuống chờ lệnh.

Kiểm Vân vuốt ve nó rồi bảo:

- Mẫu thân ta sẽ đọc tên các nơi, nếu Ưng nhi nhận ra đâu là nhà của Liễu Kính Trung thì gật đầu.

Cổ thị thông thả đọc từng tên phủ. Khi nghe đến từ Giang Tây, nó gật đầu lia lịa.

Sáng hôm sau, Tam Lang dẫn Kiểm Vân xuống núi, đến huyện thành Nam Dương bán mấy viên ngọc.

Lão chủ nhân tiền trang là một lão già nhỏ bé mặt gian xảo như mặt chồn. Đôi mắt lão lảo liên đánh giá cha con họ Cổ là bọn què mùa ngốc nghếch nên định trả rẻ.

Kiểm Vân nhãn quang sắc bén, nhận ra vẻ thiếu thành thực của lão. Chàng đặt bàn tay hữu lên mặt quày, quắc mắt bảo:

- Nếu lão có tà ý thì sẽ như chiếc quày gỗ mục này.

Dứt lời, bàn tay chàng vàng rực như ánh hoàng kim, ngập sâu vào lớp gỗ đen bóng. Lão chủ kinh hãi chấp tay vái lia lịa:

- Xin đại vương yên tâm, tiểu nhân là người trung thực, quyết không dám trả rẻ dù chỉ một phân.

Lát sau, hai người trở về với bốn ngàn bảy trăm lượng bạc trong túi. Cũng như lúc đi, Kiểm Vân cùng Cổ Tam Lang chạy nhanh như gió. Tam Lang thích thú cười ha hả:

- Nhớ lại vẻ mặt của lão chủ nhân tiền trang, ta không nén nổi cơn tức cười.

Đến gần sơn trấn, chàng đặt phụ thân xuống. Cổ Tam Lang hăm hở gõ cửa một tòa nhà xinh xắn treo bảng bán.

Cái giá một ngàn hai trăm lượng làm hài lòng cả chủ và khách. Chủ cũ là một bà lão hom hem đang định về sống với con trai gần đấy. Bà vui vẻ gọi người dọn ngay đồ đạc.

Chiều hôm đó, Kiểm Vân về núi cũng Cổ thị ra nhà mới. Mua sắm những vật dụng cần thiết, mãi đến gần nửa đêm mới hoàn tất.

Sáng ra, Cổ thị đi chợ sớm, sắp tiệc tổng hành. Kiểm Vân không biết uống rượu, chỉ ba chung mặt đã đỏ hồng, trông như xuân nữ. Cổ Tam Lang vỗ đùi cười khà khà:

- Vân nhi anh tuấn như vậy, tất sẽ vướng vào lưới tình sớm đấy.

Cổ thị vào trong lấy ra một gói giấy dài cho ái tử:

- Sáng nay ta ghé vào lò rèn trong trấn, hỏi mua cho con một thanh kiếm. Lão họ Trương nhìn mặt bảo lão chỉ biết rèn dao, búa, cuốc, xẻng chứ không rèn kiếm. Nhưng cuối cùng, lão vào nhà lấy ra thanh kiếm cũ này và nói là vật truyền gia từ đời tổ phụ, phải đúng trăm lượng mới bán. Ta đành cắn răng mua đại, chứ chẳng lẽ để con không vũ khí tùy thân?

Kiểm Vân cảm động đỡ lấy, mở bọc vải ra xem. Chiếc vỏ bằng đồng đã rỉ sét nhưng hoa văn chạm trổ rất tinh xảo. Chàng rút kiếm, nghe hơi lạnh tỏa vào mặt, lưỡi kiếm không sáng ngời nhưng cũng chẳng han rỉ, chỉ một màu bạc mờ mờ. Chuôi kiếm bằng sừng đen nhánh, khắc chìm hai chữ: Tuệ Kiếm.

Chàng múa thử thấy rất vừa tay, mừng rỡ cảm tạ Cổ thị:

- Đội ơn mẫu thân đã ban cho bảo kiếm!

Cuối giờ Thìn, chàng khăn gói lên đường. Cổ Tam Lang bắt chàng phải đem theo ngàn lượng bạc và nửa túi châu báu.

Kiểm Vân không biết cưỡi ngựa nên chỉ dựa vào đôi chân đi mãi về hướng Đông. Linh điều đi theo dẫn đường, đôi lúc xà xuống, bắt những con thỏ rừng chia sẻ cho tiểu chủ.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 2

**Tương giang cổ động phùng hảo hữu
Xú tử thù tri nhất nữ nhân**

Mười ngày sau, chàng đến bờ sông Tương. Trời đã trở rét đậm, tuyết rơi phủ trắng hàng cây cạnh bờ và vạn vật. Thấy đò vẫn còn ở tít mạn Đông, chàng bước vào phạn điểm gần đấy ăn trước. Kiếm Vân không uống rượu, nhưng khi tiểu nhị dọn cơm canh lại có kèm

bình rượu nhỏ, chàng mỉm cười uống thử một chung.

Kim Ưng chắc không bắt được con thỏ nào nên hạ cánh bước vào đòi ăn. Kiếm Vân gọi cho nó hai cân thịt bò sống. Thực khách trong quán trầm trồ khen ngợi con chim quý.

Ăn xong, thoáng thấy đồ đã đến giữa sông, chàng gọi tiểu nhị tính tiền rồi đứng lên bước ra khỏi quán.

Vừa đến cửa, chàng phát hiện có bàn tay thọc vào thắt lưng, chỗ chàng dắt túi bạc. Kiếm Vân không hề quay lại, nhưng bàn tay hữu của chàng đã nắm chặt cổ tay tên móc túi. Chàng ung dung dắt gã đi về phía bờ sông. Đến nơi, chàng quay sang lạnh lùng bảo:

- Người còn trẻ sao không kiếm việc lương thiện mà làm, lại học thói bắt lương?

Thì ra đó chính là tên khất cái lúc nãy ngồi trước cửa phạn điểm. Mặt gã lem luốc nhưng đôi mắt tinh anh, linh hoạt. Gã gượng cười, khoe hàm răng trắng tinh như ngọc:

- Xin đại ca tha cho một lần, tiểu đệ nhịn đói từ hôm qua đến giờ nên phải làm bậy.

Kiếm Vân nhìn sâu vào đôi mắt sáng, cảm nhận được vẻ thành thật nên buông tay gã ra, móc túi bạc trao cho gã một nén mười lượng:

- Người cầm lấy chút bạc này mà ăn uống. Nhưng đừng móc túi nữa, lỡ bị người khác bắt gặp sẽ bị đòn đấy.

Tiểu hóa tử nhận bạc cười khi khi:

- Đại ca quả là người rộng rãi, tiểu đệ tên gọi Hàn Tiên, dám hỏi danh tính đại ca.

Kiếm Vân cười mát:

- Ta là Cổ Kiếm Vân.

Hàn Tiên hỏi tiếp:

- Cổ đại ca định đi đâu?

- Giang Tây!

Hóa tử mừng rỡ bảo:

- Tiểu đệ cũng đang trên đường về Giang Tây. Hay đại ca cho tiểu đệ đồng hành được không?

Nụ cười của gã rất hồn nhiên và chân thật. Kiếm Vân suốt một thời thơ ấu chỉ làm bạn với Kim Ưng, nay gặp họ Hàn tính tình lanh lợi, hoạt bát, chàng sinh lòng cảm mến:

- Cũng được, nhưng đồ đã sắp sang sông, ta chờ người ăn sao kịp?

Hàn Tiên phì cười:

- Bên kia sông cũng có quán cơm, sang đấy ăn cũng được, tiểu đệ nhịn đói quen rồi.

Đồ chắt, hai người ngồi sát bên nhau, Kiếm Vân ngạc nhiên khi thấy

họ Hàn lem luốt, y phục vá víu mà cơ thể không hề hôi hám. Đến bờ Đông, hai người vào phạn điểm. Kiếm Vân ngạc nhiên khi thấy Hàn Tiên gọi một lúc sáu, bảy món ăn, nhưng mỗi đĩa gã chỉ ăn vài miếng. Lúc tính tiền, Kiếm Vân không khỏi đau lòng khi thấy Hàn Tiên đã xài gần hết mười lượng bạc mà chàng cho gã.

Ra đến ngoài, Kiếm Vân mở bọc hành lý, lấy ra mười nén bạc trao cho họ Hàn, lạnh lùng bảo:

- Người cầm lấy số bạc này rồi đường ai nấy bước!

Hàn Tiên sửng sốt hỏi:

- Tiểu đệ có lỗi làm gì mà đại ca xua đuổi?

Chàng thở dài bảo:

- Người chưa từng khó nhọc để mưu sinh nên không biết trân trọng những vật thực của thế gian. Hàng trăm vạn người phải đổ mồ hôi để cung cấp những món ăn lúc này. Bản thân ta cũng đã lặn lội rừng sâu, cống từng bó củi, bắt từng con thú, nên không thể chịu được cách ăn uống hoang đàng của người.

Hàn Tiên sợ hãi, nắm chặt tay chàng van xin:

- Tiểu đệ biết lỗi, xin đại ca lượng thứ. Thề có hoàng thiên chứng giám, từ nay tiểu đệ sẽ ăn hết những món mình gọi ra, không dám phung phí nữa.

Đôi mắt to tròn của gã nhòa lệ và đầy vẻ thiết tha, khiến Kiếm Vân động lòng trắc ẩn. Chàng thở dài:

- Thôi được! Nếu người đã lập trọng thệ như thế, ta cũng chẳng thể nhẫn tâm.

Hàn Tiên mừng rỡ liếc chàng:

- Đại ca tướng mạo tôn quý, tính tình rộng rãi, không ngờ lại có quá khứ cơ cực như vậy?

Kiếm Vân là người trầm lặng, ít nói nhưng Hàn Tiên chẳng hề để ý đến điều ấy. Gã luôn miệng nói cười, kể chuyện cổ sự võ lâm cho chàng nghe. Thấy gã kiến văn uyên bác, thông thuộc qui củ giang hồ, lai lịch hảo hán thiên hạ, Kiếm Vân vô cùng khâm phục.

Họ đến huyện Hành Dương lúc trời sụp tối. Hàn Tiên nhanh nhẩu dẫn chàng vào một khách điểm nhỏ. Gã lớn tiếng bảo chủ quán quày cho hai phòng. Kiếm Vân nhíu mày nói:

- Một phòng cũng đủ cho hai người, có chi phải mượn đến hai phòng?

Hàn Tiên sửng người, nhưng nhớ đến tính tiết kiệm của chàng, gã cắn răng bảo:

- Dạ, đại ca nói đúng, một phòng cũng được.

Kiếm Vân bỏ hành lý và trường kiếm lên giường, rủ Hàn Tiên đi tắm.

Gã bối rối đáp:

- Tiểu đệ thân thể yếu đuối, trời Đông không dám đụng đến nước, chỉ lau sơ thôi. Đại ca vào tắm trước đi.

Kiểm Vân tắm gội xong bước ra. Hàn Tiên vào nhà tắm, hai khắc sau mới xong, nhưng những vết lem luốc đã sạch sẽ, nhưng thay vào đó là những vết máu sạm màu. Kiểm Vân ngỡ ngàng đưa tay sờ mặt họ Hàn rồi bảo:

- Người bị thế này lâu chưa?

Gã áp úng đáp:

- Từ ngày còn rất nhỏ.

Kiểm Vân chăm chú nhìn, thờ dài bảo:

- Nếu không có những vết máu đáng ghét kia, người đáng gọi là mỹ nam tử.

Hàn Tiên ngượng ngùng đáp:

- Dù sao cũng chẳng thể anh tuấn, hiêng ngang bằng đại ca.

Hai người thả bộ dạo quanh huyện thành tìm nơi dùng bữa tối. Hàn Tiên có vẻ rất thông thuộc địa phương này. Gã dẫn chàng đến một quán cơm sang trọng. Biết chàng ngần ngại, gã lớn tiếng bảo đảm:

- Đại ca yên tâm, quán này có nhiều món ngon và rất rẻ tiền.

Kiểm Vân tủm tỉm cười:

- Ta không quen vào những chỗ như thế này, nhưng không phải do tính hà tiện. Hàn đệ muốn ăn món gì cũng được, nhưng phải ăn cho hết.

Hàn Tiên nghe chàng xưng hô thân mật, gã vui mừng khôn xiết:

- Đại ca chịu nhận kẻ xấu xa này làm tiểu đệ rồi sao?

Hai người bước vào, chưởng quầy biến sắc mặt, cung kính cúi chào, đích thân dẫn khách đến bàn.

Chỉ nửa khắc sau, mười mấy món ăn thượng hạng đã được mang lên. Hàn Tiên nhăn mặt:

- Các người đem nhiều quá sao ta ăn hết được?

Chưởng quầy cười hề hề đáp:

- Dạ bẩm, nếu món nào không ăn hết, bỏn điểm sẽ không tính tiền.

Kiểm Vân quê mùa, cứ tưởng cung cách làm ăn của nơi này là thế.

Hàn Tiên vui vẻ, gấp thức ăn cho chàng, phần gã chỉ ăn có đúng một món cá chưng.

Kiểm Vân thắc mắc thì gã đáp:

- Tiểu đệ đã hứa với đại ca nên chẳng dám quên, một đĩa cá thì còn ăn hết được, thêm món nữa chắc dạ dày tiểu đệ không kham nổi.

Kiểm Vân cười bảo:

- Các đĩa đều không lớn, một mình ta ăn cũng hết, Hàn đệ yên tâm.

Hàn Tiên cảm động, đưa đĩa gấp những món khác. Kiếm Vân đầu ngờ rằng những món ăn trên bàn đều được đầu bếp số một của phủ Hồ Nam đích thân nấu nướng, vì vậy chàng ăn rất ngon miệng. Cuối bữa, hai người nhìn nhau cười vì các đĩa, tô đều sạch sẽ. Kiếm Vân gọi chưởng quầy tính tiền. Lão chạy đến liếc Hàn Tiên dò ý. Gã giả đồ che miệng ngáp, lắc nhẹ hai ngón tay. Chưởng quầy hiểu ý, kính cẩn thưa:

- Xin nhị vị cho lão phu xin hai lượng.

Kiếm Vân giật mình hỏi lại:

- Lão có tính lắm không, sao mà rẻ quá vậy?

Hàn Tiên nạt ngang:

- Quán này nổi tiếng rẻ nhất thiên hạ, hai lượng là phải rồi.

Kiếm Vân nghi hoặc nhưng vẫn móc tiền ra trả.

Hai người đang định ra về, bỗng nghe ngoài cửa vọng vào một giọng cười dài ghê rợn, đình tại nhức óc:

- Bỗng bang đã hạ lệnh cho các người đóng cửa quán, sao lại dám coi thường? Đêm nay, bỗng Ma Quân sẽ thiêu hủy nơi này.

Lão chưởng quầy mặt hắc về lộ khụ, đứng thẳng lưng sang sảng đáp:

- Phận điểm của lão phu không có khả năng đóng cho quý bang mỗi tháng hai vạn lượng bạc, nhưng cũng chẳng thể đóng cửa mà nhin đối. Tôn giá đừng ép người quá mức.

Kiếm Vân cau mày hỏi:

- Lão áo đen râu rậm kia là ai?

Hàn Tiên sợ hãi đáp:

- Lão ấy là Hắc Tu Ma Quân, đứng thứ mười hai trong Thập Nhị Phi Ma. Chúng đã thành lập một bang hội có tên là Võ Lâm Bang, mưu đồ thống trị giang hồ.

Gần đây họ bành trướng sang đất Hồ Nam, bắt các hiệu buôn, quán xá phải nộp thuế, nếu không sẽ phải đóng cửa.

Kiếm Vân nghe đến tên bọn cừu nhân, sát khí bốc lên phủ kín khuôn mặt đẹp, mắt tỏa hàn quang lấp lánh.

Hàn Tiên kinh hãi ngăn cản:

- Đại ca chớ khinh động, võ công của Ma Quân rất cao cường, thủ hạ lại đông đảo.

Kiếm Vân không đáp, gạt tay của họ Hàn, đứng lên bước đến đối diện với Ma Quân. Chàng gằn giọng hỏi:

- Lão là Hắc Tu Ma Quân trong Thập Nhị Phi Ma phải không?

Lão Ma thấy chàng cốt cách anh hùng, nhưng tuổi còn quá trẻ nên coi thường. Lão bật cười ngạo nghễ:

- Đúng vậy! Người là ai mà sao biết tiếng lão phu?

Kiểm Vân khẩn thềm vong hồn phụ mẫu rồi buông chậm từng tiếng:

- Ta sẽ lấy mạng lão!

Ngày xưa Kim Ưng Luân Kiếm Liễu Kính Trung chỉ học được pho Kiếm Pháp Mật Lục, nên ít ai biết được rằng Kim Ưng Môn còn có pho chưởng Kim Thủ Liên Hoàn Trảm.

Kiểm Vân nhờ ăn được tám trái Tử Diệp Kim Quả, lại học võ từ năm mười một tuổi nên đạt được sáu thành Kim Quang Thần Công, luyện thành pho chưởng độc nhất vô nhị.

Thân ảnh chàng như ánh chớp xông vào cuốn lấy lão ma. Đôi bàn tay tỏa ánh vàng kim, lúc chưởng, lúc trảm tạo thành chiếc kén thép bao chặt đối phương.

Hắc Tu Ma Quân kinh hãi múa tít thanh Quỷ Đầu Dao bảo vệ toàn thân. Đây là lần đầu tiên Kiếm Vân giao đấu nên không khỏi bối ngỡ, chiêu thức kém phần linh hoạt, biến hóa.

Chàng đánh một hơi bảy mươi hai chiêu của pho chưởng pháp, tuy không lấy được mạng Ma Quân nhưng đấu pháp hoàn thiện được một bước.

Ma Quân thấy đối thủ đánh lại chiêu đầu, cười khinh thị phản công.

Thanh Quỷ Đầu Dao loang loáng ánh xanh, sát khí mịt mù.

Kiểm Vân đã bình tâm trở lại, vận dụng pho khinh công Kim Ưng Phiêu Phong, đảo lộn trong bóng đao, cố quan sát đao chiêu, tìm chỗ sơ hở, thỉnh thoảng xuất một chiêu như sấm sét.

Hắc Tu Ma Quân thấy kim thủ của đối phương cứng rắn nhu thép luyện, mấy lần chạm đao mà không hề thọ thương, lão giật mình kinh sợ.

Sau hơn ba trăm chiêu, Kiếm Vân đã làm chủ được pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm, chàng cười nhạt, vung song thủ vũ liên tám chưởng chặn đứng đường đao. Rồi chàng nhập nội, vươn tả thủ khóa chặt lưỡi đao còn bàn tay hữu thọc sâu vào lồng ngực Ma Quân. Chiêu Kim Trảm Tội Tâm không phải là sát chiêu lợi hại nhất, nhưng vì được sử dụng đúng lúc nên rất hữu hiệu.

Hắc Tu Ma Quân rú lên thảm thiết khi bàn tay thép của chàng rọc xuống mở tung lồng ngực và vùng bụng lão ra. Máu phun ụt đầy mặt và y phục Kiếm Vân. Chàng lùi lại nhìn thảm trạng của đối phương, mỉm cười lạnh lẽo.

Hàn Tiên thở phào nhẹ nhõm, buông lời vu vơ:

- Còn mười tên áo đen kia chắc không nên để sống sót làm gì!

Lão chưởng quầy khẽ gật đầu, nhảy ra phía trước quát lớn:

- Giết!

Chung quanh bọn áo đen Võ Lâm Bang này giờ đã có một hàng rào người vây chặt. Nhìn qua thì tưởng họ là thường dân đến xem náo nhiệt, nhưng khi có lệnh, đao kiếm giấu kín trong người tung ra, chụp xuống bọn hắc y. Chưa đầy nửa khắc chẳng còn một tên sống sót.

Lúc này, Hàn Tiên ra vẻ sợ hãi, bảo Kiếm Vân:

- Đại ca mau theo tiểu đệ đào tẩu, kéo quan quân kéo đến thì nguy to.

Kiếm Vân nghe lời, chạy theo gã vào nhà bếp, thoát ra bằng cửa sau, luồn qua hàng chục ngõ hẻm chẳng chịt. Hai người về đến khách điểm, vào bằng lối cửa sổ.

Tắm gội thay y phục xong, Kiếm Vân thở dài bảo:

- Khi giao đấu ta mới biết võ công mình còn chưa được tinh thực lắm. Nếu không đâu cần đến ba trăm chiêu mới giết được lão ma?

Hàn Tiên an ủi:

- Kinh nghiệm chiến đấu không thể có ngay được. Chỉ sau vài trận, bản lãnh đại ca sẽ hoàn thiện hơn.

Kiếm Vân lộ vẻ hối tiếc:

- Ta một mình tự luyện, không có minh sư chỉ giáo nên chắc còn nhiều sai sót. Nếu gặp cùng lúc hai, ba lão Ma Quân chắc ta không địch nổi.

Hàn Tiên hiếu kỳ hỏi:

- Đại ca có mối thù với Thập Nhị Phi Ma ư?

Mắt chàng lóe lên vẻ cừu hận:

- Thù giết cha mẹ lẽ nào không báo phục?

Hàn Tiên biết rõ bản lãnh siêu phàm của bọn Phi Ma, gã lo sợ cho Kiếm Vân, nhú mày suy nghĩ rất lâu. lát sau, gã mỉm cười bảo:

- Tiểu đệ cần ra ngoài một lát, đại ca ngủ trước đi.

Kiếm Vân đang ngờ ngác nhìn những bông tuyết rơi ngoài song, giật mình quay lại nhìn thấy Hàn Tiên gầy ốm, nhỏ bé. Chàng vỗ trán cười bảo:

- Ta luyện thần công toàn thân không sợ nóng lạnh nên quên rằng Hàn đệ chưa có áo ngự hàn. Trong bọc hành lý có gần ngàn lượng bạc, Hàn đệ lấy một ít ra phổ mua áo lông. Loại nào ấm nhất thì mua, trong việc này không cần phải tiết kiệm.

Hàn Tiên cảm động, mắt long lanh như sắp khóc. Gã bước lại giường lấy hai nén mười lượng rồi đi ra.

Đầu canh ba gã mới trở về, xúng xính trong chiếc áo lông cừu trắng muốt. Trên tay là một chiếc màu đen.

Kiếm Vân vẫn chưa ngủ, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Ta đã có, Hàn đệ mua thêm làm gì?

Hàn Tiên khúc khích cười:

- Chiếc áo da dê của đại ca đã cũ rồi, tiểu đệ thấy họ bán rẻ nên mua luôn hai cái. Đại ca tưởng mạo anh tuấn, mặc mãi áo da dê coi sao được.

Chàng thấy gã có lòng lo lắng cho mình, không nổi trách, chỉ hỏi:

- Thế hai cái bao nhiêu?

Họ Hàn thản nhiên đáp:

- Chỉ có năm lượng thôi!

Kiểm Vân gật gù:

- Địa phương này bán gì cũng rẻ. Thôi chúng ta đi ngủ để mai lên đường sớm.

Hàn Tiên sợ hãi nói:

- Đại ca cứ ngủ trên giường, tiểu đệ quen ngủ dưới đất rồi.

Kiểm Vân quát mắt bảo:

- Người có còn coi ta là đại ca không đấy?

Tia mắt chàng đầy vẻ uy nghi. Hàn Tiên run bắn người, ngoan ngoãn trèo lên giường, nằm sát vách.

Kiểm Vân theo thói quen, cởi áo để lộ thân hình cường tráng, chắc nịch. Hàn Tiên vội nhắm mắt, quay mặt vào trong. Kiểm Vân khoan khoái buông người xuống nệm bông, sau trận đấu quyết liệt, chàng ngủ rất nhanh.

Hàn Tiên nghe mùi nam nhân nồng nàn tỏa ra từ cơ thể chàng. Gã không thể ngủ được, nằm nghiêng người ngắm khuôn mặt anh tuấn, đoan chính của đại ca. Gã chợt nhận ra mình có ý tưởng muốn ôm lấy chàng, nép vào thân hình nồng ấm kia mà thiếp đi. Một giọt lệ len trào ra khóe mắt.

Kiểm Vân bỗng trở mình, lăn một vòng đến bên Hàn Tiên, chàng vươn tay ôm chặt gã vào lòng. Bàn tay hữu vô tình đặt lên ngực tả của gã.

Hàn Tiên run rẩy nằm im, cơ thể hần mềm nhũn không còn chút khí lực. Da mặt đỏ hồng vì thẹn thùng khi đùi chàng gác lên bụng dưới. Gã mở mắt nhìn lên trần nhà, cắn răng chịu đựng. Hai khắc sau, dường như đã giải quyết được một nan đề nào đó trong tâm tư, gã thở dài, rúc đầu vào ngực Kiểm Vân thiếp đi.

Sáng ra, Kiểm Vân tỉnh giấc trước. Chàng nhận ra thân hình mềm mại, thơm tho trong vòng tay của mình. Hàn Tiên gối đầu vào tay của chàng ngủ rất ngon lành. Kiểm Vân mỉm cười khẽ gỡ vòng tay của gã, xuống giường vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc chàng bước ra, Hàn Tiên đã thức giấc và đang xếp gọn gối chăn.

Kiểm Vân cười khà khà bảo:

- Ta tưởng chỉ mình ta khi ngủ có tật xấu, ai ngờ Hàn đệ cũng vậy.
Đêm qua người ôm ta ngủ rất ngon.

Hàn Tiên đỏ mặt đáp:

- Tại đại ca ôm tiểu đệ trước chứ bộ.

Kiểm Vân cười xòa:

- Từ năm mười tuổi ta đã ngủ chung với phụ thân. Ban đêm, núi rừng Nam Lĩnh rất lạnh, vì vậy, phụ tử ta phải ôm nhau mà ngủ mới đủ ấm. Từ đó thành thói quen.

Hàn Tiên lẳng lặng ra sau rửa mặt, thay y phục.

Hai người rời khách điểm, tiếp tục hành trình về hướng Tây. Hàn Tiên bảo chàng:

- Đường về Giang Tây còn gần ngàn dặm, sao đại ca không mua ngựa mà cưỡi? Tiểu đệ đi bộ không nổi đâu.

Kiểm Vân ngấm nghi thân hình họ Hàn, chàng bước đến thò hai tay chụp lấy thắt lưng gã nhấc bổng lên rồi đặt xuống, lắc đầu:

- Hàn đệ quá nhẹ, chắc chỉ chừng sáu mươi cân. Khi nào mỗi chân cứ bảo ta cõng. Phụ thân ta nặng gấp hai lần người mà ta còn cõng người chạy được hàng trăm dặm. Hơn nữa, ta đâu biết cưỡi ngựa?

Hàn Tiên chịu thua, nói lang qua chuyện khác. Ra đến cửa Tây thành, thấy vệ đường có đám đông, vọng tiếng khóc tức tưởi của nữ nhân. Kiểm Vân dừng bước, nhón chân nhìn vào. Chàng vốn dĩ đã cao lớn nên nhìn rất rõ cảnh tượng. Một phụ nhân tuổi trạc tam tuần và bốn đứa bé đang quỳ cạnh một xác chết quần chiếu. Trên đầu họ là những giải khăn tang xé từ chiếc áo trắng cũ kỹ nào đấy.

Phụ nhân nức nở khấn cầu:

- Tiện phụ dập đầu mong chư vị quý nhân nhỏ lòng thương, bố thí cho ít bạc để chôn cất tiên phu. Hai năm bệnh hoạn đã khiến gia sản tiêu tan, nhà cửa cũng chẳng còn. Tiện phụ nguyện làm nô bộc để trả ơn.

Cũng có người ném xuống vài phân bạc rồi bỏ đi. Kiểm Vân nhìn gương mặt ngây thơ, hốc hác của bốn tiểu đồng, chúng đang run rẩy dưới màn tuyết lạnh. Chàng bắt nhãn, len vào trong, dịu giọng hỏi:

- Đại tẩu cần bao nhiêu bạc để mai táng vong phu?

Phụ nhân nghẹn ngào đáp:

- Tiện phụ chỉ xin hai chục lượng là đủ.

Kiểm Vân cau mày hỏi tiếp:

- Rồi sau đó đại tẩu sẽ làm gì để nuôi dưỡng con thơ?

Phụ nhân bật khóc:

- Tiện phụ cũng chẳng biết nữa!

Kiểm Vân móc túi hành lý lấy ra mười nén bạc nhẹ nhàng đặt xuống

trước mặt người đàn bà bất hạnh, ôn tồn nói:

- Tiểu đệ xin tặng trăm lượng bạc để đại tẩu lo tang chế và làm vốn nuôi dưỡng bốn tiểu hài.

Phụ nhân vui mừng khôn xiết, dập đầu lạy lục. Kiếm Vân quay lưng đi thẳng. Mọi người nhìn theo với vẻ ngưỡng mộ, tưởng chàng là tay đại gia công tử nào đó.

Hàn Tiên chạy theo, nắm tay chàng bảo:

- Đại ca đối với bản thân thì dè xèn, sao đối với người lại hậu hĩnh như vậy?

Kiếm Vân nghiêm mặt đáp:

- Tiền tài chỉ là vật ngoại thân, chỉ có giá trị khi xử dụng đúng lúc. Mẹ con họ cần số bạc ấy hơn chúng ta rất nhiều.

Hàn Tiên không nói ra nhưng lòng càng thêm kính phục nhân cách của chàng. Con người sơn dã kỳ lạ này có lối suy nghĩ đơn giản nhưng cao cả biết bao.

Được chừng mười dặm, thấy trán họ Hàn ướt đầm mồ hôi, Kiếm Vân đưa lưng bảo gã trèo lên. Hàn Tiên thoáng đỏ mặt nhưng vẫn tuân lệnh.

Đường quan đạo vắng vẻ, ít người qua lại, Kiếm Vân vận khinh công lướt đi như cánh chim. Được vài dặm, bỗng Kim Ưng quát lên báo động, chàng chậm bước quan sát đoạn đường trước mặt.

Cách chừng tám trượng, có một con mãnh hổ lông trắng nằm cạnh vệ đường. Một lão nhân tóc bạc như sương đang gối đầu trên lưng mãnh thú, ngủ rất say sưa.

Kiếm Vân thần nhiên bước tới. Khi gần đến nơi, Bạch Hổ thức giấc, gầm lên vang dội. Lão nhân ngồi dậy, che miệng ngáp dài, cất tiếng mắng chàng:

- Tên tiểu quỷ kia, sao ngươi dám phá giấc ngủ của lão gia?

Kiếm Vân đặt Hàn Tiên xuống, vòng tay kính cẩn thưa:

- Xin lão trượng lượng thứ, văn bối đã cố nhẹ bước nhưng không thoát khỏi sự phát hiện của Bạch Hổ.

Lão già cười gằn bảo:

- Ngươi cố thêm một người trên lưng, bước chân nặng nề nên tiểu hổ mới giật mình. Gã kia có què quặt gì đâu sao lại phải cố? Thật đáng xấu hổ.

Kiếm Vân là người đại lượng, kính lão, chàng kiên nhẫn giải thích:

- Tiểu đệ của văn bối cơ thể gầy ốm, bạc nhược nên không đi bộ được lâu. Văn bối khỏe mạnh nên phải giúp y.

Lão nhân không ngờ chàng còn trẻ mà độ lượng như biển, chẳng hề giận trước thái độ vô lý của lão. Lão nhân gãi đầu lẩm bẩm:

- Tên tiểu tử này khó đối phó thực, biết làm sao gây sự bây giờ?

Hàn Tiên đứng sau lưng Kiếm Vân nhìn lão tùm tùm cười. Lão nhân diện tiết chỉ mặt Kiếm Vân mắng chửi:

- Người quả là tên ngốc tử hiếm có trên đời. Chẳng lẽ ai bắt nạt người cũng được hay sao?

Kiếm Vân nghiêm nghị đáp:

- Lão trượng tuổi cao, đáng bậc tổ phụ, dù có mắng mỗ đôi câu cũng chẳng sao. Vãn bối nào dám phạm thượng.

Lão nhân thở dài ngao ngán:

- Nếu ta chửi cha mắng mẹ người thì sao?

Kiếm Vân cười khở:

- Vãn bối một mực lễ độ, lẽ nào lão trượng lại nỡ buông lời xúc phạm đến phụ mẫu.

Lão nhân bực dọc bước đến trước mặt chàng, nói bằng giọng vừa đe dọa, vừa cầu khẩn:

- Ta năn nỉ người hãy đấu với ta vài chưởng, nếu không ta sẽ đào mồ cuốc mả người lên mà chửi thực đấy.

Hàn Tiên nói thầm vào tai chàng:

- Tiểu đệ thấy lão không có ác ý, chắc chỉ muốn đấu với đại ca vài hiệp cho đỡ lạnh. Giang hồ có rất nhiều quái nhân, đại ca chiều ý lão một chút.

Kiếm Vân gật đầu, xoay qua bảo lão nhân:

- Nếu lão trượng có nhã hứng chỉ giáo, vãn bối xin hầu tiếp vài chiêu cho giãn gân cốt.

Lão nhân mừng rỡ cười khà khà, xắn tay áo:

- Có thể chứ, để xem người có bao nhiêu bản lĩnh mà người ta hết lời khen ngợi như vậy.

Kiếm Vân cung kính vái chào rồi đem pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm ra thi triển. Chưởng kinh cuộn cuộn như sóng dữ ập đến, kèm theo những thức sát thủ của bàn tay và ngón tay. Pho tuyệt học này phối hợp cả chưởng, chỉ, trảo và cương đao, uy lực kinh thế hãi tục. Lão nhân cao hứng liên tiếp tung ra những chiêu kỳ bí. Mỗi lần chàng đối phó không đúng, lão hét lên:

- Sai rồi!

Sau hai trăm chiêu, Kiếm Vân thức ngộ ra rằng lão nhân quái dị này đang chỉ điểm cho chàng cách biến hóa trong đấu pháp. Chàng đánh chậm lại, chăm chú tìm cách giải phá chiêu thức của lão nhân. Đến chiêu thứ một ngàn, Kiếm Vân đã lãnh hội được toàn bộ tinh túy của pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm, tùy tâm phi phát. Lão nhân đưa bất cứ chiêu nào ra cũng có ngay chiêu thức để đối kháng.

Hết chiêu thứ hai ngàn, lão nhân tung mình nhảy ra thở dốc nói:

- Thôi đủ rồi! Ta đã già yếu không thể nào theo kịp bọn thiếu niên. Kiếm Vân biết mình đã thu được lợi ích rất nhiều, chàng sụp xuống nền tuyết lay tạ:

- Vãn bối Cổ Kiếm Vân đội ơn lão trượng đã chỉ giáo.

Lão cười khà khà bảo:

- Người mà người tri ân chẳng phải là ta đâu.

Dứt lời, lão nhảy lên lưng Bạch Hổ đi mất.

Hàn Tiên dịu dàng hỏi:

- Phải chăng lão già kỳ dị đó đã cố ý chỉ dạy cho đại ca?

Kiếm Vân gật đầu phần khởi:

- Đúng vậy! Giờ đây ta tự tin đã hoàn toàn nắm được phi Kim Thủ Liên Hoàn Trảm. Dầu phải đối phó với hai, ba đại cao thủ cũng không đáng sợ.

Kim Ưng sa xuống, trong đôi móng vuốt của nó là một con thỏ tuyết béo mập. Kiếm Vân rủ Hàn Tiên vào khu rừng cạnh đường làm thịt thỏ. Vừa nhổ lông xong con thứ nhất thì thần ưng lại đem về con nữa.

Dưới gốc cây cao lớn rậm rạp này, tuyết không rơi qua lọt, rải rác có sẵn ít cành khô. Hàn Tiên gom lại, bật hỏa tập nhóm lên. Trời đông, củi ướt nên mãi một lúc lâu lửa mới chịu cháy đều.

Kiếm Vân bảo Hàn Tiên mở bọc hành lý lấy lọ muối. Gã thấy túi châu báu mở ra xem thử, reo lên:

- Đại ca! Số bảo ngọc này đáng giá đến mấy chục vạn lượng.

Kiếm Vân mỉm cười:

- Hàn đệ thích thú thì cứ việc lấy vài viên. Đó là của gia bảo mà song thân ta để lại.

Hàn Tiên sung sướng lựa chọn mãi, nhưng cuối cùng gã cột lại, không lấy viên nào cả. Kiếm Vân hỏi thì gã ngượng ngùng, cúi đầu nói:

- Châu ngọc này dành để đại ca cưới vợ, tiểu đệ lấy làm gì?

Kiếm Vân bật cười sang sảng:

- Hàn đệ lo xa quá, trước khi báo được mối thù diệt gia, ta thề không nghĩ đến chuyện yêu đương. Thôi, mau lại đây ăn thử món thỏ nướng xem sao?

Họ vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ. Bỗng Hàn Tiên áp ứng hỏi:

- Tiểu đệ mạo muội xin hỏi danh hiệu lệnh cố phụ?

Kiếm Vân đã đem lòng tin yêu họ Hàn nên không dấu diếm. Chàng thở dài đáp:

- Ta chỉ biết tiên phụ quê ở Giang Tây, danh tính là Liễu Kính Trung.

Hàn Tiên thẳng thốt:

- Kim Ưng Luân Chiến Liễu Kính Trung?

Kiểm Vân vỗ đùi:

- Có lẽ đúng vì Ưng nhi trước đây có bộ lông vàng sậm.

Chàng bèn kể cho gã nghe thân thế bi thảm của mình.

Hàn Tiên xúc động bảo:

- Tiểu đệ sẽ sát cánh giúp đại ca phục thù cho bá phụ, bá mẫu. Mười tám năm nay, võ lâm vẫn không biết Thập Nhị Phi Ma chính là thủ phạm huyết án Liễu gia trang. Nhưng không hiểu sao chúng chỉ mới xuất đầu lộ diện, thành lập Võ Lâm Bang chừng năm nay?

Kiểm Vân tự lự một lúc rồi nói:

- Có lẽ bọn chúng sợ Kim Ưng lão nhân biết nội vụ, tìm chúng trả thù nên mới im hơi lặng tiếng chờ xem.

Hàn Tiên chân thành bảo:

- Tiểu đệ tuy võ công không bằng đại ca nhưng lăn lộn giang hồ đã nhiều năm, hiểu rõ cục diện võ lâm. Lực lượng Võ Lâm Bang cực kỳ hùng hậu, nếu đại ca ra mặt tầm thù chắc chắn sẽ thất bại. Tốt nhất là nên dấu mặt tĩa dần chúng từng tên.

Kiểm Vân cười xòa:

- Mặt ta dù có mang râu cũng chẳng giấu được ai. Chẳng lẽ suốt ngày bịt mặt?

Hàn Tiên lắc đầu:

- Không phải! Ý tiểu đệ muốn nói rằng mỗi lần đại ca xuất hiện hạ thủ một tên sẽ mang dung mạo khác để bọn Phi Ma chẳng biết địch thủ mình là ai.

Dứt lời, gã lấy ra mười mấy chiếc mặt nạ da người mỏng dính, giúp chàng mang thử một tấm. Kiểm Vân soi người và chiếc gương đồng nhỏ của họ Hàn, thấy mình hoàn toàn khác lạ. Chàng sửng người hỏi:

- Sao Hàn đệ không dùng mặt nạ mà che đi những vết máu?

Hàn Tiên tủm tỉm cười:

- Tiểu đệ nào có kẻ thù mà phải cải trang? Hay đại ca đã chán gương mặt xấu xí này rồi?

Ăn xong, đã là giữa giờ Mùi, hai người tiếp tục lên đường.

Ba ngày sau, họ đến ranh giới giữa hai phủ Hồ Nam và Giang Tây, đoạn quan đạo ở đây, phải đi qua hai vách núi cao. Hàn Tiên mệt mỏi ngủ vùi trên tấm lưng rộng của Kiểm Vân. Càng ngày, tình cảm của họ càng thêm thắm thiết. Hàn Tiên quen dần với vòng tay rắn chắc của Kiểm Vân mỗi đêm đông.

Bỗng cước trình của Kiểm Vân chậm lại, chàng nhận ra một con lừa

đen đang đứng chặn đường. Trên lưng nó là một đạo nhân râu tóc đồ hung, lưng đeo trường kiếm. Chàng chậm rãi đến gần, cúi đầu thưa:

- Xin đạo trưởng cho phép vãn bối được đi qua.

Hàn Tiên giật mình tỉnh giấc, thấy đạo nhân, gã biến sắc, thật nhanh xuống núp sau lưng Kiếm Vân.

Lão đạo cười nhạt bảo:

- Ta không ngờ một tên đại ngốc như ngươi mà cũng có người để ý. Nếu muốn qua cửa ải này, phải để họ Hàn lại đây.

Kiếm Vân nghiêm nghị hỏi:

- Chẳng hay Hàn tiểu đệ đắc tội gì với đạo trưởng? Vãn bối là huynh trưởng nguyện đứng ra nhận thay.

Đạo nhân gằn giọng:

- Có tội hay không, ngươi cứ hỏi gã là rõ. Nếu muốn chuộc tội cho Hàn Tiên, một là đấu với ta trăm chiêu, hai là để ta đánh vào lưng ba roi.

Kiếm Vân quay lại, thấy mặt mũi Hàn Tiên tái mét, nước mắt nhạt nhòa. Chàng an ủi gã:

- Bất kể Hàn đệ có lỗi làm gì với đạo trưởng, đại ca cũng gánh vác được.

Chàng cởi áo lông cừu, bước đến đồng dục nói:

- Hàn đệ đắc tội với bậc trưởng thượng, vãn bối còn mặt mũi nào mạo phạm nữa. Xin đạo trưởng ban cho ba roi và xóa bỏ lỗi cũ cho họ Hàn.

Đạo trưởng giật mình trước khí độ của chàng. Đa số các thiếu niên thường cao ngạo, khinh đời, động một chút là vung đao, rút liêm. Vậy mà tên tiểu tử này dám vì huynh đệ đưa lưng chịu nhục.

Lão cười nhạt:

- Được, để xem sau ba roi ngươi còn làm anh hùng được nữa không?

Lão vung roi quất thẳng tay, xé rách một đường dài trên áo, máu bắn ra nhuộm đỏ thân roi.

Hàn Tiên thét lên đau đớn:

- Đại ca!

Đạo nhân sững sốt hỏi:

- Sao ngươi không vận công chống đỡ?

Kiếm Vân cười buồn:

- Đã chịu lỗi thì còn vận công làm gì?

Đạo nhân bẽ nát cây roi, quăng xuống đất, dơ hai ngón cái khen:

- Hảo hài tử, ta chịu thua ngươi rồi đó. Hai roi kia không cần đánh

nữa. Nhưng người phải rút kiếm ra để ta chỉ cho vài chiêu thức. Lúc này Hàn Tiên đã kịp bôi lên vết thương một loại cao đặc biệt. Kiếm Vân không còn nghe đau nữa. Chàng phấn khởi vòng tay đáp:

- Vãn bối tự học nên biết còn nhiều sai sót, mong tiên trưởng dạy dỗ. Kiếm Vân đem pho Luân Kiếm ra thi triển, kiếm quang loang loáng xoay tròn như bánh xe thép cuốn đến, chiêu nối chiêu liên miên bất tuyệt. Đạo nhân ung dung di chuyển trong màn kiếm quang, lúc điểm, khi chém vào những chỗ sơ hở trong kiếm chiêu của đối phương. Chàng là người thông tuệ, lập tức bổ xung được chỗ khiếm khuyết, càng ngày đường kiếm càng liền lạc, kín đáo. Cũng như Bạch Hổ lão nhân, Hắc Lư đạo trưởng liên tiếp tung ra hàng ngàn chiêu kiếm kỳ ảo, bức bách chàng phải đối phó.

Sau hơn ngàn chiêu, Kiếm Vân không còn nhớ tên chiêu thức nữa, chàng chỉ thuận tay giải phá. Sáu mươi bốn chiêu Luân Kiếm biến hóa thành mấy ngàn chiêu.

Bổng đạo nhân chém nhanh mấy kiếm, nhảy khỏi đấu trường, nghiêm giọng bảo:

- Người là người có thiên bẩm võ học tuyệt cao, tâm tư chính trực, thuần hậu. Chỉ tiếc không gặp minh sư nên thành tựu chỉ có giới hạn. Thập Nhị Phi Ma võ công cực kỳ lợi hại, phải khổ luyện thêm mới mong toàn mạng. Hàn Tiên cơ trí tinh minh sẽ giúp người đối phó với thủ đoạn gian hiểm của bọn tà ma. Ta giao cho người trách nhiệm bảo vệ gã, nếu để gã thương tâm, đau lòng, ta sẽ lóc thịt người ra. Nói xong, lão lên lưng lừa đi mất, Kiếm Vân tính tình đôn hậu chứ chẳng phải kẻ ngu xuẩn, chàng hỏi họ Hàn:

- Nếu ta không làm thì cả hai cao thủ kia đều là người thân của Hàn đệ?

Hàn Tiên ngượng ngập gật đầu:

- Tiểu đệ muốn võ công của đại ca tăng tiến tên đã nhờ hai vị thúc tở giúp đỡ.

Kiếm Vân lạnh lùng bảo:

- Ta đối với người một dạ chân thành, sao người lại dấu giếm lai lịch của mình?

Hàn Tiên sợ hãi sụp xuống ôm chân Kiếm Vân khóc vùi:

- Đại ca đừng giận, thân thể tiểu đệ rất phức tạp, lúc này chưa thể nói ra được. Nếu đại ca không lượng thứ cho, tiểu đệ xin chết tại đây để chứng minh cho lòng dạ của mình.

Dứt lời, gã quỳ thẳng người lên, rút tiểu đao đâm vào ngực trái.

Kiếm Vân hoảng hốt tước lấy đao, quăng ra xa rồi ôm lấy gã vỗ về:

- Hàn đệ có nỗi khổ riêng, đại ca sẽ không hỏi han thêm nữa. Lẽ nào người lại nỡ bỏ ta?

Hàn Tiên thấp hơn Kiếm Vân cả cái đầu, gã gục vào ngực chàng, mỉm cười sung sướng.

Kiếm Vân bỗng có cảm giác họ Hàn đã trở thành một phần thân thiết của đời mình. Chàng cười bảo:

- Hàn đệ sao hay khóc quá. Từ năm mười tuổi đến giờ, ta chưa sa lệ bao giờ.

Hàn Tiên thẹn thùng xô chàng ra:

- Tại đại ca ép người thái quá chứ tiểu đệ đâu dễ mũi lòng như vậy.

Trong lòng gã rửa thắm Kiếm Vân là thiên hạ đệ nhất ngốc tử.

Tối đến, hai người ngồi trong phòng trọ bàn bạc, chuyện trò. Kiếm Vân hỏi họ Hàn:

- Hôm ấy ở Hành Dương, ta sát hại Hắc Tu Ma Quân, rất nhiều người trông thấy. Nhưng sao mấy ngày qua, không thấy bọn chúng truy sát?

Hàn Tiên cười tinh quái:

- Đâu phải đại ca? Trên giang hồ đều truyền tụng rằng một đại hán mặt đen râu rậm là hung thủ. Võ Lâm Bang đang dốc lực lượng truy lùng gã mặt đen.

Kiếm Vân suy từ mối liên hệ giữa họ Hàn và hai lão kỳ nhân, thức ngộ được rằng thân phận Hàn Tiên rất cao quý, dường như gã là ái tử của một nhân vật danh tiếng lẫy lừng nào đó. Chàng hỏi dò:

- Té ra Hàn đệ đã cho người tung tin thất thiệt, đánh lạc hướng bọn Phi Ma?

Hàn Tiên gạt đầu. Kiếm Vân tư lự nhìn ngọn lửa trong đĩa đèn lóe lên mới nói:

- Lúc rời Nam Lĩnh, ta tưởng có thể đối mặt với mười hai lão ma đầu, liệu chết báo thù. Nhưng giờ đây ta hiểu rằng không dễ gì tiếp cận được chúng. Hàn đệ có cao kiến nào không?

Hàn Tiên suy nghĩ một lát nói rằng:

- Theo thiên ý của tiểu đệ, Võ Lâm Bang thế mạnh người đông. Dù đại ca võ công quán thế cũng chẳng thể tự tiện xông vào tổng đàn tầm thù. Chỉ có cách dụ từng tên ra khỏi ổ mà tiêu diệt.

Kiếm Vân tán thành, hỏi lại gã:

- Thế Hàn đệ có biết vị trí tổng đàn và các phân đàn Võ Lâm Bang tọa lạc ở đâu không?

- Tổng đàn đặt ở núi Tín Dương, bờ Nam sông Hoài, còn phân đàn thì tỉnh nào cũng có. Như ngay tại thành Cam Châu này chẳng hạn.

Kiếm Vân nhú mày:

- Nếu như Hàn đệ nói rằng Liễu gia trang đã thành bình địa thì chúng ta bắt tất phải đến đó nữa. Chi bằng điều tra tình hình phân đàn Cam Châu rồi tiêu diệt chúng, chặt dần vây cánh của bọn Phi Ma.

Hàn Tiên cười bảo:

- Đại ca yên tâm, chỉ nội ngày mai, chúng ta sẽ biết rõ tình hình.

* * *

Sáng hôm sau, Hàn Tiên rời khách điểm đi đến cuối giờ Ngọ mới trở về. Hắn hơn hờ nói:

- Phân đàn chủ chính là Độc Nhãn Ma Quân, người thứ mười trong Thập Nhị Phi Ma, thiện dụng đồng côn, bản lãnh cao cường hơn Hắc Tu Ma Quân. Nhân số ước chừng bảy mươi tên. Sơ đồ nhà cửa của phân đàn, tiểu đệ đã có trong tay.

Gã trải lên bàn một tờ hoa tiên, vẽ rất rõ ràng vị trí các chốt canh và thời khắc qua lại của bọn tuần tra.

Kiểm Vân cao hứng ôm lấy Hàn Tiên hôn liền ba cái vào má. Họ Hàn then thùng xô chàng ra:

- Tiểu đệ nào phải nữ nhân mà đại ca hôn hít như vậy?

Chàng cười ha hả nói:

- Xin lỗi Hàn đệ, lúc còn thơ ấu, mỗi lần ta săn được thú rừng, phụ thân thường hôn ta để tỏ lòng thương yêu, tán thưởng.

Cuối canh đêm ấy, có hai bóng đen xâm nhập vào phân đàn Võ Lâm Bang ở thành Cam Châu. Toàn thân hắc y, mặt bịt khăn đen. Một người cao lớn, còn người kia thấp bé, họ chính là Kiểm Vân và Hàn Tiên. Đến lúc này, Kiểm Vân mới biết khinh công và thủ pháp giết người của họ Hàn chẳng thua kém chàng bao nhiêu. Thanh tiểu đao của gã cắt cổ bọn võ sĩ canh gác mặt sau êm thấm hơn cắt cổ gà. Không hiểu gã dùng loại chất dẫn hỏa nào mà dù trời Đông ẩm ướt, tuyết phủ dày mà các bức vách gỗ của tòa hậu sảnh bùng cháy dữ dội, soi sáng cả một vùng.

Kiểm Vân đứng sẵn trên nóc trước đại sảnh, chờ Độc Nhãn Ma Quân xuất hiện.

Tiếng chiêng báo cháy và tiếng quát tháo vang dậy cả trời đêm. Độc Nhãn Ma Quân mình trần trùng trục, xách đồng côn chạy ra sân trước.

Kiểm Vân rút lên thánh thót, tung mình xuống đối diện với lão ma.

Chàng đưa tay kéo khăn đen, để lộ gương mặt đen đúa, trầm giọng bảo:

- Độc nhãn Ma Quân, đã đến lúc ngươi đền tội phóng hỏa giết người ở Liễu gia trang mười tám năm trước.

Lão ma gầm lên:

- Phải chăng chính người đã sát hại thập nhị đệ của ta?

Kiểm Vân quát lớn:

- Đúng vậy!

Vừa dứt lời, chàng vung Tuệ Kiếm chém liền mười bốn thức. Lão ma vũ lộng đồng côn chống đỡ.

Kiểm Vân dồn thêm ba thành công lực vào thân kiếm khiến kiếm quang rực rỡ ánh vàng kim. Kiếm ảnh trùng trùng cuốn đến, chạm vào luồng hắc quang của đồng côn.

Lão ma thấy đối phương dùng trường kiếm mỏng manh va chạm với vũ khí nặng là đồng côn mà không hề kém thế, lão thầm e ngại.

Trong lúc đó, Hàn Tiên như bóng ma, lướt quanh các phòng ốc trong phân đàn. Tay gã liên tiếp phóng ra những viên đạn nhỏ bằng hạt nhãn nhưng sức cháy rất mãnh liệt. Bọn bang chúng đuổi theo sát nút nhưng không cách nào bắt kịp gã.

Đánh đến chiêu thứ một trăm, Kiếm Vân gầm lên như hổ dữ, xuất chiêu sát thủ Luân Kiếm Lôi Nộ, chàng tung mình lên cao hơn trượng, chụp lưới kiếm xuống đầu Độc Nhãn. Lão thấy kiếm chiêu kỳ ảo, uy mãnh như sấm sét, vội vận toàn lực múa tit đồng côn che chở thân tâm.

Nhưng thanh Tuệ Kiếm chứa đầy mười hai thành công lực, chặt đồng côn làm thành ba khúc, sả đôi thân hình Độc Nhãn Ma Quân thành hai phần bằng bặt.

Kiểm Vân đắc thủ rút lên báo hiệu rồi tung mình lướt qua đầu đám bang đồ đang ngơ ngác, biến mất vào màn đêm.

Vài hôm sau, tin tức về cuộc phục hận của hậu nhân Kim Ưng Liễu Kính Trung loan rộng khắp giang hồ. Võ Lâm Bang họp khẩn cấp chuẩn bị đối phó.

Lúc này Kiếm Vân và Hàn Tiên đang trên đường đến Hán Khẩu để triệt hạ phân đàn ở đó.

Để khỏi bại lộ hành tung, Kiếm Vân đã dặn dò Kim Ưng không được tiếp cận chàng nếu không có lệnh.

Thành Hán Khẩu nằm ngay đoạn sông Hán Thủy đổ vào Trường Giang, thuyền bè qua lại tấp nập nên kinh tế phồn vinh. Hai người vào thành, nghỉ trọ trong Giang Ba khách điếm.

Hàn Tiên lại đi dò thám tình hình. Chiều xuống, gã trở về với vẻ băn khoăn:

- Đại ca, nhân số của chúng ước trăm người, phân đàn chủ là Quỷ Nhãn Ma Quân, đứng thứ mười một. Nhưng hôm kia có một toán bịt mặt khoảng mười người đến bổ xung. Tiểu đệ chỉ sợ trong đám đó có vài tên lão ma, chúng ta sẽ rơi vào bẫy.

Kiểm Vân thở dài bảo:

- Không phải ta tự thị võ công, nhưng dù có địch không lại, ta vẫn có thể thoát đi an toàn. Chỉ lo cho Hàn đệ mà thôi.

Hàn Tiên cảm động, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu đại ca đã quyết vào hồ huyết thì tiểu đệ có kế sách này. Đêm nay chúng ta không đột nhập phân đàn mà đến trước cửa khiêu chiến. Chỉ mình đại ca ra mặt, còn tiểu đệ ở vòng ngoài quan sát. Khi cần thiết sẽ tung hỏa đạn mở đường cho đại ca.

Kiểm Vân đồng ý, cuối canh hai, chàng y theo kế hoạch, đến phân đàn Hán Khẩu khiêu chiến. Quả nhiên chúng phòng bị rất nghiêm mật, từ xa mười trượng đã phát hiện ra chàng.

Kiểm Vân chậm rãi bước đến cổng chính, vận công quát lớn:

- Quỷ Nhãn Ma Quân, hậu nhân của nhà họ Liễu đã đến đây.

Hàng chục ngọn đuốc lập tức được đốt lên, soi sáng mảnh đất phủ tuyết phía trước.

Đại môn mở lớn, ba lão già áo trắng thống lĩnh năm mươi thủ hạ bước ra. Lão đi giữa có cặp mắt xanh tà quái, chắc là Quỷ Nhãn. Lão bên tả gương mặt phúc hậu, miệng cười toe toét, tay luôn phe phẩy chiếc quạt xếp dù trời giá rét. Nhân vật còn lại hai tay dài quá gối.

Ba lão ma thấy đối phương chỉ có một mình, ra hiệu cho thủ hạ vây chặt. Quỷ Nhãn nhìn gương mặt đen đúa của Kiểm Vân gần giọng:

- Đêm nay, bốn Ma Quân sẽ xé xác ngươi làm trăm mảnh để tế vong hồn Hắc Tu và Độc Nhãn.

Kiểm Vân lạnh lùng bảo:

- Còn hai lão ma kia sao không giới thiệu cho ta biết?

Lão cầm quạt cười âm hiểm:

- Lão phu là Thiết Phiến Ma Quân, em thứ tám, còn kia là lục ca Trường Thủ Ma Quân.

Kiểm Vân cao giọng:

- Mười tám năm xưa, các ngươi giết phụ mẫu ta, nay ta quyết lấy máu bọn ngươi rửa hận.

Dứt lời, chàng vung song thủ lướt vào như cơn lốc. Dù biết mình khó lòng địch lại ba kẻ đại thù nhưng chúng muốn giết chàng cũng chẳng phải chuyện dễ.

Quỷ Nhãn vung trường kiếm chụp lấy thân trên còn Thiết Phiến tấn công hạ bàn. Trường Thủ vươn đôi tay dài như tay vươn, dờ tuyết học Long Trảo Tụy Hồn đánh vào hậu tâm đối phương.

Pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm là võ học bí truyền, cực kỳ ảo diệu và lợi hại. Càng đánh chiêu thức càng nhuần nhuyễn, nghiêm mật và lạnh lẽo. Đã trăm chiêu trôi qua, ba lão ma vẫn Ỗ ập đảo được chàng.

Quỷ Nhãn gầm lên phần nộ, múa tít trường kiếm xô đến. Đôi mắt lão lấp loáng sát quang.

Kiểm Vân dồn thần công bảo vệ hậu tâm, đảo bộ xuyên vào màn kiếm quang, song thủ hóa thành ngàn chưởng phong vũ vào thân kiếm. Quỷ Nhãn nghe kiếm chấn động rung lên và chậm lại. Lão kinh hãi định nhảy lui thì tả thủ Kiếm Vân đã như lưỡi đao chọc vào bụng dưới lão vạch thẳng lên. Quỷ Nhãn gào lên thảm thiết. Vừa lúc đó, Kiếm Vân nghe lớp cương khí hộ thân rung nhẹ, vội xoay người đưa Quỷ Nhãn ra chống đỡ. Thiết Phiến cắm ngập vào lưng đồng bọn chúng nhưng vai tả của Kiếm Vân cũng bị một trảo như trời giáng. Chàng biết mình đã thọ thương, không thể tái đấu liền rút lên thánh thót, rút Tuệ Kiếm chụp xuống đầu Thiết Phiến Ma Quân.

Ở ngoài, Hàn Tiên nghe hiệu lệnh, tung mấy chục viên hỏa đạn vào hàng ngũ bọn banh đồ. Lân hỏa nổ tung, bám vào người chúng bốc cháy dữ dội, mùi vải và da thịt cháy khét lẹt.

Lạ thay, cùng lúc đó từ ngoài tường vây phân đàn lại có hàng trăm viên hỏa đạn rót vào khiến nhà cửa bốc cháy ngút trời.

Kiểm Vân thấy đã đến lúc thoát thân, chàng nhún chân bốc lên cao, dồn đủ mười hai thành công lực vào thân kiếm, xa xuống như thần ưng, bủa lưới thép vào đầu Thiết Phiến.

Lão nghiêng răng múa quạt chống cự. Trường Thủ Ma Quân cũng vội biến thế, vũ hai đạo chưởng phong ngăn cản.

Nhưng chiêu Luân Kiếm Ván Tâm khí thế như núi đổ, chém gãy Thiết Phiến và chặt luôn cánh tay hữu. Nếu không có đạo chưởng kinh của Trường Thủ Ma Quân thì Thiết Phiến lão ma đã táng mạng.

Kiểm Vân không dám sánh cường, lăn tròn trên tuyết xông vào làn khói hỏa đạn tẩu thoát.

Hàn Tiên đã chờ sẵn, tung thêm hỏa đạn cản đường bọn Võ Lâm Bang rồi chạy theo Kiếm Vân.

Còn cách khách điểm chừng hai dặm, Kiếm Vân chợt lão đảo rồi ngã vật xuống mặt tuyết. Hàn Tiên kinh hãi, ngồi uống xem xét, thấy chàng đã mê man bất tỉnh, miệng sùi bọt mép, hiện tượng giống như trúng độc.

Gã vội lấy một viên dược hoàn màu lam bỏ vào miệng chàng rồi cõng lên lưng chạy về hướng khác.

Một khắc sau, gã đưa Kiếm Vân vào một trang viện đồ sộ trong thành. Nhờ ánh đèn lồng treo trước cửa, bọn vệ sĩ nhận ra người quen, mau mắn mở cửa và sụp xuống thi lễ. Hàn Tiên chẳng thèm để ý, lướt thẳng vào trong.

Hai tên gác cửa đại sảnh thấy gã cõng người trên lưng biết chuyện

khẩn cấp vội mở toang cánh cửa gỗ.

Hàn Tiên đặt Kiếm Vân lên trường kỷ rồi lớn tiếng gọi:

- Thúc tổ! Thúc tổ!

Một lão già râu tóc bạc phơ chạy ra, đó chính là Bạch Hổ lão nhân.

Lão ngái ngủ hỏi:

- Có chuyện gì mà Hương nhi hốt hoảng như vậy?

Hàn Tiên bật khóc:

- Thúc tổ! Liễu đại ca bị trúng độc thảo của Trường Thủ Ma Quân.

Lão nhân biến sắc mặt quát bảo bọn vệ sĩ đốt thêm nến rồi thăm mạch cho Kiếm Vân. Lão cởi áo chàng ra quan sát vết thương nơi vai tả. Thần công hộ thể của Kiếm Vân bảo vệ được xương cốt nhưng không cản được năm móng tay thép tẩm độc cắm vào da thịt. Giờ đây vết thương sưng phù lên và nám đen.

Hàn Tiên nghẹn ngào nói:

- Tôn nữ đã cho chàng uống Phong Mạch hộ Tâm Đơn.

Lão nhân gật đầu, bảo họ Hàn giữ Kiếm Vân ngồi vững rồi xếp bằng sau lưng chàng, dồn nội lực vào cơ thể để trục độc.

Nửa canh giờ sau, mồ hôi lão toát ra như tắm, buông tay thở dài bảo:

- Loại độc Tội Tâm Hoại Cốt này thiên hạ vô song, ta có thể dồn chúng vào huyết Cự Môn để chờ giải dược. Nếu trong mười ngày không tìm được thuốc Kiếm Vân sẽ vô phương sống sót.

Hàn Tiên nghiêng răng nói:

- Hay là chúng ta kéo róc lực lượng đến phân đàn Vũ Hán, bắt lão Trường Thủ phải đưa giải dược?

Lão nhân cười thắm:

- Người quên rằng Thần Bí Môn của chúng ta bị khống chế bởi lời giao ước mười năm với bọn Phi Ma hay sao?

Hàn Tiên bật khóc:

- Thúc công! Vậy chúng ta phải làm sao để cứu chàng đây?

Lão nhân nghiêm mặt:

- Phương hướng thì đã có sẵn, chỉ sợ người không kham nổi mà thôi.

Hàn Tiên tái mặt lắp bắp:

- Ý thúc công muốn nói rằng Hương nhi phải đưa chàng về núi cầu xin nội tổ?

- Đúng vậy! Nội tổ người thừa sức giải cứu cho Kiếm Vân. Nhưng sau đó hung kiết thế nào chưa rõ.

Hàn Tiên suy nghĩ xuất thần, cuối cùng gạt lệ lắm bầm:

- Đành phải liều một chuyến, cùng lắm chết cả đôi. Kiếp sau chấp cánh uyên ương

Nàng sụp xuống ôm chân lão nhân cầu khẩn:

- Lòng Hương nhi đã quyết, xin thúc công đưa tôn nữ và Kiếm Vân về núi. Thời gian mười ngày rất ngắn.

Lão nhân gật đầu, bảo nói vệ sĩ chuẩn bị xe song mã. Lão đích thân cầm cương đưa cháu gái và Kiếm Vân lên đường. Chín ngày sau, họ đến chân núi Nam Sơn cách thành Hán Tung hai mươi dặm.

Ngự Trường Kiếm

Hồi 3

Ngạo cốt trinh tâm kinh nữ sắc Vong niên tri kỷ kết kim lan

Nam Sơn không phải mà ngọn núi cao nhất Thiểm Tây, nó chỉ nổi tiếng nhờ cánh rừng cây xinh đẹp. Nhưng giờ đây phủ tuyết dày trên cành lá, che mất vẻ kỳ tú vốn có.

Hàn Tiên cõng thân hình nặng một trăm sáu chục cân của Kiếm Vân, cùng Bạch Hổ lão nhân lướt nhanh lên núi. Đã bốn năm nàng không trở lại nơi này. Nhìn cảnh vật thân yêu chẳng khỏi tủi lòng.

Gần đỉnh núi có một bình đài rộng hàng trăm mẫu, trên ấy là một sơn trang lộng lẫy, đồ sộ và uy nghiêm. Đại môn sừng sững cao hai trượng, bốn chữ Thần Bí Sơn Trang cân bằng đá đen, trên nền vân thạch trắng, càng làm tăng vẻ lạnh lùng.

Bốn tên môn đồ gác cổng mừng rỡ định chào hỏi, kịp thấy vẻ mặt sầu khổ của Hàn Tiên, bọn chúng lặng lẽ mở cửa nghiêng mình thi lễ.

Hàn Tiên cõng Kiếm Vân vào hiên đại sảnh, đứng trước đồng cổ, vung dùi đánh liên chín tiếng. Trống đồng vang lên như sấm dậy. Một khắc sau, cửa đại sảnh mở ra. Dù mới đầu Ngộ mà đèn nến sáng choang, dọc theo đại sảnh là hai hàng người đông đúc ước bốn trăm cao thủ. Họ nhìn Hàn Tiên với vẻ yêu mến.

Phần cuối đại sảnh cao hơn tiền sảnh khoảng nửa trượng, trang trí huy hoàng lộng lẫy như chốn hoàng thượng ngự triều. Trên cổ đại ý lót gấm là một lão nhân thanh bào tuổi bát tuần, đội mũ triều thiên, râu tóc bạc nhưng da mặt trắng hồng, mịn màng không một nếp nhăn. Cảnh ông là một thiếu phụ tuổi tác khó đoán. Nếu bảo nàng hai mươi hay bốn mươi cũng đều chẳng sai. Nhan sắc nàng đáng bậc mẫu nghi, thiên kiều bá mị không sao tả xiết.

Bạch Hổ lão nhân đứng vào hàng người đầu tiên, mặc cho Hàn Tiên công Kiếm Vân trèo lên bầy bậc tam cấp.

Nàng đặt Kiếm Vân nằm trước án thư, quỳ xuống thi đại lễ:

- Tiểu tôn nữ Hàn Phụng Hương khấu khiến nội tổ cùng di tổ.

Môn chủ Thần Bí Môn cười nhạt bảo:

- Người định đem tên tiểu tử sắp chết này đến phó ước đấy ư?

Phụng Hương nghiêm giọng đáp:

- Trong giao ước không nói rõ rằng người ấy sắp chết hay không?

Nếu nội tổ không sợ thua cuộc thì cứ cứu chàng tỉnh lại. Bằng không, tiểu tôn nữ chẳng dám ép.

Hắc Lư đạo trưởng vòng tay nói vọng lên:

- Hàn đại ca, tiểu đệ xin lấy đầu bảo chứng rằng Liễu Kiếm Vân chẳng phải kẻ tầm thường.

Bạch Hổ lão nhân tiếp lời:

- Nếu gọi hắn là kỳ nhân xuất thế cũng chẳng sai.

Lão môn chủ vuốt râu cười cao ngạo:

- Được! Nếu nhị vị lão đệ đã nói thế, ta sẽ thử xem hắn là người thế nào?

Lão ra hiệu cho môn chủ phụ nhân và Hàn Tiên vào trong rồi bước xuống, bỏ vào miệng Kiếm Vân bầy viên linh đan trắng như tuyết, lại điểm vào các đại huyệt trên thân trước.

Nửa khắc sau, chàng hồi tỉnh, lồm cồm ngồi dậy, neho mắt nhìn quanh. Thấy môn chủ tướng mạo tôn quý, uy nghiêm như thiên tử, chàng sanh lòng kính ngưỡng, sụp xuống thi lễ:

- Vãn bối Cổ Kiếm Vân xin bái kiến. Dám hỏi đây là chốn nào?

Lão môn chủ cười sang sảng đáp:

- Đây là Thần Bí Sơn Trang trên núi Nam Sơn. Còn lão phu là Võ Lâm Chí Tôn Hà Thiên Đông.

Bạch Hổ lão nhân nói vọng lên:

- Kiếm Vân! Chính môn chủ là người đã cứu mạng người đấy!

Chàng quay lại, nhận ra thúc công của Hàn Tiên, biết đây là sự thực, vội lạy tạ:

- Vãn bối đội ơn cứu tử!

Lạy xong, chàng đứng dậy quay xuống hỏi Bạch Hổ lão nhân:

- Thúc công! Hàn tiểu đệ đâu sao không thấy?

Mọi người che miệng cười, Hàn môn chủ bực bội bảo:

- Kiếm Vân! Hàn Tiên là đứa hư hỏng, không nghe lời giáo huấn của trưởng bối, bỏ nhà phiêu bạt giang hồ, lão phu không nhận hắn là con cháu họ Hàn nữa. Nay, lão phu thấy người cốt cách anh hùng, muốn đem bào tử của hắn là Hàn Phụng Hương gả cho người. Sau

này sẽ kế nghiệp làm môn chủ Thần Bí Môn, nhưng người phải tuyệt giao với Hàn Tiên.

Dứt lời, lão vỗ tay ba cái. Môn chủ phu nhân tha thướt bước ra.

Trong bộ cung trang khuê nữ màu hồng nhạt, nàng trông chỉ độ đôi chín, xinh đẹp như tiên nữ giáng trần. Nàng đến trước mặt Kiếm Vân nở nụ cười đồ quán xiêu đình, thỏ thẻ:

- Tiệp thiếp Hàn Phụng Hương xin ra mắt tướng công.

Mị lực của Thái Hồ Tiên Nữ làm rung động cả đám lão nhân đứng dưới thềm, họ thăm lo sợ cho Kiếm Vân.

Nào ngờ chàng nhìn thẳng vào mặt nữ nhân cung kính thưa:

- Tiểu đệ không dám!

Rồi chàng quay sang bẩm với Võ Lâm Chí Tôn:

- Cung bẩm môn chủ! Văn bối chỉ là kẻ quê mùa chắt phát nơi rừng núi nhưng cũng biết đạo nghĩa làm người. Dù Hàn hiền đệ là người bất hiếu, lêu lổng giang hồ, không trọn đạo với Hàn gia. Nhưng y đối với văn bối chí tình chí nghĩa, sinh tử có nhau, tình thâm thủ túc. Dù Phụng Hương tỷ tỷ có xinh đẹp như tiên nga cũng không thể khiến văn bối quên đi tình huynh đệ với Hàn Tiên. Cảm tạ lòng yêu thương của trưởng bối, Kiếm Vân xin được cáo từ.

Thần Bí Môn chủ biến sắc hỏi lại:

- Nhan sắc Phụng Hương thiên hạ vô song, người suy nghĩ kỹ chưa?

Kiếm Vân kiên quyết gật đầu:

- Ổn cứu tử, văn bối xin tạ dạ, thề sẽ tìm cho được Hàn đệ, hết lời khuyên nhủ y trở lại nhà phụng dưỡng lão tiên bối.

Dứt lời chàng vái tạ rồi bước thẳng ra ngoài.

Lúc đi ngang hàng người ở dưới, chàng nhận ra ánh mắt của họ nhìn mình với vẻ thương yêu, ngưỡng mộ.

Vừa xuống đến nửa đường sơn đạo, Kiếm Vân ngạc nhiên khi nghe tiếng reo hò như sấm động phát ra từ sơn trang. Nhưng vì quá lo lắng đến việc tìm kiếm họ Hàn nên chàng chẳng quay lại làm gì.

* * *

Vừa xuống đến chân núi, chàng mừng rỡ nhận ra Hàn Tiên đang co ro ngồi cạnh tảng đá bên đường. Gã dường như quá mệt mỏi nên đã gục đầu ngủ thiếp đi.

Kiếm Vân chạy đến bế xốc thân hình nhỏ bé lên thì thăm:

- Hiền đệ chờ ta đã lâu chưa?

Chân chàng vẫn lướt nhanh, Hàn Tiên cười đáp:

- Tiểu đệ đưa đại ca đến đây từ sáng sớm, nhưng không dám lộ diện, đành nhờ thúc công thượng sơn cầu khẩn nội tổ ra tay chữa trị thương thế cho đại ca.

Kiểm Vân cảm động, nhưng nghiêm mặt bảo:

- Lệnh tổ đã già yếu sao Hàn đệ không ở lại nhà phụng dưỡng, lại bỏ đi như vậy?

Hàn Tiên buồn rầu đáp:

- Cũng như đại ca, song thân tiểu đệ thất tung đã mười năm nay, tiểu đệ xông pha giang hồ để tìm kiếm nhưng lại bị coi là bất hiếu.

Kiểm Vân giật mình:

- Là nhĩ! Sao lệnh tổ không cho ta biết chuyện này, lại nhất mực kết tội hiền đệ là kẻ lêu lổng, hoang đường?

Họ Hàn giải thích:

- Chuyện cũng không khó hiểu lắm. Thần Bí Môn thế mạnh người đông mà còn không điều tra ra. Nội tổ cho rằng tiểu đệ chỉ phí công, nên người mới giận dữ khi thấy tiểu đệ vẫn tiếp tục truy tìm.

Kiểm Vân gật đầu thông cảm. Hàn Tiên thấy sắp đến khu thị tứ, dấy dựa bảo:

- Sắp đến chỗ đông người, đại ca buông tiểu đệ xuống.

Kiểm Vân nghe đối bụng, rủ họ Hàn tìm quán điểm dùng cơm. Hai người phủi sạch tuyết trên áo lông rồi bước vào quán ven đường.

Thấy chàng gọi bình rượu nhỏ, Hàn Tiên cười hì hì hỏi:

- Đại ca bình thường không uống rượu, sao hôm nay lại có tửu hứng như vậy?

Chàng tủm tỉm:

- Hiền đệ bỏn ba ngàn dặm để cứu mạng ta, không đáng được thưởng công hay sao?

Kiểm Vân vừa ăn vừa kể lại cuộc đối thoại với Võ Lâm Chí Tôn. Hàn Tiên giả đồ giận dữ:

- Gia tử là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Đại ca quả là đại ngốc tử mới từ chối mối lương duyên đó.

Kiểm Vân lắc đầu:

- Chẳng phải ta không nhận ra lệnh tử nhan sắc phi phàm. Nhưng lúc ấy trong tâm trí ta chỉ nghĩ về hiền đệ mà thôi. Khi lệnh tổ ra điều kiện bắt hai ta phải tuyệt giao, ta mới hiểu hiền đệ đối với ta thân thiết đến chừng nào.

Hàn Tiên sung sướng đến nghẹn lời, cúi đầu giả vờ ăn uống để dấu những giọt lệ long lanh.

Kiểm Vân uống mấy chén rượu, cảm khái thở than:

- Sau trận vừa rồi mới biết bản lãnh mình còn non kém, mối thù diệt gia biết bao giờ mới trả xong?

Hàn Tiên ngơ ngẩn suy nghĩ một lúc, mừng rỡ bảo:

- Xuôi Nam chừng tám trăm dặm, có ngọn núi Thanh Nè. Đó là nơi

ẩn cư của một vị kỳ nhân tuyệt thế, tiểu đệ sẽ đưa đại ca đến đây thụ giáo. Nếu Nan Đề lão nhân chịu nhận chàng làm truyền nhân thì Thập Nhị Phi Ma không đáng ngại nữa.

Kiểm Vân cảm kích:

- Được vậy thì quá tốt, Hàn đệ ăn cho no đi rồi hãy lên đường.

Đã sang đầu tháng chạp nên tuyết rơi đầy, phủ trắng những con đường gập ghềnh hiểm trở của vùng đất Tây Thục. Thỉnh thoảng lại có những cơn bão tuyết ập xuống đầu khách lữ hành. Đường phủ băng trơn trượt, hai người vận khinh công lướt đi như gió. Nhưng cái lạnh cắt da đã làm tê cóng thân hình nhỏ bé của Hàn Tiên. Hắn phải thường xuyên để Kiểm Vân cõng trên lưng.

Những tối không kịp đến nơi có nhà dân hoặc khu thị tứ, họ đành ngủ lại ven đường, bắt thú rừng lột da. Kiểm Vân thấy Hàn Tiên run rẩy vì đêm đông lạnh giá, ôm chặt gã vào lòng, dùng cơ thể nồng ấm của mình để sưởi cho gã.

Chàng còn gọi cả Kim Ưng xuống ngủ chung cho thêm ấm cúng.

Bốn ngày sau, hai người mới đi được nửa đường. Nhưng khi còn cách thung Quảng Nguyên vài dặm, hai người giật mình khi thấy mấy chục tên áo đen chặn kín đường quan đạo. Đứng đầu chính là Trường Thủ Ma Quân và một lão già dung diện tái xanh, âm trầm.

Hàn Tiên biến sắc nói nhỏ:

- Lão áo trắng kia chính là Vô Ảnh Ma Quân, người thứ năm trong Thập Nhị Phi Ma. Thân pháp cực kỳ quỷ dị, thiện dụng đoản đao tẩm độc. Đại ca phải coi chừng.

Trường Thủ Ma Quân cười gằn:

- Con bạch ưng kia là của hai người phải không?

Hàn Tiên nhanh miệng đáp:

- Đúng vậy! Chẳng hay chư vị có điều chi chỉ giáo?

- Lai lịch các người thế nào?

Hàn Tiên ung dung nói:

- Anh em văn bối là đệ tử của Phi Ưng Tẩu nơi vùng quan tái, mới vào Trung Nguyên được nửa tháng nay.

Ngũ Phi Ma cười âm hiểm:

- Nghe nói Phi Ưng Tẩu có pho Phi Ưng thân pháp vô cùng linh diệu, bọn lão phu muốn được thưởng lãm để mở rộng kiến văn.

Kiểm Vân động nộ, lạnh lùng bảo:

- Bọn người là cái thá gì mà dám coi thường vương pháp, chặn đường chúng ta hỏi han lý lịch?

Lục Phi Ma Trường Thủ Ma Quân ngạo nghễ đáp:

- Võ Lâm Bang độc bá giang hồ, chẳng cần biết đến vương pháp là

gì.

Hàn Tiên thì thầm:

- Đại ca xuất kỳ bất ý tấn công, giết cho được Lục Phi Ma mới mong địch lại lão Vô Ảnh Ma Quân. Tiểu đệ phụ trách bọn bang đồ.

Kiểm Vân gật đầu, chậm rãi rút kiếm bảo:

- Tại hạ sẽ cho nhị vị thưởng lãm pho Phi Ưng Đãng Ma Kiếm Pháp. Dứt lời, chàng rú lên như rồng gầm tung mình lên không, bủa màn lưới kiếm xuống đầu Phi Ma. Chiêu kiếm Luân Phùng Nguyệt lạnh như sương, vờn quanh thủ cấp Trường Thủ Ma Quân. Lão kinh hãi, vung đôi tay dài vỗ liên mười mấy chưởng cố ngăn đường kiếm.

Vô Ảnh Ma Quân cũng múa đoản đao, định xông vào trợ chiến.

Nhưng Hàn Tiên đã như ánh sao băng lướt đến đón đầu. Gã tự biết mình không phải là địch thủ của lão ma, nhưng cũng cố cầm chân Vô Ảnh Ma Quân để Kiểm Vân có thời gian hạ sát Trường Thủ Ma Quân.

Thần ưng cũng lao xuống tấn công bọn thủ hạ Võ Lâm Bang.

Kiểm Vân nhớ đến mối hận thù xưa, sát khí bùng bùng quyết giết cho được Lục Phi Ma. Chiêu thứ nhất không thành công, chàng gầm lên như hổ dữ, múa tít trường kiếm đánh liên mười mấy chiêu dồn đối phương vào thế thủ. Trường Thủ Ma Quân động nộ, dồn chân khí vào song trảo, phản công quyết liệt.

Đến chiêu thứ sáu mươi, thấy Hàn Tiên đang yếu thế lùi dần, biết không thể kéo dài, chàng dồn đủ mười hai thành công lực vào thân kiếm, xuất chiêu Kiếm Luân Thôn Nhật. Kiếm quang tỏa màu vàng kim rực rỡ, kiếm ảnh tua tủa hàng vạn nan hoa cuốn đến. Lão ma kinh hoàng biến chiêu, đổi trảo thành chưởng, vỗ liên tám đạo chưởng phong uy mãnh, cố chống đỡ. Nhưng kiếm khí đã xé nát chưởng kinh, ập đến.

Trường Thủ Ma Quân gào lên thảm thiết, hai tay bị chặt sát vai và lồng ngực bị thủng ba lỗ lớn.

Ngũ Phi Ma nghe tiếng thét, giật mình bỏ Hàn Tiên xông lại phía Kiểm Vân. Thấy lục đệ chết thảm, lão rít lên ghê rợn:

- Hôm nay lão phu mà để người được toàn thân thì sẽ không làm người nữa. Hãy về tuổi vàng mà sum họp với Liễu Kính Trung.

Kiểm Vân chịu liên tám chưởng của Vô Ảnh, khí huyết nhộn nhạo, rỉ ra khóe miệng. Chàng nghiêng răng vung kiếm đỡ chiêu.

Thân ảnh lão ma phiêu phưởng lúc ẩn, lúc hiện, lúc rời xa, lúc áp sát, vô cùng lợi hại. Trước thân pháp vô cùng quỷ dị ấy, Kiểm Vân đành dùng cách Dĩ Tĩnh Chế Động, ôm kiếm đứng im, chờ đối thủ xuất chiêu mới trả đòn.

Nhưng Vô Ảnh Ảo Bộ thiên hạ vô song, lão như bóng ma, đang ở phía trước lại đánh vào sau lưng, mấy lần suýt đưa Kiếm Vân vào tử địa.

Hàn Tiên đang đấu cùng bọn võ sĩ, thấy vậy thét lên:

- Đại ca! Mau bỏ kiếm dùng chưởng!

Kiếm Vân dù e ngại đoản đao tẩm độc của lão ma, nhưng chàng biết Hàn Tiên là người cơ trí nên lập tức nghe lời.

Vô Ảnh Ma Quân thấy chàng tra kiếm vào vỏ, dùng tay không đối phó với mình, lão đắc ý không lẩn tránh nữa mà múa độc đao xông vào giao chiến. Kiếm Vân dồn Kim quang Thần Công vào song thủ, đỡ pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm bám chặt đối phương.

Bàn tay chàng mấy lần chạm lưỡi đao mà không hề thọ thương, khiến lão ma bội phần kinh hãi. Lão định đổi đấu pháp nhưng đã quá muộn. Kiếm Vân tung hàng loạt đòn sấm sét, không cho đối thủ thoát khỏi đấu trường. Chỉ sau ba mươi chiêu, Phi Ma đã rơi vào thế hạ phong.

Ma Quân giận dữ, vung tả thủ vô liên ba chưởng cách không, cố đẩy lùi địch nhân. Kiếm Vân nhận ra cơ hội, xuất ngay chiêu Trùng Khuyên Hồi Trảm. Song thủ chàng vẽ nên hàng vạn vòng tròn, đánh bạt chưởng kinh, vờn quanh lão ma như chiếc lưới thép. Lão cả kinh, múa tít đoản đao phòng vệ. Đao quang chưởng ảnh chạm nhau chan chát, khiến đường đao chậm lại. Chỉ trong một sát na, hữu thủ chàng thò qua lưới đao đâm vào bụng Ma Quân rạch ngược lên.

Ngũ Phi Ma biết mình khó thoát chết, cắn răng dùng toàn lực vô mạnh tả thủ vào vai hữu chàng.

Cú đánh tuyệt vọng này chỉ còn ba thành công lực cũng đủ khiến Kiếm Vân hộc máu thành vòi. Chàng dội ra sau hai bước, lau máu miệng nhìn kẻ thù gục xuống.

Hàn Tiên thấy đại ca thọ thương, kinh hãi tung ra một nắm lân hỏa đạn vào đám võ sĩ áo đen rồi lướt đến, đưa lưng còng Kiếm Vân đào thoát. Bọn hắc y thấy thủ lĩnh thảm tử, không lòng dạ nào truy đuổi, chỉ lo mang xác hai Ma Quân về.

Kiếm Vân lúc này tuy còn tỉnh táo nhưng chân khí đã ngưng trệ.

Chàng biết Hàn Tiên không đủ sức cõng mình đi xa nên bảo hắc:

- Hàn hiền đệ mau tìm chỗ vắng vẻ để ta hành công trị thương.

Hàn Tiên gạt đầu rẽ vào khu rừng mé tả quan đạo. Được hơn dặm, thấy một tảng đá lớn, bằng phẳng, gã tung mình lên đặt chàng ngồi xuống.

Kiếm Vân lập tức xếp bằng, vận khí, họ Hàn nhét vào miệng chàng ba viên linh đan thơm phức.

Một canh giờ sau, vết thương nơi vai hữu mất hẳn cảm giác đau đớn nhưng cánh tay tê dại, chưa thể xử dụng được. Chàng thở dài bảo:

- Nếu lúc này có thêm một lão ma nữa, chắc ta khó lòng toàn mạng.

Hàn Tiên an ủi:

- Chỉ một vết thương nhẹ mà đổi được hai mạng cừu nhân cũng là quá lời rồi. Trong thiên hạ mấy ai có được bản lãnh như đại ca.

Kiểm Vân buồn bã nói:

- Sau trận này, tông tích chúng ta đã bại lộ, chỉ sợ không đến kịp núi Thanh Nè thôi. Tay hữu ra không còn cầm kiếm được, làm sao chiến đấu?

Hàn Tiên lặng lẽ lấy ra hai chiếc mặt nạ, hóa trang cho Kiểm Vân thành một thư sinh, còn gã đóng vai đứa tiểu đồng nhỏ nhắn, dễ thương. Thay áo xong, hai người tiếp tục lên đường.

Vào đến thành, Hàn Tiên mua một xe song mã, bảo chàng giả bệnh ngồi trong xe, còn gã cầm cương.

Vừa ra khỏi cửa Nam thành mười dặm, Hàn Tiên biến sắc quay vào nói nhanh:

- Đại ca! Dường như Cửu Phi Ma Đại Lực Ma Quân đang chặn đường chúng ta. Đại ca cứ thận trọng vì lão này nổi tiếng gàn dở, ngốc nghếch, chắc chắn không thể phát hiện ra lai lịch chúng ta.

Phía trước bỗng có tiếng cười ồm ồm cất lên:

- Tiểu tử kia, ngươi có thể cho lão phu quá giang một đoạn đường hay không?

Hàn Tiên dừng xe, tươi cười đáp:

- Xin mời lão trượng, trong xe chỉ có mình công tử của tiểu nhân.

Cửu Phi Ma mừng rỡ, chui vào xe. Thấy Kiểm Vân, lão phân bua:

- Công tử thông cảm giùm, trời Đông lạnh giá, lão phu lại quên đem theo bầu rượu nên chẳng còn chút khí lực nào.

Kiểm Vân gượng cười, nhận ra Cửu Phi Ma khí độ khác hẳn các huynh đệ của lão. Đại Lực Ma Quân tuổi chỉ độ lục tuần, thân hình không cao nhưng vạm vỡ, rắn chắc. Đầu hói bóng không còn một cọng tóc, da mặt đỏ hồng như chu sa. Mắt nhỏ, mũi lân, miệng rộng, hàm răng thưa vàng ố. Dù lão là kẻ đại cừu, nhưng không hiểu sao Kiểm Vân lại bất giác có cảm tình.

Chàng hỏi lão:

- Tiền bối có biết bọn văn bối đi đâu không mà lại quá giang?

Lão cười khà khà bảo:

- Đại ca ta được chim câu báo rằng ngũ ca và lục ca đã bị hậu nhân họ Liễu sát hại, ra lệnh cho toàn bang phải truy sát. Ta đang vui vẻ trong thành Quang Nguyên cũng phải chạy vắt giò lên cổ. Nhưng lão

phu biết chắc bọn chúng đã cao bay xa chạy, tội gì phải gọi tuyệt dâm sương cho uống công. Vì vậy! Lão phu đi đâu cũng được, càng xa càng tốt.

Kiểm Vân thắc mắc:

- Chẳng lẽ tiền bối không oán hận hung thủ hay sao?

Cửu Phi Ma lắc đầu:

- Mười tám năm trước, lão phu đã từng khuyên can họ đừng vì một tên đồ đệ bại hoại mà hủy diệt Liễu gia trang. Họ không chịu nghe theo tất phải gánh lấy hậu quả hôm nay. Hơn nữa, nghe nói gã tiểu tử họ Liễu quang minh chính đại giao đấu nhờ bản lĩnh cao cường mà giết được các Ma Quân, thử hỏi lấy cớ gì mà oán hận gã?

Kiểm Vân dọ hỏi thêm:

- Tiền bối không sợ ngày nào đó, gã tiểu tử kia tìm đến báo hận ư?

Lão ma cười bí ẩn:

- Lão phu cũng đang muốn gặp hắn đây. Ngày ấy lão phu nào có đụng vào ngọn của Liễu gia trang.

Kiểm Vân thở phào mừng rỡ, chàng không hề muốn lão già gàn dở dễ mền này là kẻ thù của mình chút nào cả.

Hàn Tiên ngồi trước nghe hết câu chuyện, gã dừng cương trước một túp quán ven đường, chạy vào mua một vò rượu lớn và hai con gà luộc, cùng vài chục cái bánh hấp.

Đại Lực Ma Quân thấy tiểu đồng bày rượu thịt trong xe, lão cười hì hì nói:

- Lão phu là Tô Tháo quên chưa thỉnh giáo tính danh công tử?

Kiểm Vân mỉm cười:

- Vãn sinh là Cổ Kiếm Vân, quê ở Hà Nam.

Lão vỗ đùi mừng rỡ:

- Té ra tha hương ngộ cố tri. Lão phu là người Trường Sa Hồ Nam.

Xin mượn chén rượu mừng cuộc hội ngộ hôm nay.

Nhưng không có chén, lão bưng ngay vò rượu lên làm một hợp rồi trao cho Kiếm Vân. Chàng vừa giết được hai cừu nhân, lại gặp lão già vui vẻ này nên phấn khởi uống nhiều. Thanh trường kiếm dấu kín dưới nệm ghế nên Phi Ma không ngờ rằng chàng biết võ công. Lão tưởng chàng chỉ là một thư sinh yếu đuối, đến Tây An thăm thân thích trở về. Trong suốt bốn ngày bốn hành, nhiều lần bọn Võ Lâm Bang tra xét, nhưng chỉ nghe tiếng quát của Cửu Phi Ma là chạy hết. Lão còn thay phiên với Hàn Tiên làm xà ích. Đương nhiên họ Hàn rất biết điều với lá bùa hộ mệnh này, gã ra sức o bế, mua rất nhiều rượu quý, thức ăn ngon để chiêu đãi Đại Lực Ma Quân.

Qua câu chuyện, Kiếm Vân biết lão là người thẳng thắn, hào sảng.

Dù hơi ngốc nghếch nhưng rất tốt. Chàng cũng là người thuần phác, trung thực nên rất hợp với lão.

Chiều hôm đó, bọn Kiếm Vân đến huyện thành Nghi Xuyên, chàng bảo lão:

- Tô tiền bồi, đã đến lúc phải chia tay, chúng ta vào tửu lâu uống chén tổng biệt.

Lão ngờ ngác vỗ trán:

- Đúng rồi! Lão phu quá nhiều công tử đã nhiều. Nhưng nói thật lòng, già này không hiểu sao lại rất tương đắc với công tử, chẳng nghĩ gì đến chuyện rời xa.

Hàn Tiên dừng xe trước một tửu lâu đồ sộ, cung kính mời Kiếm Vân và Phi Ma vào.

Chỉ một lát sau, mười mấy món ăn thơm ngon được bưng lên. Vò Trúc Diệp Thanh ba mươi năm khiến Đại Lực Ma Quân hài lòng.

Lão càng thích thú khi thấy Kiếm Vân ăn nhiều chẳng kém mình. Tiệc chưa tàn, bỗng nghe tiếng đàn sáo vang lừng, mùi xạ hương thơm ngát. Đầu cầu thang xuất hiện bốn tỷ nữ áo xanh, thắt bím. Hai người đi trước tay mang lẵng hoa rải đầy sàn tửu lâu. Hai người còn lại gảy đàn, thổi sáo. Theo sau họ là một nữ lang áo hồng, mặt phủ sa đen. Cạnh nàng là hai lão nhân bạch bào, sắc diện âm u, tàn độc. Trên ngực áo thêu hình hoa mai bằng chỉ vàng rực rỡ.

Ngoài ra, đoàn tùy tùng còn có mười mấy võ sĩ áo trắng đầu chít khăn đỏ, ngực thêu hoa mai nhưng nhỏ hơn nhiều.

Đại Lực Ma Quân bật cười ha hả:

- Không ngờ Thái Bạch Song Yêu giờ đây lại núp váy nữ nhân.

Lão râu dài biến sắc, gằn giọng:

- Tô Tháo! Hôm nay ngươi dẫn xác đến đây thì đừng mong trở lại Tín Dương nữa.

Cửu Phi Ma ngạo nghễ uống cạn chén rượu, vỗ ngực bảo:

- Lão phu nổi tiếng trong thiên hạ là người không sợ chết, dọa dẫm làm gì cho uống công? Hay bọn ngươi ỷ vào con bé che mặt kia?

Nữ lang nghe lão có ý coi khinh mình, cười nhạt:

- Ta là phó môn chủ Kim Mai Môn, muốn thử xem bọn Phi Ma các ngươi sức lực là bao mà muốn thống trị giang hồ?

Cửu Phi Ma cười hề hề:

- Bọn ta đều già cả, gân chùn, gối mỏi, đâu dám đo sức với cô nương.

Nữ lang hiểu ý, nổi giận lướt đến vung ngọc chưởng bổ vào ngực họ Tô. Thân pháp nàng nhanh nhẹn tuyệt luân, chiêu thức lại cực kỳ quỷ dị. Cửu Phi Ma kinh hãi, vung hai bàn tay to như chiếc quạt bồ chống

đỡ. Chẳng hổ danh thần lực, chưởng kinh ào ào như bão táp, đẩy nữ lang lùi lại hai bước. Nàng không chịu thua, lướt vào dùng sở trường khinh công, lúc ẩn, lúc hiện, định làm tiêu hao nội lực Ma Quân. Lão đánh liền tám chưởng, bật cười khanh khách:

- Vô Ảnh Thân Pháp của ngũ ca còn chẳng làm gì được Tô mỗ, chút tiểu xảo của cô nương nào có đáng gì.

Quả nhiên, mỗi chưởng lão đánh ra đều trúng vào phương vị của nữ lang. Nàng giận dữ quát lớn:

- Nhị vị hộ pháp xông vào!

Thái Bạch Song Yêu rút loan đao nhập cuộc, đao pháp của họ vô cùng hiểm ác khiến Cửu Phi Ma luống cuống tay chân. Lão gầm lên:

- Nếu lão phu có vũ khí trong tay thì bọn ngươi đâu thể đắc ý được.

Thì ra vì quá vội, lão đã để quên cây thiết côn nặng tám mươi cân ở quán rượu thành Quảng Nguyên.

Được vài chục chiêu, Kim Mai phó môn chủ rút lên thánh thốt, xuất sát chiêu. Đôi ngọc chưởng trắng toát hóa thành ngàn chưởng ảnh, uy hiếp sáu đại huyết trượng trước ngực đối phương. Thái Bạch Song Yêu cũng gầm lên, chia nhau tấn công hậu tâm Tô Tháo. Cửu Phi Ma cản rằng võ liền bốn chưởng đẩy bật nữ lang áo hồng, đảo bộ tránh đao nhưng vai trái lão đã vướng lưới đao của nhị yêu. Máu tuôn ướt đầm chiếc áo nâu cũ kỹ. Lão động nộ quát lên như sấm, múa song quyền ập đến hai lão yêu. Nhưng nữ lang bịt mặt đã võ liền sáu chưởng vào lưng họ Tô.

Kiểm Vân thấy Đại Lực Phi Ma sắp lâm nguy, tung mình lên không, chụp hai đạo chưởng kinh xuống đầu nữ lang. Nàng nghe lực đạo nặng nề như núi đổ vội bỏ Phi Ma, vùng chưởng đỡ chiêu của Kiếm Vân.

Sau năm ngày tịnh dưỡng, thương thế đã hoàn toàn bình phục.

Trong lúc cấp bách, chàng vô tình vận toàn lực nên nữ lang không cách nào chống nổi. Chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền, nữ lang bắn ra sau mười trượng, máu phun thành vòi, xương cổ tay trật khớp. Nàng đau đớn thét lên thảm thiết.

Kiểm Vân không ngờ mình lại nặng tay đến thế với một nữ nhân không thù oán. Chàng băng khăn đứng lặng người. Bọn tỷ nữ chạy đến đỡ phó môn chủ, còn toán võ sĩ lẫn xả vào Kiếm Vân. Nữ lang bịt mặt nén đau, thét lên ghê rợn:

- Hãy bấm xác tên tiểu tử đó cho ta!

Câu nói này đã xóa đi cảm giác hối tiếc trong lòng Kiếm Vân. Chàng cười nhạt vùng kim thủ xông vào lưới đao của đối phương.

Bên này, Hàn Tiên đã chạy đến góc tửu lâu, lấy thanh song hồng gài

cửa bằng sắt quăng cho Phi Ma. Lão mừng rỡ chụp lấy trổ thần oai áp đảo Song Yêu. Chỉ lát sau, Song Yêu kinh hãi cố tránh va chạm, dùng phép du đấu cầm cự. Nhưng Cửu Phi Ma thần lực thiên sinh nổi tiếng võ lâm, múa cây sắt mấy chục cân như múa giáo gỗ. Mỗi cú đập nặng đến ngàn cân, Song Yêu thấy phó môn chủ cũng đã trọng thương, còn đám thủ hạ đang bị tên thư sinh áo lam tàn sát, liếc nhau ra hiệu, đánh dần vài đao, quát lớn:

- Mau đưa phó môn chủ rút lui!

Dứt lời, hai lão tung ra mấy trái đạn tủa khói mù mịt. Cửu Phi Ma sợ có độc vội lùi lại, bế khí thủ thân. Kiếm Vân cũng vậy, chàng tung mình lên nóc tửu lâu, bám lấy xà gỗ chờ khói tan.

Lát sau, ngọn Bắc phong xua màn khói ra ngoài cửa sổ. Bọn kim Mai Môn đã biến mất.

Kiếm Vân buông mình xuống, đứng nhìn Cửu Phi Ma mỉm cười. Hàn Tiên vội lấy thuốc bôi vào vết thương cho hô Tô, lại bảo tiểu nhị lấy vải sạch băng chặt lại.

Cửu Phi Ma dơ ngón cái khen ngợi:

- Cổ lão đệ võ công xuất chúng vậy mà Tô mỗ không nhận ra.

Kiếm Vân cười đáp:

- Vãn bối đâu dám dấu giếm, chẳng qua vì tiền bối không hỏi nên phụng cáo đầy thôi

Tô Tháo cười ngất:

- Lão phu phải phạt ngươi vài vò rượu mới được.

Hàn Tiên nghiêm giọng:

- Không được! Chỉ lát nữa đây bọn Kim Mai Môn sẽ kéo đến. Mãnh hổ nan địch quần hồ, chúng ta phải đi thôi.

Cửu Phi Ma gật gù, gọi tiểu nhị lại hỏi:

- Trong thành Nghi Xuyên này có phân đàn của Võ Lâm Bang và Kim Mai Môn hay không?

Gã tiểu nhị khúm núm thưa:

- Bẩm lão gia! Phân đàn Võ Lâm Bang nằm ngoài cửa Nam thành, còn Kim Mai Môn thì không rõ. Có lẽ bọn họ ở nơi khác đến.

Cửu Phi Ma hài lòng bảo:

- Lão phu sẽ đưa công tử và Hàn nhi về phân đàn ẩn náu.

Kiếm Vân lắc đầu:

- Cảm tạ tiền bối, nhưng vãn sinh còn có việc riêng cần giải quyết. Xin tiền bối tùy tiện.

Cửu Phi Ma nhìn chàng chăm chú, lát sau ngượng ngừng gãi đầu nói:

- Tô Tháo ta mười lăm tuổi đã bỏ nhà phiêu bạt giang hồ. Mười năm

sau tạo được chút thanh danh, dắt túi ba ngàn lượng bạc về Trường Sa, những mong báo đền công sinh dưỡng của song thân. Ngờ đâu cả nhà đã chết vì đói khổ, bệnh tật. Từ đó đến nay, lão phu luôn oán trời trách đất, lấy rượu làm vui. Dù tiếng là Phi Ma, nhưng hoàn toàn thờ ơ với mộng tranh bá đồ vương của huynh đệ, cả chuyện ân oán, tử sinh của họ cũng vậy. Nay tình cờ gặp Cổ lão đệ, dù chỉ mới gần gũi mấy ngày, mà sanh lòng thương mến như ruột thịt. Tô Tháo ta mạo muội muốn nhận người làm em kết nghĩa, có được chăng?

Kiểm Vân thấy mắt lão long lanh, tràn đầy hy vọng, chàng xúc động sụp xuống gọi:

- Đại ca!

Cửu Phi Ma mừng rỡ quỳ xuống. Hai người lạy nhau tám lạy. Họ Tô ôm lấy chàng xiết chặt vào lòng, ngửa cổ cười vang. Hàn Tiên nóng ruột thúc giục:

- Đại ca! Chúng ta mau đi thôi!

Lão gật đầu:

- Để khỏi lỡ việc của Cổ lão đệ, ta sẽ về phân đàn Nghi Xuyên, chờ đợi. Xong việc, Cổ hiền đệ có thể đến đó tìm ta.

Kiểm Vân băng khoăn:

- Tiểu đệ vào núi Thanh Nê học nghệ, chẳng biết bao lâu mới xong. Lão đại ca cứ ở đây chơi ít lâu, nếu cần đi đâu cứ đi, nhưng nhớ dặn lại phân đàn. Sau này tiểu đệ sẽ theo đó mà tìm.

Tô Tháo móc trong lưng ra một thẻ bài bằng vàng. Một mặt khắc gương mặt quý, mặt kia khắc chữ Cửu. Lão trao cho chàng:

- Cổ hiền đệ cầm lấy kim bài này để bọn Võ Lâm Bang nhận biết. sau này tái ngộ sẽ trả lại ta.

Dứt lời, lão xách cây song hồng tung mình qua cửa sổ, biến vào màn đêm.

Hàn Tiên quăng ra trăm lượng bạc trả tiền bữa ăn và bồi thường số bàn ghế, chén đĩa hư hại. Chưởng quầy mừng rỡ cảm tạ rồi rít.

Hai người nhảy xuống vườn hoa, mang mặt nạ khác rồi đi tìm khách điểm qua đêm.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 4

Thanh Nê học nghệ Nan Đề lão

Ngạc địa phò nguy ngộ Thiết Tâm

Sáng sớm hôm sau, Hàn Tiên dẫn Kiếm Vân đi về phía Thanh Nê sơn. Đến trưa, họ vượt quãng đường trăm dặm, vào đến chân núi. Đã gần giữa tháng chạp, tiết trời lạnh thấu xương, tuyết phủ trắng những cánh rừng trên đỉnh núi. Thấy Hàn Tiên run rẩy, Kiếm Vân bảo gã trèo lên lưng rồi lướt nhanh. Theo sự chỉ dẫn của họ Hàn, một canh giờ sau, hai người có mặt trước cổng, sơn trang nằm trong khoảnh rừng thưa lưng chừng núi. Hàn Tiên tuột xuống, bảo chàng đứng đợi rồi vào trước. Nửa khắc sau, gã và một lão nhân râu tóc bạc phơ bước ra, đứng trước hiên nhà. Họ Hàn đưa tay vẫy, Kiếm Vân vội rào bước đi vào, kính cẩn sụp xuống, thi đại lễ:

- Tiểu bối Liễu Kiếm Vân bái kiến phụ thúc tổ.

Lão xua tay bảo chàng đứng dậy, chăm chú quan sát rồi gật đầu cười khà khà:

- Khá thật! Mỹ chất lượng tài trăm năm có một. Vân nhi vào trong uống với lão vài chén trà.

Căn khách sảnh bằng gỗ tuy không lớn nhưng thoáng đãng và thanh nhã. Cửa sổ mở toang mặc cho gió bắc thổi vào. Ngoài kia, lác đác đã có vài cây mai nở lớn, điểm xuyến cho vườn hoa phủ tuyết.

Giữa sảnh là một chiếc bàn gỗ đen bóng như mun và vài chiếc ghế. Tiểu đồng đã pha sẵn trà đem lên mời khách. Gã liếc Hàn Tiên cười bí ẩn.

Uống xong chén đầu, Nan Đề lão nhân nghiêm giọng bảo:

- Lão phu không có ý định thu truyền nhân, nhưng Hàn Tiên đã hết lời cầu khẩn, ta không thể chối từ. Tuy nhiên thành tựu thế nào tùy vào sự khổ luyện của người.

Kiếm Vân vui mừng sụp xuống lạy đủ chín lạy:

- Sư phụ! Đồ nhi quyết không phụ lòng dạy bảo của ân sư.

Nan Đề lão nhân là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, thông minh tuyệt thế, kiến văn rộng rãi như biển. Võ công lão có phần hơn cả Võ Lâm Chí Tôn, nhưng vì nhặt được danh lợi nên ẩn cư nơi núi thẳm, rừng sâu.

Lúc đầu, lão hơi ngần ngại khi nghe Hàn Tiên tán dương phẩm chất của Kiếm Vân. Nhưng chỉ sau một tháng, lão đã thực sự yêu thương gã đồ đệ trung hậu, chắc phác, dốc túi truyền nghề cho chàng.

Kiếm Vân đã có sáu thành Kim Quang thần công trong người, cộng thêm thiên bẩm võ học nên chàng tiến bộ rất nhanh, chỉ một năm đã lĩnh hội hết tinh túy võ công của sư phụ.

Tháng giêng năm sau, Nan Đề lão nhân bảo chàng:

- Bản lãnh người hiện nay đã đủ sức đương đầu với Đại Phi Ma

Trường Xuân Ma Quân. Và với pho Vạn Lý Phần Hương, dù có bị quần ma vây đánh cũng chẳng thể cầm chân, người có thể yên tâm hạ sơn báo cừu. Nhưng phải nhớ câu: Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, và cố đừng gây nhiều sát nghiệp.

Kiểm Vân nhất nhất vâng lời, cáo từ sư phụ xuống núi. Hàn Tiên đã bị Võ Lâm Chí Tôn gọi về từ tháng trước. Còn Kim Ưng mang thư về Nam Lĩnh vẫn an dưỡng phụ, dưỡng mẫu chàng cũng đã nửa năm. Sư phụ chàng có danh hiệu là Nan Đề lão nhân bởi lão chuyên giải phá những vấn đề khó khăn nhất trên đời, và cũng chuyên đặt ra những nan đề khiến người khác nhúc nhai.

Lão đã dùng cách ấy để khai mở tâm trí Kiểm Vân, đào luyện chàng trở thành một người cơ trí tinh minh, miễn tiện, dù ở hoàn cảnh khó khăn nào cũng có cách giải quyết ổn thỏa.

Chàng không mang mặt nạ, tìm đến phân đàn Võ Lâm Bang ở Nghi Xuyên.

Phân đàn chủ là một nữ nhân tuổi tam tuần xinh đẹp, có danh hiệu Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung. Nàng mà nhị đệ tử của Đại Phi Ma.

Thái Dung thấy kim bài, biết chàng công tử anh tuấn này là nghĩa đệ của Cửu sư thúc Đại Lực Ma Quân, cung kính thưa:

- Cung bẩm Cổ nghĩa thúc, Cửu thúc đã về tổng đàn Tín Dương đã nửa năm nay. Người có dạy rằng nếu nghĩa thúc đến phải hết lòng bồi tiếp.

Trời đã gần Ngọ nên Thái Dung cho bày tiểu yến chiêu đãi. Nàng có mỹ hiệu như vậy vì trên môi lúc nào cũng điểm nụ cười như hoa nở và cơ trí tinh minh tựa hồ ly. Dù nhan sắc phi phàm nhưng tình duyên lận đận nên đến nay vẫn chưa gặp được tình quân.

Trong Võ Lâm Bang có rất nhiều người si mê nàng nhưng đều không được đáp lại. Nay gặp Kiểm Vân tướng mạo anh tuấn, hiền ngang, đường chính, lại lộ vẻ trung hậu khiến Thái Dung xao xuyến lòng xuân.

Cơ trí Kiểm Vân giờ đây sắc sảo hơn xưa rất nhiều, nên nhận ra Tiểu Diện Hồ Ly là bậc anh thư cân nhắc, khí độ quang minh chứ không phải phường yêu mị. Chàng cười bảo:

- Tại hạ tuổi tác còn nhỏ hơn phân đàn chủ, nếu giữ bề như vậy e không phải đạo, xin dùng lối xưng hô giang hồ cho tiện.

Thái Dung mừng rỡ nói:

- Vậy thiếp xin gọi chàng bằng công tử, còn chàng gọi thiếp bằng cô nương. Nhưng khi gặp nhau trước mặt cửu thúc, hãy xưng hô như cũ.

Kiểm Vân tán thành, chàng cùng nàng chuyện trò rất vui vẻ. Chàng

dọ hỏi về tình hình võ lâm thì nàng đáp:

- Nửa năm nay, Võ Lâm Bang đang gặp khó khăn với ba địch thủ hùng mạnh là Thần Bí Môn, Kim Mai Môn và Quỷ Cung. Thần Bí Môn chủ, Võ Lâm Chí Tôn kết hôn với biểu muội của Đại Phi Ma là Thái Hồ tiên nữ, nên hai bên tránh đụng chạm. Nhưng cuộc chiến với hai bang hội còn lại rất là ác liệt.

Kiểm Vân hiếu kỳ:

- Lai lịch của Kim Mai Môn và Quỷ Cung thế nào?

- Môn chủ Kim Mai Môn chính là Tam Nhật Tây Thi Tiêu Hồng, đệ nhất dâm phụ của võ lâm. Tuổi tác bà ta đã bảy mươi mà dung mạo chỉ chừng đôi chín, thiện dụng đôi dải lụa tằm mê cương, võ công cực kỳ ác độc. Còn cung chủ của Quỷ Cung là Tam Nhãn Tú Sĩ, đại đệ tử của Liêu Đông Tợn Giả, bản lĩnh cao cường, chẳng kém Đại Phi Ma Trường Xuân Ma Quân.

Kiểm Vân lấy làm lạ hỏi:

- Sao gọi là Tam Nhật Tây Thi?

Thái Dung đỏ mặt ấp úng đáp:

- Chỉ vì... bất cứ nam nhân nào gần gũi bà ta chỉ được ba ngày là tán mạng. Trong bốn chục năm qua, hàng ngàn người chết vì tham sắc.

Kiểm Vân cảm phần nói:

- Mụ ta là yêu quái chứ không phải là người nữa. Nếu có dịp, tại hạ sẽ diệt trừ kẻ hung ác xấu xa ấy.

Thái Dung cười cợt:

- Chỉ sợ lúc gặp mặt, công tử không nở xuống tay đấy thôi. Mị lực của mụ ta thiên hạ vô song, tâm địa lại cực kỳ gian hoạt, miệng lưỡi xảo quyệt làm mềm dạ anh hùng.

Kiểm Vân gượng cười hỏi tiếp:

- Vậy Thái cô nương có biết cứ địa của hai phái ấy ở đâu không?

- Thưa có! Kim Mai Môn đặt tổng đàn trong Mai Lâm, dưới chân Kim Sơn, cuối giòng sông Cẩm ở Giang Tây, còn Quỷ Cung nằm trong một sơn cốc thuộc núi Vũ Sơn, huyện Lai Vu, Sơn Đông.

Đàm đạo gần một canh giờ đã hết vò rượu năm cân. Mặt Thái Dung đỏ hồng, mắt phượng long lanh, say đắm. Nhưng cử chỉ vẫn đoan trang, lễ độ.

Kiểm Vân thoáng nghe lòng băng khuâng, vội quay ra ngắm những bông tuyết lát phát ngoài song cửa.

Lát sau, chàng đứng lên cáo biệt:

- Cẩm tạ Thái cô nương đã hậu đãi, tại hạ phải lên đường.

Thái Dung nhìn chàng lưu luyến, tội phận mình đã quá thì, gượng cười:

- Công tử nhu chim bằng vạn dặm, thiếp chẳng dám giữ chân.
Nhưng xin tặng tuần mã để chàng bạt thiệp trường đồ.

Kiểm Vân cảm kích:

- Thái cô nương có lòng thương, tại hạ xin ghi tạc, nhưng kẻ hèn này không biết cưỡi ngựa.

Thái Dung tươi cười bảo:

- Công tử võ công tuyệt thế, chỉ cần học một khắc là đủ. Hơn nữa, con tuần mã này rất thuần.

Nói xong, nàng ân cần nắm tay áo chàng kéo ra sân. Dưới gốc đào già, một con ngựa hồng xinh đẹp đang gặm mấy cọng cỏ xuân dưới chân.

Thái Dung lại gần vuốt ve nó dặn dò:

- Gồng nhi, ta đã tặng ngươi cho Cổ công tử, hãy ngoan ngoãn nghe lời chàng.

Tuần mã hí lên nho nhỏ, tỏ vẻ hiểu ý. Thái Dung dắt nó lại gần Kiểm Vân, Hồng nhi ngửi hơi chàng một lúc, gật gù chiếc đầu to lớn.

Thái Dung chỉ dẫn chàng cách điều khiển ngựa, Kiểm Vân lên yên, đi thử một vòng sân, thích thú nhận ra thuật kỵ mã cũng chẳng khó khăn gì.

Thiếu Diện Hồ Ly tần ngần nhìn theo bóng anh hùng khuất dần trong màn tuyết. Nàng cắn môi suy nghĩ, lát sau mỉm cười kiên quyết, quay vào trong giao phân đàn cho phó tướng của mình rồi thu xếp hành trang, lên lưng con ngựa đen tuyền, đuổi theo chàng trai đã chiếm trọn trái tim mình.

* * *

Kiểm Vân lần đầu cưỡi ngựa, khoan khoái thực hành bài học mà Thái Dung đã dạy, lúc nhanh, lúc chậm, nước kiệu, nước đại đều thử hết. Hồng nhi nhất nhất tuân lệnh mà chẳng hề phản kháng.

Mặt trời xuân mờ nhạt, lặn dần phía trời Tây. Kiểm Vân giục ngựa phi mau để tìm nơi ăn uống, nghỉ ngơi. Hình bóng Hàn Tiên hiện về trong tâm tưởng, khiến chàng nhớ thương gã vô cùng.

Kiểm Vân đi chệch về phía Đông Bắc để đến Tín Dương vì muốn gặp lại lão đại ca Đại Lực Ma Quân.

Đêm ấy, chàng ngủ trọ trong một khách điểm ven đường. Trưa hôm sau, vượt ranh giới, đi vào địa phận Hồ Bắc, ghé huyện thành Thập Yến dừng cơm.

Hồ Bắc còn có tên là đất ngọc, địa hình nhiều đồi núi và hàng trăm hồ lớn. Nổi tiếng nhất là Ngọc Hồ, nằm phía Đông huyện Thập Yến. Tương truyền rằng năm trăm trước, trong hồ có một con Ngạc Ngư dài hơn hai trượng, thân to bằng chiếc thuyền con.

Kiểm Vân từ nhỏ sống quen cảnh rừng núi nên rất cao hứng thưởng thức vẻ đẹp của Ngạc Hồ. Trời lạnh cắt da nhưng không đủ sức làm đông nước trong hồ. Tuyết phủ dày hàng liễu rủ quanh bờ và tan biến trong làn nước biếc xanh. Vài chiếc thuyền câu bé tí lênh đênh mặt hồ, ẩn hiện trong màn mưa tuyết.

Ăn cơm xong, chàng nhâm nhi bình rượu nhỏ, đảo mắt quan sát các thực khách trong tửu quán. Chàng chú ý đến một nữ lang áo trắng, mặt che sa đen đang ngồi cách chàng mấy bàn. Dáng dấp này rất quen thuộc tựa như Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung. Nhưng chàng vừa mới chia tay nàng được hai ngày, chắc là không phải.

Người thứ hai là một lão già tóc tai rối bù, y phục rách rưới, vá vúi trăm mảnh. Lão vừa ăn uống vừa nhìn ra đường như đang ngóng trông ai đó.

Lát sau, có chiếc thuyền lớn từ nơi nào đó giữa hồ, lướt đến bờ. Một toán áo trắng độ mười xăm xăm bước vào quán. Họ chính là Thái Bạch Song Yêu và các thủ hạ Kim Mai Môn.

Song Yêu vòng tay nói với lão khất cái:

- Cung thỉnh Thảm bang chủ lên thuyền vào hội kiến với phó môn chủ.

Lão cái biến sắc hỏi lại:

- Tại sao trong thư phó ước nói rằng cuộc thương lượng sẽ tiến hành trên bờ, mà bây giờ lại bắt ta phải vào Ngạc Đảo?

Thái Bạch Nhất Yêu cười ngạo nghễ:

- Lão không muốn đi cũng chẳng được, chúng ta sẽ trói lão đem về.

Thảm Khước bưng bưng lửa giận, chỉ mặt đối phương mắng liền:

- Té ra bọn người bắt cóc đồ đệ ta làm con tin, để dụ ta đơn thân đến nơi này. Nhưng Thiết Tâm Cái ta thà chết chứ không để bọn ma quỷ các người khống chế Cùng Gia Bang.

Dứt lời, lão vung cây đũa cẩu bổng bằng tre đen bóng tấn công Thái Bạch Song Yêu. Hai lão tặc tung mình lui lại, để đám võ sĩ đương cự.

Kiểm Vân nhận ra đao pháp bọn này rất đáng sợ, dường như hợp thành đao trận liên hoàn, cực kỳ liên lạc, kín đáo như lưới thép. Bang chủ Cái Bang râu tóc dựng ngược, múa trúc trượng tung hoành, miệng gầm thét như hổ dữ. Nhưng ông không cách nào thoát khỏi tám thanh loan đao kia.

Kiểm Vân chăm chú quan sát, cố tìm cách phá đao trận. Nan Đề lão nhân tinh thông võ học trăm nhà nên đã bắt chàng giải phá nhiều loại kiếm trận, đao trận. Vì vậy, chỉ trong nửa khắc, chàng đã nắm được lộ số.

Thiết Tâm Cái động nộ, quát vang như sấm, vận toàn lực xuất chiêu

Tuyệt Lộ Cầu Cuồng, trúc trượng vun vút, đánh bật bốn thanh đao trước mặt. Nhưng lão chưa kịp thoát ra đã bị một đao vào lưng, máu tuôn xối xả.

Kiểm Vân kinh hãi, tung mình lên không, bỏ song chưởng xuống đầu hai tên gần nhất. Chưởng kinh ngàn cân đánh nát đầu chúng như trái dưa chín rục. Chàng hạ thân xuống, xông vào lưới đao, hai bàn tay như lưới hái tử thần xuyên qua đao quang đâm thủng ngực một tên nữa. Đao trận tan vỡ, Thiết Tâm Cái mừng rỡ vùng trượng giết được một tên. Thái Bạch Song Yêu giận dữ lao vào tấn công chàng thư sinh lạ mặt.

Bàn ghế trong tửu quán bị hư hại rất nhiều, thực khách chẳng còn một ai. Kiểm Vân biết nơi đây gần cứ địa Kim Mai Môn nên tốc chiến tốc thắng, xuất chiêu Cương Thủ Tể Ngưu. Hai bàn tay như đao thép dẹt nên hàng ngàn chưởng ảnh trùm lấy Nhất Yêu. Lão kinh hãi đảo bộ lùi xa. Nhưng đối thủ đã như bóng ma bám theo, tả thủ khóa chặt loan đao, hữu thủ rạch một đường dài từ cổ họng xuống ngực.

Không còn khờ dại như ngày trước, đắc thủ xong, chàng tung mình lên không vùng chưởng vỗ xuống đầu Nhị Yêu mặc cho nạn nhân gào thét. Nhị Yêu đang giáng chưởng vào lưng chàng để giải vây cho đại ca, nào ngờ đối phương biến mất nên chưởng kinh quất thẳng vào Nhất Yêu, khiến lão này lập tức hồn du địa phủ. Nhị Yêu nghe hơi gió biết đối phương ở trên cao đánh xuống, lão vội phiêu thân sang tả mấy bước, đưa song thủ lên đỡ chiêu.

Kiểm Vân từ lúc nghe Thái Dung kể về thủ đoạn gian ác của Tam Nhật Tây Thi, sanh lòng căm hận Kim Mai Môn nên ra tay rất nặng nề. Chiêu cuồng Phong Đoạn Liễu này chàng dồn đến mười thành công lực, lại từ trên cao giáng xuống nên cực kỳ uy mãnh. Bốn đao chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền, chàng văng ngược lên nửa trượng, nhưng Thái Bạch Nhị Yêu gãy lợi hai tay, xương lồng ngực vỡ vụn, máu miệng phun như suối, gục xuống chết tốt.

Lúc này, Thẩm bang chủ đã giết thêm được ba tên võ sĩ nữa. Tên cuối cùng đang định đào tẩu thì bị Kiểm Vân bổ xuống vùng Kim Thủ chém bay thủ cấp.

Nhìn qua cửa, thấy trên hồ xuất hiện ba chiếc thuyền lớn, lão bảo chàng:

- Đại quân của chúng sắp đến, chúng ta rút mau thôi!

Kiểm Vân mỉm cười gật đầu, móc túi quăng cho lão chưởng quầy đang nấp dưới gầm bàn mấy nén bạc, rồi phi thân ra ngoài, nhảy lên lưng ngựa phóng theo Thiết Tâm Cái.

Chạy được chừng sáu dặm, vết thương trên lưng họ Thẩm tuôn máu

làm lão mất sức, lão đảo. Kiếm Vân vội nhảy xuống ôm lão đặt trên lưng ngựa rồi chạy tiếp. Thêm hai dặm nữa, thấy bên đường có cánh rừng rậm rạp, chàng chặn ngựa dừng lại, bồng lão cái xuống rồi đuổi ngựa chạy tiếp, còn chàng đưa nạn nhân vào rừng.

Chính vì hành động này mà cả bọn Kim Mai Môn đang truy sát và nữ lang che mặt cũng bị lừa. Họ đuổi theo dấu vó ngựa mà không ngờ rằng hai người đã biến mất từ lâu.

Kiếm Vân chạy sâu vào rừng, thấy một khoảng tuyết sạch, vội đặt Thiết Tâm Cái xuống xem xét thương thế. Nhận ra lão đã mê man bất tỉnh, chàng cả kinh nhét hai viên thuốc vào miệng, dồn nội lực vào cơ thể lão. Lát sau, Thảm Khước hồi tỉnh lão đau đớn lắc đầu bảo:

- Trễ lắm rồi, đao của bọn chúng tầm độc, hiện đã lan đến phế phủ. Lão hóa tử ta xin hỏi lai lịch thiếu hiệp?

Kiếm Vân nhét linh đan vào miệng lão, không ngớt truyền chân khí và trả lời:

- Tiểu bối là Liễu Kiếm Vân, di cô của Luân Kiếm Liễu Kính Trung. Thiết Tâm Cái sa lệ:

- Tạ ơn trời đất, họ Liễu với ta là huynh đệ bát bái chi giao. Gần hai mươi năm nay, ta cố công điều tra vụ huyết án Liễu gia trang mà không ra manh mối. Ngờ đâu, hoàng thiên chưa tuyệt đường họ Liễu. Nay Thảm thúc xin ký thác cơ đồ Cùng Gia Bang cho người. Hãy thay ta làm bang chủ, giữ gìn truyền thống hào hùng của bốn bang, ra sức phù trì chính nghĩa võ lâm. Có được như thế ta và cha người mới ngậm cười nơi chín suối.

Biết lão sắp chết, chàng gạt lệ nhận lời:

- Thảm thúc phụ yên tâm, Vân nhi sẽ tận lực giúp Cùng Gia Bang vững mạnh.

Thảm Khước rút trong áo ra một cây trúc trượng màu ngọc xanh:

- Vân nhi, đây là Ngọc Trúc lệnh phù, tượng trưng cho uy quyền bang chủ. Nhưng người cầm vật này phải thuộc đạo kinh văn tối mật trong quyển Hàng Long Bảo Lục mới được coi là hợp lệ. Người hãy lắng tai nghe và cố học thuộc, sau này đến ttdn Cùng Gia Bang ở Lạc Dương, triệu tập ngũ vị trưởng lão, đọc cho họ nghe rồi thụ phong bang chủ.

Lão đem sức tàn, đọc lại khẩu quyết, khi thấy chàng đã thuộc lòng, lão mãn nguyện nhắm mắt lìa đời.

Kiếm Vân nghe nói lão là em kết nghĩa của cha mình nên rất thương tâm, lệ tuôn không dứt. Nửa khắc sau, chàng gạt lệ, đào hố chôn cất họ Thảm.

Mối cảm hờn của chàng với Kim Mai Môn càng sâu đậm hơn trước. Nhưng vì muốn mau chóng đến Lạc Dương báo hung tin cho Cung Gia Bang nên chàng thay y phục, mang mặt nạ vào rồi lên đường. Chàng nhắm hướng chạy của tuần mã, đỡ pho khinh công tuyệt thế Vạn Lý Phần Hương lướt nhanh như gió. Khách lữ hành trên đường chỉ thấy một bóng mờ mờ phi nhanh lẫn trong mưa tuyết. Chừng hơn mười dặm, chàng nghe phía trước vọng lại tiếng vó ngựa của cả một đoàn nhân mã. Đoán rằng đó chính là toán cao thủ Kim Mai Môn truy sát trở về, chàng tung mình lên một tàn cây chờ đợi. Chiếc áo lông cừu trắng khiến chàng trông như một đống tuyết trên cành.

Lúc bọn chúng lại gần, Kiếm Vân kinh hãi nhận ra Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung người đầy máu, tay bị trói chặt nhưng vẫn kiêu hãnh ngồi thẳng lưng trên con hắc mã. Nhìn y phục, chàng hiểu rằng chính là nữ lang che mặt lúc nãy trong tửu quán cạnh hồ. Chàng cũng đủ thông tuệ để biết lý do tại sao nàng lại bám theo chàng.

Kiếm Vân không chần chừ, quát lên, tung mình vung kiếm bổ xuống đầu phó môn chủ Kim Mai Môn. Chiêu Kiếm Luân Đăng Ba với đủ mười hai thành công lực, khí thế như chẻ núi. Nữ lang cũng là cao thủ nên vừa nghe thét đã vung song thủ vô liền. Nhưng chỉ như châu chấu đá xe, thanh Tuệ Kiếm đã chặt nàng làm hai đoạn, sẵn đã cắt luôn đầu bạch mã. Toán thủ hạ chưa kịp định thần đã bị cơn bão kiếm cuốn đến, máu xương rơi vãi, tiếng rên la thảm khóc. Kiếm Vân giết một hơi sáu tên, tung mình lên ngồi sau lưng Thái Dung, giục hắc mã phi mau.

Bọn môn đồ Kim Mai Môn phản vì thấy phó môn chủ thảm tử, phản vì khiếp sợ đường kiếm tàn khốc của đối phương nên chẳng dám truy đuổi, lo nhặt xác đồng bọn mang về Ngạc Hồ.

Thái Dung vẫn còn tỉnh táo, nhận ra người cứu mình chính là Cổ Kiếm Vân, dù dung mạo chàng có khác đi. Kiếm Vân cắt dây trói cho nàng, một tay cầm cương ngựa, một tay ôm eo nữ nhân. Tiểu Diện Hồ Ly then thùng nhắm mắt dựa vào lồng ngực vạm vỡ, nghe lòng rộn ràng, ấm áp.

Chỉ được vài dặm, hắc mã đã chậm lại vì chở quá nặng. Thấy cách dưong mười trượng có tòa phá miếu, Kiếm Vân rẽ ngang.

Đến nơi, chàng nhẹ nhàng bế Thái Dung vào trong, đặt trên sàn miếu. Có lẽ nơi đây thường xuyên được bọn hán tử lui tới nên khá sạch sẽ. Chàng thăm mạch rồi hỏi:

- Thái cô nương bị thương ở đâu?

Nàng then thùng chỉ vào ngực và bụng dưới:

- Thiếp bị phó môn chủ Kim Mai Môn là Ngọc La Sát đánh trúng hai chưởng. Hiện nay chân khí ngưng trệ, vết thương đau nhức vô cùng. Kiếm Vân biết nàng thọ thương rất nặng, nếu không chữa trị ngay sẽ nguy đến tánh mạng. Chàng nghiêm mặt bảo:

- Cô nương là giang hồ nữ tử chắc cũng hiểu câu “ngộ biến tùng quyền.” Tại hạ đành phải mạo phạm đến ngọc thể. Ý cô nương thế nào?

Thái Dung đỏ mặt gật đầu, đưa tay lần cởi xiêm y. Nàng đã hết dạ yêu thương chàng nên chẳng chừa lại mảnh vải nào.

Tiểu Diện Hồ Ly tuy tuổi đã ba mươi nhưng nhờ còn trinh trắng và thường xuyên luyện võ nên dung mạo rất trẻ trung, cơ thể nẩy nở, săn chắc như gái đôi mươi.

Kiếm Vân cố giữ vẻ thản nhiên xem xét hai vết chưởng xanh lè.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi ngồi xếp bằng, vận Kim Quang Thần Công, đặt hai bàn tay vào vết chưởng thương, hút độc khí ra. Lát sau, màu xanh xám mất hẳn. Chàng dựa nàng ngồi lên, truyền nội lực vào cơ thể qua huyệt Mệnh Môn ở thắt lưng.

Nửa canh giờ sau, Thái Dung hoàn toàn bình phục. Nàng không mặc lại y phục mà sa vào lòng Kiếm Vân nức nở:

- Thiếp biết mình xấu xí lại quá tuổi xuân thì, không xứng đáng làm thê thiếp của chàng. Nhưng thiếp cũng xin dâng hiến tấm thân hèn mọn này cho công tử rồi chia tay mãi mãi. Chàng đừng chê bỏ khiến thiếp tủi thân.

Kiếm Vân vốn có cảm tình với Thái Dung, chàng lại đang tuổi thanh niên, khí huyết phương cương, nay ôm trọn thân hình ngà ngọc của nữ nhân, không khỏi động tình. Nhưng chàng nhớ đến mối đại thù, nghiêm giọng bảo:

- Tâm tình của nàng ta xin cảm tạ, nhưng chỉ sợ gây ra mối oan nghiệt sau này. Ta chính là hậu nhân nhà họ Liễu, nuôi chí giết sạch Thập Nhị Phi Ma đây. Nàng là đệ tử Trường Xuân Phi Ma, sao có thể cùng ta kết hợp được?

Thái Dung giật mình sửng sốt, nhưng nàng vẫn nép sát vào lòng chàng, nói bằng giọng kiên quyết:

- Luật võ lâm ân đền, oán trả, chàng vì phụ mẫu mà báo cừu, là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Thiếp vẫn thường phản đối hành vi tàn ác của sư phụ nên mới bị đày đi Nghi Xuyên làm phân đàn chủ. Nay thiếp noi gương Cửu sư thúc, đứng ngoài chuyện ân oán của chàng và sư phụ.

Kiếm Vân cười mát:

- Nhưng nếu Đại Phi Ma giết ta thì nàng nghĩ sao?

Thái Dung sa lệ:

- Thiếp chỉ còn cách tự sát theo xuống suối vàng hầu hạ chàng mà thôi.

Kiểm Vân xúc động cúi xuống hôn lên má nàng. Thái Dung biết chàng đã chấp nhận tình mình, nàng sung sướng nhắm mắt nghe da thịt rạo rực dưới đôi bàn tay chàng.

Kiểm Vân chưa một lần gần gũi nữ nhân, nhưng ngay cả trong rừng sâu núi thẳm, cảnh ái ân của muôn loài vẫn diễn ra hằng ngày.

Chàng say đắm vuốt ve làn da mịn màng, trắng như tuyết ngoài kia.

Thái Dung xiết chặt thân thể nóng ấm của chàng, vượt qua nỗi đau đầu đời, vươn đến khoái lạc tột cùng. Hiệp đầu trôi qua nhanh nhưng hai hiệp sau làm đẹp lòng nữ nhân. Nàng tình tứ bảo:

- Tướng công quên là thiếp vừa mới thọ thương sao?

Kiểm Vân ngưng ngưng hạ mã, nằm bên ôm lấy nàng. Cảm giác quen thuộc khiến chàng ngỡ dường như chàng đã ôm ấp nàng rất nhiều đêm. Hình bóng Hàn Tiên hiện về, đôi mắt buồn như trách móc. Như tia sét soi sáng đêm dài, chàng thức ngộ rằng mình quả là tên đại ngốc. Nỗi xấu hổ khiến lòng chàng chết lặng.

Kiểm Vân là người trung hậu, không muốn dấu diếm ẩn tình này bèn kể lại chuyện Hàn Tiên giả trai cùng chàng kể cặn, vào sanh ra tử cho Thái Dung nghe. Nàng cười khúc khích nói:

- Võ Lâm Chí Tôn làm gì có nam tử. Hàn Tiên chính là Hàn Phụng Hương, ái tôn của lão. Còn người đẹp hôm ấy có lẽ là Thái Hồ tiên nữ.

Nàng bèn kể rõ việc Đại Phi Ma đã dùng biểu muội để khống chế Thần Bí Môn cho Kiểm Vân nghe. Chàng mừng rỡ nhận ra mình đã vô tình giải cứu cho họ Hàn thoát khỏi sự ràng buộc của thời hạn mười năm. Kiểm Vân buồn bã nói:

- Phụng Hương đối với ta tình thâm tựa biển, nay ta vì ngốc nghếch mà phụ lòng nàng mất rồi.

Thái Dung dịu dàng an ủi:

- Đấng anh hùng nhiều thê lắm thiếp là chuyện thường tình. Thiếp sẽ hết lòng giải thích để Hàn cô nương lượng thứ, dù Thái Dung này có giữ phận thứ thiếp cũng vui dạ.

* * *

Màn đêm buông xuống, hai người giục ngựa tìm khách điểm qua đêm. Ăn uống tắm gội xong, họ dìu nhau vào giấc vu sơn tương đắc bội phần. Thái Dung không ngờ đến tuổi tam thập lại gặp được đấng lang quân tài mạo song toàn, anh hùng cái thế, nàng rất mãn nguyện, thề một lòng trung trinh với phu quân.

Sau bảy ngày ân ái mặn nồng, Kiếm Vân ngược lên phía Bắc đến tổng đàn Cùng Gia Bang ở Lạc Dương. Còn Tiểu Diện Hồ Ly đi Tín Dương, mượn cơ về Lô Châu, Tứ Xuyên phụng dưỡng lão mẫu, trả chức phân đàn chủ Võ Lâm Bang.

Chiều hôm sau, Kiếm Vân đã vượt sông Hoài đến Lạc Dương.

Chàng nghỉ qua một đêm trong Lạc Thành đại lữ điếm, dậy sớm dùng điểm tâm. Kiếm Vân vô cùng ngạc nhiên khi thấy từng đoàn khát cái buồn bã kéo về phía cửa Đông thành. Chàng ăn vội mấy miếng, lên phòng xách kiếm chạy theo xem sự việc.

Cũng may, ngoài chàng còn có rất nhiều hào khách giang hồ hiếu kỳ nên chẳng lo bị chú ý.

Sân tổng đàn chật ních đệ tử Cùng Gia Bang và quan khách quan chiêm. Bọn hán tử đều chít khăn trắng, mắt sưng húp đỏ mọng.

Một mộc đài rộng rãi đã được dựng lên. Trên có hương án và linh vị của Thiết Tâm Cái Thảm Khước. Kiếm Vân biết lễ truy điệu hôm nay có ẩn tình, vì trừ chàng ra, không ai biết họ Thảm đã qua đời.

Một lão già chột mắt, tuổi độ lục tuần, bước ra cao giọng:

- Kính cáo đồng đạo võ lâm và đệ tử Cùng Gia Bang. Lão phu là Truyền Công trưởng lão Độc Nhãn Cái Trình Viễn Chí, đau đớn thông báo, bản bang chủ là Thiết Tâm Cái đã bị bọn Võ Lâm Bang bắt giữ và sát hại ngay tại tổng đàn Tín Dương. Mỗi đại thù này, hai mươi vạn đệ tử Cùng Gia Bang sẽ báo phục. Vì vậy, sau lễ truy điệu, bản bang sẽ bầu tân bang chủ rồi tập trung lực lượng chiến đấu với bọn Phi Ma.

Ba ngàn hóa tử dờ nắm tay gầm lên:

- Quyết tử!

Kiếm Vân thấy đứng gần chàng có một tên khát cái lưng đeo bốn túi trạc tam tuần. Gã cứ sụt sùi khóc lóc, dường như rất thương tiếc cổ bang chủ.

Chàng đến gần lão thì thầm:

- Huynh đài muốn biết rõ ẩn tình trong cái chết của Thảm bang chủ thì mau theo tại hạ ra ngoài.

Gã giật mình ngẩn đầu lên nhìn, thấy tướng mạo chàng đường chính, trung hậu, gạt đầu lằm lũi bước ra.

Kiếm Vân ung dung theo sau nhưng cách xa hai trượng. Gã rẽ vào một hẻm vắng vẻ chờ đợi. Kiếm Vân thấy không có ai theo dõi, lướt nhanh vào.

Chàng nghiêm giọng bảo:

- Huynh đài là đệ tử cổ bang chủ?

Hán tử gạt đầu:

- Tại hạ là người nhỏ nhất trong bảy đệ tử của Thẩm bang chủ.
 Chàng hỏi tiếp:
 - Huynh đài có biết mối giao tình giữa bang chủ và Luân Kiếm Liễu Kính Trung hay không?
 - Có! Bao năm nay sư phụ đã cố công điều tra vụ thảm án nhưng không có kết quả.
 Kiếm Vân trầm giọng:
 - Tại hạ là Liễu Kiếm Vân, cô nhi của Luân Kiếm đây.
 Hán tử sừng sốt bảo:
 - Tại hạ thấy công tử dung mạo đoan chính nên có thể tin tưởng. Nhưng chuyện ấy có quan hệ gì đến cái chết của bang chủ?
 Kiếm Vân sa lệ nói:
 - Chính tay tại hạ đã chôn cất Thẩm thúc phụ trong cánh rừng rậm ở huyện Thập Yên Hồ Bắc. Thúc phụ đã chết vì độc đao của bọn Kim Mai Môn.
 Nói xong, chàng rút cây Ngọc Trúc Lệnh Phù ra đưa cho gã xem.
 Hóa tử thất sắc quỳ xuống lạy:
 - Đệ tử Truy Phong Cái Viên Long, khấu kiến ngọc phù.
 Chàng đỡ hán dậy búi ngùi bảo:
 - Ta đã liều chết đưa thúc phụ thoát khỏi vòng vây nhưng lại không giải được chất độc trên lưỡi đao. Người đã trao lệnh phù và dạy ta phải kể vị. Nhưng tình hình này ta xem ra rất phức tạp. Có lẽ trong Cùng Gia Bang có người làm tay sai cho Kim Mai Môn, nên mới lôi kéo Cùng Gia Bang vào cuộc chiến với Võ Lâm Bang.
 Chàng tư lự một chút rồi hỏi:
 - Trong ngũ vị trưởng lão, ai mà người mê nữ sắc?
 Viên Long bối rối đáp:
 - Chính Truyền Công trưởng lão là người có tật ấy. Ông ta thường bị cổ bang chủ khiển trách. Bốn vị còn lại đều là người cương liệt, trung trinh, quyết chẳng bao giờ phản bội.
 Kiếm Vân gật đầu:
 - Bây giờ chúng ta quay trở lại cuộc lễ. Huynh đài tìm cách thông báo ẩn tình này cho các đệ tử trung thành, sau đó theo lời truyền âm của ta mà vãn nạn Trình Viễn Chí.
 Viên Long kính cẩn tuân lệnh, trở về sân tổng đàn, Kiếm Vân đứng đĩnh về lại chỗ cũ.
 Họ Viên giả đồ đau xót, đi khắp nơi ôm vai những người tin tưởng, thì thầm kể lại âm mưu Kim Mai Môn.
 Một khắc sau, gã trở lại đứng cách Kiếm Vân hơn trượng.
 Lúc này, trên mộc đài đang có cuộc tranh luận giữa họ Trình và bốn

vị trưởng lão kia.

Lão hóa tử râu quai nón đen nhánh lớn tiếng bảo:

- Cái chết của Thẩm bang chủ còn nhiều nghi vấn. Vì nếu Võ Lâm Bang sát hại được người, tất sẽ dùng Ngọc Trúc lệnh phù khổng chế bốn bang. Tại sao cho đến giờ họ vẫn chưa làm thế? Biết đâu bang chủ đã thoát nạn nhưng chưa kịp về đến?

Viên Long theo lời chỉ dẫn của Kiếm Vân, cao giọng chất vấn:

- Đệ tử xin hỏi vì sao Truyền Công trưởng lão lại đoán chắc rằng bang chủ bị Võ Lâm Bang sát hại?

Họ Trình nghiêm mặt:

- Trước lúc ra đi, bang chủ có nói với ta rằng người đến Tín Dương để thương lượng việc Hận Cái Tả Tư bị bọn Phi Ma bắt giữ. Nếu sau mười ngày không trở lại là lập tức triệu tập đại hội bầu tân bang chủ.

Viên Long hỏi tiếp:

- Nếu trưởng lão đã biết bang chủ đi vào tử địa, lành ít dữ nhiều sao không báo động cho hội đồng trưởng lão biết để theo bảo vệ?

Độc Nhãn Cái lúng túng biện bạch:

- Ta định làm thế thì bang chủ không cho, bảo rằng người chỉ lo xa thế thôi chứ chắc bọn Phi Ma không dám trở mặt.

Viên Long gằn giọng:

- Không phải! Có người đã tận mắt trông thấy bang chủ ngồi trong tửu quán ven bờ Ngạc Hồ để chờ phò ước với bọn Kim Mai Môn. Đường như trước đó bang chủ còn nóng ruột trông đợi một viện thủ, nhưng người ấy không đến. Chính vì vậy, bọn Thái Bạch Song Yêu và tám tên thuộc hạ đã gây thương tích cho người. Phải chăng nhân vật mà bang chủ trông chờ chính là trưởng lão?

Độc Nhãn Cái biến sắc gầm lên:

- Tiểu bối vô tri dám vu khống bậc trưởng thượng.

Bốn vị trưởng lão nhìn Độc Nhãn Cái với vẻ nghi ngờ. Viên Long ghen ngào nói tiếp:

- Sư thúc đừng hòng bịt miệng Viên Long này. Toàn bang ai chẳng biết sư thúc ham mê sắc dục nên đã bán thân cho bọn dân nữ Kim Mai Môn, muốn đem Cùng Gia Bang làm công cụ giúp cho Tam Nhật Tây Thi thực hiện mộng tranh bá. Hôm ấy, nếu sư thúc đến hỗ trợ cho bang chủ thì người đâu đến nổi trúng độc đao vong mạng, vùi thây nơi rừng vắng?

Độc Nhãn Cái rống lên:

- Bằng cớ đâu mà người dám nói vậy?

Viên Long hậm hực đáp:

- Tiên sư là người rất cẩn trọng, thân mang Ngọc Phù tất không bao

giờ mạo hiểm đơn thân phó ước. Chỉ vì quá tin tưởng vào sư thúc nên mới đến Ngạc Hồ. Cái chết của người chỉ có một người duy nhất chứng kiến, ngay cả Kim Mai Môn còn không biết, tại sao sư thúc lại đoan chắc người đã qua đời? Phải chăng muốn chiếm đoạt ngôi bang chủ để dâng cho Kim Mai Môn?

Ba ngàn đệ tử xôn xao bàn tán, bán tín bán nghi. Trình Viễn chí quát lớn:

- Người nói có người chứng kiến bang chủ tạ thế, vậy gã đó đâu, sao không gọi ra xem?

Kiểm Vân như ánh sao băng, lướt qua hàng người, hạ thân xuống khán đài. Chàng vòng tay sang sảng nói:

- Tại hạ là nhi tử của Luân Kiếm Liễu Kính Trung, cũng là người mai táng thi hài Thảm thúc phụ.

Quần cái ồ lên kinh ngạc. Nhiều năm qua, họ vâng lệnh bang chủ điều tra vụ án Liễu gia trang, không ngờ hôm nay hậu nhân họ Liễu lại xuất hiện. Hơn nữa, việc chàng hạ sát năm lão Phi Ma đã vang dội võ lâm, ai cũng nhìn chàng bằng cặp mắt ngưỡng mộ.

Truyền công trường lão gầm giọng:

- Nếu quả thực là người là người cuối cùng bên cạnh Thảm bang chủ tất phải giữ Ngọc Trúc lệnh phủ?

Kiểm Vân gật đầu, đưa cao vật báu, quần cái đồng thanh sụp xuống bái kiến. Chàng cao giọng bảo:

- Thảm thúc phụ biết mình không qua khỏi nên đã yêu cầu tại hạ kế vị người làm bang chủ Cùng Gia Bang.

Toàn trường rúng động, chẳng hiểu thực hư thế nào. Độc Nhãn Cái cười âm hiểm nói:

- Té ra người là tai sai Võ Lâm Bang, đến đây để khống chế bọn hóa tử chúng ta?

Chàng bật cười lạnh lẽo:

- Thiên hạ ai chẳng biết tại hạ đã hạ sát năm trong số mười hai lão Phi Ma. Người dù có vu oan cũng vô ích thôi!

Nhị trưởng lão là Truy Hồn Bồn Tư Mã Giao hấp háy đôi mắt kèm nhèm, thản nhiên bước đến sát Kiểm Vân hỏi:

- Thảm đại ca có dạy người phải nói gì với bọn trưởng lão chúng ta không?

Chàng kề tai lão đọc đoạn khẩu quyết tối hậu trong Hàng Long Bảo Lục. Lão sa lệ quát lớn:

- Bắt lão họ Trình cho ta!

Tư Mã Giao là chấp pháp trưởng lão, uy quyền chỉ thua có mình bang chủ. Ba vị kia tuyệt đối tin phục lão nên xông đến tấn công

Trình Viễn Chí. Họ Trình vùng chưởng chống lại, chỉ sau vài chiêu đã lâm vào thế hạ phong. Ai cũng tưởng sớm muộn gì lão cũng bị bắt. Ngờ đâu, lão vùng tay rải ra một nắm độc phấn khiến ba vị trưởng lão lăn ra bất tỉnh.

Độc Nhãn Cái định tung mình đào tẩu. Nhưng Kiếm Vân đã như ánh chớp xông đến quật liên hai đạo chưởng phong. Ác Cái cười nhẹ đón chiêu, chưởng kinh va chạm nổ vang như không ai lùi bước nào, chứng tỏ công lực ngang nhau.

Kiếm Vân dở tuyệt học Kim Thủ Liên Hoàn Trảm đánh cho họ Trình luống cuống tay chân. Lão kinh hãi tung độc phấn, nhưng chàng đã bế khí, vận Kim Quang Thần Công bao bọc toàn thân nên chẳng hề hấn gì. Không muốn kéo dài thêm nữa, chàng xuất chiêu Hải Lăng Dược Sơn Đầu, chưởng ảnh ầm ầm như sóng dữ, chụp lấy thân trên đối thủ. Độc Nhãn Cái trúng liên ba chưởng, ngã lăn ra mặt sân khản đái. Đó là vì muốn bắt sống nên Kiếm Vân đã giảm đi ba thành lực đạo, nếu không lão đã huyết lưu mẫn địa.

Quần cái chứng kiến tân bang chủ võ công tuyệt thế, hoan hô như sấm dậy. Cháp pháp trưởng lão lúc này đang loay hoay chữa trị cho ba người kia, nhưng chẳng có kết quả gì. Lão bước đến gần giọng hỏi họ Trình:

- Viễn Chí! Người dùng loại độc gì để hãm hại ba vị lão đệ?

Ác Cái nhắm mắt không đáp, Tư Mã Giao thét lớn:

- Đệ tử Hình Đường đâu, mau đem hình cụ ra đây để ta xem Trình lão tặc có chịu khai không?

Trình Viễn Chí sợ hãi lắp bắp:

- Nhị ca! Độc phấn này do Kim Mai Môn giao cho tiểu đệ, nhưng không đưa thuốc giải.

Toàn trường nghe lão thú nhận gầm lên phẫn nộ.

Tư Mã Giao biến sắc ghen ngào:

- Vậy chẳng lẽ ba em ta không còn sinh cơ nữa sao?

Kiếm Vân bước đến bảo:

- Nhị trưởng lão! Ân sư có ban cho văn bối mấy viên giải độc đan.

Nhưng hôm trước không có tác dụng với chất độc trên lưỡi đao của thủ hạ Kim Mai Môn, nên không cứu được Thảm thúc phụ. Chẳng biết có giải được độc phấn hay không?

Tư Mã trưởng lão gật đầu:

- Cứ thử xem sao!

Kiếm Vân cho mỗi người uống hai viên, truyền công giúp thuốc mau tan. May thay, ba người tỉnh lại, vận công điều tức một hồi thì bình phục.

Lão râu đen là tứ trưởng lão Cầu Nhiệm Cái Lạn Thái Hồ, thấy Trình trưởng lão nằm trên sàn, chỉ mắt quát:

- Trình Viễn Chí, Lạn mỗ nổi tiếng thiên hạ với thủ pháp Phân Gân Thác Cốt, nếu người gian, dối, đừng trách ta tàn nhẫn. Có phải chính người là người được chọn đi theo hộ vệ bang chủ đại ca?

Họ Trình biết mình đã thất cơ, không thể giấu diếm tội trạng nên gật đầu thú nhận.

Lạn trưởng lão hỏi tiếp:

- Ngoài người, trong đệ tử bốn bang còn ai là tay chân của Kim Mai Môn nữa không?

Họ trình chưa kịp đáp thì từ hàng người đầu tiên ngồi dưới khán đài, một trận mưa kim châm phóng lên, phủ kín bảy người.

Kiểm Vân phản ứng thần tốc, thanh Tuệ Kiếm rời khỏi vỏ tạo thành màn lưới thép che chắn cho bốn vị trưởng lão.

Hung thủ không ngờ kiếm thuật chàng cao cường đến mức ấy. Sợ hãi tung mình đào tẩu. Nhưng Kiếm Vân đã nương theo làn kiếm quang ập đến chém gã đứt là ba đoạn.

Quần cái qua cơn sửng sốt, vỗ tay hoan hô vang dội. Nhìn lại khán đài, Truyền Công trưởng lão đã mê man bởi một cây độc châm cắm vào người.

Nhị trưởng lão ra hiệu cho mọi người im lặng rồi tuyên bố:

- Kính cáo chư vị đồng đạo võ lâm và đại diện phân đàn các nơi. Nay cái chết của cố bang chủ đã được làm sáng tỏ, hung thủ chính là môn Kim Mai Môn. Mối hận này Cùng Gia Bang sẽ trả lại sau. Giờ đây, Liễu công tử đã được hội đồng trưởng lão công nhận là người kế vị hợp thức ngôi bang chủ. Đệ tử Cùng Gia Bang có ai có ý kiến gì khác cứ việc phát biểu.

Viên Long đứng dậy sang sảng nói:

- Liễu công tử là cháu của cố bang chủ, được ký thác Ngọc Trúc lệnh phù, lại là bậc anh hùng cái thế, tài mạo vẹn toàn. Bốn bang có được tân bang chủ như vậy còn gì bằng nữa?

Ba ngàn đệ tử đã tận mắt chiêm ngưỡng bản lãnh của Kiếm Vân nên hoan hỉ hô to:

- Liễu bang chủ! Liễu bang chủ!

Kiểm Vân đưa tay ra hiệu cho mọi người bớt cơn phấn khích, ôn tồn nói:

- Cảm tạ lòng yêu mến của hội đồng trưởng lão và chư vị, nhưng tại hạ thân mang đại cừu, không tiện gánh vác trọng trách, xin trao lại Ngọc Trúc lệnh phù để Cùng Gia Bang tuyển chọn người thích hợp.

Quần cái nhao nhao phản đối. Cầu Nhiệm Cái nghiêm giọng bảo:

- Liễu công tử sai rồi, Võ Lâm Bang mấy năm nay khuynh đảo giang hồ, trước sau gì cũng tìm cách tiêu diệt Cùng Gia Bang. Xưa nay chính tà có bao giờ sống chung được. Tam Nhật Tây Thi võ công quán thế, bốn bang không có cao thủ nào địch lại mụ ta. Có dùng số đông cũng chỉ làm mồi cho độc phần và độc châm. Xin công tử hãy vì đám người nghèo khổ này mà nhận lấy trọng trách, đương đầu với quần ma, làm sáng tỏ chính khí võ lâm.

Kiểm Vân tư lự, cố tìm kế sách lưỡng toàn. Vì nếu Kim Mai Môn và Võ Lâm Bang liên thủ lại để đối phó với chàng, thì xương máu đệ tử Cùng Gia Bang sẽ tổn hao khôn kể.

Cuối cùng chàng vận công nói lớn:

- Tại hạ không dám chối từ thành ý của anh em, đành nhận chức bang chủ. Nhưng xin tuyên cáo trước võ lâm rằng Liễu Kiếm Vân sẽ tạm gác mối thù với Thập Nhị Phi Ma, chờ tiêu diệt xong Kim Mai Môn mới thanh toán Võ Lâm Bang.

Chàng làm như vậy để tránh cho Cùng Gia Bang một đối thủ lợi hại. Đại Phi Ma sẽ khoan tay tọa sơn quan hổ đấu, không liên minh với Kim Mai Môn nữa?

Tứ vị trưởng lão đều là những người lão luyện lập tức nhận ra thâm ý của chàng. Họ cảm kích vô cùng.

Chấp pháp trưởng lão Tư Mã Giao hắng giọng:

- Các đệ tử, chúng ta thi đại lễ ra mắt bang chủ.

Mọi người lục tục đứng lên, sửa sang y phục, nhất tề sụp xuống lạy chín lạy. Bốn vị trưởng lão cũng vậy.

Cầu Nhiệm Cái nhắc nhở:

- Xin bang chủ vái trả ba cái.

Kiểm Vân tuân lời, Tư Mã trưởng lão cao giọng:

- Trình Viễn Chí phản bang, góp phần giết hại cố bang chủ. Chiêu bang quy, đem chém ngay!

Viên Long chạy lên quỳ xuống cầu khẩn:

- Bang chủ! Chúng đệ tử xin được làm đao phủ để trả hận cho ân sư.

Kiểm Vân gật đầu, từ dưới đài, bốn hóa tử nữa nhảy lên cúi chào bang chủ và các trưởng lão rồi lùi họ Trình dậy.

Hóa tử trung niên, đeo sáu túi là Hồng Diện Cái, đại đệ tử của Thiết Tâm Cái ôm đao khảm hương hồn tiên sư rồi bảo:

- Bốn sư đệ nắm tay chân lão căng ra.

Tứ chi họ Trình bị bốn gã hóa tử nắm chặt, nằm ngang lơ lửng trên không. Hồng Diện Cái gạt lệ vung đao, thủ cấp và tay chân Trình Viễn Chí rời khỏi thân mình.

Viên Long bật khóc, ba ngàn người cùng khóc theo.

Chấp pháp trưởng lão háng giọng:

- Hỡi các đệ tử, Cùng Gia Bang chúng ta tuy đông nhưng nói chung bản lãnh võ công thấp kém. Vậy từ nay phải siêng năng khổ luyện mới mong báo được đại thù. Mỗi phân đàn điều ngay hai mươi cao thủ khá nhất về đây để lập đội quân nồng cốt.

Lão quay sang vòng tay nói với Kiếm Vân:

- Bang chủ! Trong bốn vị trưởng lão thì võ công lục trưởng lão Đồ Long Cái Tân Tuyết Phi là cao cường nhất. Lão phu đề cử họ Tân giữ chức Truyền Công trưởng lão.

Kiếm Vân gật đầu, Tân lão bước ra tạ ơn, cúi chào mọi người. Lão to lớn vạm vỡ, mắt sáng như sao, tuổi độ lục tuần nhưng tóc đen nhánh.

Đại hội kết thúc, quần cái và quan khách giải tán. Kiếm Vân cùng các trưởng lão vào khách sảnh nghị sự.

Ngũ trưởng lão Thương Hồ Cái Thi Minh dáng người bệ vệ, mắt tròn, bụng to trông giống lái buôn hơn ăn mày. Lão là người phụ trách thu chi toàn bang. Họ Thi lúc nào cũng kè kè chiếc Thiết Toán Bàn, lão gầy gầy tính toán một hồi báo rằng:

- Ngân quỹ bản bang chỉ còn hơn tám vạn lượng. Nay chúng ta công khai đối địch với Kim Mai Môn, đào luyện nuôi dưỡng hàng ngàn đệ tử e không đủ.

Kiếm Vân mở bọc hành lý lấy túi châu báu đổ ra bàn. Gần trăm viên bảo ngọc lấp lánh tỏa sáng. Chàng hỏi Thi Minh:

- Trưởng lão ước đoán xem số châu báu này bán được bao nhiêu? Họ Thi cầm từng viên lên xem, định giá ghi vào bàn toán, cuối cùng cộng lại. Con số ba chục vạn lượng làm mọi người mừng rỡ.

* * *

Mười ngày sau, tin Cùng Gia Bang gửi thư khiêu chiến với Kim Mai Môn làm chấn động giang hồ. Ngày đầu tháng ba này, tại chân núi Quân sơn, thuộc huyện Hoài Nam phủ Huy châu, hai phái sẽ tử chiến với nhau. Các bang các hội trong võ lâm đều được mời tới dự khán. Nghe nói tân bang chủ Cùng Gia Bang Liễu Kiếm Vân sẽ đấu với Tam Nhật Tây Thi, môn chủ Kim Mai Môn.

Trong thời gian này, tổng đàn Cái Bang được canh gác cẩn mật, một ngàn cao thủ kiệt xuất ngày đêm khổ luyện dưới sự chỉ bảo của các vị trưởng lão.

Kiếm Vân cũng tranh thủ học pho Đả Cầu Bổng Pháp và chưởng pháp Hàng Long Bảo Lục. Pho bí kíp này chỉ ghi chép có mười bảy chiêu. Khẩu quyết chiêu cuối cùng chỉ bang chủ và các trưởng lão mới biết. nhưng chĩdùng như mặt khẩu vì kinh văn trúc trắc khó hiểu,

không ai luyện được.

Kiểm Vân căn cơ thâm hậu, thiên bẩm tuyệt thế nên dễ dàng lĩnh hội tinh túy võ học Cùng Gia Bang. Chàng hiểu kỳ nghiên ngẫm khẩu quyết chiêu thứ mười tám trong pho Hàng Lang chưởng pháp. Bốn vị trưởng lão cũng muốn chàng dùng chính võ công của Cùng Gia Bang để phục hận, nên nghiêm cấm đệ tử kinh động, giữ yên tĩnh cho chàng luyện võ. Kiểm Vân phí công ba ngày mà không tìm ra phương thức luyện chiêu Hàng Long Phục Hổ. Chàng nhớ lời dạy bảo của ân sư nên không cưỡng cầu, quay sang suy nghĩ về đao pháp Kim Mai Môn.

Mấy ngày sau, chàng mời tứ vị trưởng lão đến bàn bạc:

- Bốn tòa đã ba lần chạm mặt đao thủ Kim Mai Môn, nhận ra đao pháp của chúng vô cùng tàn độc, nhất là khi chúng hợp thành đao trận. Bốn tòa đã nghĩ ra ba chiêu khắc chế đao pháp và cách phá đao trận. Tứ vị ghi nhớ lấy rồi truyền lại cho các đệ tử.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 5

Đả tử Tây Thi hàng Tú Sĩ

Cảm giang mầu tử khắp trùng phùng

Chiều ngày cuối tháng hai, lỵ lượng Cùng Gia Bang đã có mặt dưới chân núi Quân Sơn. Kiểm Vân mặc lam bào điểm vài mụn vá trắng, theo các trưởng lão đến chào hỏi long đầu các phái.

Rặng Tung Sơn tuy thuộc phủ Hà Nam nhưng chỉ cách Quân Sơn ba trăm dặm, vì vậy chưởng môn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đều đến dự.

Thiên Nhất Thần Tăng và Vô Trần đạo trưởng là cố hữu của Liễu Kính Trung. Vì vậy, họ hoan hỉ đón chào Kiểm Vân. Trong cương vị bang chủ Cùng Gia Bang, chàng không thể dùng đại lễ mà chỉ vòng tay cúi đầu. Vô Trần thở dài bảo:

- Mấy năm nay Ma trượng Đạo tiêu, chính khí võ lâm mờ nhạt, quần ma tung hoành ức hiếp đồng đạo giang hồ. Chỉ xét về mặt võ công, phe bạch đạo không có ai địch nổi Đại Phi Ma và Tam Nhật Tây Thi. Nếu hôm nay bang chủ thắng được Tiêu Hồng sẽ cổ vũ dũng khí hào kiệt bốn phương. Lúc ấy chúng ta hợp sức diệt ma, đem lại thái bình cho Trung Thổ.

Kiểm Vân cung kính đáp:

- Tại hạ xin tận lực!

Hai phái Không Động, Điểm Thương ba mươi năm trước bị tận sát, đến nay vẫn chưa hồi phục nguyên khí nên không có mặt. Còn ba phái Nga Mi, Hoa Sơn, Thanh Thành chỉ cử các trưởng lão tham gia. Thanh Hải Kiếm Khách, sư đệ Quán Chủ Thanh Thành lộ vẻ chua xót:

- Từ ngày Liễu minh chủ thoái ẩn và bị hại đến nay, bọn bạch đạo chúng ta như rùa rút cổ, chẳng ra làm sao cả. Nếu có người đủ sức chống lại quần ma đứng lên lãnh đạo, phái Thanh Thành dù nhỏ bé cũng quyết liều mình hưởng ứng.

Hoa Sơn trưởng lão Lung Linh Kiếm, tuổi đã thất tuần, cười khanh khách:

- Vương lão đệ đã có hào khí như vậy, lão phu cùng phái Hoa Sơn cũng được kề vai sát cánh.

Định Tâm sư thái, bào tỷ của chưởng môn phái Nga Mi cũng nói:

- Bọn phái chỉ có hơn trăm nữ ni, nhưng cũng chẳng chịu kém bậc mày râu.

Thiên Nhất Thần Tăng hiện hòa bảo:

- A di đà phật! Các phái đều một lòng vệ đạo, mong Liễu thí chủ cố đứng vững trong trận chiến sáng mai. Chỉ cần thủ hòa cũng đủ làm mọi người phấn khởi.

* * *

Đầu giờ Thìn sáng hôm sau, quần hùng tề tựu nơi khoảng đất trống dưới chân núi. Khu vực này bằng phẳng, rộng rãi, chung quanh lại có những hàng tùng bách râm mát. Chính vì vậy nơi đây đã trở thành đấu trường cho các cuộc phò ước.

Lực lượng Cùng Gia Bang đứng thành hàng ngũ dưới bóng cây chờ đợi. Họ không dùng gậy tre như truyền thống mà đều trang bị trường đao sáng quắc. Trên đầu mỗi người phất phới dải khăn tang, gương mặt nghiêm lạnh, đầy sát khí.

Các phái bạch đạo đứng gần họ như muốn tỏ lòng thân hữu. lát sau, lá đại kỳ thêu quỷ diện bằng chỉ đen nền trắng xuất hiện. Đại Phi Ma Trường Xuân Ma Quân và sáu người còn lại thống lĩnh hai trăm bang chúng xuất hiện. Trừ Đại Lực Ma Quân, sáu lão ma đều nhìn Kiểm Vân với vẻ căm thù. Đoàn người tiến thẳng đến trước mặt Cùng Gia Bang. Đại Phi Ma chăm chú quan sát dung mạo Kiểm Vân. Chàng cũng cố nhìn cho rõ mặt mũi kẻ thù.

Trường Xuân Ma Quân thực ra tuổi đã gần bách tuần, nhưng lão giỏi thuật trụ nhan nên trông chỉ mới năm mươi. Râu tóc đen nhánh, da

trắng hồng, chẳng một nếp nhăn, mắt lộ, mũi cong, miệng nhỏ. Lão bật cười ghê rợn:

- Đúng ra, nếu sau trận này, người dù may mắn thoát chết dưới tay Tam Nhật Tây Thi cũng chẳng tránh khỏi cảnh tan xương nát thịt để đền tội giết hại năm anh em của ta. Nhưng lão phu giữ đúng qui củ giang hồ, đứng bằng quang xem Cùng Gia Bang báo hận. Một tháng sau mới tìm đến Lạc Dương hỏi tội.

Kiểm Vân ngửa mặt cười cao ngạo:

- Lão đừng phách lối, mỗi hận thù nhà họ Liễu ta sẽ tự mình báo phục, không để liên lụy đến Cùng Gia Bang. Nói thực, chỉ trừ khi bọn người liên thủ, chứ từng người đơn đấu, chẳng ai qua nổi ta hai trăm chiêu.

Toàn trường rung động, Đại Phi Ma biến sắc nghi hoặc, lời tuyên bố này cũng là lời khiêu chiến khéo léo. Nếu Đại Phi Ma không dám nhận lời đơn đấu thì mất cả thanh danh.

Nhưng lão là tay gian hoạt, bật cười ha hả, nói trái đi:

- Hay lắm, nếu người có gan thách thức, lần lượt giao đấu với sáu người, lẽ nào bọn ta lại chối từ?

Vô Trần đạo trưởng xen vào:

- Nếu các vị dùng xa luân chiến e không xứng với thân phận trong võ lâm. Bàn đạo đề nghị mỗi ngày một trận.

Đại Phi Ma lúng túng nhưng muối mặt đáp:

- Bọn lão phu chẳng hơi đâu phải mất đến sáu ngày.

Kiểm Vân cười nhạt, lắc đầu:

- Chẳng cần đến sáu ngày, tại hạ tự tin chỉ cần một ngày để giết Tam, Tứ, Thất, Bát Ma Quân, ngày thứ hai giết Đại và Nhị Phi Ma. Cửu Phi Ma không nghe chàng nhắc đến mình, liền thắc mắc:

- Liễu tiểu tử, sao người quên ta?

Kiểm Vân cười bảo:

- Đêm ấy, Tô các hạ không nhúng tay vào máu.

Đại Lực Ma Quân khoái chí cười ha hả, bước đến vung bàn tay to tướng vỗ vai chàng khen:

- Tô mỗ không sợ chết, nhưng ân oán phân minh như người mới đáng bậc trượng phu.

Mọi người thấy chàng thản nhiên để lão ma vỗ vai, lòng vô cùng thán phục.

Đại Phi Ma không còn đường rút, liền nhận lời:

- Được! Nếu người sống sót dưới độc thủ của môn chủ Kim Mai Môn. Cứ chọn địa điểm rồi gửi thư phó ước.

Kiểm Vân chưa kịp đáp thì tiếng đàn sáo vang lên, Tam Nhật Tây Thi

dẫn năm trăm môn đồ đến phó ước.

Quần hùng chăm chú, cố nhìn cho được dung mạo của thiên hạ đệ nhất danh phụ. Quả là kinh thể hải tục, Tiêu Hồng trẻ trung như mới đôi mươi, dù tuổi thật đã quá thất tuần.

Mụ mặc cung trang màu hồng nhạt, điểm vài bông mai bằng chỉ vàng lấp lánh. Đến giữa trận địa, mụ dừng lại chờ đợi. Kiếm Vân dẫn lực lượng Cùng Gia Bang bước ra.

Nhìn dung mạo anh tuấn, hiên ngang của Kiếm Vân, Tam Nhật Tây Thi không khỏi tiếc thắm, nụ cười tươi như hoa nở, giọng nói ngọt ngào như mật rót:

- Bồn tào đã đến đây, xin Liễu công tử chỉ giáo phương thức tỉ đấu.

Kiếm Vân nghiêm giọng:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Chính bà là người chủ sở việc bắt cóc Hậu Cái Tả Tư, mua chuộc Tam trưởng lão Trình Viễn Chí nên đưa đến kết cục là Thảm cổ bang chủ phải thảm tử. Dù những hung thủ trực tiếp như Thái Bạch Song Yêu, phó môn chủ và bọn đao thủ đã đền tội, nhưng tại hạ sẽ lấy đầu bà tể mộ. Tức là song phương sẽ đơn đấu. Còn nếu bà muốn loạn chiến thì Cùng Gia Bang cũng sẵn sàng. Danh phụ nghe chàng thú nhận đã sát hại đệ tử của mình, lòng bùng bùng sát khí. Nhưng thấy ngàn dũng sĩ Cùng Gia Bang, mụ cũng hơi ngán. Mụ hỏi lại:

- Bồn tào và công tử giao đấu, nếu lỡ công tử mạng vong thì đám ăn mày kia xông vào cũng vậy thôi.

Kiếm Vân suy nghĩ một lúc, quay lại bảo đám hóa tử:

- Hung thủ giết hại cổ bang chủ, chỉ còn sót lại một mình Tam Nhật Tây Thi. Nếu giết được mụ coi như thù kia đã trả xong, chẳng cần phí máu xương Cùng Gia Bang làm gì. Bồn tào tự tin có thể lấy mạng danh phụ. Nhưng vạn nhất thất thủ, anh em phải trở về, hẹn ngày khác báo phục chứ không được loạn động.

Quần cái đồng thanh dạ vang. Chàng rút kiếm bước đến:

- Giờ đây chắc bà đã yên tâm rồi chứ?

Danh phụ cười nhạt:

- Để xem tiểu tử bản lãnh được bao nhiêu mà dám ngông cuồng trước mặt lão nương?

Vừa dứt lời, hai dải lụa trắng đang quấn quanh cánh tay xổ ra, bay đến như linh xà mỗ vào mặt và ngực Kiếm Vân.

Chàng vận đủ tám thành Kim Quang Thần Công bảo vệ chân tâm, tung mình lên không chụp lưới kiếm xuống đầu đối thủ. Nhưng hai dải lụa vẽ nên vô số vòng tròn mang kinh lực âm nhu đỡ lấy kiếm chiêu.

Thủy chung, lúc nào mục cũng ở cách xa chàng hai trượng, điều khiển cặp Bạch La Đới tấn công.

Đã trăm chiêu trôi qua mà chàng vẫn chưa tiếp cận được đối phương.

Quần hùng thấy vậy không khỏi lo sợ cho chàng trước võ công quái dị của môn chủ Kim Mai Môn.

Kiểm Vân vừa đánh vừa nghĩ cách giải phá. Nan Đề lão nhân đã bắt chàng phải đối phó với những trường hợp còn khó khăn hơn nhiều. Bất ngờ, chàng phóng trường kiếm vào ngực đâm phụ, dù không làm gì được mục nhưng cũng khiến đôi Bạch La Đới chậm lại. Chỉ chờ có thế, chàng cuộn người lăn tròn trên mặt đất áp sát địch nhân. Mục kinh hãi vùng dãi lụa như hai ngọn roi đập liên mấy chục nhát như trời giáng. Nhưng màn chưởng kinh liên miên bất tuyệt do song thủ chàng tạo ra quanh cơ thể đánh bạt tất cả. Lúc còn cách đối phương nửa trượng, chàng đứng bật dậy, vồ liền ba chiêu trong Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Đối phương đã nhập nội, đôi Bạch La Đới trở thành vô dụng, vương vী. Mục vội vứt bỏ rồi so chưởng với chàng. Nội lực của Tam Nhật Tây Thi cực kỳ thâm hậu, hơn hẳn Kiểm Vân. Nhưng bù lại, chiêu thức của chàng rộng rãi, tinh kỳ và biến hóa khôn lường. Kiểm Vân kết hợp ba pho chưởng pháp Hàng Long, Kim Trảm và Càn Khôn Phát Huyết Thủ của Nan Đề lão nhân, đánh cho đâm phụ thất điên bát đảo, tóc tai rũ rượi.

Quần hùng hoan hô vang dội còn bọn Phi Ma biến sắc. Đại Lực Ma Quân nhận ra mấy chiêu quen thuộc lắm lắm:

- Mẹ kiếp, sao đấu pháp của họ Liễu giống Cổ tiểu đệ của ta quá vậy?

Đến chiêu thứ hai trăm, Kiểm Vân xuất chiêu Điên Đảo Càn Khôn, mười ngón tay ve vẩy, hóa thành ngàn vạn ngón bao phủ đấu trường.

Tam Nhật Tây Thi kinh hoàng, vận toàn lực vồ liền tám đạo chưởng cách không nặng nề như núi đổ. Nhưng tất cả lực đạo đều tan biến như gió thoảng. Kiểm Vân áp đến biến hóa thần tốc, xuất chiêu Bạch Thủ Phục Long. Hai đạo chưởng kinh vồ thẳng vào ngực đối phương. Tam Nhật Tây Thi dù có cương khí hộ thân cũng không chịu nổi. Mục văng ra sau hơn trượng, lão đảo ôm ngực, máu miệng phun thành vòi không ngớt.

Kiểm Vân nhớ đến hàng ngàn chàng trai tuấn tú đã bị mục hút hết tinh lực, quát vang như sấm, tung mình lên không giáng xuống hai đạo chưởng phong tối hậu. Thủ cấp đâm phụ mềm nhũn, xương cốt gãy

vụn.

Chấp pháp trưởng lão Tư Mã Giao chạy đến cắt đầu Tam Nhật Tây Thi bỏ vào túi vải để sau này tế mộ.

Quần cái và hai ngàn hào kiệt đến quan chiêm vui mừng nhảy nhót reo hò. Đám đệ tử Kim Mai Môn lặng lẽ nhặt cái xác không đầu trở về Giang Tây.

Vô Trần đạo trưởng cao hứng nói lớn:

- Tam Nhật Tây Thi táng mạng, Kim Mai Môn cũng phải giải tán thôi!

Trường Xuân Ma Quân cười khẩy:

- Đạo trưởng lầm rồi, sau lưng mụ ta còn có một nhân vật lợi hại hơn nhiều, đó chính là Huyết Thủ Thư Sinh, đại ác ma uống máu người không tanh. Lão mà nghe tin phu nhân bị giết, thế nào cũng tái xuất giang hồ, thống lãnh Kim Mai Môn phục hận.

Thiên Nhất Thần Tăng biến sắc:

- A di đà phật! Lão ác ma ấy còn sống quả là chuyện không ngờ.

Kiểm Vân cau mày hỏi:

- Lão hiện ẩn cư ở đâu?

Đại Phi Ma cười nham hiểm:

- Chẳng đâu xa cả, lão đang tu luyện trên hòn đảo nhỏ ở giữa Ngạc Hồ, người có gan cứ đến đấy mà tìm.

Kiểm Vân quắc mắt:

- Còn cái hẹn giữa chúng ta thì sao?

Đại Lực Ma Quân xen vào:

- Người còn phải đối phó với lão Huyết Thủ thư sinh, vậy ta đề nghị rằm tháng chín này hãy thanh toán món nợ Liễu gia trang.

Kiểm Vân hiểu lòng tốt của lão, hòa nhã đáp:

- Tôn giá đã có hảo ý như vậy, Liễu mỗ xin cảm tạ.

Đại Phi Ma cũng ngán sợ võ công của Kiểm Vân nên đồng ý:

- Cữu đệ tính như vậy cũng được, hẹn gặp lại!

Long đầu, trưởng lão các phái xúm lại chúc mừng. Thanh Hải Kiếm

Khách hào hứng nói:

- Liễu bang chủ quả là cứu tinh của võ lâm, hạ sát Kim Mai Môn chủ, dọa khiếp Phi Ma. Chúng ta yên tâm mở mặt trận chống lại quần ma được rồi.

Quần cái thấy bang chủ được mọi người tán dương, lòng vô cùng hãnh diện.

Thiên Nhất Thần Tăng dặn dò:

- Rằm này, mời các phái đến bốn tụ để bàn kế sách.

Hào kiệt tam sơn ngũ nhạc giải tán trở về. Lực lượng Cái Bang cũng vậy.

Nhưng họ vừa đi được vài dặm đã thất Đại Lực Phi Ma đứng đợi bên đường. Lão xăm xăm đi đến, chăm chú nhìn vào mắt Kiếm Vân, gãi đầu nói:

- Lão phu mạo muội xin hỏi Liễu bang chủ rằng chúng ta trước đây đã có gặp nhau lần nào chưa?

Chàng bước đến ôm chặt lão:

- Tô đại ca, tiểu đệ là Cổ Kiếm Vân đây, lúc nãy vì có mặt của sáu vị Ma Quân kia nên không tiện chào đại ca.

Tô Tháo mừng rỡ bật cười ha hả:

- Ta biết ngay mà, chuyện ta không xuất thủ ở Liễu gia trang chỉ có mình ngươi biết rõ. Cả các huynh đệ của ta còn không biết. Lúc nãy ngươi tiết lộ ra, đại ca nổi giận đình mắng ta thậm tệ, đoạn bào tuyết giao. Nhưng Tô mỗ cóc cần, ta đã quá chán ngán cái trò gian xảo, tranh danh đoạt lợi rồi.

Tứ vị trưởng lão thấy Cửu Phi Ma thẳng thắn, hào sảng, họ sinh lòng yêu mến. Hơn nữa, lão lại là nghĩa huynh của bang chủ. Truy Hồn Bổng cười khà khà bảo:

- Hay là Tô huynh về quách Cùng Gia Bang làm trưởng lão cho xong!

Tô Tháo ngượng ngùng nói:

- Liễu hiền đệ làm khát cái thì Tô mỗ cũng làm được. Nhưng lúc đánh nhau với Võ Lâm Bang, Tô mỗ không tham gia đâu đấy nhé.

Cầu Nhiệm Cái bật cười:

- Nếu Cửu Phi Ma thành trưởng lão Cùng Gia Bang thì quả là giai thoại võ lâm. Lão phu xin hoan nghênh.

Kiếm Vân nghiêm nghị hỏi:

- Tứ vị trưởng lão đã suy nghĩ kỹ chưa?

Họ gật mình nhìn nhau, gật đầu. Kiếm Vân quay sang họ Tô:

- Tô đại ca! Tiểu đệ được sự tán thành của hội đồng trưởng lão, kính thỉnh đại ca nhận chức trưởng lão Cùng Gia Bang. Còn chuyện đánh nhau với các Phi Ma, tiểu đệ chẳng dám phiền đến đại ca, để khỏi tổn thương đạo nghĩa.

Cửu Phi Ma cười ha hả:

- Có lẽ danh hiệu Đại Lực Phi Ma phải đổi thành Đại Lực Cái mới xong.

Ba ngày sau, bọn người về đến tổng đàn, mở đại yến ăn mừng và giới thiệu tam trưởng lão Đại Lực Cái Tô Tháo. Họ Tô thay thế vị trí của Trình Viễn Chí. Đêm ấy mọi người ăn uống vui vẻ, rượu tuôn như suối.

Sáng ra, Kiếm Vân cùng năm vị trưởng lão lên đường đến nơi chôn cất thi hài Thẩm bang chủ. Họ bày nhang đèn và thủ cấp Tam Nhật

Tây Thi tế mộ rồi đào lấy xác đem về.

Lực lượng trinh sát Cùng Gia Bang báo về rằng căn cứ của Kim Mai Môn ở Ngạc Hồ đã chuyển đi, không còn một bóng người. Ngược lại tổng đàn của họ ở Kim Sơn Giang Tây lại tấp nập người, tổ chức tang lễ cho Tam Nhật Tây Thi rất trọng thể. Nhưng chẳng hiểu sao không thấy bóng Huyết Thủ thư sinh.

Tình hình này khiến Kiếm Vân và các vị trưởng lão bằng khoăn.

Chàng nhớ đến Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung nên hỏi Tô Tháo:

- Lão đại ca có thấy Tiểu Diện Hồ Ly đến Tín Dương hay không?

Họ Tô lắc đầu:

- Không thấy! Ta ở đó suốt mấy tháng nay mà đâu có gặp nàng?

Kiếm Vân lo lắng thú thực:

- Thái cô nương với tiểu đệ đã nên duyên phu phụ. Hôm trước, nàng bảo về gặp Đại Phi Ma để cáo thoái rồi đến Lạc Dương tìm tiểu đệ. Nhưng không hiểu sao lại thất tung?

Kiếm Vân bèn truyền lệnh cho đệ tử tìm kiếm khắp nơi.

Hôm sau, Đại Lực Cái đang luyện pho Hàng Long Chưởng Pháp bỗng gặp người, vội chạy lên gặp Kiếm Vân.

Lão bộc tức nói:

- Lão phu quả là đáng trí, quên không nói cho Vân đệ nghe một việc quan trọng.

Kiếm Vân đang bàn bạc cùng bốn vị trưởng lão, liền rót trà mời lão ngồi xuống:

- Chuyện gì mà lão ca cho là quan trọng như vậy?

Họ Tô uống hớp trà nóng cười khà khà:

- Ta hỏi thật, tin này đáng giá ngàn vò rượu ngon chứ chẳng chơi đâu. Mười chín năm trước, ta trấn giữ hậu sơn Liễu gia trang, bắt gặp một nữ nhân khinh công cao cường cõng một nữ nhân khác đào tẩu. Tô mỗ liền trấn an họ rồi đi theo bảo vệ cho đến nơi an toàn. Nhìn dung mạo hiền đệ, ta đoán rằng người được cõng chính là lệnh mẫu.

Kiếm Vân vui mừng khôn xiết, sụp xuống lạy tạ:

- Nếu quả đúng là gia mẫu, tiểu đệ đội ơn đại ca suốt đời.

Tô Tháo đỡ chàng lên:

- Người nói gì vậy, ta chẳng phải là đại ca của người sao?

Kiếm Vân then thùng đứng dậy phần khởi nói:

- Đại ca còn nhớ chỗ mà gia mẫu đã lánh nạn không?

Họ Tô trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Nếu xuất phát từ sau sơn trang, ta tin rằng sẽ xác định được. Chỗ ấy cách Liễu gia trang mười dặm và nằm cạnh bờ sông Cẩm.

Chàng phần khởi bảo:

- Vậy, sáng mai chúng ta lên đường ngay.

Cầu Nhiệm Cái nhắc nhở:

- Bang chủ đừng quên Giang Tây là trọng địa của Kim Mai Môn.

Chàng suy nghĩ một lúc hỏi lại:

- Các vị có biết núi Kim Sơn cách thành Nam Xương bao nhiêu dặm không?

Đồ Long Cái nheo mắt:

- Chẳng hai trăm dặm. Nhưng trong thành Nam Xương có phân đàn của chúng, trấn Cẩm Giang cũng nằm trong phạm vi tuần tra.

- Tô trưởng lão có thể vẽ lại sơ đồ thủy đạo vùng ấy được không?

Họ Tô đã từng là phân đàn chủ Giang Tây nên rất thông thuộc địa hình. Lão lấy giấy bút vẽ họa đồ.

Kiểm Vân tính toán một lúc hỏi thêm:

- Trong số các hào kiệt thủy đạo ở Giang Tây, bốn bang có thể nhờ cậy được ai?

- Trường Giang Long Vương Thi Hải là cháu ruột của Thi trưởng lão.

Gã có hàng trăm thuyền lớn nhỏ, chở hàng hóa và khách nhân từ Hán khẩu ra Hoàng Hải. Sông Hán Thủy và Cẩm Giang cũng thuộc phạm vi hoạt động của gã.

Kiểm Vân gật đầu ra lệnh:

- Tân trưởng lão mau cải dạng xuống Giang Tây gặp Thi Hải, cùng gã thương lượng kế hoạch đưa gia mẫu về Lạc Dương bằng đường thủy bộ. Bốn tòa cùng Tô trưởng lão đến Thiếu Lâm hội họp xong sẽ kiêm trình đến trấn Cẩm Giang. Trưởng lão cứ cho người chờ ở khúc sông phía sau nền cũ Liễu gia trang.

Chàng và Đại Lực Cái đến núi Thiếu Thất sáng ngày rằm. Chưởng môn các phái bạch đạo đã tề tựu đông đủ. Họ kinh ngạc khi thấy Kiểm Vân đồng hành với Đại Lực Ma Quân.

Chàng tươi cười giải thích:

- Xin các vị chưởng môn chớ nghi ngại. Tô đại ca là nghĩa huynh của tại hạ và cũng là người năm xưa đã cứu mạng gia mẫu. Hiện nay Tô đại ca đã trở thành trưởng lão Cái Bang, có danh hiệu là Đại Lực Cái.

Mọi người hoan hỉ đón chào họ Tô. Thiên Nhất Thần Tăng cúi đầu niệm:

- A di đà phật! Tô thí chủ chịu đem thần lực ra chống đỡ võ lâm, quả là đại phúc cho đồng đạo!

Cửu Phi Ma nhìn quanh thấy ai dung mạo cũng đường chính lắm lắm, khác hẳn huynh đệ Phi Ma. Họ lại thực tâm kính trọng, chứ

không chê bai tính gàn dở, ngốc nghếch của lão. Tô Tháo khoan khoái cười ha hả:

- Tô mỗ cảm giác rằng làm người tốt dễ chịu hơn làm Ma Quân rất nhiều!

Ai nấy bật cười vui vẻ, đang đàm đạo, bàn bạc, bỗng tiếng chuông báo động vang rền. Tri khách tăng là Thiên Tuệ đại sư hốt hải chạy vào báo:

- Tam Nhãn Tú Sĩ cùng sáu trăm môn đồ Quỷ Cung đang thượng sơn. Thiên Hà sư huynh đã thống lĩnh La Hán Đường chặn trước Đại Hùng Bửu Điện, xin chưởng môn phương trượng ra ngay.

Thiên Nhất Thần Tăng trầm tĩnh hỏi:

- Chúng ta là đệ tử Phật môn, sinh tử, lành dữ đều không quan tâm đến, sao sư đệ lại hốt hoảng như vậy?

Thiên Tuệ hổ thẹn cúi đầu nhận lỗi.

Vô Trần đạo trưởng cười bảo:

- Tinh hoa các phái bạch đạo đều có mặt ở đây, sá gì bọn Quỷ Cung. Chúng ta xem thử thế nào?

Cả bọn kéo nhau theo Thần Tăng. Kiếm Vân hỏi Thiên Tuệ:

- Đại sư kiếm giúp một bộ tăng bào cho Tô trưởng lão và cả cây thiền trượng nào nặng nhất.

Cửu Phi Ma cười hỏi:

- Hiền đệ muốn ta giả tăng lữ Thiếu Lâm gây bất ngờ cho Quỷ Cung phải không?

Lát sau, họ Tô nghiêm nhiên trở thành một bậc cao tăng đạo mạo, theo Kiếm Vân ra ngoài.

Lúc này Thiên Nhất Thần Tăng đang đối đáp với Tam Nhãn Tú Sĩ. Kiếm Vân nhận ra lão ma đầu nhờ con mắt thứ ba nằm trên huyệt Mi Tâm. Lão quả là người dị tướng nhất trên đời. Ngoài ra, phong thái lão rất phóng dật, râu năm chòm đường bệ.

Lão cười ha hả nói:

- Bồn cung chủ ngưỡng mộ thanh danh lâu đời của Thiếu Lâm nên đến đây để học hỏi vài đường tuyệt kỹ.

Thiên Nhất hòa nhã hỏi:

- Nếu chỉ vì việc so tài, tỷ võ, sao thí chủ lại đem theo đến mấy trăm thủ hạ?

Tú Sĩ gian xảo trả lời:

- Đám thuộc hạ Quỷ Cung lâu nay giam mình nơi đất Lỗ, nên đòi theo để chiêm ngưỡng cảnh đẹp quý tự, mở rộng kiến văn.

Thần Tăng không muốn đôi co với lão hồ ly, liền hỏi thẳng:

- Xin thí chủ cho biết đường lối so tài?

- Chúng ta sẽ đấu ba trận, bên nào hơn là thắng, bên nào thua sẽ phải bế quan ba năm, không can dự vào chuyện giang hồ.
Dứt lời lão chỉ vào hai lão nhân thanh bào đứng sau lưng:

- Đây là Liêu Đông Song Sứ, sự đệ của bốn cung chủ, họ cũng muốn thường thức võ học Trung Nguyên.
Danh tiếng của hai lão nầy lẫy lừng vùng quan tái, nổi tiếng tàn độc và lợi hại.

Kiểm Vân nầy giờ chăm chú quan sát thanh tiểu kiếm có chuôi khắc hình đầu chim ưng, khẳng định đó là lệnh phù Kim Ưng Môn, vì Tư Mã trưởng lão đã tả cho chàng nghe. Kiểm Vân truyền âm dẫn dò Thiên Nhất, ông gạt đầu bảo Tú Sĩ:

- Lão nạp chấp thuận, nhưng xin kèm theo một điều kiện nhỏ là bốn phái nếu thua, đồng ý bế quan bốn năm. Ngược lại, Quỷ Cung chỉ cần đóng cửa ba năm nhưng phải trao thêm thanh tiểu kiếm đang dắt trong lưng thí chủ.

Tam Nhân Tú Sĩ giật mình, không ngờ đối phương lại biết thanh tiểu kiếm này là bảo vật. Nhưng lão nhủ thầm rằng chẳng ai trong phe Thiếu Lâm đủ sức thắng anh em lão. Vì vậy, Tú Sĩ ra vẻ rộng lượng, cười đáp:

- Phương trượng đã có lòng yêu kiếm, bốn cung chủ cũng chẳng hẹp hòi. Thần Tăng hỏi tiếp:

- Tiên khách hậu chủ, xin thí chủ cho biết ai là người đánh trận đầu? Tú Sĩ ra hiệu cho Nhị Sứ. Lão rút kiếm vòng tay chào rồi đứng chờ.

Thần Tăng theo lời Kiểm Vân bảo Cửu Phi Ma đánh trận đầu. Họ Tô bẩm sinh đầu không có tóc nên rất giống hòa thượng. Lão xách thiền trượng bước ra, ồm ồm nói:

- Lão... nạp là Hoa hòa thượng, xin lãnh giáo tuyệt học Liêu Đông. Lúc nầy, họ Tô định xưng là lão phu, nhưng nhớ lại kịp. Quần hùng thấy lão tự xưng Hoa hòa thượng, nhớ đến Lỗ Trí Thâm đời Tống không khỏi cười thầm.

Tô Tháo chẳng nói chẳng rằng, vung cây thiền trượng sáu mươi cân tấn công tới tấp. Trượng kinh xé gió uy mãnh như cuồng phong. Liêu Đông Nhị Sứ dù võ công cao thâm cũng không dám dùng trường kiếm mỏng manh chống đỡ. Lão tận dụng thân pháp kỳ ảo né tránh, dùng phép du đấu, chờ đối phương mệt mỏi mới ra tay. Ngờ đâu Tô Tháo sức mạnh trời sinh, càng đánh càng hăng, lão phối hợp phép đánh thiết côn và pho Đả Cầu Bổng Pháp, dồn địch thủ vào thế hạ phong. Trăm chiêu đã qua mà chưa hề thấy họ Tô giảm sức. Nhị Sứ gầm lên thi triển sát chiêu trong pho Liêu Đông kiếm pháp, xông vào. Tô Tháo cười ha hả, dõ tuyệt chiêu đặc ý của mình ra. Trượng ảnh

dầy đặc, loang loáng dưới ánh dương quang, khóa chặt mọi đường rút lui của Nhị Sứ. Lão ma kinh hãi vận toàn lực phá chiêu. Nhưng chỉ va chạm vài lần, thanh trường kiếm gãy đoạn, Nhị Sứ lãnh nguyên một trượng vào lưng, gào lên thảm khóc rồi tắt thở.

Tam Nhãn Tú Sĩ thấy sư đệ chết thảm, vừa đau đớn vừa kinh hãi. Không hiểu sao Thiếu Lâm Tự lại có một nhà sư thần lực kinh nhân như vậy.

Vô Trần đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đang cao giọng tuyên bố:

- Thiếu Lâm thắng trận đầu!

Tô Tháo cười hề hề kéo lê thiên trượng về đứng cạnh Kiếm Vân.

Tam Nhãn Tú Sĩ động sát khí bước ra:

- Trận này bốn cung chủ đảm nhiệm, xin mời phương trượng.

Kiếm Vân ung dung xuất hiện:

- Chẳng cần đến chưởng môn phương trượng, tại hạ xin hầu tôn giá.

Thấy đối phương không phải hòa thượng, lão gằn giọng:

- Người đâu có phải đệ tử Thiếu Lâm đâu mà đấu với ta?

Thân phận bang chủ Cùng Gia Bang rất cao quý, chàng không thể nói láo được. Nhưng Thiên Nhất Thần Tăng đã cao giọng tuyên bố:

- Liễu công tử là trưởng lão danh dự của Thiếu Lâm Tự.

Tư cách này vô cùng tôn quý, vì trong hội đồng trưởng lão Thiếu Lâm chỉ toàn là những người có vai vế cao hơn chưởng môn.

Tam Nhãn Tú Sĩ đâu rõ ẩn tình, hậm hực bảo:

- Không ngờ người còn trẻ mà vai vế lại cao như vậy. Xin mời!

Lão quyết tâm giết cho được chàng, nếu trận sau Liêu Đông Nhất Sứ có thủ hòa cũng không thể gọi là thua.

Kiếm Vân ôm kiếm chào, dùng lối đánh thần tốc xuất liền mười mấy chiêu liên hoàn. Thế kiếm như thác lũ khiến Tú Sĩ giật mình. Tuy nhiên lão là đệ tử chân truyền của Liêu Đông Tôn Giả, đâu dễ gì áp đảo. Công lực lão lại thâm hậu hơn đối phương nên chỉ sau mấy chục chiêu đã quân bình cục diện. Pho Liêu Đông kiếm pháp do lão thi triển lợi hại hơn Nhị Sứ rất nhiều.

Tam Nhãn Tú Sĩ mấy lần chứng kiến Kim Ưng lão nhân và sư phụ tranh hùng nên nhận ra lộ số pho Luân Kiếm. Nhưng vì chàng phối hợp quá khéo léo nên lão bán tín bán nghi. Đã hơn trăm chiêu mà Tú Sĩ chưa chiếm được thượng phong. Lão quát vang, vận toàn lực xuất sát chiêu Tuyệt Hung Loạn Vũ. Kiếm phong lạnh lẽo như băng giá, bắn ra muôn ngàn điểm hàn tinh tựa mưa tuyết quay cuồng.

Kiếm Vân không dám coi thường, quán chú mười hai thành công lực vào thân kiếm đánh chiêu Thiên Địa Hỗn Mang. Kiếm ảnh chập chờn làm u ám cả đấu trường. Song kiếm chạm nhau ngân dài. Cả hai đội

ra, mỗi người bị một vết kiếm thương nơi ngực.

Quần hùng kinh hãi nhận ra Kiếm Vân thọ thương nặng hơn. Tú Sĩ cười gằn tung mình lên đánh chiêu Liêu Hà Ba Nộ, kiếm khí từng lớp cuộn đến như sóng dữ. Kiếm Vân mỉm cười dùng thế Thần Ưng Thăng Thiên trong pho Kim Ưng Phiêu Phong, bốc chéch lên cao hai trượng, thoát khỏi tầm sát thương, đảo mình chụp lưới kiếm vào lưng Tú Sĩ.

Lão ma không ngờ kinh công đối thủ lại siêu phàm như vậy, vội dùng phép Thiên Cân Trụ, sa nhanh xuống đất, liên tiếp đảo bộ tránh chiêu. Nhưng thân pháp Kim Ưng Môn độc bộ võ lâm, Kiếm Vân không hề mất đà rơi theo, mà chàng đảo lượn trên không, chờ lão dừng chân mới bổ xuống. Tài nghệ ấy dường như không tưởng nên Tú Sĩ thất cơ. Chiêu Kiếm Luân Thôn Nhật từ trên lao xuống nuốt gọn thân Tú Sĩ. Lão kinh hoàng vùng kiếm bảo vệ phía trên đầu. Tiếc thay đã quá muộn, thanh Tuệ Kiếm đã tiện đứt búi tóc và hai lỗ tai của lão. Nếu Tú Sĩ không kịp lăn tròn trên mặt đất đào sanh thì thủ cấp cũng không còn.

Quần tăng và các chương môn bạch đạo hoan hô vang dội.

Tam Nhãn Tú Sĩ ủ rũ nói:

- Bỏn cung chủ nhận thua!

Lão tút tiểu kiếm quăng xuống trước mặt Kiếm Vân rồi dẫn thuộc hạ rút lui.

Thiên Hà đại sư vội chạy đến xem thương thế của chàng. Kiếm Vân đang ngẩn gơ xem xét Kim Ưng Môn Kiếm Lệnh. Quả nhiên trên lưới kiếm có khắc giòong chữ ấy. Chàng thở dài biết sư tổ đã mạng vong. Thiên Hà đại sư thấy vết thương dài gần gang nhưng không phạm vào gân cốt. Lão mừng rỡ đắp thuốc kim sang, băng lại.

Mọi người xúm đến chúc mừng, Thiên Nhất Thần Tăng cảm kích nói:

- Võ công Tam Nhãn Tú Sĩ và Liêu Đông Song Sứ quả đáng sợ. Nếu không có Liễu bang chủ và Tô thí chủ, e rằng Thiếu Lâm đã mang nhục rồi.

Tô Tháo cười ha hả:

- Công lao của Hoa hòa thượng này nào có đáng gì. Nếu đấu với Tú Sĩ chắc bàn tăng đã ra ma rồi.

Mọi người bật cười, Lôi Đình Kiếm Lỗ Thực, chương môn phái Hoa Sơn lên tiếng:

- Liêu Đông kiếm pháp danh bất hư truyền, nếu là bàn đạo chắc không trụ nổi trăm chiêu. Liễu bang chủ thắng được Tú Sĩ khiến đồng đạo võ lâm cúi đầu bái phục.

Vô Trần đạo trưởng tư lự:

- Không biết lão ma có chịu giữ lời mà đóng cửa Quỷ Cung ba năm hay không?

Kiểm Vân cười đáp:

- Có khó gì đâu, lão ta chỉ cần bỏ cái tên Quỷ Cung xấu xí, đặt cái tên khác cho bang hội là xong, tội gì phải đóng cửa?

Ai cũng cho rằng chàng có lý. Thiên Nhất Thần Tăng mời cử tọa vào khách sảnh đàm đạo, dùng cơm chay.

Tô Tháo thiếu rượu thịt ngán ngẩm, cổ nuốt không trôi.

Vô Trần đạo trưởng cười khà khà bảo:

- Bữa nào mời Tô huynh giá lâm Võ Đang Sơn, bản đạo sẽ đãi một bữa rượu thật ngon. Bây giờ xin ăn tạm mấy món rau đậu này vậy.

* * *

Đầu giờ Mùi, bàn bạc kế sách giáng ma xong, Kiểm Vân và Tô Tháo cáo biệt mọi người, đi thẳng xuống Giang Tây.

Chàng hóa trang họ Tô thành một lão bộc lưng gù, còn chàng đóng vai một thế gia công tử. Để tránh tai mắt kẻ thù, chàng ghé vào huyện thành Tung Dương gần chân núi Thiếu Thất mua một xe song mã. Hai người thay phiên nhau làm xà ích kiêm trình đi về hướng Đông Nam.

Bảy ngày sau, họ đến bờ Trường Giang, Kiểm Vân đem cỗ xe tặng cho một gia đình nghèo khó rồi cùng họ Tô lên thuyền sang sông.

Trưa hôm đó, hai người lần đến Liễu gia trang. Nhìn cảnh điêu tàn, cỏ mọc đầy, lòng Kiểm Vân đau như cắt.

Từ vị trí hậu trang, Tô Tháo dẫn chàng đi về hướng Bắc, dọc theo bờ sông Cẩm. Gần mười dặm, họ đến một khu dân cư nhà cửa san sát, đó chính là khu lò gạch, lão lắc đầu chịu thua, không thể nhớ được là nhà nào.

Chàng suy nghĩ một lát, giả làm khách thương hồ, vào từng nhà hỏi mua chén bát. Chàng biết dung mạo mình giống mẫu thân nên xóa bỏ lớp hóa trang, để may ra bà nhìn thấy, động tình mẫu tử mà nhận biết.

Đến đâu, chàng cũng cao giọng giới thiệu:

- Tiểu sinh là Liễu Kiểm Vân, quê Nam Lĩnh.

Hành động này rất nguy hiểm vì nơi đây là địa bàn của Kim Mai Môn.

Chỉ cần một người phát hiện là chàng khó thoát thân.

Để tránh nghi ngờ, chàng đặt cọc cho mỗi lò mình ghé thăm năm chục lượng bạc, hẹn ngày lấy hàng.

Đến lò thứ chín, người ra tiếp khách là một nữ nhân tuổi đã ngũ tuần, dung mạo xinh đẹp nhưng sắc lạnh. Khi nghe chàng tự giới thiệu, bà giật mình chăm chú nhìn. Kiểm Vân cũng nghe tâm can xáo động,

linh cảm rằng đã tìm đúng chỗ.

Chàng mỉm cười bảo:

- Tiểu đệ muốn mua một ngàn chiếc chén sứ. Nhưng xin đại tỷ cho về nơi cạnh chén một con chim ưng lông vàng để tiêu chí.

Nữ nhân chớp mắt bảo:

- Mời công tử an tọa, để ta và hỏi lại phu nhân giá cả.

Lát sau, nàng dìu một phụ nhân tuổi lục tuần ra đến. Bà nhìn rất kỹ gương mặt chàng, run rẩy hỏi:

- Tại sao công tử lại muốn về Kim Ưng lên chén?

Chàng nhìn bà không chớp mắt, chậm rãi đáp:

- Tiên phụ là người của Kim Ưng Môn.

Chàng thấy rõ đôi vai của bà rung mạnh, nên nói thêm:

- Tiên phụ tên gọi Liễu Kính Trung.

Phụ nhân vẫn nghi hoặc, do dự bất quyết. Cữu Phi Ma lột bỏ mái tóc giả, sang sang nói:

- Mười chín năm trước, lão phu chặn mặt sau Liễu gia trang, có tình cờ cứu được hai nữ nhân. Nhưng không nhớ đã đưa đến lánh nạn trong nhà nào?

Hôm ấy là ngày rằm, trăng sáng vàng vạc nên dáng vóc và chiếc đầu trọc lóc của Cữu Phi Ma đã in sâu trong tâm trí hai người thọ ơn. Nữ nhân trẻ hơn mừng rỡ:

- Tôn giá là Cữu Phi Ma?

Kiểm Vân biết đã tìm được mẹ, chàng sụp xuống nức nở:

- Mẫu thân, hài nhi là Liễu Kiểm Vân đây.

Liễu Phụng nghe ngào đỡ con dậy, bà bảo:

- Người cởi áo ra!

Kiểm Vân gạt lệ làm theo lời bà.

Nhìn thấy bột son lớn bằng đồng tiền nằm dưới vú trái, bà nấc lên ôm chàng nức nở:

- Vân nhi! Con của ta!

Kiểm Vân cố dằn cơn xúc động, bảo Tô Tháo ra sau nhà đón thuyền.

Liễu Phụng chỉ nữ nhân áo xanh giới thiệu:

- Đây là Xuyên Vân Tiên Tử Lưu Trinh, đại đồ đệ của cha con. Nhờ có nàng mà ta mới sống sót đến ngày hôm nay.

Kiểm Vân sụp xuống lạy tạ:

- Tiểu đệ suốt đời đội ơn Lưu đại thư.

Tiên Tử vội đỡ chàng dậy:

- Vân đệ đừng nói vậy. Sư phụ nuôi dạy ta từ năm mười lăm tuổi.

Công ơn như trời biển. Ta chỉ làm bổn phận mình mà thôi.

Chàng nghiêm mặt bảo:

- Xin đại thư vào thu xếp đồ tể nhuyển, chúng ta phải đi ngay vì Kim Mai Môn là kẻ tử thù của tiểu đệ.

Lưu Trinh đã có mười mấy năm theo Luân Kiếm lặn lội giang hồ nên hành động rất mau lẹ. Chỉ lát sau, nàng đã gom xong hành lý, tiền bạc.

Thuyền con của Tân trưởng lão và thủ hạ Trương Giang Long Vương suốt ngày xuôi ngược đoạn sông này, nên đã ghé vào ngay khi thấy bóng Cửu Phi Ma ở bờ sông.

Tân trưởng lão cúi đầu chào Liễu phu nhân và Kiếm Vân rồi đốc thuộc hạ chèo nhanh. Hai mái chèo quạt nước đẩy thuyền lướt đi. Đến một khúc sông vắng, cả bọn lên một chiếc thuyền treo đèn kết hoa, đàn sáo tưng bừng. Có cả cô dâu chú rể và họ hàng. Năm người thay y phục, giả làm thân quyến đi rước dâu về.

Đoạn sông chảy qua thành Nam Xương có một trạm canh của Kim Mai Môn. Đây cũng là nơi thu thuế các thuyền hàng qua lại trên sông. Sáu chiếc khoải thuyền đậu thành hàng ngang và chỉ mở đường khi có lệnh. Tân trưởng lão trong vai cha chú rể khúm núm nói bằng giọng Giang Tây rất chuẩn:

- Cung bảm chư vị hảo hán, thuyền lão phu xuống Nghi Xương rước dâu, hôm trước qua đây đã có trình báo.

Nén bạc mười lượng đã làm hài lòng gã đầu lĩnh trạm canh. Nhưng gã vẫn lên thuyền xem qua. Cũng may, Tân trưởng lão đã chuẩn bị chu đáo, bốn ngày trước cho thuyền vào, giờ đi ra cũng là hợp lý. Kiếm Vân để ý thấy trên bờ có rất đông môn nhân Kim Mai Môn, có lẽ chúng đã nhận được tin mật báo nên chặn khắp nơi.

Thuyền hoa qua khỏi trạm canh, một canh giờ sau đổ vào Trường Giang, đến ngã ba Hán Khẩu thì cặp bờ.

Nơi đây đậu sẵn một chiếc khoải thuyền thân dài, có đến tám tay chèo. Bọn Kiếm Vân đổi thuyền, ngược dòng Hán Thủy về Lạc Dương.

Trên thuyền đầy đủ vật thực nên Cửu Phi Ma chẳng thể phàn nàn. Kiếm Vân ôm gối mẫu thân nghe kể lại chuyện xưa.

Đêm đó, Xuyên Vân Tiên Tử công sư nương thoát ra bằng đường phía sau. Thấy bóng Cửu Phi Ma, nàng rụng rời tay chân. Ngờ đâu, họ Tô bảo:

- Tô mỗ không giống như các huynh đệ của mình đâu. Nàng đi nhanh đi, ta sẽ bảo vệ cho.

Ba tên thủ hạ đắc lực của Đại Phi Ma canh giữ mặt sau, chưa kịp phản ứng đã bị lão đập chết, quăng vào khu hậu viện đang bốc cháy. Xuyên Vân Tiên Tử thấy vậy mừng rỡ lướt đi, Cửu Phi Ma theo họ

đến lò gốm mới trở về.

Lò gốm này là của thúc phụ Lưu Trinh. Hai người ẩn thân ở đây chờ Kim Ưng lão nhân xuất hiện. Nhưng thời gian lần nữa trôi qua vẫn không thấy sự phụ của Kính Trung đến. Liễu phu nhân cho rằng Kim Ưng đã ngộ hại dọc đường nên không đến được Nam Lĩnh.

Phu nhân vì quá ưu sầu nên lâm trọng bệnh mười mấy năm nay. Vì vậy, Lưu Trinh không thể đưa bà xuống Nam Lĩnh tìm con.

Hai năm trước, sức khỏe của Liễu phu nhân khá hơn, nhưng thúc phụ của Lưu Trinh lại qua đời. Nàng phải cư tang thủ hiếu vì Lưu lão không có con cái gì. Do đó, họ dự định sang năm mới đi Hồ Nam.

Liễu phu nhân nhìn Xuyên Vân Tiên Tử thờ dài tiếc nuối:

- Vì ta mà Lưu Trinh lỡ làng cả đời xuân sắc.

Tiên Tử then thùng đáp:

- Sự nương chớ bằng khoảng, chỉ tại trời đã sắp đặt đồ nhi phải độc thân.

Cử Phi Ma ngồi gần đấy uống rượu với Tân Tuyết Phi, lão chợt nghe xao xuyến trong lòng, len lén liếc gương mặt đỏ hồng xinh đẹp của tiên tử.

Từ đó, trong suốt mười ngày lênh đèn trên sóng, lão lân la trò chuyện với Lưu Trinh. Nàng thọ ơn cứu tử của lão nên vui vẻ tiếp chuyện.

Liễu phu nhân bảo nàng:

- Tô đại hiệp là đại ca của Vân nhi, vậy ngươi cũng nên gọi người là đại ca mới phải.

Cử Phi Ma mừng rỡ gật đầu:

- Phu nhân dạy rất phải, Tô mỗ chỉ hơn Lưu muội có mười bốn tuổi thôi.

Mọi người về đến Lạc Dương trưa ngày ba tháng tư. Tổng đàn Cùng Gia Bang mở đại yến mừng Liễu phu nhân và Xuyên Vân Tiên Tử.

Trong thời gian Kiếm Vân đi đón mẫu thân, Tư Mã trưởng lão đã cấp tóc mua luôn trang viện bên cạnh tổng đàn, sửa sang lại làm chỗ cư trú cho phu nhân. Liễu gia trang mới có tường cao hai trượng, được giao cho Thảm hóa tử ăn mặc sạch sẽ canh giữ nghiêm mật.

Ba ngày sau, tổng đàn đã biết mọi cảm tình đặc biệt của Tô trưởng lão dành cho Xuyên Vân Tiên Tử.

Thương Hồ Cái tế nhị gọi người may thêm mười bộ y phục mới cho họ Tô. Đường nhiên cũng có vài mận vá cho lấy lệ.

Mọi người giả đồ không biết gì hết, khi thấy Tô Tháo chăm chút thân thể và thích mặc áo mới, trịnh trọng sang thăm Liễu phu nhân.

Kiếm Vân muốn tác hợp cho hai người, nên trong cuộc họp trưởng

lão, chàng đề nghị họ Tô giữ trọng trách bảo vệ tổng đàn và trang viện. Với cương vị này, lão có nhiều cơ hội kề cận với Lưu Trinh. Các trưởng lão hiểu ý bang chủ nên tán thành và đề cử thêm Truy Phong Cái Viên Long làm phó.

Phản Liễu phu nhân, bà hết lòng khuyên nhủ Lưu Trinh nên chấp nhận mối lương duyên với họ Tô. Sự đời, từ ân chuyển sang tình chẳng khó gì. Hơn nữa, Đại Lực Cái tính tình thẳng thắn, bộc trực, thần lực oai trấn thiên hạ, đáng bậc trượng phu.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 6

Tôn Giả mưu thâm phùng diệu kế Kim Ưng tái khởi khiếp Kim Long

Giữa tháng tư, thiệp mời dự lễ khai môn của Kim Long Bang đến tay Kiếm Vân.

Thì ra Liêu Đông Tôn Giả đã cách chức cung chủ Quỷ Cung của Tam Nhãn Tú Sĩ Lý Dực, giải tán Quỷ Cung, thành lập Kim Long Bang, do lão đích thân làm bang chủ. Ngày mồng một tháng năm sẽ khai đàn lập giáo.

Kiếm Vân đang định đi Tung Dương bàn bạc với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang thì Hàn Tiên đến.

Gã vẫn mang gương mặt xấu xí như xưa, Kiếm Vân vui mừng khôn xiết, chạy ra nắm chặt tay gã bảo:

- Đại ca sẽ đưa Hàn đệ đến ra mắt gia mẫu.

Hàn Tiên hoan hỉ nói:

- Té ra đại ca đã tìm được bá mẫu rồi sao?

Chàng rủ các trưởng lão cùng sang trang viện. Liễu phu nhân đang ngồi trò chuyện với Tô Tháo và Lưu Trinh.

Chàng kéo họ Hàn quỳ xuống rồi giới thiệu:

- Kính cáo mẫu thân, đây là Hàn Phụng Hương, thê tử của hài nhi.

Họ Hàn nghe như sét đánh bên tai, then thùng xóa bỏ lớp hóa trang, để lộ dung mạo thiên kiều bá mị, cúi đầu thưa:

- Túc nữ khấu kiến a nương!

Liễu phu nhân mừng rỡ bước xuống ghé ôm Phụng Hương suýt soa:

- Con dâu của ta thật là xinh đẹp!

Kiếm Vân cũng mới lần đầu thấy mặt thật họ Hàn. Chàng trở mắt

không chớp:

- Té ra nàng chẳng hề xấu xí chút nào cả.

Mọi người bật cười, Liễu phu nhân trách yêu chàng:

- Vân nhi quả là ngốc nghếch, lấy vợ mà chẳng biết chân diện mục vợ mình.

Phụng Hương rất hài lòng vì dù mang mặt nạ xấu xí mà vẫn được chàng yêu thương.

Tối đến, chàng thành thực kể lại mối duyên tình với Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung và sự thất tung bất ngờ của nàng. Hàn Phụng Hương thoáng buồn, nhưng lại đem lòng lo lắng cho Thái Dung.

* * *

Bốn hôm sau, trinh sát Cái Bang báo về rằng đã điều tra được ba tháng trước, Tiểu Diện Hồ Ly có đến huyện thành Tín Dương. Nàng ở trọ một đêm trong Thanh Bình khách điểm. Nhưng sáng ra biến mất, bọc hành lý không còn nhưng hắc mã vẫn trong chuồng.

Kiểm Vân biến sắc bảo:

- Vậy là nàng đã bị bắt cóc vì hắc mã là vật thân thiết, không bao giờ nàng chịu xa rời.

Cầu Nhiệm Cái nhú mày:

- Tín Dương là trọng địa của Võ Lâm Bang, đâu dễ gì bắt cóc người. Hơn nữa, võ công Thái cô nương nào phải thấp kém.

Tô Tháo tư lự:

- Thành Tín Dương ngày đêm đều có bang chúng tuần tra. Khó mà qua mắt họ được, nếu mang theo một bao vải lớn.

Kiểm Vân hỏi lão:

- Trong các vị Phi Ma, ai là người có tật háo sắc và đã từng chọc ghẹo Thái Dung?

Họ Tô giật mình:

- Chẳng lẽ hiền đệ nghi ngờ một người trong đám Phi Ma là hung thủ?

- Đúng vậy! Phải là người có thân phận cao trong bang mới có đủ bản lĩnh bắt giữ Thái Dung mà không bị đám môn đồ tuần tra trông thấy.

Tô Tháo gãi đầu nhăn nhó:

- Thất ca của ta là Lãnh Diện Ma Quân ba năm trước đã có lần mò vào phòng Thái Dung làm bậy, bị nàng chửi mắng đuổi ra. Cũng vì việc ấy mà thất ca bị phạt nặng và Tiểu Diện Hồ Ly phải xuống Nghi Xuyên làm phân đàn chủ.

Kiểm Vân bảo Cầu Nhiệm Cái:

- Xin Lạn trưởng lão truyền lệnh cho anh em trinh sát điều tra hành

tung của Thất Phi Ma trong thời điểm Thái Dung có mặt ở Tín Dương. Tìm cách lục soát nhà riêng của lão.

Chàng nóng ruột chỉ muốn đi ngay đến nơi tìm kiếm. Nhưng vì đại cục võ lâm, chàng phải gác việc riêng tư, khởi hành đi Tung Sơn ngay.

Phái đoàn đại biểu Cùng Gia Bang do Truyền Công trưởng lão Đồ Long Cái Tân Tuyết Phi và hai mươi cao thủ hạng nhất cũng lên đường đi Sơn Đông. Kiếm Vân không lộ diện, chàng hóa trang để tùy nghi hành sự.

Chiều ngày hai mươi, chàng và Hàn Phụng Hương có mặt tại Thiếu Lâm Tự, chưởng môn các phái đang trông ngóng, thấy chàng, họ mừng rỡ đón chào.

Kiếm Vân giới thiệu ái thê với họ. Vô Trần đạo trưởng hỏi:

- Chẳng hay lệnh tổ kỳ này có đến dự lễ khai đàn của Kim Long Bang không?

Phụng Hương kính cẩn đáp:

- Thưa có! Liêu Đông Tôn Giả mời đích danh gia tổ nên người không thể chối từ.

Thiên Nhất Thần Tăng hiền hòa hỏi:

- Các phái đều muốn biết cao kiến của Liễu thí chủ?

Chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Phen này xem ra lành ít dữ nhiều. Chỉ sợ Liêu Đông Tôn Giả trở mặt, mượn cớ đòi món nợ cắt tai Tam Nhãn Tú Sĩ, gây hấn với Thiếu Lâm, cuốn mọi người vào một trường sát kkiếp. Hai là Huyết Thủ Thư Sinh khiêu chiến với Cùng Gia Bang để trả hận cho Tam Nhật Tây Thi. Chính vì vậy, tại hạ đã cố tình không có mặt trong phái đoàn bốn bang để tránh cả hai nguy cơ. Nhưng liệu chúng còn âm mưu nào khác hay không đều chưa rõ. Có lẽ đành phải kiến cơ nhi tác.

Thanh Thành quán chủ Lỗ Phác hỏi:

- Vậy Liễu bang chủ định xuất hiện dưới thân phận nào?

Chàng mỉm cười hỏi lại:

- Xin hỏi trong võ lâm có nhân vật tà phái nào có thân phận và bản lĩnh đủ để cho Liêu Đông Tôn Giả phải sanh lòng mua chuộc hay không?

Chưởng môn phái Hoa Sơn là Lôi Đình Kiếm Sử Trực võ trún nói:

- Có đấy! Hai mươi lăm năm trước có một đại sát tinh tên gọi Tam Tuyệt Lang Quân Sở Di Hương, tinh thông, kiếm, chưởng, khinh công. Dù chỉ xuất hiện có ba năm nhưng cũng đủ làm chấn động võ lâm. Đã có đến gần trăm cao thủ thành danh bỏ mạng dưới tay gã. Kiếm pháp cực kỳ tàn độc, giết người không gớm tay. Nhưng sau đó,

gã đột nhiên biến mất. Dung mạo của gã lão phu còn nhớ rõ, nếu Liễu bang chủ muốn giả dạng người ấy thì rất hợp.

Lão bèn mượn giấy bút vẽ ngay gương mặt họ Sở. Hàn Phụng Hương theo bức họa mà tô điểm cho Kiếm Vân, đương nhiên già dặn hơn nhiều. Sử chường môn đứng bên chỉ dẫn. Lát sau, lão tám tắc khen:

- Tài dịch dung của bang chủ phu nhân quả phi phàm!

Kiếm Vân biến thành một lão nhân tuổi chừng hơn năm chục, râu ba chòm oai vệ, có nốt ruồi son giữa mi tâm.

Sở Trục nói thêm:

- Nghe nói quê gã ở Quý Châu, cha người Hán, mẹ người Miêu Tộc. Thanh trường kiếm của gã bằng huyền thiết đen tuyền.

Chàng cười bảo:

- Tại hạ lớn lên ở Nam Lĩnh nên cũng được phụ mẫu dạy cho ít tiếng Miêu. Còn hắc kiếm cứ sơn đen là được.

Chàng trình bày kế sách của mình:

- Tại hạ sẽ mượn mỗi phái mười đệ tử khá nhất làm tùy tùng. Khi đến nơi, giả đồ có ý muốn qui phục Kim Long Bang. Như vậy, khi Tôn Giả thi hành độc kế sẽ không tính đến lực lượng này. Tại hạ tùy cơ ứng biến mà giải vây cho quần hùng.

Thấy không còn cách nào hay hơn, họ triệu tập đệ tử giao cho Kiếm Vân. Phái Thiếu Lâm và Nga Mi không thể giúp chàng vì đệ tử của họ là sư, ni, chẳng dẫu được ai.

Đệ tử ba phái Võ Đang, Thanh Thành đều là đạo sĩ nên họ phải búi tóc lại và bỏ đạo bào. Cũng may, đám cao thủ Hoa Sơn đem theo nhiều y phục nên đủ cho họ mượn.

Ba mươi tay kiếm sĩ này đều là đệ tử đời thứ hai, bản lãnh cao cường. Người nào thường xuất hiện trên giang hồ đều được Phụng Hương điểm xuyết vài nét để không ai nhận ra.

Nàng cũng tự hóa trang cho già đi hai mươi tuổi để xứng với Tam Tuyệt Lang Quân.

* * *

Sáng ngày đầu tháng năm, đại biểu các phái rời khách điểm trong huyện thành Lai Vu đến sơn cốc dưới chân núi Vũ Sơn dự lễ.

Kiếm Vân cố tình đi trễ, chờ gần cuối giờ Thìn mới nhập cốc. Liêu Đông Nhất Sát phụ trách việc đón ngoài cửa cốc. Kiếm Vân ra vẻ cao ngạo, lạnh lùng bảo Nhất Sát:

- Lão phu ẩn cư hơn hai mươi năm, mới tái xuất giang hồ nên làm gì có thiệp mời. Nhưng tôn giá cứ vào loan báo với Liêu Đông Tôn Giả rằng có Tam Tuyệt Lang Quân Sở Di Hồng đến dự hội.

Nhất Sứ tuổi đã lục tuần, đương nhiên phải nghe danh họ Sở. Lão niêm nở nói:

- Cữu ngưỡng! Cữu ngưỡng! Với thanh danh của Tam Tuyệt Lang Quân, Kim Long Bang vô cùng vinh hạnh được tiếp đón. Xin mời nhập cốc.

Lão vận công xướng danh:

- Tam Tuyệt Lang Quân cùng phu nhân quang lâm!

Chỉ có năm phải bạch đạo là hiểu rõ ẩn tình. Kỳ dư, hào kiệt bốn phương đều giật mình nhìn ra, Sở Di Hồng và một nữ nhân tuổi tứ tuần bước vào, sau lưng họ là ba mươi kiếm thủ mặt lạnh như sương.

Liêu Đông Tôn Giả đang trò chuyện cùng Võ Lâm Chí Tôn và các chưởng môn, long đầu các bang hội trong thiên hạ. Lão cười ha hả bước ra đón chào:

- Lão phu tuy ở tận đất Mãn châu nhưng cũng đã được nghe danh Sở lão đệ. Không ngờ thần long vừa xuất thế đã giá lâm vùng đất cô lậu này. Lão phu bội phần cảm kích!

Kiểm Vân thấy lão tuổi đã hơn bát tuần, râu tóc bạc trắng, nhưng mắt sáng như sao, giọng nói sang sảng như chuông đồng, cước bộ vững vàng mau lẹ. Chàng mỉm cười vòng tay đáp lễ:

- Tiểu đệ vì việc tông tự họ Sở nên lìa bỏ giang hồ hơn hai chục năm. Nay nhi tử đã phương trưởng, nhớ thời oanh liệt cũ nên xách kiếm dong ruổi võ lâm. Được tin lão ca khai tông lập giáo nên đến chúc mừng, kiếm vài chén rượu.

Liêu Đông Tôn Giả không hề biết mặt Tam Tuyệt Lang Quân, nhưng qua những chiến tích trước đây, lão đánh giá bản lĩnh họ Sở rất cao cường. Lão thầm khen Lang Quân cốt cách thanh kỳ, thân thể cao lớn, tay dài chạm gối, rất thích hợp với việc luyện võ. Lão cười khà khà bảo:

- Nếu Sở lão đệ không chê, lão phu xin mời giữ chức phó giáo chủ Kim Long Bang.

Kiểm Vân cười đáp:

- Lão ca có lòng yêu mến, tiểu đệ vô cùng cảm kích, nhưng để xem Di Hồng này có xứng đáng không đã.

Bỗng ngoài cửa cốc lòng lộng tiếng rao:

- Kim Mai Môn chủ Huyết Thủ Thư Sinh quang lâm.

Tôn Giả tạ lỗi rồi bước ra nghênh đón. Huyết Thủ Thư Sinh Lương Tiêu tuổi quá thất tuần, tóc hoa râm, da mặt mịn màng nhưng xanh mét. Đôi mắt dài nhỏ lấp loáng hàn quang. Lão mặc áo thư sinh trắng bạch, giữa ngực thêu chín đóa hoa mai. Dung diện lạnh lẽo, âm u.

Lão chăm chú nhìn về phía bàn Cùng Gia Bang, không thấy người nào trẻ tuổi, lão tỏ vẻ thất vọng.

Giờ lành đã đến, Liêu Đông Tôn Giả bước lên pháp đàn vòng tay nói:

- Kính cáo chư vị chư ông môn cùng toàn thể đồng đạo võ lâm. Lão phu Quan Nghiêm Thần, năm nay đã bát thập ngũ tuế, đối với danh lợi lòng nguội lạnh như tro tàn. Nhưng vì sao lại còn khai tông lập phái? Điều này quan hệ đến cả vận mệnh của võ lâm Trung Thổ và giang sơn gấm vóc. Nhưng ẩn tình này sau lễ thượng hương tế địa, sẽ có người tuyên cáo để chư vị được rõ.

Quần hùng xôn xao không hiểu lão muốn nói gì? Sau chín hồi đại cổ, tiếng đàn sáo thổi lên dìu dặt, Liêu Đông Tôn Giả cúng trời đất xong, dơ tay ra hiệu.

Một tràng pháo dài ba trượng treo trước pháp đàn được châm ngòi nổ vang rền.

Tiếng pháo vừa dứt, có người la thất thanh:

- Ủa! Tại sao quan quân triều đình lại vây chặt sơn cốc thế kia?

Mọi người dáo dác nhìn quanh. Hóa ra cửa cốc và bốn chung quanh đỉnh vách sơn cốc đều có quan quân đang đứng lẫn với đệ tử Kim Long Bang.

Đại Phi Ma Trường Xuân Ma Quân biến sắc hỏi lớn:

- Quan bang chủ, thế này nghĩa là sao?

Liêu Đông Tôn Giả tươi cười trấn an:

- Chư vị đồng đạo yên tâm, chỉ vì điều lão phu sắp nói đây có quan hệ đến quốc gia đại sự, nên mới phải có sự canh phòng nghiêm mật như vậy.

Lão hắng giọng cười nói tiếp:

- Số là, hai tháng trước đây, lão phu ở trấn An Sơn trên bán đảo Liêu Đông, tình cờ nhận được tin tối mật, rằng người Mãn Châu đang có mưu đồ xâm lăng Trung Quốc. Đội quân tiên phong của chúng gồm ba ngàn cao thủ Mật Tông, giả làm người Hán, hoặc khách thương đã vượt trường thành qua ngõ Sơn Hải Quan. Lão phu dù sinh sống ở Mãn Châu nhưng cũng là con dân của Đại Minh, đâu thể khoanh tay đứng nhìn. Do đó, lão phu tức tốc về Bắc Kinh nhờ biểu đệ là Điện Tiền Thái Úy Quan Quý Hạ tấu lên hoàng thượng. Minh Thần Tông tức Vạn Lịch hoàng đế đã triệu kiến lão phu vào triều. Khi nghe xong sự việc tày đình, ngài giáng chỉ phong cho lão phu chức Thần Vũ Bá. Lại dạy rằng lão phu phải thống nhất võ lâm vào một mối, cùng nhau tiêu diệt bọn nội gián Mãn Châu. Chính vì vậy, lão phu mới tuân chỉ thành lập Kim Long Bang để tập hợp hào kiệt thiên hạ dưới ngọn cờ cần vương. Khâm sứ đang trên đường đến đây, chậm

lắm là cuối giờ Mùi sẽ có mặt để tuyên đọc thánh chỉ, công nhận Kim Long Bang là võ phái duy nhất của Trung Hoa.

Võ Lâm Chí Tôn cười nhạt hỏi:

- Vậy là các phái sẽ trở thành phân đàn của Kim Long Bang?

Tôn Giả vẫn giữ vẻ nhiệt tình giải thích:

- Đúng vậy! Sau khi khâm sứ đọc thánh chỉ, chúng ta sẽ cùng cắt máu ăn thề, ký vào một bản huyết minh, nguyện một lòng tận trung với ngọn cờ Kim Long, tượng trưng cho thánh thượng.

Bàn của Kiếm Vân ngồi rất gần với bàn của chí tôn và các phái bạch đạo. Chàng vận công truyền âm nói với Thiên Nhất Thần Tăng:

- Đây có lẽ là âm mưu chu đáo và tinh vi nhất lịch sử võ lâm. Tôn Giả đã gài chúng ta vào thế kẹt mà chẳng cần gươm giáo. Nếu không tuân chỉ sẽ bị khép tội phản nghịch. Bây giờ chỉ cách cho người thoát ra, cải trang cướp lấy thánh chỉ. Mong Thần Tăng dặn dò các phái cứ ra về tin tưởng họ Quan. Tại hạ sẽ kiếm có rờn sọc. Đến cuối giờ Mùi, khâm sứ không đến, chư vị cứ ung dung rời cốc.

Thần Tăng lĩnh ý, ngấm ngấm thông báo với các phái. Còn Kiếm Vân quay sang rót lời vào tai công lực chí tôn:

- Nội tổ! Tôn tể là Liễu Kiếm Vân đây!

Lão trả lời:

- Ta đã biết, nhưng trước âm mưu to lớn này của Tôn Giả. Ý người thế nào? Chẳng lẽ truyền nhân của Nan Đề lão nhân mà chịu bó tay sao?

- Xin nội tổ bảo họ Quan giới thiệu thành phần đầu đảng của Kim Long Bang và đòi lão cho nội tổ chức phó bang chủ. Tôn tể sẽ mượn có ấy mà kéo nội tổ ra ngoài cửa cốc tử chiến. Tôn tể sẽ giả đồ bị thương, bỏ đi hầu chặn đường khâm sứ. Cuối giờ Mùi, huyện thành sẽ bốc cháy, quan quân tất phải bỏ về. Lúc đó chư vị sẽ xuất cốc.

Võ Lâm Chí Tôn tán thành, đứng dậy nâng chén rượu nói:

- Chúng ta là thần dân của Đại Minh, nay có dịp xả thân vì sơn hà, bổn tòa vô cùng cao hứng. Kính mời chư vị anh hùng cạn chén.

Tuổi tác và thân phận của lão cao nhất Trung Thổ nên ai cũng hưởng ứng. Uống xong, Hàn lão hướng về Tôn Giả nói:

- Trong khi chờ đợi khâm sứ, mong Quan bang chủ công bố danh tánh những cao thủ chủ chốt của Kim Long Bang để quần hùng được rõ.

Liêu Đông Tôn Giả nãy giờ ngấm ngấm lo lắng bị họ Hàn phản đối.

Nào ngờ Võ Lâm Chí Tôn lại vui vẻ hưởng ứng. Tôn Giả hân hoan nói:

- Hàn môn chủ quả là người trung quân ái quốc, thông tình đạt lý.

Lão phu xin phụng ý!

Lão vỗ tay ba cái, từ hai bên pháp đàn có sáu lão nhân áo đỏ bước ra. Tôn Giả cao giọng giới thiệu:

- Sơn Hải Lục Hùng uy danh lẫy lừng vùng quan tái đã nhận lời làm Hộ Pháp cho bốn bang.

Thực ra, các lão này có ác danh là Lục Hung, thủ đoạn tàn độc ai cũng biết. Họ hùng cứ vùng đất Sơn Hải Quan đến lưu vực Liêu Hà trên lãnh thổ Mãn Châu.

Võ Lâm Chí Tôn giả như không biết, cười khà bảo:

- Nếu như địa vị của bốn tòa thì Quan huynh sẽ ban cho chức vụ gì? Quan Nghiêm Thần vui mừng khôn xiết nói:

- Nếu Hàn môn chủ muốn trực tiếp điều hành Kim Long Bang, lão phu xin mời đảm nhận chức phó bang chủ.

Tam Tuyệt Lang Quân đứng bật dậy lạnh lùng hỏi:

- Lúc này bang chủ đã đề nghị Sở mỗ làm phó bang chủ, sao giờ lại giao cho Võ Lâm Chí Tôn?

Tôn Giả cười ha hả đáp:

- Hàn môn chủ là đệ nhất phó bang chủ, còn Sở đệ làm đệ nhị phó bang chủ, có gì đâu mà không ổn thỏa?

Lang Quân lắc đầu:

- Không được! Sở mỗ được mời trước sẽ là đệ nhất phó bang chủ.

Võ Lâm Chí Tôn cười cao ngạo:

- Lúc ta thành danh thì người chỉ mới biết múa kiếm, tư cách gì mà đòi đứng trên bốn tòa?

Sở Di Hồng cười nhạt:

- Anh hùng không nhắc lại chuyện oanh liệt năm xưa, lão giờ đây như cây khô, củi mục, còn được bao nhiêu sức lực mà khoe khoang?

Chí tôn phẫn nộ, trợn mắt quát:

- Câm ngay! Hãy ra ngoài cửa cốc, bốn tòa sẽ dạy cho tên tiểu bối cuồng ngạo một bài học.

Dứt lời, lão xăm xăm bước thẳng ra, mặc cho Tôn Giả can ngăn.

Tam Tuyệt Lang Quân cùng phu nhân cũng rào bước đi theo.

Đám quan quân thấy Liêu Đông Tôn Giả không ra lệnh cản lại, đành nhường đường cho hai đấu thủ. Thấy đã ra hẳn bên ngoài, Hàn

Thiên Đông dừng lại quát vang:

- Sở Di Hồng, bắt kẻ kiếm, chưởng, bốn tòa cũng vui lòng bồi tiếp!

Quần hùng bỏ bàn tiệc, tụ tập trước cửa cốc quan chiến.

Trước mặt đại cao thủ như Liêu Đông Tôn Giả, hai người không dám

nhẹ đòn. Kiếm Vân dùng pho chưởng pháp Càn Khôn Ảo Chưởng liên tiếp đẩy ra những đạo chưởng kinh mãnh liệt. Võ Lâm Chí Tôn

cũng đem tuyệt học đặc ý là Bài Vân Xung Tuyệt chưởng pháp ra chống cự.

Lão muốn thử tài cháu rể nên dồn đến năm thành công lực rồi dần dần tăng lên đến tám thành. Thế mà Kiếm Vân tức Tam Tuyệt Lang Quân vẫn thản nhiên chống đỡ.

Chưởng phong chạm nhau nổ ang trời, dư kinh đập xuống đất làm cát bụi bay mù mịt. Đến chiêu thứ một trăm, chí tôn truyền âm bảo:

- Chuẩn bị!

Lão liền xuất chiêu sát thủ Vân Tán Tuyệt Tiên, song thủ vẽ những hình kỳ quái, bao phủ toàn thân đối phương, Tam Tuyệt quát lên như sấm, đánh chiêu Càn Khôn Lưỡng Cực, hai tay khua nhanh, thân hình như chia làm hai bóng ảnh tấn công tả hữu họ Hàn.

Chưởng kinh lại chạm nhau nổ ì ầm. Nhưng ba ngàn người xem đều thấy rõ Hàn môn chủ chẳng hề bị chặn lại, lão như ánh sao ập đến vỗ một chưởng vào tâm thất Sở Di Hồng. Tam Tuyệt Lang Quân vắng ra phía sau gần trượng, máu rỉ ra khóe miệng, đưa tay ôm ngực.

Phu nhân của họ Sở kinh hãi chạy đến nhét vào miệng lão hai viên linh đan.

Võ Lâm Chí Tôn cười nhạt:

- Bỏn tòa không muốn giết người vào ngày đại hỉ của Kim Long Bang, nên mới nương tay tha cho cái mạng sâu kiến của người. Tam Tuyệt Lang Quân nhục nhã, gượng đứng lên nói với Liêu Đông Tôn Giả:

- Quan lão huynh, tiểu đệ bất tài, thọ nhục, chẳng còn mặt mũi nào ở lại đây nữa. Xin cáo từ lão huynh, chúc Kim Long Bang mã đáo thành công.

Dứt lời, Sở phu nhân dìu lão đi thẳng, ba mươi đệ tử cũng đi theo. Liêu Đông Tôn Giả thầm nghĩ mất họ Sở cũng không đáng gì nên chẳng ngăn cản, cười xòa mời quần hùng vào tiếp tục ăn uống. Bọn Kiếm Vân đi đến chỗ vắng vẻ, ẩn vào chỗ kín đáo bàn bạc. Chàng phân phó:

- Hàn muội cải trang dung mạo khác dắt năm cao thủ vào huyện thành chờ đến cuối giờ Mùi phóng hỏa đốt huyện đường và trại quân. Sau đó về khách điểm cũ đợi ta.

Nhờ Phụng Hương vẽ thêm con mắt thứ ba trên trán xong, chàng dẫn toán thủ hạ còn lại, băng rừng phóng đến đường quan đạo đi Bắc Kinh. Khu rừng nằm song song với đường nên chàng có thể thấy Tam Nhãn Tú Sĩ và năm mươi bang chúng mang hương án, lễ vật chờ đợi bên đường. Chàng mừng rỡ len rừng đi thêm vài dặm

nữa. Quả nhiên phát hiện đoàn nhân mã của khâm sứ triều đình. Chàng tháo khăn, bỏ tóc xoắn xuống, để con mắt giả ẩn hiện trong lớp tóc rồi cùng các thủ hạ nhảy ra.

Khâm sứ là một lão quan gầy ốm nhưng mặt mũi đoan chính. Đoàn tùy tùng chỉ độ hai mươi người. Lão kinh hoàng quát lớn:

- Bọn người to gan dám chặn đường khâm sứ đại thần!

Kiểm Vân quát bọn thuộc hạ quỳ cả xuống rồi cung kính thưa:

- Khải bẩm khâm sứ đại nhân, thảo dân là Tam Nhãn Tú Sĩ, đại đệ tử của Liêu Đông Tôn Giả Quan Nghiêm Thần, có việc cơ mật xin bẩm báo.

Khâm sứ bình tâm trở lại nói:

- Bỗng quan cũng nghe nói Tôn Giả có người đệ tử ba mắt võ công xuất chúng. Chẳng hay Tú Sĩ muốn bẩm báo điều gì?

Chàng cố tỏ vẻ bi phẫn phục xuống lạy ba lạy nghẹn ngào thưa:

- Khải bẩm đại nhân, đây là bí mật kinh thiên động địa, thảo dân là con cháu Đại Minh, không nhẫn tâm nhìn cảnh quốc phá gia vong nên vì đại nghĩa diệt thân, cáo tố cùng khâm sai đại nhân. Sự phụ của thảo dân chính là nội gián của người Mãn Châu. Đại nhân mau mau hồi cung khải tấu cùng thánh thượng, đàn hạch quan Thái Úy sẽ rõ sự việc. Thảo dân cùng anh em sẽ hộ giá đại nhân an toàn đến Hoàng Hà.

Kiểm Vân vừa nói vừa nghĩ đến Tiểu Diện Hồ Ly nên lệ rơi lã chã, trông rất thành thực.

Lão quan suy nghĩ một lúc, tự nhủ chẳng thà tin là có còn hơn không. Chính đệ tử tố cáo sự phụ thì làm sao sai được?

Lão ra lệnh quay ngựa, dẹp cờ xí thật nhanh.

Một canh giờ sau đã đến bờ sông Hoàng Hà. Chàng chờ họ lên thuyền lớn qua sông mới quay về. Chàng để bọn thủ hạ ở ngoại thành Lai Vu, xóa bỏ lớp hóa trang Tam Tuyệt Lang Quân, búi tóc lại như cũ, giả làm một hán tử giang hồ đi vào huyện thành.

Đã đúng cuối giờ Mùi, huyện đường Lai Vu và doanh trại quân đồn trú đột nhiên bốc cháy dữ dội. Ngọn gió Nam lồng lộng giúp cho lửa lan nhanh. Tiếng chiêng báo cháy vang dội khắp nơi.

Kiểm Vân đứng ở cửa khách điểm chờ đợi, quả nhiên, Phụng Hương cùng năm thủ hạ về đến. Lát sau quan quân triều đình từ núi Vũ Sơn kéo về tấp nập, ra tay chữa cháy.

Bọn chàng vào khách điểm tắm gội nghỉ ngơi.

Trước đó, Võ Lâm Chí Tôn cùng các phái bạch đạo thần nhiên ăn uống, chuyện trò cùng Liêu Đông Tôn Giả. Bỗng bọn quân lính gác trên đỉnh vách phát hiện trong huyện thành có hỏa hoạn. Mà đường

như lại đúng vị trí huyện đường và doanh trại. Chúng báo động cho viên lãnh binh. Lão thất sắc chạy vào nói với Tôn Giả:

- Huyện đường phát hỏa, bốn tướng không thể ở lại đây được nữa, xin tướng gia tha thứ.

Lão khua chiêng rút quân, chẳng mấy chốc đã đi sạch.

Quá giờ Mùi một khắc, Hàn Thiên Đồng đứng dậy tuyên bố:

- Đã quá giờ Mùi, chắc khâm sứ không đến, chuyện liên minh xin hẹn hôm khác, bọn lão phu xin cáo biệt.

Các phái cũng đồng loạt đứng lên từ tạ. Tôn Giả chết điếng trong lòng, cố gượng cười tiễn mọi người ra cửa.

Quần hùng đi hết, lão gầm lên, gọi Nhất Sứ:

- Người mau ra phối hợp cùng Lý Dực chạy thẳng đến bến Hoàng Hà xem lão khâm sứ chết tiệt ấy đâu rồi?

* * *

Trên đường về huyện thành, Trường Xuân Ma Quân thở phào nói:

- Thật là trời cao có mắt nên lão khâm sứ đến trễ và huyện đường đột nhiên bốc cháy. Nếu không chẳng biết làm cách nào thoát khỏi bàn tay lão Quan. Lão ta quả là gian hoạt, dùng thế lực triều đình mà thống trị võ lâm một cách danh chính ngôn thuận.

Võ Lâm Chí Tôn ngửa mặt cười ha hả:

- Lão làm rồi, làm gì có việc tẩu xảo đến thế. Nếu không có thần mưu của một nhân vật thì chúng ta đã mất hết tông môn, trở thành đệ tử Kim Long Bang cả rồi.

Mọi người sửng sốt hồi dờn:

- Cao nhân nào mà lại có thần cơ diệu đoán đến mức đoán được cả âm mưu của Tôn Giả mà ngăn chặn?

Vô Trần đệ tử cao hứng đáp thay:

- Làm gì có chuyện bói toán ở đây, người ấy chỉ tùy cơ ứng biến thế thôi.

Huyết Thủ Thư Sinh thắc mắc:

- Nhưng từ lúc lão họ Quan bộc lộ dã tâm, có ai ra khỏi cốc đâu?

Nhị Phi Ma Thốc Đầu Ma Quân nghe vậy thẳng thốc nói:

- Chẳng lẽ là Tam Tuyệt Lang Quân? Nhưng lão đã bị Hàn môn chủ đả thương ôm nhục bỏ đi, lẽ nào quay lại giải cứu chúng ta?

Hàn Thiên Đồng ngửa cổ cười dài:

- Đây chỉ là khổ nhục kế của Kiếm Vân mà thôi. Ta và hần đã bàn bạc từ trước.

Đại Phi Ma lẩm bẩm:

- Lạ thật! Sao Tam Tuyệt Lang Quân lại sinh lòng từ tâm, trượng nghĩa thế này?

Hàn Thiên Đông tủm tủm cười:

- Tam Tuyệt Lang Quân hơn hai mươi năm trước đã bị bốn tòa giết chết rồi.

Huyết Thủ Thư Sinh giật mình:

- Vậy ai là người đã cả gan giả dạng họ Sở để lừa Liêu Đông Tôn Giả?

Vô Trần đạo trưởng lạnh lùng bảo:

- Người ấy là mặt trời của võ lâm đương kim, cũng chính là kẻ thù của Kim Mai Môn.

Thư Sinh thẳng thốt rú lên:

- Liễu Kiếm Vân, bang chủ Cái Bang!

Trường Xuân Ma Quân xúc xiểm:

- Gã tiểu tử ấy càng ngày càng lợi hại, sao Lương huynh không sớm trừ gã đi để báo hận cho vong ân?

Thư sinh bật cười xảo quyệt:

- Họ Liễu giải thoát lão phu khỏi mụ hồ ly dâm ác kia, cảm ơn không hết, nói gì đến chuyện oán thù? Hơn nữa, thiên hạ ai chẳng biết rằng tháng chín này, Liễu Kiếm Vân sẽ đến Tín Dương đòi nợ máu. Lễ nào lão phu lại giết đi một hảo tử như vậy để tổn thương đến đạo công bằng của trời đất?

Đại Phi Ma thừ mặt chẳng nói nên lời, Võ Lâm Chí Tôn nghiêm mặt bảo:

- Bốn tòa cảnh cáo các ngươi, Kiếm Vân là cháu rể của ta. Nếu các ngươi giao đấu công bằng mà giết chết hắn thì thôi, nhưng kẻ nào dùng âm mưu quỷ kế ám hại họ Liễu, bốn tòa sẽ không tha mạng. Cả hai phe Võ Lâm Bang và Kim Mai Môn chết điếng trong lòng, không ngờ Kiếm Vân lại là tôn tể của lão già lợi hại này.

Kiếm Vân và Phụng Hương thấy đoàn người đi đến, nhập vào rồi khỏi huyện thành. Chỉ mình Hàn môn chủ và các phái bạch đạo mới biết họ là ai.

Vừa ra khỏi địa phận phủ Sơn Đông, Truy Phong Cái Viên Long cùng hai hán tử chạy ngược chiều đến. Gã thì thăm với Đồ Long Cái. Tân trưởng lão biến sắc đến báo với Kiếm Vân. Chàng sa lệ đưa tay vén lớp hóa trang quất vang như sấm:

- Lãnh Diện Ma Quân đứng lại!

Chàng tung mình cản đoàn người lại, mặt bừng bừng sát khí. Hàn môn chủ cau mày hỏi:

- Có việc gì mà tôn tể bi phẫn như vậy?

Chàng vòng tay thưa:

- Cung bẩm nội tổ cùng chư vị chưông môn. Tiểu tôn tể có mối lương

duyên với Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung, nữ đệ tử của Đại Phi Ma. Ba tháng trước nàng về Tín Dương xin thoát ly Võ Lâm Bang để khỏi phải chứng kiến cảnh tương sát giữa họ Liễu và Thập Nhị Phi Ma. Nhưng tên Lãnh Diện Ma Quân kia đã đâm sát nàng rồi vùi thây dưới giếng cạn trong vườn nhà lão.

Trường Xuân Ma Quân dù là đại ma đầu nhưng lại kiêng cử nữ sắc và rất thương yêu Thái Dung, vì lão đã nuôi dạy nàng từ nhỏ. Đại Phi Ma biến sắc quay sang hỏi Thất Phi Ma:

- Thất đệ! Việc này có thực không?

Lãnh Diện Phi Ma biến sắc chối bai bãi:

- Làm gì có! Đại ca đừng tin lời vu khống của tiểu tử họ Liễu.

Kiểm Vân mắt như đồ lửa, gần giọng:

- Đệ tử bọn bang đã tìm ra xác Thái Dung dưới giếng, lại còn bản khai của tên mã phu Lý Tam, người dùng hòng chạy tội.

Viên Long cung kính dâng tờ cung của Lý Tam cho chàng rồi nói:

- Lý Tam hiện đang ở tổng đàn Cái Bang, nếu cần đối chất xin cứ tùy tiện.

Thất Phi Ma biết khó thoát chết, bất ngờ tung mình đào tẩu. Nhưng Trường Xuân Ma Quân sống với lão mấy mươi năm, biết rõ tâm địa nên đã đề phòng. Khi Lãnh Diện vừa bốc lên, lão đã vung song chưởng võ mạnh. Thất Phi Ma học máu rơi xuống đất, nhìn Trường Xuân Ma Quân ngớ ngàng:

- Tại sao đại ca lại nỡ hạ độc thủ với tiểu đệ?

Đại Phi Ma đau đớn nghiêng răng nói:

- Thập Nhị Phi Ma chúng ta dù là hắc đạo nhưng đâu phải cầm thú mà đâm sát con cháu như người? Thái Dung là ái đồ của ta, tình thâm như phụ tử, thế mà người nỡ đâm sát. Chẳng thà ta tự tay giết người còn hơn để người khác giết.

Kiểm Vân chưa kịp ngăn lại thì một đạo chưởng kinh từ tay Đại Phi Ma đã chụp xuống thân thể Lãnh Diện Ma Quân. Toàn thân lão đâm ma bốc cháy khét lẹt.

Võ Lâm Chí Tôn lạnh lùng bảo:

- Không ngờ Lư lão đã luyện Xích Diện Chưởng đến mức đại thành. Tam Phi Ma Thiên Thủ Ma Quân xuống ngựa bọc xác thất đệ đem về. Trường Xuân Ma Quân thiếu não vòng tay cáo biệt:

- Sau việc này, lão phu rất nhục nhã, xin đi trước một bước.

Dứt lời, lão cùng lực lượng Võ Lâm Bang giục ngựa phi nhanh.

Huyết Thủ Thư Sinh cũng từ tạ.

Kiểm Vân dù không được tự tay giết Thất Phi Ma để báo thù cho ái thiếp, nhưng thấy lão tặc chết thảm như vậy cũng hả dạ.

Chàng trấn tĩnh lại, lo việc chung của võ lâm:

- Xin nội tổ và chư vị ghé vào cánh rừng kia để cùng nhau bàn bạc lương sách đối phó với Quan Nghiêm Thần.

Dưới bóng cây râm mát, mọi người quây quần lại. Thiên Nhất Thần Tăng cất tiếng:

- Qua cơn nguy hiểm vừa rồi ở Vũ Sơn, đồng đạo võ lâm đều ngưỡng mộ võ công và cơ trí của Liễu bang chủ, coi bang chủ như vị cứu tinh của giang hồ. Nếu có cao kiến gì xin cứ chỉ giáo?

Kiểm Vân ngưng ngưng:

- Phương trượng quá lời, tại hạ chỉ làm bổn phận của mình mà thôi. Liễu Đông Tôn Giả có lẽ chính là nội gián của Mãn Châu, âm mưu bóp chết lực lượng hào kiệt Trung Thổ để người Mãn xâm nhập. Lão ta lại có hậu thuẫn ở triều trung là Điện Tiền Thái Úy Quan Quý Hạ. Vừa rồi, tại hạ đã giả làm Tam Nhãn Tú Sĩ tố cáo lão với khâm sứ. Minh Thần Tông là người nhút nhát, đa nghi tất sẽ cho gọi họ Quan về kinh điều tra. Nhưng nghe nói Thái Úy là người nắm binh quyền và rất có ảnh hưởng đối với hoàng thượng. Vì vậy, chưa chắc Tôn Giả sẽ bị thất sủng. Tại hạ sẽ đích thân âm thầm theo dõi lão lên Bắc Kinh, tùy cơ ứng biến mà phá vỡ mưu gian. Nhưng trong lúc ấy, chư vị sẽ tập trung lực lượng tấn công, tiêu diệt Kim Long Bang. Sau này, dẫu lão có thánh chỉ trong tay cũng phải mất nhiều thời gian mới triệu tập được một lực lượng khác.

Hoa Sơn trưởng lão Lung Linh Kiếm Thái Siêu bắn khoắn:

- Nhưng nếu lời nói của Tôn Giả là sự thực thì sao?

Võ Lâm Chí Tôn cười ha hả:

- Lão ngốc kia! Nếu quả thật như vậy thì chỉ cần tập hợp các phái trong một liên minh tạm thời để cự địch, sau đó lại chia nhau ra như cũ. Việc gì phải xóa bỏ tông môn của chúng ta?

Thái lão ngưng ngưng gật đầu. Kiếm Vân đỡ đòn cho lão:

- Thực ra lời của Thái trưởng lão cũng có phần hợp lý. Vì họ Quan không thể đơn thương độc mã vào Trung Nguyên làm nội gián cho người Mãn Châu được. Chắc chắn sẽ có rất nhiều thủ hạ bí mật trà trộn trong võ lâm. Vì vậy, chúng ta phải hết sức truy lùng bọn này.

Vô Trần đạo trưởng thắc mắc:

- Nhưng chúng ta lấy danh nghĩa gì để tiêu diệt Kim Long Bang?

Kiểm Vân mỉm cười, rút Kim Ưng Kiếm Lệnh ra cho mọi người xem.

- Sự tổ của tại hạ là Kim Ưng lão nhân đã bị Liễu Đông Tôn Giả sát hại. Hiện nay chỉ còn sót lại Xuyên Vân Tiên Tử là đại đệ tử của tiên phụ. Chúng ta cứ việc dựng cờ khôi phục Kim Ưng Môn, chờ Tôn Giả đi khỏi, kéo đến thiêu hủy tổng đàn Vũ Sơn. Mỗi phái sẽ cử năm

mười môn đồ tham gia.

Mọi người vỗ đùi khen phải, Thiên Nhất Thần Tăng mỉm cười khen:

- Liễu bang chủ quả là thần cơ diệu toán!

Kiểm Vân cười buồn:

- Tại hạ lớn lên nơi sơn dã, tâm địa chất phác, đối với ai cũng một lòng trung thực. Nhưng từ ngày xuất đạo giang hồ đến nay, hiểu rằng không thể lấy đức độ mà phục ma được. Vì vậy mới lao tâm khổ trí, tìm mọi thủ đoạn đối phó với bọn ma đầu gian hiểm.

Võ Lâm Chí Tôn cười khà khà:

- Dĩ độc công độc là lương sách của cổ nhân, bắt tất phải bận tâm.

Quý hồ không hại đến đạo trời là đủ.

Thanh Thành Quán chủ Lỗ Phác vuốt râu nói:

- Kim Ưng Môn ba mươi năm trước dựng nghiệp ở Ngạn Ưng Sơn, giáp ranh giới Huy Châu và Hồ Bắc. Vị trí này rất thuận lợi để đánh Sơn Đông. Chúng ta phải tiến hành xây dựng ngay tổng đàn mới được.

Đình Huệ sư thái, chưởng môn phái Nga Mi góp ý:

- Để tránh hậu quả sau này, bản ni đề nghị toàn bộ môn đồ Kim Ưng Môn sẽ bịt mặt hết.

Cử tọa tán thành, Kiểm Vân tính toán:

- Từ nay đến lúc có chiếu chỉ triệu tập Liêu Đông Tôn Giả về cung ít nhất cũng phải hơn tháng. Chúng ta trở về chuẩn bị, cuối tháng này sẽ tụ hội ở Ưng Sơn. Trong thời gian đó, tại hạ sẽ đến nơi quan sát địa hình và tiến hành xây dựng căn cứ Kim Ưng Môn.

Võ Lâm Chí Tôn móc ra một bọc nhỏ, cười bảo:

- Đây là lễ vật hồi môn của Phụng Hương, lão phu đưa trước để tái lập Kim Ưng Môn.

Kiểm Vân nhận lấy, lạy tạ.

* * *

Phái đoàn Cùng Gia Bang về đến Lạc Dương đúng sáng ngày mừng năm tháng năm. Liễu phu nhân hớn hờ ra đón ái tử. Chàng bụi ngùi báo tin:

- Mẫu thân! Thắt Phi Ma đã táng mạng.

Liễu Phụng lấy làm lạ:

- Sao Vân nhi trả được thù mà lại không vui?

Chàng nghiêng răng đáp:

- Lãnh Diện Ma Quân đâm sát Tiểu Diện Hồ Ly Thái Dung nên bị Đại Phi Ma giết chết.

Cửu Phi Ma nghe xong gầm lên:

- Không ngờ tên Lãnh Diện này lại chó má đến như vậy.

Liễu phu nhân nghiêm mặt bảo:

- Dù sao hung thủ cũng đã đền tội, con phải nén đau thương lo trả phụ thù và đại sự võ lâm. Có như thế, Thái Dung mới siêu thoát được.

Chàng sợ hãi tuân lời, không dám lộ vẻ sầu muộn nữa.

Trong bữa tiệc mừng tết đoan ngọ, Kiếm Vân trình bày kế hoạch tái lập Kim Ưng Môn. Xuyên Vân Tiên Tử ngược ngàng ngừng nói:

- Thụ thụ võ công, cơ trí đều kém cỏi, sao có thể điều động được hào kiệt thiên hạ?

Mọi người thầm công nhận nàng nói đúng, Liễu phu nhân dăm chiêu:

- Ngày trước, lão thân có nghe tiên phụ kể rằng sau khi sư phụ đánh cuộc với Liêu Đông Tôn Giả bị thua, làm mất kiếm phù thì Kim Ưng Môn tan rã. Nhưng các cao thủ bốn môn vẫn quanh quẩn gần ngọn Ưng sơn. Nếu chúng ta quy tụ được họ thì chẳng lo thiếu nhân tài.

Kiếm Vân mừng rỡ:

- Đội ơn mẫu thân đã dạy bảo, ngày mai Vân nhi sẽ đi ngay Ưng Sơn xem sao.

Sáng ra, chàng cùng Phụng Hương và Xảo Thủ Cái Giả Hồ, đệ tử sáu túi, lên đường đến Lục An.

Để tránh đụng chạm với Võ Lâm Bang, họ xuôi giong Hán Thủy rồi lên bộ đến Lục An.

Dãy Ưng Sơn sừng sững cao ba trăm trượng gồm ba đỉnh. Ngọn ở giữa cao vút, trông như đầu thần ưng. Hai ngọn tả hữu thấp và hơi cong, như hình cánh chim xòe ra.

Đến chân núi, gặp một lão tiều phu già đang gánh củi đi ra. Kiếm Vân xuống ngựa hỏi thăm:

- Xin lão trượng chỉ cho đâu là nơi mà ba mươi năm trước đây Kim Ưng Môn xây dựng tổng đàn?

Chàng không nhận ra thoáng nghi hoặc thoáng qua trong đôi mắt lão tiều. Lão cười hỏi lại:

- Chẳng hay tam vị tìm đến chốn ấy làm gì?

Kiếm Vân thành thực đáp:

- Vãn bối là hậu nhân của môn phái này nên đến đây xây dựng lại tổ đường.

Lão cười ha hả đáp:

- Công tử có lòng tưởng nhớ đến tiền nhân như vậy rất tốt. Tổng đàn ở lưng chừng núi, cách đây hơn trăm trượng, đã hư hại rất nhiều.

Chàng mừng rỡ, lấy nén bạc mười lạng cung kính đưa cho lão:

- Vãn bối có chút quà mọn mong lão trượng nhận cho.

Lão tiều phu thản nhiên nhận lấy, gánh củi đi mau, chẳng một lời

cảm tạ.

Xảo Thủ Cái bực mình lắm lắm:

- Lão già này chẳng biết lễ độ, thua xa bọn hóa tử chúng ta.

Kiểm Vân cười xòa:

- Bọn khát cái chúng mình xòe tay xin thì phải cảm ơn. Còn đây ta tự nguyện cho lão mà.

Ba người phần khởi thượng sơn. Quả nhiên thấy cơ ngơi của Kim Ưng Môn sừng sững trong khoảng rừng thưa, trên một khoảnh đất rộng rãi bằng phẳng nơi sườn núi.

Thời gian ba mươi năm đã tàn phá tất cả. Mái ngói rêu phong chỗ còn chỗ mất, cửa nẻo mục nát, vách tường lở lói từng mảnh lớn.

Nhưng khi bước vào trong, chàng ngạc nhiên nhận ra hàng cột thiết mộc còn nguyên, nền gạch dù bong lên nhưng sạch sẽ. Cuối sảnh là một thạch án với lư hương bằng đá đen, ba nén nhang vẫn còn đang cháy.

Trên bức tường sau hương án là một mảnh đá phẳng lớn bằng mảnh chiếu, trên cần ba chữ: Kim Ưng Môn bằng vân thạch trắng.

Chàng thấy trên hương án có bó nhang liền rút ra chín cây đốt lên chia cho hai người kia, rồi sụp xuống khấn vái:

- Hậu sinh là Liễu Kiếm Vân, may mắn thu hồi được Kim Ưng Kiếm Lệnh, nguyện dâng cao ngọn cờ Kim Ưng Môn để chư vị tổ sư được đẹp dạ nơi chín suối.

Lạy xong, bọn chàng đi vòng khắp khu tổng đàn, bàn bạc việc trùng tu.

Xảo Thủ Cái là đại hành gia trong khoa kiến trúc. Lão tính toán một hồi, cười bảo:

- Bang chủ yên tâm, mười tám cây cột chính và các xà ngang dọc đều bằng thiết mộc nên không bị hư hại. Chúng ta chỉ cần thay rui mè, lợp lại ngói, xây tường, lát nền là xong. Nếu tính cả phần hậu viện để các môn hạ cư trú thì cũng kịp ngày cuối tháng là xong.

Ba người định hạ sơn thì phát hiện có đến mấy chục người đang xăm xăm kéo lên. Nhìn y phục cũng đoán ra họ làm đủ mọi nghề trong xã hội. Tuổi tác cũng không đều, khoảng bốn người tuổi lục, thất tuần, số còn lại đang độ trung niên.

Đi đầu chính là lão tiều phu lúc nãy.

Kiểm Vân đoán rằng họ là những đệ tử ngày xưa của Kim Ưng Môn, thân nhiên đứng đợi.

Lão tiều phu mắt hấn vẻ già nua lợm khộm, lão quắc mắt hỏi:

- Xin công tử nói rõ mục đích của mình?

Chàng mỉm cười hòa nhã:

- Như vẫn bố đã nói lúc mới gặp lão trượng, là sẽ xây dựng lại tổng đàn Kim Ưng Môn, dựng cờ khởi nghiệp, dương danh võ lâm để chư vị tổ sư được đẹp lòng.

Lão già mặc áo viên ngoại đứng bên nghiêm mặt bảo:

- Trừ phi trong tay công tử có Kim Ưng Kiếm Lệnh và di ngôn của bốn môn chủ là Kim Ưng lão nhân.

Kiểm Vân hỏi lại:

- Té ra chư vị là đệ tử Kim Ưng Môn?

Lão nhân râu đen mặc áo thư sinh đáp:

- Đúng vậy!

Chàng lặng lẽ lấy Kim Ưng Kiếm Lệnh đưa lên:

- Chư vị có nhận biết vật này chăng?

Mọi người chấn động, mắt ánh lên niềm vui sướng. Lão tiều nói:

- Lệnh phù thất lạc đã ba mươi năm, mong công tử cho lão phụ mượn để xem kỹ lại.

Chàng thản nhiên bước đến trao cho lão. Đám cao niên chuyển tay xem, mắt nhòa lệ bảo nhau:

- Đúng rồi, chẳng thể sai được.

Lão tiều trả lại cho chàng rồi nói tiếp:

- Kiếm phù là vật thực. Nhưng tổ sư bốn môn vì muốn tránh việc kẻ thù dùng Kiếm Lệnh khống chế các đệ tử, nên đã đặt ra qui củ rằng người cầm Kiếm Lệnh phải có di ngôn, hoặc là truyền nhân của cố môn chủ. Chẳng hay lai lịch công tử thế nào và có đáp ứng được điều kiện thứ hai không?

Chàng đã chuẩn bị lúc khởi hành nên lấy quyển Kim Ưng Mật Lục và phong di thư của Kim Ưng lão nhân trao cho họ.

Lão tiều xem xong, run rẩy hỏi:

- Công tử là gì của Luân Kiếm Liễu Kính Trung?

- Vẫn bố mà nam tử của người!

Lão tiều sa lệ bước đến ôm chặt chàng vào lòng, nghẹn ngào nói:

- Không ngờ trời chưa tuyệt đường họ Liễu, đại sư huynh còn có người thừa tự. Bốn lão già sắp chết này đều là sư đệ của cha người.

Kiểm Vân mừng rỡ, tuột khỏi vòng tay lão, kính cẩn sụp xuống thi lễ:

- Tiểu đệ bái kiến chư vị sư thúc.

Họ xúm lại đỡ chàng lên, ngấm ngấm hỏi han. Đám trung niên đều là đệ tử con cháu của các lão nhân, chúng hân hoan gọi chàng bằng đại ca.

Hàn Phụng Hương cũng đến ra mắt chư vị sư thúc của trượng phu.

Mọi người kéo nhau vào tổ đường quây quần trên nền gạch. Lão tiều phu là Ưng Trảo Khuất Sở Từ, ông giới thiệu ba người còn lại:

- Đây là sư đệ Kim Thủ La Sơn Trung, tứ sư đệ Phi Kiếm Khang Thiên Nghị, ngũ sư đệ Phiêu Phong thư sinh Hoàng Đình Phổ. Chàng đặc biệt lưu ý đến họ Hoàng. Mặt lão tròn trịa như trắng rằm, trán cao mắt sáng, thoáng nhìn đã biết lão mà người thông tuệ, cơ trí.

Kiểm Vân trình bày cục diện giang hồ cho các sư thúc tổ tường, kể cả kế hoạch tái khởi Kim Ưng Môn tiêu diệt Liêu Đông Tôn Giả. Họ nghe nói chàng chính là bang chủ Cùng Gia Bang, lòng mừng rỡ nhưng không khỏi băn khoăn.

- Liễu hiền điệt là bang chủ Cùng Gia Bang, sao có thể kiêm nhiệm chức môn chủ Kim Ưng Môn được?

Chàng mỉm cười đáp:

- Chuyện ai làm môn chủ không thành vấn đề. Quan trọng là chúng ta phải dựng lại ngọn cờ bôn môn và diệt cho được Liêu Đông Tôn Giả. Trước đây tiểu điệt không ngờ bôn môn còn nhiều cao thủ nộm đã mượn các đệ tử các phái tham gia. Nay tổng cộng các môn đồ đời thứ hai và thứ ba, chúng ta có gần trăm người, góp sức vào việc chung của võ lâm và trả thù cho sư tổ. Sau khi diệt xong Kim Long Bang và lực lượng nội gián Mãn Châu, Kim Ưng Môn sẽ tự mình thanh toán Quan Nghiêm Thần.

Phiêu Phong thư sinh lặng lẽ lắng nghe, thầm tiếc cho chàng không trực tiếp lãnh đạo Kim Ưng Môn.

Bồng Kiếm Vân hỏi lão:

- Thiên kiến của điệt nhi là như vậy, không hiểu Hoàng sư thúc có gì chỉ dạy thêm?

Họ Khất cười khà khà nói:

- Liễu hiền điệt quả là tinh mắt. Trong Kim Lăng Ngũ Hiệp, ngũ đệ là người cơ trí nhất. Chính đại ca ta là cha người, vẫn thường phải nhờ đến hần lúc gặp điều nan giải.

Họ Hoàng cười mát:

- Nhị sư ca quá lời, chúng ta như gỗ mục, chỉ có Liễu hiền điệt mới là người tài trí.

Lão dừng lại hắng giọng rồi tiếp lời:

- Kế hoạch của Vân nhi rất vẹn toàn vì lực lượng chúng ta chưa đủ sức đương đầu với Kim Long Bang, chỉ góp phần với võ lâm mà thôi. Kể từ nay, mọi người phải chuyên tâm khổ luyện mới mong dương danh Kim Ưng Môn với thiên hạ. Còn cương vị môn chủ, tiểu đệ cho rằng nhị sư ca nên nhận lấy. Xuyên Vân Tiên Tử bối phận thấp, khó mà điều động cao thủ các phái.

Thương lượng xong, Kiếm Vân trao cho họ Hoàng năm vạn lượng

bạc để ông huy động thợ thuyền trùng tu tổng đàn theo sự chỉ dẫn của Xảo Thủ Cái.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 7

Trảm kinh ngư bách tính hoan tâm Sát Trường Xuân liễu kết phụ thù

Chàng và Phụng Hương về đến tổng đàn Cùng Gia Bang ngày rằm tháng năm.

Trình sát Cùng Gia Bang trong thành Lai Vu báo về rằng vẫn chưa thấy quan quân xuất hiện, và Tôn Giả cũng không hề rời sơn cốc. Những ngày cuối tháng năm, đột nhiên trời đổ mưa bất ngờ. Trận mưa trái mùa này như cơn giận dữ của trời xanh, ầm ầm trút xuống làm tan nát hoa màu, cuốn trôi ruộng vườn. Nước sông Hoài dâng lên từng ngày đe dọa phá vỡ đê điều, tình trạng Hoàng Hà cũng vậy, lệnh báo động hộ đê ban ra khắp năm tỉnh Hà Bắc, Hà Nam, Hồ Bắc, Hung Châu, Giang Tây.

Những cơn cuồng phong ập vào vùng duyên hải phía Đông Bắc Trung Hoa.

Tai hại hơn cả là một con kinh ngư dài mười trượng, to bằng bốn chiếc đại thuyền sợ bão từ Bột Hải bơi ngược Hoàng Hà tiến vào nội địa.

Đến ngang thành Hàm Đan, nó cảm thấy khó chịu vì dòng nước đục ngầu phù sa của Hoàng Hà nên quậy phá. Mỗi cú đập đuôi nặng đến mấy ngàn cân khiến đê điều hai bên bờ như muốn sụp đổ.

Hai mươi chiếc thuyền của thủy sư đề đốc Hà Bắc đã tan nát mà chẳng làm gì được kinh ngư. Những vết thương nhỏ trên da chỉ làm nó thêm điên cuồng.

Vĩnh Lịch Hoàng Đế xuống chiếu cầu hiền, đích thân ngự giá chỉ huy cuộc chiến với quái vật.

Hàng vạn quân sĩ túc trực hai bên bờ để đáp ngay những đoạn đê bị kinh ngư hủy hoại.

Chính vì sự kiện này mà cuộc hẹn ở Ứng Sơn bị hoãn lại. Quân hùng kéo nhau đến đoạn sông có thủy quái để tham gia tiêu diệt.

Hôm ấy là ngày mồng bốn tháng sáu, năm Vĩnh Lịch thứ mười tám, trời bớt mưa nhưng nước sông vẫn tràn về cuồn cuộn, chỉ còn mấy

thước là tràn mặt đê.

Kiểm Vân đứng ở bờ Nam nhận ra đủ mặt anh hào. Ai cũng muốn vì trăm vạn lê dân mà giết cho được kinh ngư. Đã có gần trăm cao thủ táng mạng.

Bên kia sông, Minh Thần Tông cùng bá quan ngồi trên đài cao quan chiến. Hoàng thượng đích thân gõ trống hỗ trợ tinh thần cho đám thủy quân đang liều mình. Nhưng chỉ hai khắc sau, mấy chục chiếc thuyền đã vỡ tan, mang theo hàng ngàn quân lính, chìm vào nước Hoàng Hà.

Bổng Liêu Đông Tôn Giả xuất hiện. Lão vận công quát lớn:

- Khải tấu hoàng thượng, lão thần là Thần Vũ Bá xin được giết kinh ngư.

Đoạn sông này rất hẹp, chỉ độ ba chục trượng nên mọi người đều thấy rõ Vĩnh Lịch hoàng đế đứng lên ra hiệu cho họ Quan hành động. Tôn Giả rú lên như rồng ngâm, tung mình lên không, nhảy xuống lưng kinh ngư, lúc này đang ở sát bờ Nam. Lão cầm cây thiết trượng dài nửa trượng xuống đầu thủy quái. Con vật đau đớn lặn xuống đáy sông khiến họ Quan phải nhảy lên, điểm chân liên tiếp vào những mảnh gỗ đang trôi theo sóng. Khinh công tuyệt thế của lão khiến mọi người khâm phục, hoan hô vang dội.

Nhưng kinh ngư đã trỗi lên, vung chiếc đuôi to bằng cả một mảnh sân đập xuống. Tôn Giả kinh hoàng tung người lên không tránh thoát. Nhưng lúc rơi xuống, dưới chân chẳng có gì làm điểm tựa nên lão chìm xuống nước, ướt như chuột lột, lóp ngóp bơi vào bờ.

Võ Lâm Chí Tôn mượn cây thiên trượng dài nặng của Thiên Nhất Thần Tăng, nhảy xuống vận toàn lực đập mấy chục trượng vào đầu kinh ngư. Nó đau đớn lặn xuống khiến họ Hàn cũng rơi vào cảnh ngộ như Liêu Đông Tôn Giả.

Kinh ngư tiếp tục đập phá tường đê hai bên bờ.

Vô Trần đạo trưởng than trời:

- Cả hai đại cao thủ số một võ lâm còn không làm gì được thủy quái, phải chăng trời già cay nghiệt quyết dìm chết trăm vạn lê dân?

Kiểm Vân nổi lòng bi phần, bảo Phụng Hương:

- Làm thân hiệp khách, nữ nào thấy trăm họ sắp rơi vào tử địa mà không liều mình cứu giúp? Nếu ta có mệnh hệ nào xin hẹn nàng kiếp lai sinh.

Phụng Hương biết tính chàng, sa lệ gật đầu. Chàng hỏi Cửu Phi Ma:

- Đại ca có biết chèo thuyền không?

Lão cười lớn:

- Tô mỗ biết chèo thuyền từ năm lên mười tuổi.

Chàng dặn dò lão:

- Hiện nay kinh ngư đang tàn phá bên bờ Bắc. Lão ca chèo thuyền con đưa tiểu đệ sang đây. Khi nào thấy tiểu đệ đã chui vào miệng kinh ngư thì rút lui ngay. Tiểu đệ xin ký thác mẫu thân cho đại ca và Lưu thư thư.

Lão nghen ngào nhận lời:

- Hiền đệ yên tâm!

Quần hùng thấy hai người dùng thuyền con vượt sông, hồi hộp theo dõi. Thiên Nhất Thần Tăng vận thần công nói lớn:

- Thiện tai! Thiện tai! Mong phật tổ phù hộ cho Liễu bang chủ.

Từ ngày chàng giết Tam Nhật Tây Thi, đã thương Tam Nhãn Tú Sĩ, phá vỡ âm mưu của Liêu Đông Tôn Giả, thanh danh lẫy lừng võ lâm, hào kiệt bốn phương đều ngưỡng mộ. Nay họ thấy chàng liễu mình đi giết thủy quái, đồng thanh hô lớn:

- Cầu chúc Liễu bang chủ mã đáo thành công!

Tiếng họ vang rền, át cả tiếng đập đuôi của kinh ngư nên Vĩnh Lịch hoàng đế nghe rất rõ. Ngài chăm chú theo dõi chàng thanh niên cầm kiếm đang hiên ngang đứng trên chiếc thuyền con. Đại Lực Ma Quân trở thần lực, vung hai mái chèo đẩy thuyền vượt sóng sang sông.

Còn cách kinh ngư năm trượng, chàng bảo Cửu Phi Ma:

- Tô đại ca quay thuyền lại đi.

Dứt lời, chàng ôm kiếm phóng xuống làn nước đục ngầu của Hoàng Hà. Lúc này kinh ngư đang nghỉ ngơi, chiếc miệng khổng lồ của nó hút lấy nước sông, phun ra lỗ thoát trên đầu.

Kiểm Vân hít một hơi dài phóng thẳng vào miệng thủy quái. Chàng xuôi theo giòng nước vung kiếm phá nát tất cả những gì chặn đường. Tấm lưới lọc thức ăn bị hủy hoại đầu tiên, chàng lọt qua đấy và bị cuốn ngược lên ra hướng lỗ thoát.

Kiểm Vân cố trụ lại, lão đảo tiến sâu vào bên trong. Thanh trường kiếm như bánh xe thép xé tung cuống họng con vật. Đi thêm vài bước nữa, chàng nghe tiếng đập của trái tim, liền tiến đến đâm chém.

Hàng vạn người trên bờ tận mắt thấy chàng lọt vào miệng kinh ngư và lát sau con vật trời lên lặn xuống, đuôi đập ầm ầm.

Kiểm Vân ở trong bị nhồi như xúc xắc, nhưng vẫn cố bám chặt trái tim mà đâm chém. Máu từ quả tim khổng lồ trào ra ngập cả khoang họng. Nửa khắc sau, không còn nghe tiếng đập nữa, chàng mừng rỡ mò mẫm quay ra.

Chàng sờ trúng màn lọc, xác định vị trí chỗ thoát nước, thọc thử vài kiếm. Thấy không sai, Kiếm Vân khoét rộng rồi thoát ra ngoài.

Lúc này kinh ngư đã bắt động, nổi lờ đờ trên mặt nước, bị sóng Hoàng Hà cuốn trôi dần đi. Mọi người kinh hãi thét nhau bơi ra chặn xác thủy quái lại để cứu Kiếm Vân. Nhưng họ chưa kịp hành động thì chàng đã lóp ngóp chui ra, đứng trên đầu kinh ngư dơ kiếm lên chào. Hàng vạn người gào thét như điên loạn. Hoàng thượng cũng cao hứng đập trống liên hồi, lệnh cho ngư tiền thị vệ triệu kiến chàng hiệp sĩ.

Quan ngư tiền đối đao cũng là cao thủ võ lâm nên cũng vận công gọi lớn:

- Thánh thượng triệu kiến Liễu tráng sĩ.

Đột nhiên mưa ngừng rơi, mây đen bị ngọn gió Nam xua tan tát, vàng dương mờ nhạt, le lói nhưng cũng đủ làm an lòng lê thứ.

Minh Thần Tông là người mê tín, quay sang bảo bá quan:

- Phải chăng trung thần xuất hiện phò tá trẫm nên trời quang mây tạnh, lành thay! Lành thay!

Xác kinh ngư đã bị mười chiếc chiến thuyền chặn lại, dùng móc sắt neo chặt vào bờ.

Chiếc thuyền nhỏ của Cửu Phi Ma đã nhanh chóng đưa Kiếm Vân sang bờ Bắc. Y phục chàng còn đỏ hồng vì máu kinh ngư nhưng gương mặt anh tuấn đã được nước sông rửa sạch.

Quần hùng đua nhau xuống thuyền con sang sông xem thánh thượng phong thưởng Kiếm Vân. Vĩnh Lịch hoàng đế xuống lầu gỗ, ngư tọa trên cổ đại y đặt giữa mặt đê. Bá quan đứng hai bên châu hầu.

Đoạn đê này cũng quan yếu nên rộng đến bảy trượng, xe ngựa có thể qua lại được. Kiếm Vân chờ Phụng Hương và quần hùng sang đến nơi mới vào bái kiến.

Chàng quỳ xuống tung hô:

- Thánh thượng vạn tuế! Thảo dân là Liễu Kiếm Vân khấu đầu bái kiến.

Vĩnh Lịch xua tay:

- Khanh hãy bình thân cho trẫm được ngắm dung mạo bậc anh hùng. Ngài thấy chàng hiên ngang tuấn tú nhưng không thiếu vẻ thuần hậu, trung thực nên đẹp lòng phán:

- Khanh liều thân chui vào bụng thủy quái, cứu cho lê thứ hai bên bờ Hoàng Hà thoát cảnh làm than, chết chóc. Công lao ấy chẳng khác bậc khai quốc công thần.

Kiếm Vân nhớ lời dạy của ân sư Nan Đề lão nhân nên khiêm tốn nói:

- Thánh thượng là bậc thiên tử cao quý tốt cùng mà còn vì an nguy của lê thứ dầm mưa đội gió, thống lĩnh ba quân tiêu diệt thủy quái,

thì công lao của thảo dân nào có sá gì. Cũng nhờ hồng phúc và sự cổ vũ của long nhan nên thảo dân mới may mắn thành công.

Vĩnh Lịch nghe chàng tán tụng công đức của mình mà không nhận công lao, ngài đẹp dạ bảo:

- Hiền khanh hiểu rõ được nỗi khổ của trăm là điều rất tốt. Nhưng đã là bậc minh quân phải thưởng phạt công minh. Khanh có công hạn mã, muốn được ân thưởng điều gì cứ trình tấu?

Kiểm Vân nghiêm nghị tấu rằng:

- Khải tấu thánh thượng, Kiểm Vân không xin gì cho mình mà chỉ mong thánh thượng để cho các phái trong võ lâm giữ nguyên truyền thống của mình. Còn việc bọn cao thủ Mãn Châu xâm nhập, chúng thảo dân nguyện sẽ diệt trừ không còn một mống.

Hoàng thượng đã sinh lòng yêu mến chàng nên chấp thuận ngay:

- Trẫm chuẩn tấu, mong rằng khanh sẽ sớm thành công và về triều tham chính, phò tá cho Đại Minh.

Kiểm Vân lạy tạ rồi cáo từ. Liễu Đông Tôn Giả giận tím mặt, chẳng dám mở miệng, lặng lẽ rút lui.

Quần hùng trở lại bờ Nam, kéo nhau vào huyện thành Bộc Dương ăn uống. Bách tính trong thành đã sắp hương án quỳ chật hai bên đường lạy tạ Kiểm Vân. Họ đã từng sống qua cảnh vỡ đê nên vô cùng cảm kích công ơn của chàng. Đi đến đâu cũng nghe cầu:

- Hoàng thiên phù hộ cho Liễu tráng sĩ.

Kiểm Vân ngượng ngừng vòng tay đáp lễ, bước đi thật nhanh, bấm bụng nhìn đói, cố rời thành cho sớm.

Nhưng vừa mới đến cửa Hoàng Hà đại tửu lâu, bách tính đã đứng chặn kín đường, mời chàng và quần hùng vào dự yến.

Chủ nhân tửu lâu là một lão già to béo. Lão vái chàng lia lịa nói:

- Tráng sĩ là ân nhân của hàng trăm vạn người vùng này và đương nhiên của cả lão phu. Nếu kinh ngư phá vỡ đê thì căn tửu lâu này cũng chẳng còn, xin tráng sĩ và chư vị anh hùng cứ tùy tiện ăn uống. Dù mấy ngày đêm cũng chẳng hề gì.

Võ Lâm Chí Tôn cười khà khà:

- Bách tính đã có lòng, chúng ta vào quấy quả họ một bữa.

* * *

Sau trận tiêu diệt kinh ngư trước mặt hoàng thượng, thanh danh của Kiểm Vân vang dội thiên hạ. Không phải chỉ trong giới võ lâm mà cả trong lòng bách tính. Chàng trở thành một hiệp sĩ trong truyền thuyết, được người ta kể đi kể lại.

Đầu tháng chín, chàng gửi thư cho Đại Phi Ma, hẹn ngày rằm sẽ đến đòi nợ máu. Hào kiệt tam sơn ngũ nhạc đã biết trước cuộc phó ước

này nên tràn ngập khắp thành Tín Dương.

Sáng ngày rằm, bọn Kiếm Vân kéo đến Tín Dương, dẫn đầu là xe song mã chở Liễu phu nhân, theo sau là bốn cao thủ Kim Ưng Môn và gần trăm đệ tử. Ngọn cờ trắng thêu Kim Ưng bằng chỉ vàng phất phới trong ngọn gió thu.

Kim Ưng Môn đã chính thức trở lại giang hồ từ ba tháng nay.

Liêu Đông Tôn Giả đã bị mất sự ân sủng của hoàng đế nên không còn là mối đe dọa đáng sợ nữa. Các phái quay sang truy tầm bọn nội gián Mãn Châu nhưng vẫn giám sát chặt chẽ Kim Long Bang.

Năm vị Ma Quân đã chờ sẵn trước cửa tổng đàn. Các phái bạch đạo và anh hùng các lộ đến quan chiến rất đông. Thấy chàng, họ đồng thanh chào:

- Liễu bang chủ!

Kiếm Vân giới thiệu bốn vị sư thúc của mình rồi nói:

- Hôm nay cũng là ngày giỗ của tiên phụ. Bọn ta năm người sẽ đấu với ngũ vị Ma Quân. Tại hạ chọn Đại Phi Ma. Xin mời!

Trường Xuân Ma Quân chậm rãi bước ra. Lão khổ luyện chưởng pháp nên không dùng vũ khí. Kiếm Vân cũng trao kiếm cho Phụng Hương.

Chàng quát lên như sấm động, đỡ pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm xông vào tấn công. Ma Quân biết bản lĩnh chàng cao cường, vội đem pho chưởng pháp thành danh là Xích Mê Chưởng ra chống cự. Song thủ Kiếm Vân tỏa ánh vàng kim trong khi đôi bàn tay Đại Phi Ma có sắc hồng. Chưởng kinh của lão mang theo hơi nóng rát da, đôi lúc bất ngờ biến thành ngọn lửa đỏ rực như muốn thiêu đốt thủ thành than.

Nhưng Kiếm Vân đã luyện Kim Quang thần công đến lớp thứ tám, toàn thân bao phủ một màn cương khí vàng nhạt, không hề bị ảnh hưởng bởi sức nóng của Xích Diện Chưởng.

Trường Xuân Ma Quân than thầm, thay đổi đấu pháp, dùng lối đánh trực diện, đối đòn những mong nhờ tu vi thâm hậu hơn mà thủ thắng. Nhưng pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm là tuyệt học của Kim Ưng Môn, cực kỳ linh diệu, biến ảo. Song thủ chàng biến hóa thành ngàn vạn cánh tay vờn quanh đối thủ. Chàng đã quyết tâm dùng võ công bốn môn để trả phụ thù nên ba tháng nay ngày đêm khổ luyện pho tuyệt chưởng.

Trường Xuân Ma Quân bị áp đảo lui liền tám bước, động nộ gầm lên xuất hiện Hỏa Sơn Phún Thạch, đôi bàn tay đỏ hồng như những cục dung nham nóng bỏng đập vào màn chưởng ảnh vàng kim. Công lực lão cao hơn chàng nên đã phá tan được màn chưởng ảnh. Kiếm Vân

cười nhạt, đảo bộ lùi nhanh ba bước, rồi lại ập đến xuất chiêu Trùng Xuyên Hồi Trảm. Hàng ngàn vòng tròn đảo lộn chụp lấy thân trên đối phương.

Ma Quân nghiêng răng tung mình lên không, vận toàn lực giáng xuống mười hai đạo chưởng kinh đồ rực. Đây chính là tuyệt chiêu Diệt Hỏa Lôi Đình lừng lẫy võ lâm.

Mọi người lo lắng cho Kiếm Vân. Nhất là họ thấy chàng không tránh né mà lại quay tít thân mình, tung người lên xuyên thẳng vào cơn bão chưởng phong khủng khiếp của Ma Quân.

Song thủ chàng như hai thanh cương đao vun vút luân chuyển, xé nát chưởng kinh ập vào cơ thể Ma Quân. Chiêu Vô Nhẫn Kim Thủ là kỳ chiêu hãn thế, cả các sư thúc của chàng cũng chưa luyện được. Chỉ trong chớp mắt, song phương áp sát nhau rồi bật ra.

Màn cương khí quanh thân Kiếm Vân đã mất hẳn, mặt chàng tái xanh, máu trào ra khóe miệng. Nhưng Đại Phi Ma thể thảm hơn nhiều, lồng ngực lão bị xé tung đến rốn, phủ tạng lộ ra, máu tuôn như suối.

Bổng Cửu Phi Ma từ phía sau lao đến ôm thi thể Ma Quân gào khóc:

- Đại ca! Hai mươi năm trước nếu nghe tiểu đệ thì làm gì có ngày hôm nay?

Trường Xuân Ma Quân vẫn chưa chết, lão thều thào bảo:

- Tô cửu đệ, người gọi Liễu công tử lại đây cho ta.

Kiếm Vân đang vận công chữa thương, nghe thấy vậy liền bước lại gần. Đại Phi Ma đem hết tàn lực nói:

- Lão phu biết rõ đêm ấy nhị đệ, tam đệ, tứ đệ và bát đệ không giết ai cả. Hãy tha cho họ. Trời xanh có mắt nên những người nhúng tay vào máu đều đã đền tội cả rồi.

Chàng biết lão nói thật nên gật đầu:

- Nếu quả thật tay họ không vấy máu thì tại hạ cần gì phải báo phục? Tôn giá cứ yên tâm nhắm mắt.

Trường Xuân Ma Quân mỉm cười, hồn về chín suối. Năm lão Phi Ma quỳ bên khóc nức nở.

Võ Lâm Chí Tôn đến bên an ủi:

- Thiện ác đáo đầu chung hữu báo, Lư lão gieo gió thì gặt bão, luật trời đã định. Chư vị nên bớt bi thương lo việc chôn cất cho Lư Tuấn. Bồn tào sẽ cử người rước Thái Hồ Tiên Tử đến dự tang lễ.

Kiếm Vân cao giọng mời:

- Hôm nay là ngày giỗ của tiên phụ, tại hạ kính thỉnh chư vị anh hùng đến tổng đàn Lạc Dương dùng chén rượu nhạt.

Mọi người phấn khởi đi theo phái đoàn Cùng Gia Bang. Xế chiều đã

về đến Lạc Dương. Dù nhân số có nhiều hơn dự kiến đến mấy trăm người, nhưng Cùng Gia Bang thế mạnh người đông. Thành Lạc Dương lại là nơi đô thị có hàng trăm tửu quán, phạn điểm nên chỉ hai khắc sau đã đáp ứng đầy đủ.

Liễu phu nhân bảo Kiếm Vân dâng hương rồi ra ngoài tiếp đãi quần hùng, còn bà quỳ xuống thì thăm tâm sự với hương hồn Luân Kiếm. Đầu canh một xuất hiện một vị thượng khách không mời mà đến. Đó là Tuần Phủ Hà Nam. Mặt lão đầy vẻ hoảng hốt lo sợ đòi gặp Liễu bang chủ. Thấy chàng, lão kính cẩn trao mật chỉ. Kiếm Vân xem xong biến sắc bảo:

- Đại nhân yên tâm, sáng mai thảo dân và các cao thủ hạng nhất sẽ lên đường ngay. Mời người an tọa, dùng chén rượu nhạt với quần hùng.

Lâm Tuần Phủ tử tạ:

- Bỏn quan còn phải về phủ đường điều động quân sĩ lục soát toàn tỉnh Hà Nam. Mong tráng sĩ lượng thứ cho.

Chờ lão đi khỏi, chàng quay lại nói với mọi người đang dương đôi mắt hiếu kỳ:

- Công chúa Vĩnh Sương đã bị nội gián Mãn Châu bắt cóc. Thánh thượng cho triệu kiến tại hạ và đại biểu võ lâm Trung Nguyên. Chúng ta phải tìm cho ra công chúa và đem người về an toàn. Nhưng chuyện ấy sẽ tính sau, mời chư vị tiếp tục uống rượu.

Dù chàng nói như vậy, nhưng tin này đã trở nên đề tài chính trong bàn tiệc. Võ Lâm Chí Tôn đứng lên bảo:

- Chư vị ở đây muốn nói gì cũng được nhưng lúc ra về, tuyệt đối không được hé răng. Nếu lộ ra sẽ rất nguy hiểm cho Kiếm Vân. Ai nấy đều giật mình, hứa sẽ thủ khẩu như bình. Cuối canh hai tiệc tan, mọi người ngủ lại tổng đàn vì nơi đây có đến mấy trăm phòng, dành cho đại biểu các địa phương cư ngụ mỗi lần đại hội toàn bang. Đầu canh ba, Kiếm Vân mời các chương môn lên khách sảnh bàn bạc.

Kiếm Vân hỏi Cầu Nhiệm Cái:

- Lạn trưởng lão phụ trách mạng lưới trinh sát Cái Bang, có nhận được tin tức gì của phân đàn Bắc Kinh hay không?

Cầu Nhiệm Cái lắc đầu:

- Đệ tử bỏn bang bố trí suốt từ Sơn Hải Quan về đến đế đô, nhưng không phát hiện điều gì lạ.

Vô Trần đạo trưởng góp ý:

- Có lẽ chúng ta phải đến Bắc Kinh hỏi xem công chúa bị bắt cóc trong trường hợp nào mới có manh mối điều tra.

Kiểm Vân tự lự:

- Trong mật chỉ có nói rằng nàng bị bắt trên đường đi dâng hương ở chùa Quảng Tế, nằm ở cửa Bắc để đồ. Thời điểm là ngày mùng một tháng chín.

Võ Lâm Chí Tôn vuốt râu bảo:

- Trong vụ án này, Vân nhi không cần đem theo nhiều cao thủ làm gì vì trong lực lượng thị vệ có rất nhiều người võ nghệ cao cường. Chủ yếu là phải tìm được người tinh minh, cơ trí, giỏi thuật truy tung.

Cầu Nhiệm Cái ứng tiếng:

- Truy Phong Cái Viên Long là người thích hợp nhất. Chính hắn đã điều tra ra cái chết bí ẩn của Tiểu Diện Hồ Ly, cố phu nhân của bang chủ.

Nghe nhắc đến Thái Dung, Kiểm Vân nghe đau nhói trong lòng nhưng cố nén thương tâm gạt đầu:

- Xin Lạn trưởng lão gọi gã lên đây.

Cầu Nhiệm Cái lãnh lệnh bước ra, bảo tên hóa tử gác cửa sảnh đi tìm họ Viên.

Hàn môn chủ cười bảo:

- Nha đầu Phụng Hương cũng là tay lợi hại, quỷ quái, Vân nhi nên đem theo. Ngày mai lão phu về Tín Dương dự tang lễ sẽ cho gọi hai vị thúc tổ của Hương nhi lên Bắc Kinh hỗ trợ bọn người.

Chàng mừng rỡ đáp:

- Tiểu tôn tể cảm tạ nội tổ đã lo lắng.

Lát sau, Viên Long vào đến, gã sụp xuống thi đại lễ. Kiểm Vân khoát tay:

- Bất tất đa lễ, bản tòa muốn đưa người theo để tìm ra vụ án bắt cóc công chúa. Người nghĩ sao?

Gã mừng rỡ thưa:

- Bẩm bang chủ! Thuộc hạ đã từng ở Bắc Kinh ba năm nên rất thông thuộc đường ngang ngõ tắt trong thành.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 8

Bắc Kinh cứu chúa trác phản thần

Hồ Nam tảo giặc trừng gian tể

Sáng hôm sau, bọn quần hùng cáo biệt ra về. Tiễn họ xong, bọn

Kiểm Vân cũng khởi hành thượng quan.

Chàng nghi ngờ Điện Tiền Thái Úy Quan Quý Hạ nên đi được vài dặm đã rẽ vào rừng cải trang, theo đường tắt đến Trinh Châu. Ba người không mang vũ khí nên dễ dàng giả dạng thường nhân. Kiểm Vân đóng vai một anh chàng công tử thế gia, đưa phu nhân lên Bắc Kinh du ngoạn. Còn Viên Long trở thành quản gia.

Tại bến đò Trinh Châu ven sông Hoàng Hà, chàng để ý toán quân chăm chú quan sát những người mang vũ khí, dường như muốn tìm ai đó?

Hàn Phụng Hương đã được chân truyền phép dịch dung của Nan Đề lão nhân nên chẳng ai nghi ngờ chàng công tử mặt trắng kia lại là Liễu Kiếm Vân danh vang tứ hải.

Tổng cộng, họ mất tất cả mười ngày để đến Bắc Kinh. Họ mượn hai phòng thượng hạng trong Yên Kinh đại lữ điếm. Tắm gội, ăn uống xong, Viên Long đến phân đàn Cùng Gia Bang ở Bắc Kinh để liên hệ. Đêm đến, Kiểm Vân âm thầm đột nhập cấm thành. Từ ngày công chúa bị bắt, việc canh phòng cực kỳ cẩn mật. Lực lượng thị vệ tăng gấp đôi, ngày đêm tuần tra. Đã mấy lần chàng suýt bị phát hiện nhưng pho khinh công Kim Ưng Phiêu Phong quán tuyệt thiên hạ về thuật nhào lộn trên không nên chàng đến điện Cần Chính một cách êm thấm. Chiều nay, Truy Phong Cái Viên Long đã đem về cho chàng sơ đồ Cấm Thành, nhờ vậy chàng mới có thể biết đường vào. Nếu không, chỉ như lạc vào mê trận.

Chàng thản nhiên nhảy xuống vườn hoa nhỏ cạnh Ngự Thư Phòng, ghé mắt nhìn qua khe cửa. Minh Thần Tông vẫn còn thức, ngài đang phê duyệt tấu chương từ các nơi gửi về. Có lẽ vì lo lắng, nhớ thương công chúa nên long nhan tiêu tụy, mắt thâm quầng.

Thấy phòng không có thái giám hầu cận, chàng gõ cửa khẽ gọi:

- Thánh thượng, thảo dân là Liễu Kiếm Vân, xin được vào bái kiến.

Hoàng đế giật mình, nhưng khí phách thiên tử khác với thường dân, ngài nói vọng ra:

- Then cửa không gài, khanh cứ tùy tiện.

Chàng mở cửa nhảy vào, quỳ xuống ra mắt:

- Thánh thượng vạn tuế!

Lúc đi chàng đã xóa bỏ lớp hóa trang, Vĩnh Lịch nhận ra người tráng sĩ hôm trước, mừng rỡ xua tay:

- Miễn lễ!

Ngài nắm tay chàng dắt đến ngồi bên kỹ trà, vui vẻ hỏi:

- Sao khanh không để sáng mai vào chầu sớm mà lại nửa đêm đột nhập? Lỡ thị vệ phát hiện, khó tránh tội mất đầu.

Chàng nghiêm mặt nói:

- Thảo dân cũng hiểu như vậy, nhưng nếu có người biết thảo dân có mặt ở Bắc Kinh, e bọn gian tà sẽ đưa công chúa đi xa, khó mà tìm được. Mong thánh thượng lượng thứ.

Vĩnh Lịch cau mày:

- Vậy ra khanh nghi ngờ trong cung có nội gián Mãn Châu hay sao?

- Khỏi tấu! Thảo dân tin chắc như thế.

Hoàng đế cười bảo:

- Nhân tâm nan trắc. Đời nào cũng có loạn thần tặc tử, hiền khanh lo xa như vậy cũng tốt. Liều hiền khanh tướng mạo trung hậu, đường chính, lập công mà không đòi ân thưởng, trầm rất quý mến. Do đồn khi công chúa thất tung, trầm nghĩ ngay đến hiền khanh. Hãy vì trầm mà cứu cho được Vĩnh Sương công chúa. Nếu thành công, dẫu khanh có muốn phong vương trầm cũng không từ chối.

Kiểm Vân mỉm cười từ tạ:

- Muôn tâu! Thảo dân là kẻ áo vải trên giang hồ, không coi trọng lợi danh. Chỉ mong đem ba thước gươm trừ gian diệt bạo, giúp đỡ kẻ thế cô. Nay thánh thượng cần đến, thảo dân xin xả thân để đền ơn tấc đất ngọn rau, chứ không mong vinh hoa phú quý.

Hoàng đế xúc động, nắm chặt tay chàng phán:

- Trầm có được một bày tôi trung thành như khanh quả là đại phúc.

Chàng nghiêm nghị nói:

- Thánh thượng đã có lòng tin yêu, thảo dân xin phơi bày gan ruột, nếu lời trung ngôn nghịch nhĩ thiên tử, thảo dân dẫu chết cũng không dám oán.

Minh Thần Tông cười độ lượng:

- Khanh cho ta là vị hôn quân hay sao?

- Thảo dân không dám, nhưng sau mấy tháng điều tra, thảo dân đã phát hiện Điện Tiền Thái Úy Quan Quý Hạ là kẻ đại gian thần. Trên thì lừa dối, xiểm nịnh thánh hoàng, dưới thì đè nén bá quan, tham lam vô độ. Lão ta cấu kết với Mãn Châu qua bọn thương nhân người Mãn. Trong vụ bắt cóc công chúa, chắc chắn có bàn tay lão nhúng vào.

Minh Thần Tông biến sắc hỏi lại:

- Khanh đã nắm được bằng cứ gì chưa?

Chàng dâng lên cho ngài tờ hoa tiên:

- Muôn tâu! Đây là tên tuổi của những thương nhân người Mãn thường lui tới dinh Thái Úy và cả ngày giờ gặp gỡ.

Triều luật Đại Minh nghiêm cấm các đại thần giao du với người ngoại bang. Vậy mà, tổng cộng trong ba tháng qua, họ Quan đã gặp gỡ

đến mười hai lần. Trong đó, gã lái buôn Tề Nhấ Xích có bốn lần.

Vĩnh Lịch thờ dài, trầm ngâm một lúc rồi phán rằng:

- Trẫm nhớ đến lúc khanh lao mình vào bụng kinh ngư để cứu lê dân nên hiểu rằng khanh không có cơ gì để lừa dối trẫm. Một người không tiếc mạng sống, không ham phú quý mà trẫm còn nghi ngờ thì hóa ra chỉ là lão hôn quân hay sao? Vì vậy, trẫm đặt cơ đồ vào tay khanh, cứ tùy nghi hành sự. Dù hoàng thân quốc thích hay đại thần cũng chẳng dung tha, nếu họ có tội.

Ngài trở lại án thư, viết mật chỉ phong cho chàng chức Điện Tiền Đặc Sứ. Hoàng đế lấy thanh cổ kiếm dài chừng hai gang tay, trầm giọng bảo:

- Đây là thanh Ngư Trường Kiếm mà Kinh Kha thời Chiến Quốc đã sử dụng. Cũng là bảo kiếm tùy thân của Thái Tổ hoàng đế. Khanh hãy cầm lấy mà trừng trị loạn thần tặc tử, tạo phúc cho lê thứ. Kiếm Vân quý xuống nhận kiếm và mật chỉ. Quyết định xong một việc lớn lao, Vĩnh Lịch nghe nhẹ cả người, hoan hỉ bảo:

- Bây giờ khanh đã là đặc sứ, chức vụ cao quý nhất triều, không được xưng là thảo dân nữa và trẫm muốn mời hiền khanh vài chung ngư tửu.

- Hạ thần tuân chỉ!

Vua tôi uống rượu, đàm đạo vui vẻ, tương đắc. Đến giữa canh ba, chàng đã nắm được tình tiết vụ bắt cóc, bàn kế sách xong, chàng cáo thoái.

Phụng Hương và Viên Long đang nóng ruột chờ đợi, thấy chàng về đến vô cùng mừng rỡ. Phụng Hương nũng nịu bảo:

- Mọi chỉ sợ đại ca bị bọn thị vệ bắt mất rồi.

Chàng mỉm cười, kể lại mọi việc. Thì ra hôm ấy bách tính Bắc Kinh đổ xô đến chùa nghe Thiên Vô thiên sư thuyết pháp. Bọn thị vệ hộ tống công chúa đến cổng chùa, nàng xuống kiệu cùng hai cung nữ hầu cận vào đại điện. Nhưng lúc tan buổi lễ họ không thấy ba người đi ra. Cửu Môn Đề Đốc được báo tin, kéo hai ngàn thị vệ đến lục soát khắp nơi mà không tìm ra. Thiên Vô thiên sư và hai trăm tăng lữ trong chùa bị giam vào thiên lao để tra xét. Kiếm Vân đã khuyên hoàng đế thả họ ra vào sáng mai.

Quan Ngự Tiền Đới Dao Chu Tứ là cháu ruột của thánh thượng nên có thể tuyệt đối tinh tường. Gã có vóc dáng tương tự như chàng nên Kiếm Vân sẽ hóa trang thành Chu Tứ để tiện bề hành động.

Sáng hôm sau, ba người đến khu rừng nhỏ cạnh chùa Quang Tế để gặp Chu Tứ. Gã được hoàng đế triệu kiến đêm qua để dặn dò nên đã có mặt chờ sẵn. Sau lưng gã là năm thị vệ thân tín, cũng là con

cháu trong hoàng tộc.

Kiểm Vân xóa lớp hóa trang, họ Chu nhận ra chàng mừng rỡ chạy đến bái kiến:

- Tiểu tướng ra mắt Điện Tiền Đặc Sứ.

Năm gã thị vệ cũng vòng tay chào. Chàng và Chu Tú đã gặp nhau trên bờ Bắc Hoàng Hà, ngày chàng giết kinh ngư. Gã là đệ tử tục gia của Thiên Vô thiên sư trụ trì chùa Quảng tế, đã có thời gian lẫn lộn giang hồ nên vẫn tự coi mình là người võ lâm. Tính tình họ Chu thẳng thắn, hào sảng và trung liệt. Gã đã được nghe danh Kiểm Vân nên vô cùng ngưỡng mộ. Chàng kể rõ kế hoạch của mình. Chu Tú vui vẻ bảo:

- Tiểu tướng sẵn sàng đóng vai thị vệ hầu cận cho Đặc Sứ.

Hàn Phụng Hương mở bọc đồ nghề, hóa trang cho Kiểm Vân. Nửa khắc sau, chàng đã giống họ Chu như hai giọt nước. Gã và bọn thị vệ trộn mắt khâm phục.

Nàng lại hóa trang cho dung mạo Chu Tú khác đi, gã sẽ theo sát Kiểm Vân để nhắc nhở chàng những thiếu sót, vì chàng không thuộc mặt bá quan và cũng chẳng am tường triều lễ.

Họ Chu cởi bỏ bộ y phục đang mặc cho Kiểm Vân. Còn gã, Phụng Hương, Viên Long biến thành thị vệ cho chàng.

Cả bọn nhìn nhau cười thích thú.

Kiểm Vân trầm giọng bảo năm gã kia:

- Đây là sứ mạng cực kỳ bí mật và nguy hiểm, các người phải tuyệt đối giữ kín và cẩn trọng. Nếu thành công, bốn sứ sẽ tâu với hoàng thượng hậu thưởng cho.

Chín người ra khỏi khu rừng, vòng đến cửa chùa.

Quảng Tế Tự là ngôi chùa gỗ đồ sộ và tuyệt đẹp, được xây dựng vào năm Vĩnh Lạc thứ sáu, đời vua Minh Thành Tổ. Đây là một trong những ngôi chùa đẹp nhất Trung Hoa.

Gã đội trưởng thị vệ, thuộc hạ Cửu Môn Đề Đốc vòng tay chào. Kiểm Vân lạnh lùng nói:

- Thánh thượng có lệnh cho anh em về nghỉ ngơi, không cần canh giữ nơi này nữa.

Gã mừng rỡ rút quân ngay. Tám người vào đại sảnh xem xét. Chu Tú chỉ cho chàng vị trí mà công chúa và hai cung nữ hầu cận đã ngồi.

Trong buổi thuyết pháp, các thiện nam ngồi bên tả, tín nữ bên hữu, cách nhau bằng lối đi chính giữa rộng chừng nửa trượng. Công chúa là người mộ đạo nên có chỗ ngồi riêng ở hàng đầu.

Chàng ngắm nghía cảnh vật trong đại điện, quay lại hỏi họ Chu:

- Buổi thuyết pháp kéo dài bao lâu và công chúa có đi vệ sinh gì không?

- Bần đặc sứ! Thiên sư chẳng bao giờ nói quá một canh giờ. Hai tiểu tăng đứng hầu đã xác định công chúa không hề rời chỗ.

- Có phải toán thị vệ hộ tống đứng ngay cửa tín nữ chờ đợi chứ không để ý lỗi ra của bọn nam nhân?

- Thưa phải! Tiểu tướng đã hỏi rõ.

- Đã xác định được lai lịch những người quỳ gần công chúa chưa?

- Thưa có! Năm người ngồi ở hàng trên đã bị tra hỏi. Cả nam lẫn nữ là một trăm người. Đây là danh sách của họ.

Chàng xem kỹ phần nam nhân, thấy có đến ba người ngồi ở hàng đầu là người của phủ Điện Tiền Thái Úy.

Chàng hỏi Chu Tú:

- Túc hạ biết gì về ba người này?

Gã gái đầu đáp:

- Họ là gia nhân tâm phúc của Thái Úy nên được gạt ra ngoài vòng nghi vấn. Chỉ biết họ là bà con xa của họ Quan, mới vào phủ bốn tháng trước.

Chàng gạt đầu hài lòng:

- Ta hiểu rồi! Giờ này buổi chiều sớm chắc đã xong, chúng ta trở về cung gặp thánh thượng.

* * *

Trong buổi chiều sáng hôm sau, Vĩnh Lịch hoàng đế vui vẻ phán:

- Sau trận cuồng vũ ba tháng trước, mùa màng của bách tính Hà Nam bị thiệt hại nặng nề. Quan Thái Úy hãy thay mặt trăm, mang năm mươi vạn lạng bạc xuống đây chẩn tế.

Quan Quý Hạ mừng rỡ nhận chỉ. Phát chẩn là công việc béo bở, lão nhủ thầm rằng sẽ kiếm được không dưới hai mươi vạn lạng.

Ngay trưa hôm ấy, cò lọng rợp trời, sáu mươi thị vệ hộ tống Thái Úy và xe chở bạc xuôi nam.

Trời vừa sụp tối, một bóng đen từ hoàng cung lướt nhanh như bay thoát ra, biến mất trong phủ Thái Úy nằm ngay cửa Cẩm Thành.

Đương nhiên, quân thị vệ đuổi theo và vây chặt phủ đệ họ Quan.

Ngự Tiền Đới Dao Chu Tú dẫn theo bảy thủ hạ xăm xăm bước vào cổng. Gã lạnh lùng tuyên bố với viên Tổng Quản:

- Bồn tướng phát hiện thích khách xâm nhập hoàng cung, truy đuổi theo thì thấy rõ hấn chạy vào đây. Tổng Quản hãy triệu tập tất cả những người trong phủ lên đại sảnh để công việc được dễ dàng.

Đỗ tổng quản tái mặt chạy vào gọi mọi người. Tổng cộng có đến sáu trăm người. Chu Tú khóa chặt cửa sảnh, giao cho hai ngàn thị vệ

canh giữ rồi xua quân lục soát. Họ Chu vào thẳng khu hậu viện, mở tung tất cả các phòng ốc nhưng không phát hiện được gì.

Gã suy nghĩ một lúc, quay lại mở cửa đại sảnh bảo Đổ tổng quản:

- Không tìm thấy thích khách nhưng bọn tướng phải lấy danh sách những người trong phủ để trình lên Hình Bộ Thượng Thư.

Gã bảo thủ hạ lấy bàn ghế đặt ngay cửa. Người bên trong sẽ bước ra khai danh tánh, tuổi tác, quên quán.

Thư ký là một tên thị vệ vóc người nhỏ bé, bàn tay thon nhỏ, trắng trẻo.

Chu Tú tuyên bố:

- Nếu có ai bị câm hay không biết tiếng Bắc Kinh, nhờ Đổ tổng quản khai báo giùm.

Họ Đổ mau mắn nói:

- Bẩm tướng quân, quả thật có một người câm, hần tên gọi Quan Tứ, quê ở Sơn Đông, hần là cháu họ xa của Thái Úy.

- Tốt lắm! Cho gã ra trước!

Đổ tổng quản quay vào gọi lớn:

- Quan Tứ ra đây!

Đó là một hán tử thấp đậm, to ngang, mắt nhỏ. Gã vừa bước đến trước bàn thì Chu Tú ôm bụng rên rĩ:

- Úi chà! Sao tự nhiên bụng ta lại đau thế này. Chắc chiều nay ăn phải món lạ. Thị vệ đâu? Mau đóng cửa lại, chờ bọn tướng ra mới tiếp tục truy xét.

Tên thị vệ cao lớn mời cả Đổ tổng quản vào trong rồi khóa chặt cửa lại. Chu Tú ôm bụng rời ghế, nhưng khi đi ngang gã câm, Chu Tú vùng chỉ điểm nhanh rồi vác gã chạy vào một phòng ở xa đại sảnh.

Bầy gã thị vệ thân tín cũng đi theo sau.

Chu Tú quăng gã câm xuống sàn, ngồi xuống ghế trầm giọng nói:

- Bọn quan biết ngươi là cao thủ Mãn Châu trà trộn vào kinh, và cũng biết rõ Thái Úy là người cầu kết với bọn ngươi. Là người học võ, chắc ngươi cũng hiểu rõ tác dụng của thủ pháp Phân Cân Thác Cốt. Nếu thật thà khai báo, ta hứa sẽ tâu với thánh thượng tha chết và ban cho năm ngàn lượng bạc để định cư ở Trung Thổ.

Tên thị vệ cao lớn phiên dịch lại bằng tiếng Mãn. Nhưng gã câm vẫn giả đờ không hiểu, ú ớ huyền thiên.

Chu Tú cau mày, điểm nhanh mười bốn huyệt đạo và tháo rời các khớp xương tay chân của gã. Thủ pháp này cực kỳ tàn độc nhưng vô cùng hữu hiệu. Chỉ nửa khắc sau, mồ hôi gã câm toát ra như tắm, mặt tái xanh, mắt như muốn lồi ra ngoài. Nếu xương quai hàm không bị khóa, gã đã cắn lưỡi chết cho xong. Gã không chịu nổi, gật đầu ra

dấu sẽ khai.

Chu Tú giải huyết, trả các khớp xương về chỗ cũ. Gã cầm mở miệng nói bằng giọng lơ lớ, trọ trẹ:

- Người hứa sẽ bảo vệ Đa Tứ này an toàn chứ?

Chu Tú gật đầu:

- Ta lấy danh dự của một người trong hoàng tộc Đại Minh hứa với người. Bây giờ hãy nói cho ta biết công chúa hiện ở đâu?

- Trong nhà bếp của phủ có mật thất, ta sẽ dẫn người đi.

- Khoan đã, trong phủ, ngoài người còn bao nhiêu cao thủ Mãn Châu nữa?

- Hai mươi người! Họ cùng ta đến đây được bốn tháng.

- Tốt lắm! Số còn lại của lực lượng nội gián Bắc Kinh đóng quân ở đâu?

- Trong một trang viện của Thái Úy, cách cửa Đông thành mười dặm có hai trăm người.

- Người lãnh đạo tối cao của bọn người là ai?

- Công chúa Nộ Nhĩ Thanh Hoa, con gái Đại Vương Tử Nộ Nhĩ Cáp Xích.

- Nàng hiện ở đâu?

- Không rõ, công chúa võ nghệ siêu phàm, lại giỏi thuật hóa trang, đi khắp nơi điều động thủ hạ.

Thấy đã tạm đủ, chàng bảo một tên thị vệ dưới quyền cởi y phục trao cho gã tù binh. Gã hăng hái dẫn Chu Tú, tức Kiếm Vân đi giải cứu công chúa.

Vào đến bếp, gã bấm vào nút bí mật trên bàn thờ Táo Quân, sàn bếp hiện ra một khung cửa càm, có bậc thang đi xuống.

Chàng theo sát Đa Tứ. Quả nhiên, cuối hầm là một gian phòng có đủ giường chiếu, bàn ghế. Ba thiếu nữ đang ngồi rầu rĩ bên ngọn bạch lạp.

Kiếm Vân bước đến thi lễ:

- Tiểu tướng chậm cứu giá khiến công chúa chịu nhiều khổ cực.

Nhận ra Ngự Tiền Đới Dao Thị Vệ, Vĩnh Sương mừng rỡ:

- Chu khanh quả là người tài trí mới tìm được chỗ này. Ta sẽ tâu với phụ vương ân thưởng.

Hai cung nữ mừng như sống lại, dìu Vĩnh Sương lên thang.

Ra đến ngoài, Kiếm Vân bảo tên thị vệ cao lớn:

- Túc hạ âm thầm hộ tống công chúa hồi cung, tuyệt đối không để người ngoài biết.

Gã chính là Chu Tú thực, lấy áo choàng thị vệ đưa công chúa và hai cung nữ rồi đưa họ về cung.

Kiểm Vân trở lại khách sảnh, bắt giữ toàn bộ hai mươi tên nội gián, đem về thiên lao. Năm trăm thị vệ ở lại giám sát, còn bao nhiêu tiến thẳng ra phía Đông thành.

Cách Quan gia trang một dặm, ba ngàn thị vệ xuống ngựa, áp sát vào, Kiểm Vân thấy vòng vây đã khép chặt, ra lệnh đốt đuốc. Chàng quát vang như sấm:

- Bọn gian tế Mãn Châu, nếu không muốn chết thì mau buông vũ khí quy hàng.

Nhưng chúng đều là những võ sĩ kiêu dũng, được tuyển lựa cẩn thận nên đâu dễ khuất phục. Kiểm Vân đốc thúc thuộc hạ tràn vào, chàng như mãnh hổ vùng thanh Ngự Trường Kiếm sắc bén tung hoành giữa đám cao thủ Mãn Châu. Quả là danh bất hư truyền, thần vật thời Xuân Thu chém sắt như chém bùn, chặt bay tất cả vũ khí mà nó chạm vào. Chưa đầy nửa canh giờ, hơn trăm tên đã mạng vong. Đến cuối canh ba chỉ còn sót lại ba mươi tên, bọn chúng khiếp đảm trước ban lãnh của Kiểm Vân, quỳ xuống chịu trói.

Đoàn quân thị vệ tận mắt chứng kiến Chu Đới Dao hiển lộ thần công, dũng mãnh như thiên tướng nên đồng thanh hoan hô vang dội. Kiểm Vân cho quân lục soát, thu thập tài sản và tang chứng rồi dẫn mọi người về Cẩm Thành.

Cửu Môn Đề Đốc là biểu thức của Chu Tú, đứng đợi ở cửa cung, mừng rỡ hỏi:

- Hiền diệt đã diệt gian tế chưa? Lần này ngươi lập đại công, tất sẽ thăng quan tiến chức. Mau vào cung, thánh thượng đang chờ.

Minh Thần Tông đang ngồi trò chuyện với công chúa ở ngự thư phòng, thấy chàng vào, ngài hân hoan phán:

- Liễu hiền khanh phá án như thần, chỉ nửa ngày đã cứu được công chúa. Trẫm mang ơn khanh rất nhiều, trẫm miễn lễ, mau ngồi xuống đây.

Chàng vòng tay tạ ân rồi an tọa, Vĩnh Lịch rót ngự tửu, cười bảo:

- Hiền khanh hãy cùng trẫm cạn chén để mừng công chúa thoát nạn.

Vĩnh Sương cũng nụ nói:

- Phụ hoàng không cho hài nhi uống với sao?

Minh Thần Tông cười khà khà, rót cho nàng. Uống xong, nàng bảo Kiểm Vân:

- Mong Liễu tráng sĩ cho ta được diện kiến chân mục. Ta cũng phải biết mặt ân nhân của mình chứ?

Lời nói của nàng cũng là thánh chỉ, Kiểm Vân đành xóa bỏ lớp hóa trang, để lộ dung mạo anh tuấn, hiền ngang.

Công chúa cười khúc khích, đảo đôi mắt phượng, vòng tay nói:

- Vĩnh Sương bái tạ ơn cứu mạng.

Chàng hốt hoảng đáp lễ, rồi thưa:

- Hạ thần không dám. Đó chỉ là bổn phận của bầy tôi.

Vĩnh Sương công chúa là trưởng nữ của Vĩnh Lịch hoàng đế, tuổi vừa đôi chín. Nhan sắc cực kỳ kiều diễm nhưng tính tình hào sảng, thẳng thắn, tinh nghịch. Công chúa đã từng nghe vua cha kể về chiến tích diệt kinh ngư của chàng, nên từ lâu vẫn thầm ngưỡng mộ. Nay thấy ân nhân mặt mũi tuấn tú, khí phách anh hùng, lòng xuân nữ xuyên xao, nhìn chàng không chớp mắt.

Kiểm Vân báo cáo lại toàn bộ cuộc tra xét phủ Thái Úy và trận chiến Quan gia trang. Hoàng đế căm giận vỗ bàn:

- Trẫm sẽ bảo Cửu Môn Đề Đốc đuổi theo bắt tên phản tặc họ Quan.

Kiểm Vân mỉm cười:

- Thánh thượng an tâm, sáng mai sẽ có người đem lão về đây nạp mạng.

Vĩnh Lịch hài lòng khen:

- Liễu hiền khanh tài trí chẳng thua Võ Hầu thuở trước. Sáng mai nhớ vào châu.

Chàng hỏi mượn chiếc gương đồng của Vĩnh Lịch, hóa trang như cũ rồi cáo biệt. Công chúa lưu luyến tiễn chàng đến tận cửa điện Cần Chính.

* * *

Sáng ra, chàng cùng đám thị vệ đến cửa Ngọ Môn chờ đợi. Quả nhiên, Hắc Lư đạo trưởng ngất ngưỡng trên lừa đen, họ Quan bị trói gô, vắt ngang lưng lừa.

Kiểm Vân bước đến chào:

- Thúc tổ, Vân nhi bái kiến, mời người vào châu thánh thượng.

Đạo trưởng cười ha hả, nắm họ Quan ném cho chàng rồi bảo:

- Lão đạo ta không quen nghi lễ, hẹn gặp lại!

Dứt lời, lão quay lừa đi thẳng, Thái Úy mếu máo nói:

- Chu Đới Dao còn hờ gì nữa mà không cởi trói cho bổn quan?

Chàng không đáp, xách lão vào cung. Bá quan văn võ đều biết đêm qua thị vệ bao vây phủ Thái Úy bắt thích khách. Nay thấy Ngự Tiền Đới Dao mang lão vào không khỏi xôn xao.

Chàng đặt họ Quan xuống trước bệ rồng, cởi trói cho lão. Quan Quý Hạ vội sửa sang y phục, quỳ xuống tâu:

- Khải tấu thánh thượng! Lão thần vừa ra khỏi thành trăm dặm đã bị hai lão già quái dị bắt trói đem về kinh. Lòng thật chẳng hiểu tại sao?

Minh Thần Tông lạnh lùng phán:

- Lạ nhỉ? Sao họ lại đưa khanh về cung? Hay là họ biết công chúa đã

được cứu thoát nên đưa khanh về triều để dự tiệc mừng?

Thái Úy run bắn người, há hốc miệng khi thấy công chúa bước ra, ngồi xuống cạnh long ngai.

Lão cố trấn tĩnh tung hô:

- Lão thần vui mừng khi được thấy công chúa vạn an!

Vĩnh Sương ranh mãnh nói:

- Đúng ra ta phải cảm ơn khanh đã tiếp đãi nồng hậu, nhờ vậy, sau hơn tháng ở trong phủ, ta không hề gầy đi chút nào. Có điều căn hầm của người nóng nực quá, lần sau nhớ mở thêm lỗ thông hơi cho thoáng mát.

Bá quan ồ lên kinh hãi, không ngờ Thái Úy là hung thủ bắt cóc công chúa.

Quan Quý Hạ biết mình khó thoát chết, dập đầu lạy van:

- Lão thần biết tội, xin thánh thượng nghĩ đến công lao mấy chục năm tận tụy mà tha mạng.

Minh Thần Tông cười nhạt:

- Tội bắt cóc công chúa có thể tha, nhưng tội thông đồng với ngoại bang, chứa chấp gian tế Mãn Châu chẳng thể bỏ qua.

Quan Hồng Lô Ngự Sử bước ra, trình bày tang chứng và bản cung của các tên gian tế đang bị giam ở thiên lao.

Quần thần phẫn hận, đứng ra khải tấu, đòi tru di tam tộc họ Quan.

Kiểm Vân trong lúc lục soát phủ Thái Úy, thấy có mấy chục tiểu đồng thơ dại. Chàng không nhẫn tâm để chúng chết oan, nên quỳ xuống thưa:

- Khải tấu thánh thượng. Hạ thần xin long nhan khai ân, chỉ chém một mình Quan Quý Hạ, tịch biên gia sản, đuổi vợ con thân quyến của lão về quê, suốt đời không được thi cử, tham chính. Như vậy, càng làm sáng tỏ lòng nhân đức biển trời của thiên tử.

Minh Thần Tông lạnh lùng bảo:

- Triều luật Đại Minh đã rõ ràng, nhưng nếu khanh dám đem công lao hạn mã của mình ra, đổi lấy mạng gia quyến họ Quan thì trẫm sẽ chuẩn tấu.

Kiểm Vân khảng khái thưa:

- Hạ thần không dám xin ân thưởng bất cứ điều gì.

Công chúa nhìn chàng với vẻ khâm phục. Vĩnh Lịch vỗ long án, quát mắt hỏi quần thần:

- Chư khanh có hiểu nổi hành động của Chu Đới Dao hay không?

Chính Chu khanh là người giải thoát công chúa, tiêu diệt nội gián Mãn Châu và khám phá ra tội phản quốc của Quan Quý Hạ. Thế mà hắn lại đem công lao của mình đổi lấy tính mạng đàn bà, con trẻ

dòng họ Quan? Nếu là các khanh, có ai dám làm như vậy không?

Bá quan đồng thanh đáp:

- Chúng thần không dám trái thánh ý.

Vĩnh Lịch gật đầu:

- Chư khanh thông minh lắm. Thế các khanh có nhớ trận mưa bão ba tháng trước, kinh ngư xem chút nữa đã đập vỡ đê Hoàng Hà? Người hiệp sĩ thần dũng vô song ấy đã chui vào miệng kinh ngư, chém nát trái tim của nó để giải cứu cho trăm vạn lê dân hai bờ sông. Khi trăm muốn ân thưởng thì họ Liễu không xin gì cho mình cả. Hành động của họ Chu Đới Dao hôm nay có khác gì họ Liễu chăng?

Quần thần chưa lần nào nghe thánh thượng dài dòng hùng biện như thế, họ ngơ ngác cố đoán được thánh ý.

Hoàng đế nói với về bí ẩn:

- Trẫm hỏi chư khanh, nếu Liễu tráng sĩ ở cương vị Chu Đới Dao hôm nay, chàng ta có làm như họ Chu không?

Bá quan đua nhau động não, cố tìm cách trả lời. Hữu thừa tướng Lý Hà là bậc lão thành, đã mấy chục năm làm quan nên thuộc lòng thủ đoạn độc tâm can thánh chúa. Lão vuốt râu, e hèm rồi nói:

- Muôn tâu, theo ý lão thần, họ Liễu cả thân mình còn dám liều thì tiếc chi chút vinh hoa phú quý? Chu Đới Dao học theo gương họ Liễu cũng tốt, nhưng chỉ sợ vẽ phượng thành gà. Nếu quan Ngự Tiền muốn nổi danh, xin dùng phương thức khác.

Minh Thần Tông bật cười:

- Khéo nói lắm! Ai phượng ai gà, Liễu hiền khanh hãy cho họ diện kiến đi.

Chàng lạy tạ, đứng lên, xóa lớp hóa trang, trở thành chàng hiệp sĩ hôm nào. Chàng vòng tay nói lớn:

- Giang hồ áo vải Liễu Kiếm Vân bái kiến bá quan.

Họ giật mình mừng rỡ, xúm lại hỏi han. Hữu Thừa Tướng khôn ngoan, phục xuống tung hô:

- Thánh thượng anh minh thần cơ diệu toán, chúng thần vô cùng kính phục.

Lão là quan đầu triều nên mọi người phải làm theo.

Vĩnh Lịch nghiêm mặt phán:

- Liễu hiền khanh đáng mặt lương thần, trăm chuẩn tấu không tru di tam tộc họ Quan.

Lão Thái Úy lóp ngóp lạy tạ long ân, rồi quay sang lạy sát đất:

- Liễu tráng sĩ là bậc đại nhân, đại nghĩa. Lão phu kiếp sau xin làm thân khuyến mã đáp đền.

Hai giáp sĩ bước đến lột áo mào, lôi lão xuống thiên lao chờ chém.

Kiểm Vân quỳ xuống dâng trả Ngự Trường Kiếm:

- Loạn thần đã trị xong, thảo dân xin hoàn lại bảo kiếm để trở lại giang hồ.

Vĩnh Lịch lắc đầu:

- Quân vương bất hủ ngôn. Trẫm đã ban cho khanh, chẳng bao giờ thu lại. Hiền khanh mãi mãi là Điện Tiền Đặc Sứ của Đại Minh.

Khanh có điều kiện chu du khắp nơi, hãy thay mặt thiên tử mà làm sáng danh Minh Triều. Nơi nào có tham quan, ác bá, cứ thẳng tay trừng trị.

Kiểm Vân tạ ơn rồi lui ra, bá quan rửa thềm chàng ngốc không biết nhân cơ hội này kiếm lấy tước hầu, tước bá.

* * *

Mười một ngày sau, bọn Kiểm Vân về đến Lạc Dương. Chén rượu tẩy trần đắng như mật vì những tin tức xấu. Một tổ chức thần bí mới xuất hiện trên giang hồ, chúng len lút tập kích các nhân vật danh tiếng trong võ lâm. Nhất là đệ tử, hoặc những người có liên quan đến các phái bạch đạo. Chúng hành sự cực kỳ thận trọng và tàn độc, không một nạn nhân nào sống sót để cung cấp đầu mối.

Chỉ biết một điều rằng chúng rất đông, vì có nhiều vụ huyết án xảy ra trong cùng một thời điểm, cách nhau hàng mấy trăm dặm. Không khí khủng bố đè nặng trên tâm trí hào kiệt bốn phương. Họ nơm nớp lo sợ đến nỗi đi đâu cũng tập hợp thành đoàn.

Sanh ý các tiêu cục rất thịnh vượng, vì giờ đây họ phụ trách cả việc bảo vệ những trang viện. Các phái bạch đạo tổn thất hàng trăm đệ tử nên hạn chế việc hạ sơn.

Riêng Cùng Gia Bang đã có đến sáu phân đàn bị phá hủy. Hy sinh gần hai trăm bang chúng.

Kiểm Vân cau mày hỏi chấp pháp trưởng lão:

- Tư Mã trưởng lão có cao kiến gì về việc này?

Lão hấp háy cặp mắt nhỏ bé nhưng sáng quắc đáp:

- Lão phu cho rằng bọn chúng chính là lực lượng nội gián Mãn Châu. Nhưng vấn đề nan giải là tìm ra sào huyệt của chúng. Xét những vụ tập kích vừa rồi, rõ ràng là chúng có mặt ở khắp các tỉnh.

Chàng gật đầu hỏi Cầu Nhiệm Cái:

- Lạn trưởng lão có nắm chắc rằng quân Kim Long Bang không ra khỏi Sơn Đông chứ?

- Đúng vậy! Lão phu đã đến tận nơi thị sát.

- Phản ứng các phái thế nào?

- Họ án binh bất động, chờ bang chủ về đến mới tính chuyện phản công.

Mười ngày sau có hai người khách xuất hiện, đó là Thiên Nhất Thần Tăng và Vô Trần đạo trưởng. Kiếm Vân ra tận cửa đón chào.

Vô Trần đạo trưởng cười khà khà nói:

- Hôm qua nhận được thư, bản đạo cùng Thần Tăng lập tức lên đường.

Thấy họ đều cải trang làm lái buôn, chàng hài lòng:

- Nhị vị chưởng môn cẩn thận như vậy là rất tốt. Xin mời an tọa.

Thiên Nhất hỏi:

- Bang chủ đã nhận được thiệp mời khách thọ của Trung Nguyên Đại Tài Thần chưa?

- Thưa có! Cũng chính vì việc này mà tại hạ mời nhị vị đến đây.

Bốn vị trưởng lão Cùng Gia Bang lần lượt có mặt. Chàng hỏi Cầu Nhiệm Cái:

- Lạn trưởng lão ước đoán xem Ngũ sư thúc của bọn tòi sắp đến chưa?

Lạn trưởng lão chưa kịp trả lời thì Phiêu Phong thư sinh Hoàng Đình Phổ đã có mặt. Lão cười bảo:

- Lão phu đến trễ, xin tự phạt ba chung trà.

Mọi người đều đã biết nhau nên không cần giới thiệu. Họ Hoàng vòng tay chào rồi an tọa.

Vô Trần đạo trưởng cất tiếng:

- Nghe nói Liễu bang chủ đã giải cứu được Vĩnh Sương công chúa và tiêu diệt bọn nội gián Mãn Châu ở Bắc Kinh. Nhưng có biết thêm gì về tổ chức của bọn chúng không?

- Thưa có! Người cầm đầu lực lượng Mãn Châu xâm nhập Trung Nguyên là công chúa Nộ Nhĩ Thanh Hoa, tuổi mới đôi mươi nhưng võ công siêu phàm, cơ trí tuyệt luân. Dưới tay nàng còn hơn ngàn thủ hạ bản lãnh cao cường, thiện dụng loan đao.

Chàng quay sang hỏi Phiêu Phong thư sinh:

- Theo cao kiến của Ngũ sư thúc thì bọn Mãn Châu khùng bố võ lâm Trung Nguyên với mục đích gì?

Hoàng Đình Phổ mỉm cười:

- Đây chính là thừa nước đục thả câu. Bọn chúng gây rối loạn giang hồ để Liêu Đông Tôn Giả có cớ yêu cầu chúng ta bầu mình chủ võ lâm, thống nhất lực lượng đối phó với những hung thủ vô hình. Hiện nay, võ công Quan Nghiêm Thần cao nhất thiên hạ, chức mình chủ chắc chắn sẽ lọt vào tay lão. Với cương vị mình chủ, lão dễ dàng can thiệp vào nội bộ các phái, dần dần khống chế cả võ lâm.

Thiên Nhất Thần Tăng thở dài:

- Cao luận của Hoàng thí chủ khiến lão nạt như vén được mây mù.

Nhưng xin hỏi lương sách đối phó thế nào?

Họ Hoàng tùm tùm cười đáp:

- Lão phu còn chờ hiền điệt giải thích vai trò Trung Nguyên Đại Tài Thần trong vụ này đã.

Kiểm Vân hỏi mọi người:

- Chưa vị có biết lai lịch của Đới Khúc Thân không?

Vô Trần đạo trưởng tư lự:

- Bần đạo đã gặp lão một lần trong kỳ khách thọ lục tuần mười năm trước. Về tướng mạo thì phải nói là rất phúc hậu. Lão lại là người trượng nghĩa, mỗi năm đều cho gia nhân đem lễ vật hậu hĩnh đến tặng các bang phái trong võ lâm. Nghe đâu họ Đới chuyên ngành tơ lụa và gạo thóc, hiệu buôn nằm khắp Trung Thổ.

Cầu Nhiệm Cái đỡ lời:

- Nhưng trước khi về Trường Sa, lão là lái buôn trên bán đảo Sơn Đông, có hơn mười chiếc thuyền lớn chở hàng sang Mãn Châu, Cao Ly, Đông Đảo.

Công việc đang thịnh vượng, đột nhiên lão sang lại thuyền bè, bỏ về Hồ Nam, lao vào ngành kinh doanh mới là lúa gạo và tơ lụa. Dù rằng Hồ Nam chẳng phải quê hương của lão hay vợ lão.

Thần Tăng giật mình:

- Té ra Liễu trang chủ nghi ngờ Tài Thần là tay sai Mãn Châu?

Kiểm Vân gật đầu:

- Đệ tử bốn bang đã điều tra ra rằng lão thường xuyên xuôi giòng Trường Giang xuống Tô Châu, nhưng không phải để nghỉ mát hay lo việc buôn bán mà ở lì trong một biệt thự gần bờ biển, tiếp rất nhiều khách ngoại bang. Những khách lạ này có phong thái chẳng hề giống lái buôn chút nào cả.

Phiêu Phong thư sinh cười hỏi:

- Đây là những tin tức rất là thú vị, nhưng lý do nào hiền điệt sinh lòng nghi ngờ Tài Thần?

Chàng nghiêm nghị đáp:

- Chín ngày trước đây, tiểu điệt đang rối trí vì hoạt động của bọn nội gián thì nhận được thiệp mời. Bất giác trách thầm rằng trong lúc dầu sôi lửa bỏng này mà lão mời các phái đi dự, có khác nào dâng thịt vào miệng hổ? Tiểu điệt bèn hỏi thăm các trưởng lão thì biết lão có giao tình thâm hậu với các bang, hội. Trong nhà cũng chẳng thiếu cao thủ, tất lão phải biết đến các hoạt động của bọn khủng bố. Nếu là người hiểu đạo lý, lão chẳng nên mời ai cả. Khi nói hiệu buôn của họ Đới có mặt khắp cả nước, tiểu điệt sinh nghi, bảo Lạn trưởng lão đích thân thống lĩnh đệ tử điều tra. Quả nhiên phát hiện lai lịch Tài

Thần rất đáng ngờ. Bọn Mãn Châu đông đến hơn ngàn, nếu không có người quen biết chứa chấp, sao có thể qua mắt được đệ tử Cùng Gia Bang? Hiệu buôn Tài Thần là nơi ẩn nấp lý tưởng nhất.

Hoàng Đình Phổ dơ ngón cái khen ngợi:

- Họ Liễu có được người thừa kế tài trí như hiền đệ thì đại ca ta nơi hoàng tuyền cũng đẹp lòng. Nhưng sao không nói luôn kế sách cho bọn ta nghe thử?

Chàng cười đáp:

- Nếu đã có chủ trương, tiểu đệ đâu dám làm phiền đến đại giá Ngũ sư thúc?

Họ Hoàng suy nghĩ đến xuất thần, lát sau trầm giọng bảo:

- Thực ra vấn đề không phải ở chỗ chúng ta có đến Trường Sa chúc thọ hay không. Chủ yếu là phải xác định được bọn Mãn Châu phân bố lực lượng như thế nào. Trước hết, chúng ta cho trinh sát theo dõi các hiệu buôn ở những địa phương đã xảy ra huyết án. Địa phận Thiểm Tây, Tứ Xuyên giao cho Thần Bí Môn và phái Nga Mi. Hà Nam, Hồ Bắc sẽ do Thiếu Lâm, Võ Đang phụ trách. Huy Châu, Giang Tô là của Kim Ưng Bang, Hoa Sơn. Riêng Cái Bang sẽ kéo xuống phía Nam, phụ trách Hồ nam, Quý Châu và Lương Quảng. Khi tấn công, tốt nhất nên bịt mắt và tuyệt đối không để sót một tên. Nếu chúng ta thành công trước ngày rằm tháng mười thì có thể đem lục gian tể Mãn Châu đến làm quà chúc thọ Tài Thần.

Mọi người tán thành kế hoạch của họ Hoàng. Bộ máy trinh sát khổng lồ của Cùng Gia Bang được đẩy mạnh. Chỉ trong bảy ngày đã nắm vững nhân số đối phương trong từng hiệu buôn.

Bốn vị trưởng lão Cùng Gia Bang ở lại tổng đàn để bảo vệ cơ sở và điều phối tin tức, nhân lực. Liễu Kiếm Vân dẫn Đại Lực Cái Tô Tháo và hai trăm cao thủ xuôi Nam.

Kế hoạch có thay đổi đôi chút, là các phái sẽ nhất tề tiêu diệt bọn gian tể ở các địa phương đúng ngày cuối tháng chín. Hôm đó, bọn Kiếm Vân đến Chương Phàm, nơi đây có một kho gạo lớn của Đới Khúc Thân. Nhân số bọn đại thủ Mãn Châu lên đến hơn trăm người. Chàng đã bàn với Vô Trần đạo trưởng cùng nhau tấn công điểm này, xong việc chàng mới xuống Trường Sa.

Trời cuối tháng tối đen như mực, mưa rơi lất phất. Sấm sét giăng đầy. Ba trăm cao thủ của hai phái tiến vào trấn Chương Phàm. Kho gạo nằm cạnh bờ sông, cách xa khu dân cư. Truy Phong Cái Viên Long đã đến đây từ trước, gã chạy lại báo cáo:

- Bẩm bang chủ, chúng mới an uống xong, chuẩn bị di ngủ.

Ba trăm cao thủ hai phái Võ Đang và Cùng Gia Bang lặng lẽ áp sát

vào. Bọn Mãn Châu ở đây đã mấy tháng và cảm thấy rất an toàn nên chẳng hề cử người canh gác.

Vòng vây khép chặt, Kiếm Vân phát tay ra hiệu, hai trăm ngọn đuốc thắp lên sáng rực trời. Bọn chàng ulla vào chém giết. Toán gian tế quen với cái lạnh cắt da ở Liêu Đông nên không chịu nổi khí hậu Trung Thổ. Chúng cởi trần trụi trực nên dễ phân biệt.

Vô Trần đạo trưởng quát vang:

- Bọn Mãn tặc các ngươi đã không còn đường thoát, mau buông đao quy hàng.

Nhưng chúng cực kỳ kiêu dũng, vùng loan đao chống cự. So ra bản lĩnh còn cao hơn các hảo hán hai phái. Kiếm Vân thấy đã có mười mấy cao thủ Cùng Gia Bang thọ thương, chàng nóng ruột, rút thanh Ngự Trường Kiếm xông vào như mảnh hổ giữa bầy cừu.

Bảo kiếm biến thành đao hàn quang sắc bén, đi đến đâu kiếm đao gãy đoạn, máu thịt văng đầy.

Vô Trần đạo trưởng dù là bậc chân tu nhưng đối với kẻ thù ngoại bang cũng chẳng hề nương tay. Thanh Tòng Văn Cổ Kiếm trong tay ông vùng vẫy như thần long xuất động, chém chết liền một lúc ba tên.

Sau hai khắc, đã có mấy chục tên thương vong. Chàng bắt nắn, đút kiếm vào vỏ, lướt đến dùng pho Phát Huyết Thủ, điểm ngã bọn chúng. Luồng cương khí hộ thể Kim Quan Thần Công đẩy bật những thanh loan đao chém vào người, khiến bọn Mãn Châu hồn phi phách tán. Song thủ chàng biến hóa, xuyên qua màn đao quang như ngọc nữ vén rèm châu, chỉ nửa canh giờ đã không còn tên nào đứng vững.

Quan quân trong thành chạy đến, nhận ra Vô Trần đạo trưởng, mừng rỡ đem bọn Mãn Châu về nhốt trong đại lao.

Cuộc hành quân tảo địch được tiến hành thần tốc khắp sáu tỉnh.

Trong tám ngày đã giết và bắt hơn chín trăm gian tế, nhưng vẫn không tìm ra tung tích công chúa Nộ Nhĩ Thanh Hoa và sáu trăm tên còn lại.

Sáu trăm cao thủ đã xuống Trường Sa từ trước, âm thầm vây chặt Đới gia trang. Trong đó có đến bốn trăm người của Võ Lâm Bang do Tam, Tứ Phi Ma đích thân thống lĩnh.

Thì ra, nửa tháng trước đây, bốn vị Phi Ma đã đến Lạc Dương, thắp hương và tạ lỗi với Liễu phu nhân. Sau một hồi đàm đạo, Kiếm Vân nhận ra họ đã thực tâm hồi đầu hướng thiện, phé bỏ dã tâm. Chàng đã tiết lộ kế hoạch tảo thanh Mãn tặc và nhờ họ giúp một tay. Tứ vị Phi Ma vui vẻ nhận lời, cho quân xuống Hồ Nam.

Chiều ngày mười bốn tháng mười một, các cánh quân đều có mặt ở Trường Sa. Đới Khúc Thân nghe thủ hạ báo lại cũng tưởng họ đến dự lễ mừng thọ.

Sáng ngày rằm, thân hào nhân sĩ Hồ Nam đang vui vẻ chúc tụng thông ông Tài Thần thì phái đoàn võ lâm kéo vào. Đi đầu chính là Võ Lâm Chí Tôn Hàn Thiên Đông, Vô Trần đạo trưởng, Liễu Kiếm Vân. Đứng cạnh Kiếm Vân là một hán tử thấp đậm, to ngang, mắt nhỏ. Hàm râu quai nón rậm rạp và chiếc nón rộng vành đã khiến người ngoài khó nhận ra dung mạo.

Trung Nguyên Đại Tài Thần hoan hỉ bước đến chào khách. Hàn môn chủ cười khà khà cao giọng:

- Dâng lễ vật!

Năm cao thủ Thần Bí Môn vác năm túi vải cột miệng đặt xuống bàn. Họ mở nút để lộ năm hán tử ở trần, lưng và ngực xăm đầy những dòng chữ Mãn Châu.

Tài Thần biến sắc, gượng cười:

- Lão phu biết làm thế nào với năm món lễ vật kỳ dị này? Chư vị quá khéo đùa.

Vô Trần đạo trưởng nghiêm mặt:

- Đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Toàn bộ gian tể Mãn Châu ẩn nấp trong các hiệu buôn của người đều đã bị bắt. Đới gia trang đã bị vây chặt, mau ra lệnh cho đám Mãn tặc trong nhà người đầu hàng, nếu không, người đừng trách bọn ta vô tình.

Đới Khúc Thân xanh mặt, quay sang nhìn Tuần Phủ Hồ Nam cầu cứu:

- Lão phu là người lương thiện, Lỗ đại nhân quen biết đã nhiều năm chắc cũng rõ. Nay bọn họ vu oan giá họa, xin đại nhân cứu xét cho. Lỗ Hội hàng tháng đều được Tài Thần biểu xén hậu hĩnh, giao tình thâm hậu, nên không thể bỏ mặc Tài chủ của mình. Lão võ bàn quát vang:

- Lũ kiêu dân kia, sao dám ngậm máu phun người? Nếu họ Đới thực sự có tội, cứ đem tang chứng đến công đường để bản quan xét xử, sao dám tự mình phán quyết?

Kiếm Vân cười nhạt bảo Viên Long:

- Người ra ngoài, dẫn những người dân bị oan ức vào đây.

Lát sau, hơn mười người tay cầm sớ kêu oan vào đến. Các lá đơn đều tố cáo lão tham lam, hà khắc, ý thể chiếm ruộng vườn bách tính. Hàng tháng bắt các hiệu buôn phải quà cáp, nộp tiền hối lộ.

Lỗ Hội tái mặt, giận giữ phán:

- Dù cho bản quan có phạm những tội ấy, các người cũng chẳng làm

gì được ta là mệnh quan triều đình, ai tin vào lời tố cáo của bọn thảo khấu giang hồ?

Kiểm Vân bước đến trước mặt lão, đưa cao thanh Ngự Trường Kiếm hỏi:

- Người đã từng ở Bắc Kinh, ra vào hoàng cung, vậy có nhận ra vật này không?

Lão thấy vỏ kiếm bằng vàng diệp khắc nổi hình rồng uốn quanh và bốn chữ Hồng Võ Ngự Trường. Nhớ rằng thanh kiếm này vẫn thường treo trong Ngự Thư Phòng của thánh thượng. Lỗ Tuần Phủ run bắn người, lắp bắp hỏi:

- Túc hạ là...

Chàng lạnh lùng ngắt lời lão:

- Điện Tiền Đặc Sứ.

Lỗ Hội líu ríu sụp xuống tung hô:

- Thánh thượng vạn tuế!

Hồ Tổng Binh và ba tên vệ sĩ cũng quỳ theo. Chàng thấy họ Hồ mặc áo võ quan liền hỏi:

- Túc hạ giữ chức vụ gì?

- Tiểu tướng là Hồ Chúc, Tổng Binh thành Trường Sa.

Chàng quay sang hỏi đám lương dân:

- Dám hỏi chư vị phụ lão, đức độ của Hồ Tổng Binh thế nào?

Một lão già tóc bạc phơ kính cẩn đáp:

- Bẩm đại nhân, họ Hồ là người cương trực, được dân Trường Sa yêu mến.

Chàng gật đầu nói:

- Hồ Tổng Binh, túc hạ lột áo mào họ Lỗ, bỏ vào tù xa áp giải về kinh giao cho Hình Bộ xét xử. Cầm theo những đơn kiện này làm bằng chứng. Cứ bảo với Hình Bộ Thượng Thư là ta ra lệnh.

Hồ Chúc cúi đầu nhận lệnh, cởi áo mào Tuần Phủ, lùi lão về phủ đường.

Tài Thần mặt xanh như tàu lá, quỳ xuống kêu oan. Chàng bảo lão:

- Tội cấu kết với ngoại bang toàn gia tru lục. Lão muốn con cháu được toàn sinh, mau khai ra chỗ ẩn nấp của Thanh Hoa công chúa và thủ hạ?

Lão chưa kịp nói thì ten gia nhân đứng cách đó hơn trượng đã vung tay phóng phi đao và lạng. Thanh Ngự Trường Kiếm lóe lên đánh bật thanh đao. Kiểm Vân điểm huyết Tài Thần giao cho Viên Long canh giữ rồi quát vang:

- Tất cả ai không phải là gian tế thì đứng úp mặt vào tường.

Cuối cùng trong sảnh còn lại hơn hai chục tên. Chúng giả làm gia

nhân nên không có vũ khí trong tay, chỉ chớp mắt đã bị giết sạch. Nhưng toán trong hậu sảnh đã kịp vào lấy loan đao chống cự. Tiếc là đối thủ của chúng toàn là những tay cao thủ thượng thừa nên chỉ vài khắc đã không còn một mống. Quan thần án Ngự Sử Hồ Nam nghe nói có đặc sứ giá lâm, kéo quan lại trong thành đến bái kiến. Thấy Ngự Sử dung mạo đoan chính, chàng giao cho lão tạm nắm quyền Tuần Phủ. Tiến hành kiểm kê gia sản Tài Thần để báo về kinh. Khi nhìn lại Đới Khúc Thân thì lão đã cắn nát độc dược tự sát. Viên Long hối hận quỳ xuống nhận lỗi:

- Thuộc hạ bắt tài không giữ được nhân chứng, xin bang chủ định tội. Chàng thở dài bảo:
- Tất cả chúng ta đều không ai ngờ đến chuyện này, người không có tội gì cả.

* * *

Sai trận tảo trừ gian tế và bắt Tuần Phủ Hồ Nam, danh tiếng Liễu Kiếm Vân danh lừng vũ nội và trên khắp nước Trung Hoa. Bách tính lại nhắc đến chàng như một vị khâm sai quyền lực, có khả năng giải oan cho lê thứ.

Tổng tài sản tịch biên của Trung Nguyên Đại Tài Thần lên đến tám trăm vạn lượng bạch ngân, làm đầy ngân khố triều đình. Minh Thần Tông hoan hỉ xuống chỉ khen tặng Kiếm Vân và các phái võ lâm. Lê thứ sáu tỉnh gần Lạc Dương lũ lượt kéo đến dâng sớ kêu oan. Chàng là người nhiệt tâm, ngày đêm nghiên cứu từng trường hợp, gửi thư đến các quan phủ huyện, đốc thúc quan lại giải quyết thỏa đáng.

Một luồng sinh khí mới thổi vào nền hành chính Trung Hoa. Quan viên các nơi cần mẫn trị dân, chính sự nghiêm minh vì sợ Điện Tiền Đặc Sứ gõ cửa.

Có vài đại thần dâng sớ đàn hặc, nói đặc sứ lộng quyền, mua danh. Vĩnh Lịch hoàng đế cười xòa:

- Nếu bảo họ Liễu ham quyền cao chức trọng thì hắn đã nhận chức tước rồi. Còn danh tiếng, thì sau trận hộ đề Hoàng Hà, hắn đã thành thần tượng của muôn dân, bắt tất phải mua nữa.

Vĩnh Lịch không phải là minh quân, nhưng nhờ sự tác động của Vĩnh Sương công chúa nên ông mới bỏ ngoài tai những lời sàm tấu.

Công chúa từ ngày gặp Kiếm Vân đâm ra say mê võ nghệ. Nàng đến chùa Quảng Tế cầu khấn Thiên Vô thiên sư dạy võ. Nhờ nhánh Hà Thủ Ô ngàn năm do Tây Vực triều cống, nội công nàng tăng tiến rất nhanh. Thiên Vô tận tâm dạy bảo nên trong vài tháng, nàng đã học

được ba thành pho Bạt Ma Kiếm Pháp. Nhưng nói chung, bản lãnh còn non kém.

* * *

Cuối tháng chạp, hôn lễ của Kiếm Vân và Hàn Phụng Hương được cử hành. Chỉ có vài người khách và cử hành rất đơn giản. Do trận lụt tháng sáu vừa qua, mùa màng thất bát nên dân tình đói khổ. Nếu thiên hạ biết tin chàng tổ chức đại hỉ tất sẽ kéo đến rất đông. Đáng ngại nhất là đám quan lại, họ sẽ nhân dịp này đưa hậu lễ để lấy lòng. Vì vậy, chỉ có các chưởng môn bạch đạo võ lâm được mời. Phu thê họ Cổ đã được hộ tống từ Nam Lĩnh về Lạc Dương, Liễu Phụng quý xuống lạy tạ ơn đã nuôi dưỡng Kiếm Vân. Họ hài lòng lưu lại để uống rượu với mọi người.

Các sư thúc của Kiếm Vân lo lắng rằng Kim Ưng sẽ tuyệt chủng nên tìm cách ghép đôi, lưu truyền nòi giống.

Nguồn tin Liễu bang chủ cần mua một chim ưng mái lông vàng thật tốt được đệ tử Cùng Gia Bang loan báo khắp thiên hạ. Nhưng trong gần ngàn con chim quý mà người ngoài đem đến, Kim Ưng không ưa thích một nàng nào cả.

Nhị sư thúc của chàng là Ưng Trảo Khuất Sở Từ buồn rầu nói:

- Gần trăm năm trước, sư tổ môn đã sang tận núi Trường Bạch Mãn Châu mới bắt được Ưng nhi. Nếu không tìm được đúng nòi, nó sẽ không chịu ghép đôi. Kim Ưng tuy ăn được linh quả, tuổi thọ rất cao nhưng đâu thể sống mãi? Không có Kim Ưng thì Kim Ưng Môn còn ra thể thống gì nữa?

Ba tháng sau, một con chim ưng mái lông vàng rực rỡ, nằm trong lồng son, được treo trên cành cao nhất của cây đại thụ trước tổng đàn Cùng Gia Bang.

Sáng ra, nếu Ưng nhi không quác lên quần đảo quanh lồng thì cũng chẳng ai hay biết.

Đại Lực Cái Tô Tháo tái mặt, gầm lên như sấm chửi bới bọn đệ tử trực canh.

Kiếm Vân nghe động bước ra, tung mình lên cây, lấy lồng chim xuống. Trên nan lồng có gài một phong thư:

“Liễu bang chủ nhĩ giám!

Tiên thiếp nghe nói bang chủ đang cần Kim Ưng thuần chủng để duy trì thanh danh Kim Ưng Môn. Lồng thiếp từ lâu vẫn ngưỡng mộ tài trí của chàng nên gửi tặng một con đúng nòi Trường Bạch sơn. Mong chàng nhận cho.

Thanh Hoa tái bút.”

Hàn Phụng Hương đứng cạnh phu tướng đọc, cười khúc khích bảo:

- Té ra công chúa Mãn Châu đã thầm đem lòng ái mộ địch thủ khả ái của mình, thật đáng gọi là giai thoại võ lâm.

Thấy Ưng nhi cứ khệnh khạng đi quanh chiếc lồng đang để trên mặt đất, phát ra những tiếng gù gù nồng nhiệt, chàng biết nó đã say đắm nàng chim mái này. Nàng Kim Ưng vừa ra khỏi lồng đã bị Ưng nhi trùm lên âu yếm. Phụng Hương đỏ mặt bỏ chạy vào trong. Từ đó, đôi chim liền cánh, chuẩn bị cho ra người thừa kế.

* * *

Kiểm Vân không lúc nào quên mối thù sát hại Kim Ưng lão nhân, chàng ra sức khổ luyện, quyết giết cho được Liêu Đông Tôn Giả. Lực lượng Cùng Gia Bang cũng ráo riết truy lùng tông tích công chúa Mãn Châu và bọn thuộc hạ. Nhưng các cuộc tập kích đã chấm dứt và cũng chẳng thấy Nộ Nhĩ Thanh Hoa đâu cả.

Kim Long Bang ngày càng bành trướng thế lực, nhưng lão khôn ngoan không đụng chạm với các phái bạch đạo mà chỉ nhắm vào giới hắc đạo cùng các bang hội chủ. Bốn tỉnh ven biển như Sơn Đông, Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến đã bị lão khống chế. Kim Mai Môn chỉ giữ được Giang Tây và Quảng Đông.

Võ Lâm Bang đặt tổng đàn ở Hà Nam nhưng sanh ý lại nằm ở Hồ Bắc và Huy Châu. Đã có những trận đụng độ dẫm máu giữa Kim Long Bang và Kim Mai Môn. Phần thắng nghiêng về phía Liêu Đông Tôn Giả.

Võ Lâm Bang của tứ vị Phi Ma nhờ liên kết với các phái bạch đạo nên chưa bị đụng đến.

Cục diện võ lâm chia làm ba phe rõ rệt: bạch đạo, Kim Long Bang và Kim Mai Môn.

Đầu tháng tư, Liêu Đông Tôn Giả đã chính thức gởi thư khiêu chiến với Huyết Thủ thư sinh vào ngày mừng năm tháng năm tới. Địa điểm vẫn là Quân Sơn. Nghe nói môn chủ Kim Mai Môn đã đem ngàn vàng đến Huệ Châu, Quảng Đông, mời Thiết Phật Nhiếp Trung liên thủ.

Tin này làm nao nức cõi lòng hào kiệt công lực, họ ùn ùn rủ nhau đi xem ba đại ma đầu long tranh hổ đấu.

Thiết Phật võ công còn cao hơn Huyết Thủ thư sinh, có thể coi như đệ nhất cao thủ trong hắc đạo. Lão cư tu luyện đã hơn ba mươi năm, bản lãnh chắc còn khủng khiếp hơn xưa.

Đã là người học võ, chẳng ai có thể bỏ qua một trận quyết đấu của các đại cao thủ. Vì thế, các phái bạch đạo cũng lên đường quan chiến.

Nhận được tin này, Kiểm Vân suy nghĩ rất lung. Cuối cùng chàng hạ

lệnh canh phòng nghiêm mật tổng đàn cũng như các phân đàn rồi cải trang, một mình đến Quân sơn. Chim câu hỏa tốc cũng bay đến các môn phái nhắc nhở họ đề phòng kẻ điếu hổ ly sơn, lợi dụng lúc cao thủ đầu não vắng mặt, cho người tập kích.

Ngũ đại môn phái rất tin tưởng tài trí của chàng nên không dám lơ là phòng bị. Các chưởng môn bố trí xong mới lên đường.

Sáng ngày tết đoan ngọ năm Vĩnh Lịch thứ mười chín, ba ngàn hào kiệt tam sơn ngũ nhạc tề tựu trong cánh rừng tùng xung quanh đấu trường, chờ xem trận quyết đấu.

Liêu Đông Tôn Giả đến trước, lão chỉ đem theo có bốn thủ hạ, thần nhiên chờ đợi. Trong bộ trường bào vàng nhạt, thêu kim tuyến rườm rà, trông lão thật tiên phong đạo cốt với bộ râu năm chòm phát phới. Cuối giờ Thìn, Huyết Thủ thư sinh và Thiết Phật đến nơi, theo sau họ là ba trăm môn đệ.

Mọi người chăm chú ngắm nhìn Thiết Phật. Lão cao hơn cả Kiếm Vân, thân thể khô vữa, đen đui. Đầu trọc không một sợi tóc nhưng chòm râu quai nón bạc trắng, dài phủ đến ngực. Tuổi lão năm nay cũng đã xấp xỉ bát tuần nhưng trông còn uy vũ.

Liêu Đông Tôn Giả tươi cười vòng tay chào:

- Bốn mươi năm trước được diện kiến tôn nhan, nay thấy Nhiếp huynh vẫn khang kiện, lão phu rất mừng.

Thiết Phật lạnh lùng đáp:

- Lão nạp nghe nói Quan huynh đã luyện thành Huyền Băng thần công, được coi là thiên hạ đệ nhất nhân. Vì vậy mới lần đến đây học hỏi.

Huyết Thủ thư sinh âm trầm nói:

- Bốn tòa tự biết mình nhỏ tuổi hơn, tu vi chẳng bằng Tôn Giả nên đành phải mời Nhiếp huynh đến trợ chiến. Nếu Quan Tôn Giả cảm thấy thua thiệt thì cứ lên tiếng.

Liêu Đông Tôn Giả bật cười khanh khách:

- Lão phu chẳng dám tự hào mình vô địch thiên hạ, nhưng đối với hai người thực chẳng xem ra gì cả.

Thiết Phật cười nhạt:

- Lương lão đệ cứ để bốn phật gia thử với lão vài chiêu, chưa chắc võ công họ Quan đã đúng như lời đồn đãi.

Nói xong, Nhiếp Trung bước tới, thân thể phát ra những tiếng kêu răng rắc, mỗi dấu chân đều sâu hơn lóng tay.

Tôn Giả vẫn, thần nhiên chấp tay sau lưng chờ đợi. Thấy đối phương tỏ vẻ coi thường mình, Thiết Phật gầm lên vung chưởng tấn công.

Chưởng phong mờ mờ, u ám như khói bếp. Tôn Giả biến sắc múa

nhanh song thủ, tạo thành một trái cầu khí trắng đục, lạnh lẽo bao quanh cơ thể. Hai luồng khí hắc bạch chạm nhau nổ vang rền. Quan Nghiêm Thần tung mình lên không quất lớn:

- Té ra Thiết Phật đã luyện thành Yên Vụ Ma Chưởng.

Lão võ xuống hàng loạt chưởng kinh băng giá. Nhiếp Trung vững tấn, đẩy lên những luồng khí đen mờ mịn đầy chiêu.

Chưa đến trăm chiêu, Thiết Phật đã rơi vào thế hạ phong, luồng bạch khí từ chưởng kinh Tôn Giả bao chặt lấy thân hình cao lớn của Thiết Phật, ép màn khói đen hẹp lại.

Thiết Phật đảo bộ cố thoát ra nhưng vô ích. Sau mười mấy lần đổi chiêu, lão biết công lực mình không bằng đối phương. Huyết Thủ thư sinh âm thầm nháy đến, vung đôi tay đỏ như máu giáng vào lưng Tôn Giả.

Họ Quan như có mắt sau lưng, tung mình lên, vỗ hai đạo kinh phong vào đầu hai đối thủ.

Từ lúc có thêm Lương Siêu trợ thủ, Thiết Phật lên tinh thần, tấn công ráo riết. Tuy nhiên, đã ba trăm chiêu trôi qua mà cục diện vẫn quân bình. Chưởng phong chạm nhau nổ ì ầm như sấm dậy.

Thiết Phật luyện môn Thiết Bố Sam sáu chục năm, đã đến mức đại thành, gươm đao chém không thủng. Lão nghiêng răng lướn vào đối mạng với Tôn Giả. Huyết Thủ thư sinh cũng không chịu kém, xuất chiêu Huyết Thủ Đồ Long. Hai người hợp công phá tan màn chưởng kinh của Tôn Giả, áp sát, chia nhau vỗ chưởng vào hai bên sườn họ Quan. Liêu Đông Tôn Giả dường như không còn cách tránh né, chỉ đứng im chờ chết.

Nhưng khi bàn tay của hai đối phương chạm vào thân thể lão, họ nghe như đánh vào đồng tuyết mềm lạnh ngắt. Lực đạo tan biến vì khí hàn băng công ngược trở lại, khiến chân tay tê cứng.

Lúc này Quan Nghiêm Thần mới nhẹ nhàng vung tay vỗ nát thủ cấp hai người. Máu bắn ra tung tóe, dính đầy trên râu tóc, y phục của Tôn Giả. Hai tử thi ngã xuống trong tiếng cười ngạo nghễ của họ Quan. Lúc này trông Tôn Giả cực kỳ hung ác.

Quần hùng chấn động trước thần công tuyệt thế của lão ma, không một tiếng hoan hô, reo hò, lặng lẽ quay người đi cả. Họ linh cảm rằng Tôn Giả là hiện thân của một lão đại ám ma, sẽ không để họ sống yên lành.

Liêu Đông Tôn Giả không khỏi thất vọng trước thái độ của mọi người. Lão cười nhạt, dắt bốn môn đồ phi nhanh.

Toán môn đồ Kim Mai Môn buồn bã thu lượm xác chết, chuẩn bị về Giang Tây. Vô Trần đạo trưởng bảo chúng:

- Bần đạo là chưởng môn phái Võ Đang, có lời khuyên chư vị nên mau về giải tán Kim Mai Môn. Kim Long Bang sẽ không tha cho chư vị đâu.

Kiểm Vân nãy giờ giả làm một đạo sĩ râu đen, đứng chung với các chưởng môn. Chàng thở dài bảo:

- Huyền Băng chân khí quả là lợi hại, tại hạ tự biết mình không địch lại lão ma. Với võ công siêu phàm như vậy, trước sau gì Liêu Đông Tôn Giả cũng làm bá chủ võ lâm.

Thiên Nhất Thần Tăng buồn rầu bảo:

- Trừ phi Liễu bang chủ có thêm ba mươi năm công lực nữa mới mong thắng nổi họ Quan.

Vô Trần đạo trưởng bi phẫn:

- Cùng lắm chúng ta rủ thêm Võ Lâm Chí Tôn hợp công tiêu diệt mầm đại họa. Dù có bị hậu thế chê cười cũng đành phải chịu.

Đoàn người vừa rời huyện thành Hoài Nam được vài dặm đã gặp một đệ tử Cùng Gia Bang hớt hải chạy đến. Gã không nhận ra Kiểm Vân nên hỏi Vô Trần đạo trưởng:

- Dám hỏi đạo trưởng có thấy tệt bang chủ đâu không?

Kiểm Vân lên tiếng:

- Bỏn tòa đây, nhưng có chuyện gì vậy?

Gã hóa tử sa lệ sụp xuống thưa:

- Bẩm bang chủ, hai ngày trước, tổng đàn bôn bang và trọng địa các phái đều bị bọn bịt mặt tấn công. Chúng ta nhờ có phòng bị trước nên không bị bất ngờ, nhưng nhà cửa cháy hết gần nửa, thương vong hơn hai trăm đệ tử. Nhờ Đại Lực Cái trưởng lão liệu mình chống cự nên chúng không vào được bên trong. Các trưởng lão đều bị thương. Đến sáng, chúng thấy khó ăn nên rút lui.

Dù đã nghi ngờ từ trước nhưng tin này cũng như sét đánh bên tai mọi người. Họ giục ngựa phóng như bay về môn phái mình xem sự thể.

Trưa hôm sau, Kiểm Vân đã về đến Lạc Dương. Đoạn cuối đường, chàng đã bỏ con tuấn mã mệt mỗi năm lại, dùng khinh công Vạn Lý Phần Hương vượt quãng đường hai trăm dặm.

Chàng an ủi khích lệ mọi người rồi cho tiến hành xây dựng lại tổng đàn. Tối hôm đó, chàng cho họp hội đồng trưởng lão. Năm lão đều bị thương nhưng không đến nổi nặng nề.

Chờ họ an tọa, chàng hỏi Cháp Pháp trưởng lão Tư Mã Giao:

- Theo ý trưởng lão thì bọn chúng thuộc bang hội nào?

Lão hậm hực nói:

- Dù chúng bịt mặt nhưng lão phu vẫn nhận ra hai tên trong Sơn Hải

Lục Hung. Như vậy chúng là cao thủ Kim Long Bang. Nhưng lại có năm tên nữa đao pháp rất tàn độc, kỳ dị, bản lãnh không dưới Tâm trưởng lão. Chính vì vậy bọn lão phu mới bị thương.

Chàng gật gù hỏi Cầu Nhiệm Cái:

- Trinh sát của bốn bang nằm khắp thành Lai Vu, sao bọn Kim Long Bang xuất quân mà họ không báo về?

Lạn Thái Hồ buồn bã đáp:

- Có lẽ họ đã hy sinh cả rồi, vì vậy đường dây phi cáp thuyền thư không hoạt động. Ngày mai lão phu sẽ đi Sơn Đông kiểm tra lại. Bỗng đệ tử trực nhật dẫn ba vị Phi Ma vào. Y phục họ đầy máu, trên người đầy thương tích. Thiết Phiến Ma Quân chỉ còn là cái xác không hồn trên tay nhị Phi Ma.

Tô Tháo hốt hoảng chạy đến, đỡ lấy xác Bát Phi Ma khóc ròng. Thốc Đầu mắng họ Tô:

- Người có im cho ta thưa chuyện với Liễu bang chủ hay không?

Họ Tô nín bặt, ôm xác đem vào phía sau tắm rửa, khâu liệm.

Kiểm Vân xoa tay:

- Tam vị khoan nói, ra sau băng bó lại, thay áo xong hãy đàm đạo. Hàn Phụng Hương đưa họ vào trong, bảo đệ tử lấy nước rửa sạch các vết thương, thoa loại thuốc Kim Sang thần diệu của Nan Đề lão nhân, băng chặt lại.

Y phục Cùng Gia Bang tuy vá víu khó coi, nhưng còn hơn những chiếc áo rách đầy máu trên người ba lão Phi Ma. Họ đành tạm thời trở thành hóa tử.

Cơm rượu được dọn lên, Kiểm Vân bắt họ ăn no mới cho nói. Nhưng chỉ được hai chén, họ đã ngهن ngào không nuốt nổi nữa. Thốc Đầu Ma Quân nghiêng răng nói:

- Dù đã có phòng bị nhưng do lực lượng đối phương quá mạnh nên tổng đàn Võ Lâm Bang cháy rụi, tử thương hơn ba trăm, bang chúng tan tác. Có lẽ lão phu sẽ giải tán bang hội, nhưng mối thù này quyết chẳng bỏ qua.

Kiểm Vân rót cho lão một chén rượu rồi hỏi:

- Tam vị có đoán ra lai lịch bọn chúng hay không?

Tam Phi Ma Thiên Thủ Ma Quân, người có thủ pháp ném ám khí tinh tuyệt nhất thiên hạ, cảm hận đáp:

- Lão phu đã từng ở Mãn Châu ba năm, đâu lạ gì đao pháp bọn chúng?

Liêu Đông Tôn Giả có một bái đệ tên gọi Trường Bạch Thần Đao Tề Cáp Nhĩ. Bọn đao thủ bịt mặt đều do lão họ Tề dạy dỗ. Số còn lại chính là thủ hạ Kim Long Bang.

Chàng gật gù bảo:

- Các trưởng lão của bốn bang cũng nhận định như vậy. Nhưng xin hỏi tam vị định làm gì để báo thù?

Tô Tháo từ trong bước ra, nghe vậy liền bô bô nói:

- Tiểu đệ còn làm hóa tử được thì ba vị lão ca cũng nên gia nhập Cùng Gia Bang cho xong.

Thốc Đầu Ma Quân ra hiệu cho hai em. Ba lão nhất tề vòng tay nói:

- Bọn lão phu xin nương nhờ dưới trướng Liễu bang chủ, góp phần tiêu diệt Kim Long Bang trả hận cho bát đệ và bang chúng.

Kiểm Vân mỉm cười nói:

- Chỉ có chức trưởng lão mới xứng đáng với thân phận của tam vị. Nhưng bang quy giới hạn số trưởng lão không được quá năm người. Vậy bốn tòa tùy quyền, đặt thêm chức danh Khách Khanh Hộ Pháp, mong ba vị vui lòng nhận cho.

Tư Mã trưởng lão cười khà khà bảo:

- Cùng Gia Bang có thêm ba vị cao thủ, tiền đồ sẽ rất rạng rỡ.

Ba lão Phi Ma cúi đầu tạ ơn. Mọi người tiếp tục ăn uống đàm đạo.

* * *

Năm ngày sau, đệ tử Cùng Gia Bang các nơi đã gửi thư về báo cáo thiệt hại của các môn phái.

Đại Hùng Bảo Điện của Thiếu Lâm tự cháy hết một góc, thương vong gần trăm. Võ Đang cũng bị thiêu hủy dãy nhà sau, bị thương bốn chục người, Hoa Sơn, Thanh Thành cũng thiệt hại không nhỏ. Chỉ có Kim Ưng Môn là an toàn nhờ hàng rào chông, bẫy, cơ quan mà Phiêu Phong thư sinh đã bố trí trên sườn núi Ưng Sơn. Bọn Kim Long Bang tổn thất đến hơn trăm mà không vào nổi tổ đường, đành phải rút lui. Nga Mi Sơn ở tận Tây Thục nên chúng không với tới. Nói chung, nếu không được Liễu Kiểm Vân nhắc nhở trước, tổn thất các phái sẽ nặng nề hơn nhiều.

Cuối tháng năm, chưong môn các phái kéo đến Lạc Dương tụ hội, bàn bạc kế sách đối phó với Liêu Đông Tôn Giả.

Vô Trần đạo trưởng bi phẫn nói:

- Có lẽ chúng ta không còn cách nào khác là phải kéo lực lượng võ lâm đến vây chặt Vu Sơn, liệu mình tử chiến với lão họ Quan một trận.

Võ Lâm Chí Tôn lắc đầu:

- Bốn tòa ước đoán nhân số trong Kim Long Bang không dưới bốn ngàn. Địa thế Vu Sơn lại cực kỳ hiểm tuấn, muốn vào được sơn cốc phải đi qua một đoạn độc đạo dài trăm trượng, chỉ sợ phí máu xương đồng đạo mà chẳng được gì. Làm sao dụ cho lão hạ sơn mới mong

hạ thủ được. Nếu chúng ta tổ chức đại hội bầu minh chủ, tất lão sẽ tham dự. Nhưng chẳng lẽ lúc ấy lão lại muối mặt giáp công để mang tiếng xấu muôn đời?

Kiểm Vân hỏi lão:

- Lão gia! Ngươi Trường Kiếm có thể đả thương được họ Quan không?

Hàn môn chủ lắc đầu:

- Tất nhiên là được, nhưng lão đã biết ngươi có thần binh trong tay tất không cho có cơ hội ra tay. Huyền Băng Chưởng có thể làm đông cứng đối phương trong vòng một trượng. Trừ phi, ngươi luyện Kim Quang thần công đến lớp thứ mười mới mong địch lại họ Quan. Phần lão phu vì đã quá già rồi nên bản lãnh có hạn, không thể tiến thêm được nữa.

Vạn Độc Ma Quân trầm giọng bảo:

- Bốn mươi năm trước, sư phụ của lão phu kể rằng, trên ngọn núi cao nhất trong dãy Hoành Đoạn Sơn Vân Nam, có con Thiên Niên Kim Giáp măng xà. Da thì óng ánh như vàng diệp, nhưng cứng rắn như sắt thép. Mật nó là kỳ bảo của đất trời, ai ăn vào công lực sẽ tăng thêm bốn mươi năm. Nay Liễu bang chủ có thanh Ngự Trường Kiếm, sao không đi thử Vân Nam một chuyến? Nếu may mắn gặp được linh xà thì còn sợ gì lão họ Quan nữa?

Cầu Nhiệm Cái lo lắng:

- Núi cao, rừng rậm, biết linh vật ở đâu mà tìm? Hơn nữa, trong lúc bang chủ vắng mặt, nếu Liêu Đông Tôn Giả phát động cuộc chiến với chúng ta thì sao?

Vạn Độc Ma Quân đỡ lời:

- Tiên sư đã nhiều năm tìm cách bắt con măng xà nên đã chế ra một loại thuốc tên gọi là Xà Nương Xuân Hoàn. Chỉ cần lên được đỉnh núi mở túi thuốc, linh xà sẽ bị dụ bò ra ngay.

Võ Lâm Chí Tôn nghiêm mặt nói:

- Nếu vậy Vân nhi cứ lên đường. Lão phu sẽ đem lực lượng tinh nhuệ của Thần Bí Môn, hợp cùng các phái mở mặt trận chống lại Kim Long Bang. Nếu lão đại gột lộ mặt ra tấn công, bọn ta sẽ liên thủ tiêu diệt.

Thiên Nhất Thần Tăng lộ vẻ phấn khởi:

- A di đà phật! Nếu đã có Hàn môn chủ đứng ra chủ trì đại cuộc, dù không giết được họ Quan cũng chẳng thể thua thiệt, Liễu thí chủ cứ yên tâm đi Hoành Sơn cầu bảo. Khi đã thành công, đủ bản lãnh diệt ma, chúng ta công khai mở đại hội bầu minh chủ, mời Liêu Đông Tôn Giả đến mà tiêu diệt.

Vạn Độc Ma Quân trao cho chàng một túi da nhỏ, trong đấy chính là viên Xà Nương Xuân Hoàn.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 9

Động Đình giải oán thiên huynh đệ Hoành Đoạn tâm trần ngộ nữ nhân

Đầu tháng sáu, chàng cải trang âm thầm rời tổng đàn xuôi Nam. Hàn Phụng Hương đã có thai nên phải ở lại.

Hoành Đoạn Sơn là rặng núi ở phía Bắc tỉnh Vân Nam, gồm nhiều dãy núi song song theo hướng Bắc Nam. Giữa các dãy núi là thung lũng các sông lớn, chảy sang các nước láng giềng như Miến Điện, Xiêm La, Ai Lao, Đại Việt.

Kiếm Vân mang dung mạo của một hóa tử tam tuần, râu bó cằm, mày rậm. Còn Truy Phong Cái Viên Long chít khăn, đóng vai thủ hạ. Đường dài hơn chín nghìn dặm, có muốn gấp cũng chẳng được, hai thầy trò thông dong cho ngựa phi nước kiệu.

Vàng thái dương mùa hạ chói chang, đổ lửa xuống đầu lữ khách.

Trưa ngày thứ mười, họ đến thành Nghi Xương bên bờ Trường Giang. Đi ngang một tửu quán sang trọng, rộng rãi, mùi rượu thơm phức tỏa ra ngọt ngào khiến con sâu rượu trong bụng Viên Long ngộ nguây. Gã áp úng nói:

- Rượu của Dĩnh Đô tửu điểm nổi tiếng Trung Nguyên, thuộc hạ xin được mời bang chủ vài chén.

Thời gian qua, Truy Phong Cái đã tỏ ra rất tinh minh, mẫn cái nên được Kiếm Vân thương mến. Chàng mỉm cười gật đầu nhưng nhắc nhở gã:

- Người còn gọi ta một tiếng bang chủ nữa, ta sẽ đuổi người ngay.

Chàng đã dặn gã gọi chàng là Cổ đại ca, còn gã là Viên tiểu đệ.

Tên tiểu nhị vừa thấy khách dừng cương đã đôn đã chạy ra mời chào. Hai người trao cương ngựa cho hăn rồi đứng đĩnh bước vào.

Một tên khác mau mắn đưa khách đến bàn.

Kiếm Vân an tọa, ngắm nhìn xung quanh, thầm khen chủ quán khéo bày trí. Tửu điểm không có lầu nhưng rất rộng, dù kê gần trăm bàn vẫn còn chỗ cho những chậu cảnh, bồn hoa điểm xuyết thêm.

Mái lợp ngói và nhờ chung quanh rất nhiều cửa sổ nên thông thoáng.

Rặng đào già rậm rạp che bớt ánh nắng nhưng không cản những trận gió Nam mát mẻ.

Viên Long phấn khởi gọi mấy món ăn thông thường và một vò rượu lâu năm. Kiếm Vân dù không thích rượu nhưng mấy năm nay thường thù tạc với trường lão, long đầu các phái nên tửu lượng chàng khá hơn.

Chàng vừa ăn uống, vừa quan sát thực khách trong quán, Nan Đề lão nhân đã dạy chàng phải luôn luôn cảnh giác.

Nhờ vậy chàng đã phát hiện ra một hán tử ngồi cách ba bàn. Hấn cao có lẽ gần bằng Kiếm Vân nhưng cực kỳ gầy ốm, thân hình dài ngoằng, mong manh, mặt trắng xanh như người bệnh nặng. Nhưng đôi mắt lấp lánh hàn quang, chứng tỏ hấn có nội công thâm hậu. Trong bộ võ phục đen bó sát, hấn khiến chàng liên tưởng đến một con rắn.

Đôi mắt hình tam giác, mũi điều hâu, môi mỏng trông chẳng cân xứng tí nào. Cách hấn ăn uống cũng khác thường, mỗi miếng đều nhai lâu hơn người khác ba lần, như muốn tất cả thức ăn đều thành bột để dạ dày bớt vất vả.

Thanh trường kiếm nằm trên bàn, cạnh tay tả, lại trái ngược với chủ nhân. Chỉ cần nhìn vỏ kiếm cũng biết bản to gấp đôi kiếm thường.

Viên Long hạ giọng thì thầm:

- Đại ca! Người ấy là Sáu Diêm La Đồ Hạc, cao thủ vùng Tây Hạ, tính tình cô độc, lạnh lùng. Không vô cớ giết người nhưng đã ra tay thì cực kỳ tàn khốc. Ba năm trước, ái thiếp của hấn trên đường về thăm song thân ở Lan Châu đã bị một người bịt mặt chặn đường. Tên này quyền pháp lợi hại, giết liền bốn tên vệ sĩ. Đồ phụ nhân là người trinh liệt, không muốn thất tiết nên cắn lưỡi tự sát. Họ Đồ kiểm tra xác chết và theo lời mô tả của tỳ nữ sống sót, xác định hung thủ là Thiết Quyền Thường Luyện ở Động Đình Hồ. Sáu Diêm La tìm đến báo thù, Thiết Quyền thề thốt rằng mình không hề ra tay. Nhưng khốn nỗi hôm ấy hấn cũng có mặt ở thành Lan Châu nên Đồ Hạc đâu chịu tin. Hai người đánh nhau hai ngày hai đêm mà vẫn bất phân thắng bại. Họ Đồ hẹn ngày tái đấu, trở về khổ luyện. Nhưng lần nào cũng thủ hòa. Có lẽ đã đến hẹn nên Sáu Diêm La mới có mặt ở vùng này.

Kiếm Vân hỏi gã:

- Thiết Quyền Thường Luyện tư cách ra sao?

- Họ Thường là một hảo hán cương trực, lại rất có hiếu. Hấn đối với mẫu thân một lòng kính cẩn, hầu hạ chu đáo. Xét ra khó thể phạm tội.

Chàng suy nghĩ một lúc hỏi thêm:

- Võ công hai người này so với Truyền Công trưởng lão thì thế nào?
- Bẩm, theo ý thuộc hạ thì họ có phần lợi hại hơn Tân trưởng lão.

Chàng gật gù bảo:

- Ta sẽ cố giải oán này để võ lâm không mất đi hai cao thủ lỗi lạc.

Thấy Sáu Diêm La đứng lên, thầy trò Kiếm Vân cũng trả tiền rồi theo hần.

Nguyên tác của Đồ Hạc là chẳng thèm để ý đến những người không đụng chạm đến mình. Vì vậy, dù biết rõ hai người lạ mặt kia đi theo đến Thường gia trang, hần vẫn thản nhiên.

Ba con ngựa phi nhanh nên chỉ nửa canh giờ đã đến Động Đình Hồ. Gia trang của Thiết Quyền nằm cạnh bờ Tây, không to lớn nhưng rất xinh đẹp.

Thiết Quyền đã chờ sẵn nơi cổng trang, thầy họ Đồ đã nói liền:

- Gia mẫu vừa mới ngủ xong, Đồ huynh đừng lớn tiếng. Chúng ta ra chỗ cũ làm một trận.

Sáu Diêm La làm lì quay ngựa phóng đến một đoạn bờ hồ vắng vẻ, cách đây chừng năm chục trượng. Thiết Quyền cũng chạy theo.

Họ Thường tuổi độ tam tuần, thân hình to béo, mặt mũi hiền lành, phúc hậu. Dù mập mạp nhưng bộ pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Đến đầu trường, gã nhăn nhó bảo:

- Tiểu đệ đã cạm lời mà Đồ huynh chẳng chịu tim giùm. Hôm ấy, tiểu đệ đến Lan Châu thăm biểu thúc, vì mới lần đầu lạ lẫm, lại hơi quá chén nên từ quán rượu không nhớ đường về trang. Lạc lõng đến hơn canh giờ mới tìm ra nhà. Vì vậy, chẳng ai có thể làm chứng cho.

Sáu Diêm La gầm lên:

- Đừng nhiều lời biện bạch vô ích, công phu Tội Tâm Thiết Quyền chỉ có người luyện được. Bốn trái tim của thủ hạ ta vỡ nát, chẳng phải người thì ai đây?

Dứt lời, hần vung thanh kiếm to bản tấn công quyết liệt. Thường Luyện vội vung quyền chống đỡ. Song quyền cực kỳ biến hóa và uy mãnh, quyền phong vu vu như sấm động. Bộ pháp của hần lại rất ảo diệu nên Sáu Diêm La dù có bảo kiếm trong tay cũng chẳng làm gì được.

Kiếm Vân say mê theo dõi. Chàng là người có thiên bẩm võ học thật cao, tâm trí lại thông minh, đỉnh ngộ. Nhờ vậy đến chiêu thứ năm trăm, chàng đã nắm được tinh túy của hai pho quyền kiếm.

Chàng cố tình bật cười vang dội, Thiết Quyền vội vã nhảy lui, mắng rằng:

- Lão mẫu ta gần đây khó ngủ, người vừa mới chợ mắt thiếp đi. Sao

người lớn hòng phá giấc ngủ của mẹ ta?

Chàng mỉm cười đáp:

- Tại hạ vô ý, xin tạ lỗi cùng các hạ. Nhưng thú thực, thấy hai vị tử đấu vì một chuyện mù mờ, lòng không khỏi nực cười.

Sấu Diêm La lạnh lùng bảo:

- Chuyện riêng của Đồ mỗ, người biết quái gì mà xía miệng vào. Cút ngay đi nếu muốn sống.

Kiểm Vân ngạo nghễ nói:

- Sấu Diêm La lừng danh Tây Hạ, té ra chỉ là một gã hồ đồ, để cho vong thê phải ngậm hơn vì trượng phu u mê không giải được oan án.

Đồ Hạc tối kỵ người ngoài xen vào việc của mình, gã gằn giọng:

- Để ta xem bản lĩnh người được bao nhiêu mà lên mặt giáo huấn Sấu Diêm La?

Chàng cười nhạt:

- Ta chấp hai người liên thủ, nếu thua phải bái ta làm đại ca và để ta điều tra vụ án, tìm ra hung thủ đích thực đã giết người. Hai người có dám không?

Hai gã giật mình vì khẩu khí của người lạ, họ nhìn nhau, gật đầu. Đồ Hạc nghiêng răng đáp:

- Được! Nếu quả thật người có tài năng quán thế như vậy, chúng ta có bái làm anh cũng chẳng thiệt thời gì. Xin mời!

Hắn vung kiếm bủa lưới thép bao lấy địch nhân. Thanh kiếm xé không gian vun vút. Thường Luyện cũng giống Thiết Quyền vào lưng Kiếm Vân. Chàng không dùng Ngự Trường Kiếm mà đỡ pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm ra đương cự. Đây là pho khoái chưởng lợi hại nhất võ lâm. Từng đợt tám chiêu bay ra như thiểm điện, phá tan màn kiếm quang và quyền ảnh của hai đối thủ. Chúng vận toàn lực giáp công, lòng thẳm kinh hãi trước bản lĩnh siêu phàm của người lạ mặt.

Kiểm Vân phỏ chân khí vào song thủ, ngang nhiên chạm vào quyền và lưới kiếm. Thường Luyện sau vài lần đổi chiêu, nghe khí huyết nhộn nhạo, sinh lòng e sợ công lực đối phương. Sấu Diêm La càng ngán ngẩm hơn khi thấy bảo kiếm chẳng thể làm trầy da địch thủ.

Đến chiêu thứ hai trăm, Kiếm Vân thay đổi đấu pháp, đỡ pho tuyệt học Càn Khôn Phát Huyết Thủ của Nan Đề lão nhân. Hai bàn tay chàng ve vẩy, bám vào những đại huyết của hai gã. Đồ Hạc quát vang, múa tít bảo kiếm, cố chặt đứt những ngón tay ma quái.

Thường Luyện cũng vận toàn lực xuất chiêu Quyền Hạ Tâm Tiên bổ vào mặt sau.

Kiểm Vân bật cười ha hả áp sát Sấu Diêm La, tả thủ trong chớp mắt đã khóa cứng lưới kiếm, còn tay hữu búng đạo chỉ kinh vào huyết Bộ

Lang, nơi sườn trái họ Đồ. Hữu quyền của Thường Luyện bay đến giáng thẳng vào lưng chàng. Một tiếng bùng vang lên, họ Thường bị luồng cương khí hộ thân đẩy lùi, đứng ôm tay suýt xoa, mắt tròn tròn kinh ngạc khi thấy đối thủ chẳng coi nắm đấm kinh hồn của mình ra gì.

Chàng quay lại mỉm cười hỏi gã:

- Sao, còn muốn đấu nữa không?

Thiết Quyền ngưng ngừng gã tai:

- Thân thể các hạ rắn như thép, còn đánh đấm làm gì nữa cho mất công. Bọn tại hạ nhận bại.

Kiểm Vân quay lại giải huyết cho Sáu Diêm La. Họ Đồ từ ngày xuất đạo, chưa hề gặp ai có bản lĩnh cao cường đến thế, gã sụp xuống nói:

- Đồ mỗ y ước bái các hạ làm huynh trưởng.

Thiết Quyền cũng quỳ theo, áp ứng gọi:

- Đại... ca! Xin cho biết đại danh, quý tính?

- Hai vị phải thiệt thòi đôi chút, tại hạ là Liễu Kiếm Vân, mới hơn hai mươi tuổi.

Thường Luyện mừng rỡ:

- Té ra là Liễu bang chủ, mặt trời của võ lâm?

Đồ Hạc hân hoan nói:

- Đồ mỗ dù ở tận Tây Hạ nhưng từ lâu vẫn ngưỡng mộ hiệp danh của bang chủ.

Họ nhất tề lạy chàng tám lạy, Kiếm Vân cũng lạy trả. Ba người nắm tay nhau cười ha hả, Kiếm Vân dắt họ ngồi xuống bờ hồ rồi bảo:

- Trong hai người, ai lớn tuổi hơn?

Thiết Quyền nhanh miệng:

- Đồ huynh ba mươi mốt, lớn hơn tiểu đệ một tuổi.

Chàng an ủi Đồ Hạc:

- Người chớ lo, ta đoan chắc họ Thường bị oan và sẽ cố tìm ra hung thủ.

Kiểm Vân quay sang hỏi Thiết Quyền:

- Hôm ấy, người đến Lan Châu với mục đích gì?

Gã ngưng ngừng đáp:

- Biểu thúc Thường Khang có một ái nữ tên gọi Thường Kim Yến, năm ấy vừa tròn đôi chín. Gia mẫu định chọn nàng làm vợ tiểu đệ nên mới viết thư, bảo tiểu đệ mang đến hỏi ý biểu thúc. Người có vẻ tán thành, nhưng việc chưa đi đến đâu thì tiểu đệ đã dính vào mối oan này.

Chàng gật gù hỏi tiếp:

- Pho Tồi Tâm Thiết Quyền là tuyệt học của họ Thường, vậy chắc lệnh biểu thúc cũng luyện được chứ?

- Dạ phải.

- Lệnh biểu thúc có đệ tử hay không?

- Thừa có! Người thu nhận một đồ đệ tên gọi Bao Chiêu.

- Hình dáng gã thế nào?

- Họ Bao cũng cao lớn như tiểu đệ nhưng không mập bằng. Chẳng lẽ đại ca nghi ngờ hân?

Chàng mỉm cười bí ẩn nói:

- Họ Bao đã là rể của lệnh biểu thúc rồi không?

Thường Luyện ngơ ngác gật đầu:

- Đúng vậy! Nhưng sao đại ca lại biết? Họ mới đính hôn đầu năm ngoái, nhưng vì biểu thẩm qua đời nên chưa cưới được.

Sấu Diêm La là người cơ trí hơn Thiết Quyền. Gã bật cười bi thiết:

- Có gì khó hiểu đâu? Họ Bao cũng học được pho Thiết Quyền, chỉ cần mặc thêm nhiều áo vào sẽ mập như người. Gã sợ người cướp mất Thường tiểu tử nên giết người giá họa. Ngày mai ta sẽ đi Lan Châu lấy đầu Bao Chiêu để tế mộ hiền thê.

Kiểm Vân dặn dò:

- Thuộc hạ của ta là Truy Phong Cái Viên Long có tài điều tra. Gã sẽ theo hai người đi Lan Châu, phối hợp với đệ tử Cái Bang trong thành, tìm bằng chứng kết tội họ Bao. Nếu không họ sẽ chối biến tội tình.

Sấu Diêm La vội hỏi:

- Đại ca không đi với bọn tiểu đệ sao?

- Không! Ta còn phải xuống Vân Nam tìm thuốc. Nếu bọn người đắc thủ sớm, Viên Long sẽ nhờ chim câu báo về phân đàn Quý Châu cho ta biết, rồi trở lại Động Đình Hồ chờ đợi. Bằng chưa xong, ta sẽ đến thẳng Lan Châu hỗ trợ.

Thường Luyện trút bỏ được nỗi oan khiên, hân hoan mời mọi người vào trong. Thường mẫu nghe xong câu chuyện, nghiêm mặt bảo con trai:

- Nam nhân tam thập nhị lập, nay người vì ta mà suốt ngày ru rú ở nhà, chẳng đáng bậc trượng phu. Phụ thân người ở dưới suối vàng chắc cũng buồn lòng. Nay may mắn gặp được bậc anh hùng cái thế như Liễu bang chủ, hãy theo phò tá người giáng ma vệ đạo, làm rạng rỡ tông môn họ Thường.

Sấu Diêm La cười bảo:

- Bá mẫu yên tâm, lần này đến Lan Châu vạch mặt Bao Chiêu, đương nhiên Thường Kim Yến sẽ trở về làm dâu, phụng dưỡng bá

mẫu để tam đệ xuất đạo, dương danh với đời.
Thường Luyện đổ mặt ngượng ngùng.

* * *

Sáng hôm sau, Kiếm Vân cải trang như cũ đi về hướng Quý Châu.
Viên Long ở lại để đi với bọn Sáu Diêm La.

Tám ngày trôi qua, chàng sang đến bờ Tây sông Nam Ninh, thúc ngựa phi nhanh. Nhưng lúc hoàng hôn buông xuống, chàng còn cách thành Tuân Nghĩa bốn chục dặm, thì nghe trong cánh rừng bên phải đường quan đạo có tiếng kêu thất thanh của nữ nhân. Kiếm Vân quay ngựa rẽ vào, chỉ hơn ba trượng đã thấy bốn gã bịt mặt đang bao quanh một thiếu nữ bị trói vào thân cây. Hai gã đang vung roi quất vào thân thể nàng.

Kiếm Vân phẫn nộ quát vang:

- Cầu tặc dừng tay!

Bốn gã giật mình tung người đào tẩu, khinh công cực kỳ nhanh nhẹn. Khi chàng đến nơi thì chúng đã mất tăm. Thiếu nữ đau đớn bật tiếng rên rỉ. Kiếm Vân thấy y phục nàng rách nát, thân thể ngang dọc những lằn roi rướm máu, vội cởi trói, đỡ nàng lên lưng ngựa ra khỏi rừng.

Chạy được vài dặm, chàng dừng cương trước một khách điểm nhỏ ven đường. Sanh ý ế ẩm nên lão chủ quán quầy chẳng thêm hỏi han, mau mắn mở cửa một phòng hạng nhất mời khách vào. Kiếm Vân bảo lão đem nước nóng và vải sạch. Chàng đặt nữ lang lên, giường, nàng vẫn mê man bất tỉnh.

Chưa đầy nửa khắc, lão chủ quán đã đem thau nước nóng lên. Nghe lão nói trong điểm chẳng hề có nữ nhân nào, chàng cho lão lui ra.

Kiếm Vân cởi y phục nữ lang. Chàng nhìn mặt khi thấy có mấy vết roi vết ngang qua chỗ kín đáo của nàng.

Lau sạch vết thương xong, chàng dùng loại cao Kim Sang thần diệu của Võ Lâm Chí Tôn bôi lên. Xiêm áo nàng đã rách tung nên chàng đành cho nàng mặc y phục của mình.

Nửa canh giờ sau, nữ lang hồi tỉnh, nàng nheo mắt nhìn chàng trách móc:

- Tướng công đi đâu mà để tiện thiếp phải chịu bao đau đớn?

Nàng ngồi lên, nhận ra mình đang mặc bộ y phục to lớn của chàng, cười khúch khích bảo:

- Lúc chúng rượt đuổi, thiếp kinh hãi nên chẳng nhớ đã quăng bọc hành lý chỗ nào rồi. Tướng công phải mua lại cho thiếp thôi. Chẳng lẽ nàng dẫu lại ra mắt mẹ chồng trong bộ áo nam nhân?

Kiếm Vân lặng lẽ quan sát, nhận ra nàng bị bệnh si ngốc và làm mình

là phu tướng.

Chàng mỉm cười bảo:

- Đại tẩu làm rồi, tại hạ chỉ tình cờ đi ngang và cứu được đại tẩu. Nói xong, chàng gỡ râu, xóa lớp hóa trang, để lộ chân diện mục. Ngờ đâu, nàng nũng nịu nói:

- Tướng công đừng đùa giỡn nữa, ai chả biết tướng công có tài biến đổi dung mạo. Thiếp chỉ nhận ra chàng nhờ vóc dáng và linh tính.

Chàng bảo vì có nhiều kẻ thù nên không thể để lộ mặt thật.

Kiểm Vân thấy nàng rất thành thật nên đỡ khóc đỡ cười hỏi:

- Tại hạ là Liễu Kiếm Vân, còn lệnh phu danh tính là gì?

Nàng tỏ vẻ giận hờn:

- Thiếp dù bị phụ mẫu chê là si ngốc nhưng sao có thể quên được tên của trượng phu. Chàng là Hà Thu Phổ còn thiếp là Bạch Từ Linh, quê ở Phúc Châu. Chúng ta đã quen nhau chín tháng, chàng đã rủ thiếp đem ngàn lượng vàng về Thanh Hải ra mắt bá phụ, bá mẫu. Chiều nay, chàng bảo thiếp đứng chờ bên đường quan đạo để chàng vào rừng đại tiện. Nào ngờ chàng đi quá lâu nên thiếp mới bị cường đạo hành hung. Nhưng ngàn vàng chàng đã mang theo, có mất mát gì đâu? Chỉ có thiếp phải chịu đòn roi, chàng không thương còn có thái độ kỳ quái, hỏi han đủ điều.

Nói xong, nàng lăn ra giường khóc nức nở. Kiếm Vân chết điếng trong lòng, không biết phải giải thích thế nào. Chàng vô tình vướng phải một vụ oan uổng. Tên dân tộc nào đó đã dụ dỗ Bạch Từ Linh, đưa nàng đến đây bỏ mặc giữa đường rồi mang vàng đào tẩu. Cái tên Hà Thu Phổ gợi nhớ đến một gã có danh hiệu là Bách Diện công tử mà triều đình đang có lệnh truy nã vì đã có mấy chục đơn kiện cáo của các nạn nhân.

Bạch Từ Linh không thấy chàng dỗ dành, quay lại ghen ngào nói:

- Nếu chàng đã thay lòng đổi dạ, không còn yêu thương thiếp nữa thì kẻ bạc hạnh này chẳng sống làm gì nữa, thà cắn lưỡi tự sát cho xong.

Dứt lời, nàng thè lưỡi ra nghiền mạnh hai hàm răng ngọc.

Kiểm Vân kinh hãi, búng một đạo chỉ phong, khổng chế xương quai hàm của nàng rồi ngồi xuống vỗ về:

- Bạch nương đừng nghĩ vậy, ta biết mình có lỗi.

Nàng sa lệ gật đầu tỏ vẻ tha thứ, ú ớ chỉ vào miệng bảo chàng giải huyết. Kiếm Vân mở huyết đạo, Từ Linh sa vào lòng chàng, nằm gọn lỏn cười bảo:

- Thiếp tưởng chàng nhẫn tâm để thiếp chết đi. Ngờ đâu gã bạc tình cũng còn có lương tâm.

Nụ cười tươi như hoa nở khiến chàng xao xuyến. Thực ra Bạch Từ Linh cực kỳ kiều diễm, đôi mày liễu không vẽ mà vẫn xanh đen, da trắng mịn màng, môi đỏ như son. Đôi mắt bồ câu đen láy nồng nàn tình tứ. Lúc chữa thương cho nàng, chàng đã được chiêm ngưỡng trọn vẹn thân hình tuyệt mỹ, ngọc ngà. Nói chung, nếu Bạch Từ Linh không có tật si ngốc, Bạch Từ Linh đáng gọi là tuyệt thế giai nhân. Chàng chỉ quen đối phó với thủ đoạn của bọn tà ma, còn đối với nữ nhân thì hoàn toàn không chút kinh nghiệm. Kiếm Vân tự nhủ thầm sẽ đưa nàng trở lại Phúc Châu đoàn tụ với gia đình. Hiện tại đành chiều theo ý nữ lang ngốc nghếch này để khỏi gây tai họa.

Chủ quán cho mượn một bộ y phục của đứa con gái lão đã để lại khi xuất giá. Bạch Từ Linh mặc vào rồi theo chàng vào thành mua sắm. Có lẽ gia đình nàng rất giàu có nên Bạch Từ Linh phóng tay mua sắm. Hiệu buôn trong thành Thân Nghĩa được dịp phát tài vì bán được đến mười mấy bộ xiêm y và đồ lót. Nàng hân hoan bảo:

- Tướng công, thiếp phải mặc áo thật đẹp để nhị vị nhân gia không chê nàng dâu xấu xí.

Chàng đã lỡ đóng vai kẻ đang giữ của nàng ngàn lượng vàng, sao có thể hẹp hòi được, đành bấm bụng để nàng muốn mua gì thì mua. Về đến phòng, nàng thản nhiên lột thể thử áo mới, bắt chàng phải bình phẩm. Dưới ánh nến chập chờn, dù những vết roi vẫn còn thâm tím, thân hình nàng vẫn xinh đẹp và gợi cảm. Kiếm Vân đã kinh qua ân ái nên không khỏi động lòng. Chàng nhăn mặt bảo:

- Bộ xiêm y nào nàng mặc cũng đều đẹp cả, bắt tất phải thử nữa.

Đêm đến, nàng ôm lấy chàng ngủ rất ngon lành. Bộ áo ngủ mong manh, ngắn ngủi càng khiến nàng thêm khêu gợi. Kiếm Vân chập chờn đến gần sáng mới thiếp đi.

Sáng ra, chàng tỉnh giấc thì đã thấy Bạch Từ Linh y phục chỉnh tề, bưng mâm điểm tâm vào tận phòng, âu yếm nói:

- Tướng công chắc nhớ nhà nên đêm qua khó ngủ? Tiện thiếp đã xuống bếp làm mấy món chàng ưa thích.

Nàng đặt mâm lên bàn, lấy khăn nhúng nước nóng dịu dàng lau mặt cho chàng. Súc miệng, thay áo xong, Kiếm Vân cùng nàng ăn sáng và cảm thấy rất ngon miệng.

Chàng nghiêm giọng bảo Từ Linh:

- Bạch nương! Thực ra ta đã lừa dối nàng, song thân ta đã qua đời từ lâu rồi. Lần này ta đến Quý Châu để và Vân Nam tìm thuốc chứ không phải đi Thanh Hải. Nàng sẽ chờ đợi ở đây, xong việc ta sẽ đưa nàng về Phúc Châu.

Bạch Từ Linh giật mình ngơ ngác, nhưng chỉ lát sau đã mỉm cười:

- Tướng công không còn song thân, thiếp đỡ phải làm dâu. Chàng cứ về Bạch gia trang chung sống với thiếp. Nhưng chàng phải cho thiếp theo đến Vân Nam vì thân gái yếu đuối làm sao có thể ở một mình nơi đất lạ? Sau trận kinh hãi vừa rồi, thiếp quyết không xa chàng nửa bước.

Kiểm Vân ngao ngán thở dài, bảo nàng thu xếp hành lý rồi lên đường. Chàng mua thêm một con ngựa nữa, cũng may Từ Linh biết cưỡi ngựa. Trong bộ cung trang khuê nữ màu xanh nhạt, trông nàng thật diễm lệ trên lưng bạch mã.

Bảy ngày sau họ đến huyện thành Đô Quân, gần ranh giới Vân Nam. Cuối tháng sáu, vùng miền Nam Trung Hoa đã đổ mưa như trút.

Thấy Từ Linh ướt như chuột lột, đang run lên cầm cập, nên dù mới giữa trưa chàng cũng ghé vào khách điểm nghỉ ngơi.

Từ Linh vào phòng, trút bỏ bộ áo ướt, xoa tóc, dùng khăn lau khô thân thể. Tay nàng lạnh cóng nên rất vụng về, liền nũng nịu gọi:

- Tướng công, chàng lau giùm thiếp mau lên, lỡ cảm lạnh sao có thể đi tiếp được?

Kiểm Vân vừa mới cởi xong áo, vội đến bên nhận lấy khăn. Những vết roi trên da nàng đã biến mất, trở lại vẻ mịn màng của thân hình vệ nữ.

Chàng cố trấn tĩnh trái tim rộn rã của mình, lau sạch nước mưa trên người và tóc nữ nhân.

Xong xuôi, nàng không mặc y phục mà chạy ngay lên giường, chui vào chăn trùm kín.

Chàng vào trong tắm gội xong trở ra đã nghe tiếng rên rỉ của Từ Linh. Nàng run rẩy nói:

- Tướng công! Thiếp lạnh quá, chàng không sưởi ấm cho thiếp sao? Hai người đã ngủ chung nhiều đêm nên chàng không có cơ chối từ, lên giường nằm cạnh bên. Từ Linh tức mền trùm cả chàng vào trong rồi xiết chặt tấm thân cường tráng, ấm nóng của chàng để sưởi ấm cho làn da lạnh giá của nàng.

Bàn tay tả của nàng luồn vào áo chàng, vuốt ve lồng ngực rắn chắc. Kiểm Vân trên mình chịu đựng, cổ đờ ngọn lửa dục tình đang bốc lên cao.

Từ Linh lần cởi áo chàng, trườn lên nằm lên người chàng, say đắm hôn vào môi. Kiểm Vân thoáng thấy mắt nàng nhắm lệ, chàng vòng tay vuốt ve lưng nàng, đón lấy nụ hôn.

Dù là Hạ Huệ tái sinh cũng không khỏi động tình khi giai nhân lửa thể nằm trên bụng. Mùi u hương ngào ngạt tỏa vào mũi và đôi ngọc nhũ ép sát làm da ngực.

Trong mấy ngày qua, lòng Kiếm Vân đã nảy sinh tình cảm với nữ lang tuyệt sắc nhưng ngây thơ, yếu đuối như trẻ con này, cảm giác của một người vững mạnh, muốn bảo bọc cho một thiếu nữ khờ dại, đáng thương đã làm mềm lòng tráng sĩ.

Từ Linh ngoài việc ngây dại trong sự đời, còn thì rất đáng yêu. Nàng chăm sóc, hầu hạ chàng như một đấng lang quân tối thượng. Từng miếng ăn, giấc ngủ đều chu đáo. Đôi mắt mê hồn luôn chan chứa yêu thương ngườing mộ.

Kiếm Vân là người sơn dã thuần phác, đơn giản nên lại yêu thích tính chân thật, ngây ngô của Từ Linh. Từ ngày xuất đạo đến giờ, phải luôn động não đối phó với những âm mưu gian hiểm, chàng rất mệt mỏi.

Do đó, thời gian sống với Từ Linh đã trả lại cho chàng cảm giác an nhiên thư thái như những ngày còn ở Nam Lĩnh.

Nhưng chàng không thể mạo danh người khác mà chiếm đoạt Từ Linh. Sau nự hôn, chàng nhìn thẳng vào mắt nàng khẽ nói:

- Bạch nương! Ta rất thương mến nàng nên không thể lừa dối nàng được. Ta không phải là Hà Thu Phổ đâu, nàng hãy tỉnh lại đi, ta sẽ có trời cao chứng giám cho lời mình.

Từ Linh mỉm cười:

- Cho đến giờ thì thiếp đã biết chàng không phải là tên sở khanh ấy. Hắn không có bột son trên ngực như chàngười. Hơn nữa, phong thái của chàng cao quý, khác hẳn họ Hà. Nếu chàng không chê thiếp thân liễu rũ hoa tàn, thiếp xin được hầu hạ chàng suốt đời. Lòng thiếp giờ đây chỉ có hình bóng của chàng mà thôi. Nhưng thiếp tự biết thân mình ô uế nên chỉ dám van xin. Nếu chàng không chấp thuận, thiếp sẽ trở lại Bạch gia trang, không theo làm khổ chàng nữa.

Kiếm Vân nghiêm nghị nói:

- Ta không dám cho mình là người đại lượng, nhưng nàng vì bản tính chất phác, khờ dại mà bị Bách Diện công tử lừa gạt, lẽ nào ta lại không chấp nhận được? Có điều, ta đã có phu nhân ở nhà. Phụng Hương đối với ta tình thâm như biển, chẳng thể phụ lòng.

Từ Linh kiên quyết ngắt lời:

- Tướng công yên tâm, nếu Hương đại thư không chấp thuận, thiếp sẽ trở lại Phúc Châu, không làm tổn thương đến tình khang lệ của chàng. Còn như được Hương đại thư thương tình, thiếp chỉ xin được làm tỳ thiếp hầu hạ hai người.

Kiếm Vân biết Phụng Hương là người khí độ rộng rãi, nhân từ, tất sẽ thương tưởng đến số phận bạc bẽo của Từ Linh.

Bạch nương biết chàng đã chấp thuận, cúi xuống tìm lấy đôi môi. Hai

thân xác nòng nàng hòa làm một. Kiếm Vân trong cơn mê đắm, úp mặt vào ngực Từ Linh nên không thấy nàng sa lệ vì đau đớn. Trời đổ mưa như thác, không gian tối sầm, khăn trải giường lại có màu xanh đậm. Nên chàng chẳng nhận ra dấu vết tiết trinh. Hơn nữa, Kiếm Vân có rất ít kinh nghiệm phấn son và do tự nhủ Từ Linh đã là đàn bà nên đâu để ý làm gì.

Sau cơn ân ái, hai người nghe đói bụng, gọi tiểu nhị bưng cơm rượu. Ăn uống chuyện trò đến yận nửa đêm mới nghỉ ngơi. Chàng đã kể hết cho nàng nghe cuộc đời sóng gió của mình và mối thù khó trả với Liêu Đông Tôn Giả.

Phần nàng nói rất ít, chỉ thổ lộ rằng mình là con của một nhà đại phú ở Phúc Châu. Nàng giương đôi mắt to tròn, lắng nghe chuyện của chàng, thỉnh thoảng hỏi lại rất ngây thơ:

- Tướng công! Nàng Thanh Hoa gì đó chắc đã yêu chàng nên mới gửi tặng Kim Ưng. Nếu sau này nàng hồi tâm, đến xin thu nạp thì chàng tính sao?

Kiếm Vân nghiêm nghị đáp;

- Tay nàng đã nhúng máu nhiều đồng đạo võ lâm, ta khó mà tha thứ được.

Chàng vừa nói vừa nhìn ánh chớp trên bầu trời ngoài song cửa nên không nhận ra Từ Linh thoáng biến sắc mặt.

Đêm đến, hai người lại tìm đến nhau, nữ nhân có vẻ nồng nhiệt hơn, nàng liên tiếp rung mình rơi vào bể khoái lạc.

Kiếm Vân thầm nghĩ: "Từ Linh ngây thơ đến nỗi dù đã qua tay Hà Thu Phổ mà vẫn ngượng ngùng trong chuyện gối chăn. Thật là đáng thương!"

Càng về khuya, Từ Linh càng hưng phấn, nàng hết lòng chiều chuộng phu tướng, đem lại những cảm giác hoan lạc cực kỳ.

Giữa canh tư, nàng mẫn nguyện thỏ thẻ:

- Nếu phải xa chàng, chắc thiếp không sống nổi.

* * *

Cuộc hành trình xuống Vân Nam trở thành chuyến viễn du hưởng tuần trăng mật. Kiếm Vân đã mua áo tơ, lều vải và lương thực vì đất Miêu Cương rừng rậm bạt ngàn. Đường quan đạo ít người qua lại, hàng trăm dặm không thấy bóng quán xá.

Nhiều đêm, hai người phải dựng lều ở bìa rừng, ân ái giữa tiếng côn trùng rì rả. Kiếm Vân đã quá quen với cảnh núi rừng, chàng chỉ lo cho Từ Linh, bắt nàng phải uống thuốc để phòng lam sơn, chướng khí.

Chàng hài lòng nhận ra nàng càng ngày càng bớt si ngốc và rất thùy

mị, đoan trang. Tình yêu của họ càng ngày càng sâu đậm.

Chiều ngày sau rằm tháng bảy, Kiếm Vân và Từ Linh mới đến được chân núi Hoành Đoạn Sơn. May thay, ở đây có một khách điểm sạch sẽ.

Đêm ấy, trời không mưa, trăng mười sáu tròn xoe như chiếc đĩa bạc treo trên đỉnh núi. Hai người ra vườn uống trà, thưởng trăng. Kiếm Vân bảo nàng:

- Bạch muội không biết võ công, chẳng thể trèo lên đỉnh núi cao hằng mấy trăm trượng. Vậy sáng mai nàng cứ chờ ở đây, ta lấy được vật măng xà sẽ trở xuống ngay.

Từ Linh dạ rất ngoan, sương khuya rơi lạnh vai gầy, Kiếm Vân đưa nàng vào nghỉ. Ánh trăng chênh chếch xuyên qua song cửa, rọi đúng vào giường của họ. Thân hình thon dài, kêu gọi của Từ Linh lồ lộ như pho tượng ngọc. Chàng say đắm ngắm nhìn, thầm khen nàng xinh đẹp. Từ Linh then thùng mời gọi:

- Tướng công đừng làm thiếp ngưng ngưng, ánh mắt chàng sắc bén như đao kiếm.

Nàng ngồi lên, tóc huyền buông xõa làm nổi bật làn da trắng muốt.

Từ Linh bước xuống giường, lần cởi y phục phu tướng. Nàng cười khúc khích:

- Để xem định lực của tướng công thâm hậu đến dường nào?

Bạch nương vòng tay ôm cổ chàng, kiễng chân hôn vào đôi môi.

Nàng dù là hạng nhi nữ trường túc nhưng vẫn thấp hơn Kiếm Vân cả cái đầu.

Ánh trăng chuyển đến chỗ hai người đang đứng, đổ mặt trước cảnh ái ân nồng thắm, lát sau ra khỏi phòng.

Đầu giờ Thìn, chờ ánh dương quang xua đi màn sương núi, chàng mới lên đường. Phải mất một canh giờ mới đến được nơi cần đến.

Đó là một thác nước chảy từ trên đỉnh chót vót, đổ xuống chân vách đá rồi tràn vào thành giòng suối cuộn cuộn.

Cạnh thác là một động khẩu vừa một người khom lưng đi vào.

Chàng rút Ngự Trường Kiếm khỏi vỏ, tay kia cầm Xà Nương Xuân Hoàn đi đến cửa hang. Chàng vận công dùng lửa tam muội nung nóng hoàn thuốc, mùi hăng hắc tỏa ra nồng nặc.

Lát sau, Bách Niên Kim Giáp Mãng Xà bò ra. Chàng lùi dần, dụ cho nó rời xa huyết động.

Mãng xà trông thật đáng sợ, thân nó to bằng một vòng ôm, dài đến hơn hai trượng, lớp vảy vàng óng lấp lánh trông rất đẹp mắt.

Nhưng chiếc sừng nhọn hoắc trên đầu và hai hàm răng chom chồm chẳng dễ thương chút nào.

Nó rít lên lạnh lẽo, thò thụt chiếc lưỡi dài, nhìn chàng với vẻ thèm thuồng.

Thấy mãng xà đã cách cửa hang hơn trượng. Chàng tung mình nhảy qua đầu nó, chấn đường rút lui. Nhét viên Xuân Hoàn vào thất lưng, chàng xông đến tấn công. Mãng xà dù to lớn nhưng rất linh hoạt, né được nhát chém.

Kiểm Vân không muốn kéo dài thời gian, xuất chiêu Kiếm Luân Thân Nhật, thân ảnh nương theo đạo kiếm quang chụp xuống đầu mãng xà. Chàng đã vận đủ mười hai thành công lực nên chiêu kiếm nhanh nhu thiểm điện. Thanh thần kiếm tiện đứt đầu con vật, máu phun ra như mưa. Chàng phải tung mình ra sau tránh né. Thân hình to lớn của nó lăn lộn quật nát cả một vùng cây cỏ, hơn khắc sau nó mới nằm im bất động. Chàng rạch lớp da bụng ở đoạn giữa, tìm thấy trái mật to bằng nắm tay, xông mùi tanh hôi.

Chàng đem xuống bờ thác rửa sạch rồi cắt đầu túi, cổ nuốt những giọt mật đắng kinh hồn.

Kiểm Vân nghe đan điền nóng lên vội chui vào hang mãng xà điều tức. Luồng khí nóng ngày càng dữ dội, dù chàng đã cố đưa vào kinh mạch để hòa với luồng chân khí bản thân nhưng dường như không kịp. Cơ thể căng phồng, da thịt như muốn nứt tung. Chàng kinh hoàng nhận ra mình sắp tẩu hỏa nhập ma.

Bỗng có một bàn tay áp vào huyệt Mệnh Môn, truyền nội lực hỗ trợ. Chàng mừng rỡ, hợp sức khống chế, đưa luồng chân khí cuồng loạn trở lại kinh mạch, xuyên qua bảy mươi hai đại huyệt. Lát sau, khí huyết điều hòa, chàng đi vào trạng thái vô ngã.

Lúc tỉnh lại, chàng dáo dác tìm kiếm ân nhân nhưng chẳng thấy bóng ai. Thanh Ngư Trường Kiếm vẫn còn nằm cạnh bên, chàng cầm lấy bước ra ngoài. Lớp da mãng xà đã bị lột, gần đó là một miếng vỏ cây lớn bên trong có mấy hàng chữ viết bằng máu rắn:

“Lão thân cũng cùng mục đích như ngươi, nhưng chậm hơn một bước. Kúc đến nơi thấy người gặp cảnh hiểm nghèo nên giúp một tay. Chỉ xin bộ da rắn làm áo giáp hộ thân.”

Ở dưới không tự danh nên chàng chẳng rõ bà lão này là ai. Kiểm Vân tung mình xuống núi, nghe cước bộ nhẹ nhàng, nhanh nhẹn gấp đôi, thân thể sung mãn phi thường.

Về đến khách điểm, thấy Từ Linh đang ngủ say, chàng gọi dậy rồi kể lại mọi chuyện. Nàng cười bảo:

- Tướng công là bậc cát nhân thiên tướng nên luôn được hoàng thiên bảo hộ. Còn việc báo ân, khi nào gặp người mặc mãng xà kim giáp tất sẽ biết ngay. Tướng công suốt đời vì tha nhân thì bây giờ

được tha nhân giúp lại, chàng bằng khoán làm gì?

Tắm gội xong, đã thấy Bạch Từ Linh bưng mâm rượu thịt lên ăn mừng:

- Thiếp tự tay nấu nướng, xin chàng đừng cười!

Kiểm Vân đang trong tâm trạng hoan hỉ vì đạt thành ý nguyện, nên cười khà khà đáp:

- Ta ăn uống đạm bạc đã quen, nay nàng chiêu đãi mấy món ngon lành thế này, chắc bội thực mà chết mất.

Quả nhiên chàng ăn hết, không chừa một miếng. Từ Linh cũng gấp vài đĩa cho có lệ, nàng ngồi bên âu yếm rót rượu cho chàng. Kiểm Vân mời nàng cùng uống, lát sau mặt nữ nhân đỏ hồng như hoa đào, càng bội phần kiều mị.

Chàng định ăn xong sẽ khởi hành ngay, Từ Linh giận hờn bảo:

- Tướng công võ nghệ cao cường nên không thấy mệt mỏi, còn thiếp thì sau hơn tháng bôn hành, gân cốt đã rã rời. Chàng không thể cho thiếp nghỉ ngơi vài ngày được sao?

Kiểm Vân hồi lỗi:

- Ta quên rằng nàng không biết võ công.

Từ Linh cầm lá thư bằng vỏ cây xem xét. Nàng nhú mày nói:

- Tướng công! Người này tự xưng là lão thân mà sao nét chữ có vẻ trẻ trung? Hơn nữa, người già thường dùng trâm cài tóc loại lớn, nét chữ không thể sắc được.

Kiểm Vân kinh ngạc, cầm lấy xem lại, cảm thấy nàng nói đúng và tự dạng giống lối viết của công chúa Mãn Châu.

Chàng suy nghĩ rất lâu, biết rằng mình đoán đúng liền thở dài:

- Nếu quả là chính Thanh Hoa đã cứu mạng thì ân tình này biết trả bằng cách nào đây? Nàng là cừu địch của Hán tộc, đã từng chỉ huy bọn nội gián chém giết đồng đạo võ lâm Trung Thổ.

Chàng mỉm cười bảo:

- Sao Bạch muội bữa nay lại đột nhiên tinh minh hẳn tuệ như vậy?

Từ Linh thẹn thùng đáp:

- Thiếp được gần gũi tướng công là người thông tuệ, tất nhiên phải khôn ra đôi chút, chứ lẽ đâu cứ mãi dại khờ?

Trời lại đổ mưa tầm tã, che mờ cả rặng Hoành Đoạn Sơn phía trời Tây. Một tiếng sét kinh hồn rạch nát màn mây u ám. Từ Linh giật mình nhảy đến ôm chặt Kiểm Vân, mặt mũi tái xanh, trông rất tội nghiệp.

Mấy chén rượu ngon và bữa cơm thịnh soạn đã bồi bổ khí huyết nên chàng động tình, bế sốc Bạch nương đặt lên giường. Trận mây mưa trong phòng cũng mãnh liệt chẳng kém ngoài sân. Từ Linh đang bay

bồng lên đỉnh Vu sơn bắt chợt nàng rùng mình thốt ra tiếng rên rĩ lạ tai. Nhưng nàng cũng kèm lại được.

Mưa tạnh gió hòa, chàng cười hỏi:

- Lúc nãy Bạch muội nói bằng thứ tiếng gì vậy?

Nàng đỏ mặt nhéo chàng thật đau:

- Tướng công hỏi kỳ quá! Đó là câu than trời của một dân tộc vùng Nam Phúc Kiến. Nhũ mẫu của thiếp đã dạy từ lúc nhỏ.

* * *

Hơn tháng sau họ mới về đến Động Đình Hồ. Sáu Diêm La và Thiết Quyền hoan hỉ ra mắt đại tẩu và kể lại sự việc ở Lan Châu.

Viên Long đã liên hệ với phân đàn Cùng Gia Bang trong thành, tìm ra những tay chứng quan trọng, xác thực. Bao Chiêu hết đường chối cãi định đào tẩu, bị Đồ Hạc đuổi theo chém chết. Biểu thúc Thường Luyện đã cho Thường Kim Yến về ngay Hồ Nam làm dâu để tránh tiếng.

Kim Yến không xinh đẹp bằng Từ Linh nhưng cũng rất đáng yêu.

Ngày hôm ấy, Thường mẫu cho bày tiểu yến, cúng tế tổ tiên rồi cho hai trẻ kết đôi. Vì vậy, bọn Kiếm Vân phải ở lại mấy ngày.

Sáng ngày thứ ba, Viên Long xuống thành Trường Sa liên hệ với phân đàn. Gã quay về với bộ mặt hốt hoảng lo lắng:

- Cung bầm trang chủ, gần ba tháng qua, hai phe giao tranh dữ dội ở vùng ranh giới Hà Nam, Hồ Bắc, Huy Châu. Đã ba lần nhờ diệu kế của Phiêu Phong thư sinh mà quân hùng đã vây được Liêu Đông Tôn Giả. Nhưng lão công lực thâm hậu, toàn thân không sợ đao kiếm, đã thương người rồi rút lui an toàn. Nghe nói Hàn tiền bối và Vô Trần đạo trưởng đã thọ thương. Không thể xuất trận. Thiên Nhất Thần Tăng cùng các cao thủ Thiếu Lâm đang liều mạng cầm chân họ Quan để giữ thế quân bình.

Kiếm Vân giật mình lo lắng:

- Nếu vậy ta phải lên đường ngay, Từ Linh ở lại Thường gia trang, còn ba người lập tức theo sau.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 10

**Ưng sơn xuất kiếm Liêu Đông tẩu
Bắc địa thần oai ngọc thiếu niên**

Bạch Từ Linh gạt nước mắt vào thu xếp hành lý cho chàng. Kiếm Vân không đi ngựa mà dùng thân pháp Vạn Lý Phần Hương phi nhanh như gió. Công lực chàng giờ đây thâm hậu gấp đôi, liên miên bất tuyệt nên chỉ sáng hôm sau đã vượt quãng đường bốn trăm dặm đến chân ngọn Ưng Sơn.

Từ xa chàng đã thấy mặt Đông dày đặc hàng ngàn tên áo vàng đang cổ tiến lên núi. Nhưng chung quanh sườn núi đầy dãy hổ chông, bầy rập nên chúng tiến rất chậm. Liều Đông Tôn Giả mặc hồng bào đánh thẳng vào đường sơn đạo, nhưng La Hán tiểu trận do mười tám sư đệ của Thiên Nhất Thần Tăng trấn giữ, đã cầm chân được lão ma. Thấy tình thế chưa có gì hung hiểm, chàng ngồi xuống sau một bụi cây vận công điều tức. Hơn khắc sau, dù chỉ mới hồi phục được tám phần, chàng vẫn phải xả công vì Tôn Giả đã đẩy lùi được trận thế. Huyền Băng Chưởng lực đã phát huy tác dụng, khiến cơ thể các tăng nhân lạnh cóng, mất cả uy lực.

Chàng dùng thân pháp Kim Ưng Phiêu Phong, điểm chân vào đầu hoặc khí giới bọn môn đồ Kim Long Bang, lướt nhanh đến sau lưng Quan Nghiêm Thần. Nghe tiếng thuộc hạ la hét, lão nhảy lùi quay lại, thấy Kiếm Vân, lão bật cười ghê rợn:

- Lão phu tưởng người sợ chết trốn biệt luôn rồi chứ?

Kiếm Vân lạnh lùng bảo:

- Đừng hống hách khó coi. Cái mạng chó già của người nếu không có ta cầu xin thánh thượng tha cho thì cũng đã tiêu từ lâu rồi.

Lão giận tím mặt quát lớn:

- Lão phu sợ gì lũ quan quân triều đình? Cùng lắm thì mộ quân tạo phản, như Tống Giang thuở trước. Với bản lĩnh của ta, muốn lấy đầu hôn quân lúc nào chẳng được.

Kiếm Vân nghiêm nghị nói:

- Té ra người nuôi cả dã tâm phản nghịch nên mới cấu kết với Mãn Châu. Hôm nay ta vì bách tính Trung Hoa mà diệt mầm đại họa.

Thanh Ngự Trường Kiếm hóa thành ánh hào quang bay đến. Họ Quan cười nhạt, vỗ liền bốn đạo chưởng phong lạnh lẽo, không cho chàng đến gần. Nhưng giờ đây, Kim Quang Thần Công của chàng đã đến mức đại thành. Khí hàn băng đầu thể xâm nhập.

Quan Nghiêm Thần xuất liền mấy chục chưởng cách không, hao tổn chân nguyên mà đối phương chẳng hề suy suyển, dội ra rồi lại xông vào. Biết lão đã mệt mỏi, Kiếm Vân rung kiếm xuất chiêu Kiếm Luân Tinh Đẩu, kiếm quang tỏa ra vạn đốm sao phủ kín địch thủ. Lão biết Ngự Trường Kiếm là khắc tinh của Huyền Băng Chân Khí nên không

dám lơ là, ra chiêu Tuyết Mãn Hải Thiên. Chưởng kinh lạnh như băng giá làm đông hơi nước trong không khí thành những bông tuyết nhỏ.

Trong lúc đầu trường mờ mịt vì hàn tinh và mưa tuyết, Kiếm Vân biến thế đánh chiêu Kiếm Chuyển Càn Khôn. Kiếm kinh như sóng nổi đuôi vồ vào màn chưởng phong trắng đục, cuối cùng xóa tan vật cản lướt vào tâm thất đối phương. Tôn Giả kinh hoàng trước chiêu kiếm thần kỳ, đảo bộ lui mau. Nhưng đã quá muộn, Ngự Trường Kiếm xuyên qua lớp cương khí hộ thân, rạch ba đường sâu hoắm nơi vai và ngực họ Quan. Lão gào lên đau đớn, vận toàn lực bốc thẳng lên không, xoay người tẩu thoát.

Kiếm Vân định đuổi theo thì vướng phải bọn môn đồ Kim Long Bang. Chúng liều chết cản đường chàng.

Quần hùng này giờ tụ tập trên sườn núi quan chiến. Họ thấy Tôn Giả mang thương chạy trốn thì mừng rỡ reo hò vang dội, ủa xuống chém giết bọn võ sĩ áo vàng.

Chúng chẳng còn dũng khí đâu mà chiến đấu khi bang chủ đã bỏ đào, nên nhất loạt bỏ chạy.

Thiên Nhất Thần Tăng cười rạng rỡ:

- May mà Liễu thí chủ xuất hiện đúng lúc, nếu không hậu quả khó lường.

Trong bốn vị trưởng bối Kim Ưng Môn, chỉ mình Phiêu Phong thư sinh là không thương tích. Lão bước đến ôm chàng hân hoan bảo:

- Vậy là hiền đệ đã tìm được mật mãng xà, ta xin chúc mừng.

Mọi người kéo nhau lên tổ đường. Khu vực này đã xây dựng thêm rất nhiều nhà cửa bằng tre trúc để làm nơi cư trú cho hai ngàn cao thủ phe bạch đạo. Tường rào bằng thân cây rừng vững chắc, cao hơn trượng và có sán cho lực lượng phòng thủ đi lại.

Đệ tử các phái phẫn khởi hoan hô như sấm động. Chàng chào họ rồi vào xem thương thế các đại cao thủ. Sau hơn mười trận tử chiến, họ lần lượt thọ thương, quần hùng rút lên núi cố thủ.

Hôm sau, Viên Long và hai gã bá đệ của Kiếm Vân đến nơi, tiếc rẻ vì không được tham chiến.

Nửa tháng trôi qua, những người bị thương đều đã bình phục. Vạn Độc Ma Quân tỏ ra là một thần y có hạng. Trình sát Cùng Gia Bang báo về rằng Kim Long Bang đã rút cả vào sơn cốc phòng thủ nghiêm mật, không hề có động tịnh gì.

Võ Lâm Chí Tôn Hàn Thiên Đông cho triệu tập các cao thủ chủ chốt.

Lão vuốt râu nói:

- Theo dấu máu rơi lại, lão phu đoán rằng lão tặc thọ thương không

nhẹ. Nếu chúng ta nhân dịp này tấn công Vũ Sơn sẽ rất dễ thành công. Ý chư vị thế nào?

Một số tán thành nhưng Phiêu Phong thư sinh lại nghĩ khác:

- Binh pháp có câu: Giặc cùng chớ đuổi. Nay địa thế Vũ Sơn còn hiểm trở hơn cả nơi đây. Nếu chúng liều chết giữ chặt đường vào, chúng ta dẫu có thành công cũng tổn rất nhiều xương máu. Liều Đông Tôn Giả trước đây cứ ngỡ mình là vô định thiên hạ nên mới nuôi dã tâm xưng bá. Nay đã có Kiếm Vân là khắc tinh, lão sẽ chẳng dám sinh cường nữa, có lẽ đành phé bỏ mộng tranh hùng. Theo thiển ý của lão phu, chúng ta cho người giám sát Vũ Sơn. Một mặt cứ gửi thư mời lão đến dự đại hội bầu minh chủ, nếu như lão không đến thì còn mặt mũi nào mà dương oái tác quái nữa? Lúc đó, võ lâm đã có minh chủ, việc điều động quần hùng sẽ dễ dàng hơn, nhất hô bá ứng, muốn tiêu diệt Kim Long Bang lúc nào chẳng được? Hơn nữa, họ Quan đã sắp cữu tuần, sau lần thọ thương này chắc chẳng sống được bao lâu! Hơi đâu vì một lão già sắp chết mà hy sinh hàng ngàn đồng đạo?

Thiên Nhất Thần Tăng rất sợ cảnh chết chóc nên tán thành ngay:

- Hoàng thí chủ luận việc sáng suốt, lão nạp rất khâm phục!

Võ Lâm Chí Tôn cười ha hả:

- Hoàng lão đệ giỏi lắm, lão phu xin rút ý kiến của mình lại. Bây giờ, chúng ta hãy thương lượng ngày đại hội.

Vô Trần đạo trưởng bấm tay tính toán một hồi nói rằng:

- Rằm tháng mười là ngày đại cát, nếu chọn ngày này sẽ bớt đổ máu.

Bàn bạc xong, quần hùng giải tán, trở về căn cứ, việc tổ chức đại hội sẽ do hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang phụ trách. Địa điểm là Quân Sơn.

Hai ngày sau, Kiếm Vân dẫn lực lượng Cái Bang về đến Lạc Dương. Hàn Phụng Hương chạy ra đón, mừng đến rơi nước mắt. Bụng nàng đã cao hơn trước vì đã đến tháng thứ tư.

Liễu phu nhân hoan hỉ thúc giục nhà bếp bày đại yến tẩy trần.

Đêm đến, chàng vuốt ve chiếc bụng căng tròn của ái thiếp rồi kể lại mối quan hệ của mình với Bạch Từ Linh.

Thấy nàng lặng lẽ không nói một lời, Kiếm Vân thở dài bảo:

- Ta biết mình có lỗi với phu nhân, nhưng Từ Linh đã nói rõ, nếu không được phu nhân chấp thuận, nàng sẽ trở về Phúc Châu ngay. Chính vì thái độ thẳng thắn đó ta mới cùng Bạch nương ăn ở.

Phụng Hương chờ chàng nói đến khô miệng mới bật cười khúc khích:

- Chàng đừng phí lời uống công, để thiếp gặt năng rồi mới quyết định.

Kiểm Vân thở phào nhẹ nhõm, đền bù cho nàng. Chỉ mới hết hiệp đầu, nàng đã mệt mỗi ngáp dài:

- Thiếp đang mang nặng, chẳng thể bồi tiếp chàng thêm. Sáng mai, chàng cho người đón Bạch nương về thay thế thiếp.

Kiểm Vân bối rối nói:

- Chẳng ai có thể thay thế Hàn muội trong trái tim ta. Tình phu thê nào chỉ ở chuyện ái ân?

Phụng Hương hài lòng bốn cột:

- Để xem khi người ngọc về đến đây, chàng có giữ được lời hay không?

Kiểm Vân bình thường rất uy nghiêm, nhưng nay biết mình lỗi đạo nên đành để Phụng Hương lấn lướt.

* * *

Gần giữa tháng chín, Bạch Từ Linh được bọn Thiết Quyền hộ tống về đến. Nàng khép nép phục xuống bái kiến Liễu phu nhân, thái độ sợ sệt, yếu đuối khiến bà động lòng trắc ẩn, hiền hòa bảo:

- Ta rất cảm thông hoàn cảnh của con, nhưng trong chuyện này tức nữ của ta là Phụng Hương mới là người quyết định. Hãy vào trong ra mắt nàng xem sao.

Từ Linh run rẩy đi theo Kiểm Vân vào hậu sảnh. Phụng Hương đang ngồi thêu áo trên giường. Bạch nương quỳ xuống dập đầu:

- Tiểu muội thân phận bọt bèo, cúi mong đại thư nhỏ lòng thương xót.

Phụng Hương chăm chú ngắm nhìn tình địch, mặt lạnh lẽo như băng. Kiểm Vân đứng bên, trơ trơ như phỗng đá, chẳng dám hờ môi.

Phụng Hương nghiêm giọng:

- Ta không muốn để tướng công mang tiếng là kẻ bạc tình, bất nghĩa nên nhận nàng về làm tiểu thiếp cho chàng. Nếu sau này ta cảm thấy nàng xứng đáng, sẽ thừa với a nương tổ chức lễ cưới, cùng ta thờ phụng một đấng phu quân.

Từ Linh mừng rỡ rơi lệ, lết đến ôm chân Phụng Hương khóc ròn.

Kiểm Vân nhẹ nhõm cả người, bước đến hôn trên trán ái thê:

- Phu nhân độ lượng khiến lòng ta thêm hổ thẹn.

Chỉ một tháng sau, Bạch Từ Linh đã chinh phục được Liễu phu nhân và Phụng Hương bằng tính chất ngây thơ, thuần hậu và tính siêng năng cần mẫn. Nàng hết lòng hầu hạ hai người, không quản ngày đêm, Phụng Hương yêu thương nàng như em gái, bắt xưng hô như tỷ muội. Mọi người bắt đầu gọi bằng nhị phu nhân.

Còn sáu ngày nữa là đến kỳ đại hội, Võ Lâm Chí Tôn cùng các chưong môn đến Lạc Dương tụ hội.

Đang bàn bạc, bỗng Viên Long vào báo rằng: Đa Tứ, tên hàng binh Mãn Châu có việc muốn bẩm báo. Kiếm Vân cho gọi vào.

Gã cung kính chào mọi người, khấp nép ngồi xuống ghế thưa rằng:
- Đêm qua, tiểu nhân đang uống rượu ở tửu quán trong thành, phát hiện một tên gian tế. Gã tên là Đa Hồ, biểu đệ của tiểu nhân. Gã không biết tiểu nhân đã về với chư vị nên thổ lộ nhiều điều quan trọng.

* Việc thứ nhất là, người chỉ huy tối cao của đạo quân nội gián không phải là Thanh Hoa công chúa. Nàng đã bị triệu về Mãn Châu từ sau vụ Thái Úy Quan Quý Hạ bị phát hiện. Người thay nàng từ ấy đến nay là Nộ Nhĩ Tề Luân, biểu đệ của Đại Vương Tử. Các chiến dịch chém giết sau này đều do Tề Luân chủ trư. Sau đó, Thanh Hoa công chúa đã cùng bốn tỷ nữ bỏ vào Trung Nguyên và biệt tăm.

* Việc thứ hai là Trường Bạch Thần Dao đã xâm nhập Trung Nguyên, hiện đang ở tổng đàn Kim Long Bang. Võ công của lão lợi hại không kém Liêu Đông Tôn Giả, nếu hai người ấy hợp công, trong thiên hạ không ai chống nổi.

Nghe xong câu chuyện, Cầu Nhiệm Cái hỏi lại:

- Sao người không hỏi gã lực lượng nội gián ở Lạc Dương này có mấy người?

Đa Tứ lúng túng đáp:

- Tiểu nhân nghe xong mấy tin quan trọng kia, trong lòng lo lắng nên quên chẳng hỏi việc ấy. Tối nay, tiểu nhân sẽ đi tìm gã dò xét thêm. Kiếm Vân cho hắn lui ra, bảo mọi người:

- Vậy ra Thanh Hoa công chúa không phải là địch thủ của chúng ta mà lại là lão Tề Luân. Nhưng nàng trở lại Trung Nguyên làm gì nhỉ? Hoàng Đình Phổ cười xòa:

- Chắc Hàn diệt tức đoán không sai, nàng vào Trung Thổ vì đã nặng lòng với Kiếm Vân. Việc tặng Kim Ưng đã rõ ràng và có thể nàng cũng là người đã cứu mạng Vân nhi ở Vân Nam. Với ân tình này, nếu Thanh Hoa đến đây, chắc Phụng Hương lại thêm một lần nổi ghen!

Cử tọa bật cười vui vẻ.

Kiếm Vân nhíu mày bảo Viên Long:

- Người xuống hỏi Đa Tứ xem Thanh Hoa công chúa là môn đệ của bậc cao nhân nào?

Lát sau, họ Viên lên trả lời:

- Đa Tứ nói rằng nàng là truyền nhân của một lão ni cụt tay người

Hán, ở cạnh sông Tùng Hoa.

Võ Lâm Chí Tôn suy nghĩ một lát lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là Từ Tâm Thần Ni? Từ ngày phái Côn Luân bị tiêu diệt, bà ta không còn xuất hiện trên giang hồ nữa.

Vô Trần đạo trưởng cất tiếng:

- Nếu đúng là Trường Bạch Thần Dao đã vào Trung Nguyên thì đại hội bầu minh chủ ngày rằm tới đây sẽ thành một trường sát kiếp.

Thiên Nhất Thần Tăng tiếp lời:

- Đúng vậy! Nhưng nếu chúng ta chuẩn bị chu đáo, bọn tà ma sẽ chẳng làm gì được.

Sáng ngày rằm tháng mười, đại hội bầu minh chủ võ lâm khai mạc. Sáu ngàn hào kiệt bốn phương đến tham dự. Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy bang chủ Cùng Gia Bang Liễu Kiếm Vân không xuất hiện và Liêu Đông Tôn Giả cũng vậy.

Sau ba ngày tỵ thí, so tài, chức vị võ lâm minh chủ lọt vào tay Võ Lâm Chí Tôn Hàn Thiên Đông, môn chủ Thần Bí Môn.

Hôm bế mạc, tân minh chủ nghênh ngang tuyên cáo:

- Cùng chư vị đồng đạo võ lâm, lão phu đau đớn thông báo rằng tôn tể của lão phu là Liễu Kiếm Vân đã mất tích cách nay bảy ngày.

Trước lúc lên đường tham dự đại hội, Vân nhi đã nhận được một phong thư của Liêu Đông Tôn Giả, tự nhận rằng hai mươi năm trước, Quan Nghiêm Thần đã liên thủ cùng Trường Bạch Thần Dao Tề Cáp Nhĩ sát hại Kim Ưng lão nhân, sư tổ của Kiếm Vân. Hắn không cho ai biết nội dung phong thư, âm thầm một mình xách kiếm đi phó ước và thất tung cho đến hôm nay. Nhờ phong thư để lại, thân quyến mới biết nguyên nhân. Hiện nay, Cùng Gia Bang đang lục soát từng tấc đất khu vực Ngũ Hành Sơn. Kiếm Vân không phải là người nông nổi, sính cường, nhưng vì Liêu Đông Tôn Giả hăm dọa rằng nếu Vân nhi không đến phó ước một mình, lão sẽ cùng Thần Dao đột nhập hoàng cung hành thích Vĩnh Lịch hoàng đế. Với bản lãnh siêu phàm của hai lão tặc này, lời ấy chẳng phải nói suông. Kiếm Vân là người duy nhất trong võ lâm hiện tại có nội công cao hơn Liêu Đông Tôn Giả. Nay khắc tinh không còn, chắc chắn lão ma sẽ phát động cuộc chiến để thống trị võ lâm. Lão phu mong chư vị mau chóng trở về thu xếp gia sự rồi trở lại hội quân ở Tung Sơn, cùng bọn tà ma quyết tử.

Tin này như sét đánh ngang tai mọi người. Họ Liễu là mặt trời chính nghĩa, là chỗ dựa của võ lâm, được đồng đạo hết lòng kính ngưỡng, tin tưởng. Một người bật khóc, ngàn người sa lệ. Một cánh tay đưa lên, ngàn người đồng quyết tử với quần ma, trả thù cho Liễu Kiếm

Vân và tự cứu lấy mình.

Sau đại hội, bảy phái bạch đạo Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn, Nga Mi, Thần Bí Môn, Kim Ưng Môn kéo về Tung Sơn củng cố lực lượng, phối hợp với Cùng Gia Bang cự địch. Hơn ngàn hào kiệt các lộ cũng ở lại gia nhập, số khác về thu xếp việc gia đình sẽ đến sau.

Dưới chân núi Thiếu Thất có một sơn trang nằm trên ngọn đồi nhỏ, địa thế rộng rãi và thích hợp cho việc phòng thủ. Võ Lâm Chí Tôn đã mua lại nơi này làm tổng đàn võ lâm, cũng là đại bản doanh của lực lượng giáng ma.

Bố trí xong, các chưởng môn mau chóng đến tổng đàn Cùng Gia Bang để xem tình hình cuộc truy tầm tung tích Kiếm Vân.

Hàn Phụng Hương thấy nội tổ đến, phục xuống khóc nức nở. Hàn môn chủ nghiêm mặt bảo:

- Vân nhi tướng mạo tôn quý, phúc hậu, thủy châu đầy đặn, lẽ nào lại yếu mệnh. Dù hấn không địch lại hai lão kia cũng chẳng đến nỗi mạng vong. Khinh công Vạn Lý Phần Hương của thúc tổ người thiên hạ vô song, chẳng ai đuổi kịp. Nay Hương nhi đang mang giọt máu của Kiếm Vân, phải cố nén bi thương để khỏi hại đến thai nhi. Mọi việc đã có các bậc trưởng bối chủ trì.

Chiều ngày hai mươi ba tháng mười, chim câu bay về báo tin rằng bọn Cầu Nhiệm Cái đã tìm ra địa điểm mà ba người đã tử chiến. Đó là sườn núi dựng đứng ở phía Tây Thổ Hành Sơn. Dưới chân vách chính là giòng nước đục ngầu của Hoàng Hà.

Bãi cỏ trên đỉnh vách bị quần nát, máu đọng lại từng vũng lớn, chứng tỏ có người bị thương nặng. Đỉnh vách cách mặt nước đến năm mươi trượng, dù có nhảy xuống sông cũng khó toàn mạng. Lực lượng Cùng Gia Bang tìm khắp sông mà chẳng thấy gì. Nhưng trong đồng loạn thạch nơi chân núi, thanh Ngư Trường Kiếm và chiếc võ của nó đã được tìm thấy ở hai chỗ cách nhau vài trượng. Trong những khe đá kín đáo. Nếu không lục soát từng tấc đất, khó mà phát hiện được.

Cuối tháng mười, Cùng Gia Bang ngừng cuộc tìm kiếm, tập trung lực lượng lo việc báo thù. Nhưng đệ tử cả nước vẫn âm thầm tìm kiếm nơi bang chủ dưỡng thương. Họ tin rằng chàng chẳng thể nào táng mạng, có lẽ đang ẩn thân đâu đó vì thương thể quá trầm trọng.

Tuy nhiên, cho đến cuối tháng mười một, Kim Long Bang vẫn án binh bất động. Hàn môn chủ bảo mọi người:

- Hai lão quỷ kia dẫu có thắng được Kiếm Vân cũng phải trả một giá rất đắt. Chắc họ đang lo điều trị vết thương.

Năm ngày sau, phân đàn Bắc Kinh báo về một tin kỳ lạ. Đế đô xuất hiện một gã thiếu niên tuổi độ mười lăm, dung mạo rất giống Liễu bang chủ nhưng thấp và gầy hơn nhiều. Gã bị câm, tính tình ngây ngô, khờ dại nhưng võ công cực kỳ cao cường. Bọn côn đồ trong thành chọc ghẹo, bị gã đánh đến thừa sống thiếu chết. Gã lang thang khắp nơi, khi gặp bọn khát cái thì giơ tay vẫy vẫy rất hiền hòa. Đệ tử Cùng Gia Bang trong thành xúm nhau cho gã ăn và đều công nhận ánh mắt gã câm uy nghiêm không khác gì bang chủ.

Tin này làm xao động tổng đàn Lạc Dương. Cửu Phi Ma, tức Đại Lực Cái sẽ cùng các bá đệ hộ tống Cổ Tam Lang, dưỡng phụ của Kiếm Vân lên kinh để nhận diện. Vạn Độc Ma Quân là người tinh thông y đạo, khẳng định rằng con người nếu ăn phải kỳ trân sẽ cải lão hoàn đồng. Vậy không loại trừ Kiếm Vân đã rơi vào trường hợp ấy.

* * *

Trong lúc Tô Tháo đang chuẩn bị lên đường thì ở Bắc Kinh, gã câm đang ngồi trước cửa ngõ môn. Gã mặc bộ y phục vá víu mỏng manh mà một tên khát cái đã cho. Dù trời lạnh cắt da, tuyết rơi dày mà gã vẫn thản nhiên. Hơn tháng nay, gã vẫn đến ngồi lì ở đây, lặng lẽ như suy nghĩ điều gì, mắt chăm chú quan sát những người vào thành.

Sau đó gã lại lang thang không chủ đích.

Nhưng hôm nay, gã đi thẳng đến cửa cấm thành, ngồi xuống vệ đường, cách đó chừng mười mấy trượng. Khu vực này toàn là phủ đệ của các đại thần, nên bọn thị vệ tuần tra đến đuổi đi. Gã câm cười hiền hòa ú ớ nói gì đó nhưng không chịu đứng lên. Hai gã thị vệ bực mình nắm tay gã xách lên, nhưng chỉ như châu chấu đá xe, gã câm nặng như con kỳ lân bằng đá trước cửa cấm cung. Cả bọn xúm lại khiêng nhưng cũng vô ích.

Bỗng gặp đoàn xa giá của công chúa Vĩnh Sương xuất cung. Người đang trên đường đến Di Hòa Viên uống trà thưởng tuyết. Thấy cảnh xô đẩy, nàng cho dừng loan xa, bảo quan Ngự Tiền Đới Dao:

- Chu Đới Dao, hỏi xem đã xảy ra việc gì?

Chu Tú bước đến, bọn thị vệ buông gã câm ra rồi báo cáo. Họ Chu nhìn mặt tên thuộc hạ, bất giác giật mình. Gã câm cũng bối rối gãi đầu, vỗ trán rồi cười với Chu Tú.

Họ Chu quay lại thưa với công chúa:

- Khải tấu, có tên thiếu niên câm tuổi độ mười lăm nhưng rất giống Điện Tiền Đặc Sứ Liễu Kiếm Vân. Hạ thần nhìn y mà lòng xao xuyến lạ kỳ. Đặc sứ đã thất tung gần hai tháng nay.

Vĩnh Sương bồi hồi bước xuống, đến gần xem thử. Gã câm nhìn nàng trân trối, như cố nhớ lại, nhưng có lẽ không thành công nên lắc

đầu thất vọng, mỉm cười buồn bã. Nụ cười này đã khắc sâu trong tâm hồn mơ mộng của Vĩnh Sương nên nàng chấn động, run rẩy hỏi:

- Chàng là Kiếm Vân đây phải không?

Hai chữ Kiếm Vân khiến đôi mắt gã sáng lên rồi lại dại đi.

Chu Tú khẽ lắc đầu:

- Khỏi tấu! Ánh mắt và nụ cười của tên tiểu tử này chẳng khác gì Đặc Sứ. Nhưng y nhỏ hơn đến sáu, bảy tuổi, thật là khó nghĩ.

Vĩnh Sương cũng hiểu điều ấy, nàng buồn bã lên loan xa, tiếp tục cuộc hành trình. Lạ thay, gã cầm lại liễu đao đi theo đoàn nhân mã, chỉ còn ba dặm nữa là đến Di Hòa Viên, hai bên đường là cánh rừng đào phủ tuyết trắng, từ trong ấy, mười tên bạch y bịt mặt bắt thần xông ra. Chu Tú kinh hãi tuốt đao chống cự, quát thủ hạ bảo vệ Vĩnh Sương.

Nhưng bản lãnh bọn thích khách cực kỳ lợi hại, những thanh loan đao loang loáng phản chiếu ánh nắng yếu ớt của mặt trời cuối Đông. Chưa đầy nửa khắc đã có mười tên thị vệ vong mạng. Chu Tú cũng bị trúng ba vết đao, máu tuôn ướt đầm bộ quan phục thị vệ.

Công chúa Vĩnh Sương chỉ biết mỗi pho Đạt Ma kiếm pháp nên chẳng làm được gì khi không có bảo kiếm trong tay. Nàng sợ hãi nhìn những vòi máu phun ra hồng mặt đường phủ tuyết, bất giác nhớ đến chàng tráng sĩ trong mộng, thẳng thốt kêu lên:

- Kiếm Vân! Cứu ta.

Gã cầm đang đứng cạnh đấy, say mê quan sát trận chiến, nhưng dường như tiếng gọi thất thanh của công chúa đã đánh thức bản chất hiệp khách trong cội sâu thẳm mù mờ. Gã tung mình lên, lướt đến như ánh sao, vồ mấy đạo chưởng phong vào ba tên bịt mặt đang tiếp cận loan xa. Chưởng kinh như cuồng phong, đập vỡ xương cốt ba kẻ bất hạnh. Gã xông vào trận, song thủ như đôi cương đao bằng thép, cuốn đến bọn bạch y. Chúng kinh hoàng vùng loan đao chặn lại, tiếc là thân thể gã cứng như thép luyện, chẳng coi đao kiếm ra gì. Đôi bàn tay gã lạnh lùng thọc sâu vào thân xác đối phương, mở tung phủ tạng dễ dàng như rọc giấy. Mười tên thích khách cùng chung số phận, phơi thây dưới màn bông tuyết.

Chu Tú và đám thị vệ trợn mắt đứng nhìn. Gã cầm thần nhiên bốc tuyết rửa tay, miệng nở nụ cười ngậy dại.

Vĩnh Sương đến bên nghẹn ngào nói:

- Phải chăng chàng đã cảm nhận được lòng ta nên nhập vào xác gã thiếu niên này để cứu giá?

Gã cầm vẫn cười hì hì, ú ớ lung tung. Công chúa buồn bã truyền quay loan xa hồi cung.

Hôm sau, tin gã thiếu niên si ngốc giết mười cao thủ để cứu giá Vĩnh Sương đã loan khắp đế đô. Đệ tử Cùng Gia Bang càng thêm tôn kính gã câm. Thời ấy, thuyết hoàn hồn mượn xác của bọn Mao Sơn đạo sĩ đang thịnh hành trong cả nước.

Kể từ hôm đó, gã câm nằm ngủ ngay cửa cấm thành mà không hề bị rắc rối. Bọn vệ sĩ còn lén đem bầu rượu ngự hàn cho gã uống, dù sao, có mặt gã thiếu niên kỳ lạ này ở đây, bọn chúng cũng yên tâm hơn.

Đêm rằm tháng chạp, hai bóng người đột nhập hoàng cung. Thân pháp của họ nhanh nhẹn phi thường, như bóng du hồn ẩn hiện. Chỉ hơn khắc đã vào đến điện Cần Chính. Cuối canh hai, Minh Thần Tông vẫn còn phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng. Hai tên thích khách, một đao một kiếm, giết sạch tám tên thị vệ một cách êm thấm. Nhưng tình cờ, Hà thái giám đi ra, thấy vậy liền la lên báo động. Lực lượng thị vệ lập tức vây chặt, chiêng báo động rền vang.

Gã câm đang ngồi bó gối, giật mình tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Tiếng chuông dồn dập vào tai như đánh thức một ý niệm nào đó. Gã tung mình về phía ngự thư phòng.

Lúc này tên cầm đao trấn giữ cửa điện để đồng đảng vào trong sát hại Minh Thần Tông.

Không hiểu vì lý do sâu kín nào đó, gã câm không đi vào cửa chính mà lại bước qua nóc điện, nhảy xuống vườn hoa nhỏ, tông cửa sổ bay vào.

Tên bịt mặt cầm kiếm đang đứng trước ngự án thư ngạo nghễ nói:

- Cầu hoàng đế! Họ Chu đã hết thời trị vì trăm họ, ta kết liễu người để giang sơn đổi chủ mới.

Vĩnh Lịch dù sao cũng là thiên tử, khí phách hơn người, ông vỗ bàn quát lớn:

- Dù trăm băng hà, ngai vàng cũng còn người thừa kế, thiên hạ vẫn là của họ Chu, người nói nhăng gì thế?

Thích khách ngửa mặt cười điên cuồng:

- Kể ngu muội như người làm sao hiểu được phép màu của tạo hóa? Giang sơn này sẽ là của ta.

Dứt lời, lão vung kiếm định lấy đầu Vĩnh Lịch. Kịp lúc gã câm phóng qua cửa sổ, vung song chưởng giáng mạnh vào lòng ngực thích khách. Diễn biến bất ngờ này khiến lão bịt mặt không kịp trở tay. Dù đã có thần công hộ thể, nhưng luồng lực đạo khủng khiếp kia đã đẩy lão văng ra sau gần trượng, máu phun thành vòi. Lão bịt mặt kinh hoàng, phi thân ra cửa điện, gọi đồng bọn đào vong. Hai người lướt trên nóc hoàng cung, biến mất trong bóng đêm.

Minh Thần Tông hoàng hôn, nhìn kẻ cứu giá, nhận ra gã thiếu niên si ngốc mà công chúa đã từng mô tả. Ngài chăm chú nhìn gã, bàng hoàng nhận ra những nét của chàng tráng sĩ Liễu Kiếm Vân.

Gã vẫn thản nhiên ngắm nghía những vật dụng trong ngự thư phòng, hai tay chấp sau lưng, đi lại trông chẳng giống một thiếu niên tuổi mười lăm chút nào cả.

Ngự Tiền Đới Dao Chu Tú và Cữu Môn Đề Đốc Chu Đình Thức hỏi hă chạy vào, quỳ xuống tạ tội:

- Bọn hạ thần bắt tài nên để thích khách làm kinh động đến long nhan.

Vĩnh Lịch lạnh lùng phán:

- Hai người được trăm tin yêu, hưởng nhiều ân sủng của triều đình. Vậy mà để cho thích khách vào đến tận ngự thư phòng. Nếu không có chàng thiếu niên kỳ lạ này thì mạng trăm đầu còn? Đã bắt tài thì sao có thể đảm đương trọng trách. Giáp sĩ đâu, lột áo mão, tống hai gã này vào thiên lao cho ta.

Gã cầm đột nhiên hoa tay, lắc đầu lia lịa. Vĩnh Lịch hiểu ý hỏi lại:

- Vậy ra khanh muốn xin tội cho họ?

Gã cầm gật đầu. Hoàng đế mỉm cười:

- Khanh có công cứu giá, trăm nể lòng không bắt tội họ.

Gã cầm cười hiền, thản nhiên đi ra.

Vĩnh Lịch gọi giật lại:

- Khoan đã, khanh có biết viết không? Danh tính là gì, sao không cho trăm rõ?

Chu Tú mau mắn kéo gã cầm đến cạnh án thư, nhét cây bút lông đã chấm mực vào tay gã, trải tờ hoa tiên trắng ra.

Gã cầm nhìn cây bút, gãi đầu ngơ ngác. lát sau gã viết vào đáy một ý niệm duy nhất mình còn nhớ được. Bốn chữ “Quốc thái dân an” bằng lối chữ thảo hiện ra, nét chữ vững chắc, đầy đặn và mạnh mẽ.

Vĩnh Lịch xúc động bảo:

- Hai khanh thấy không, gã dù si ngốc, không nhớ nổi tên mình nhưng lòng trung quân ái quốc, yêu thương lê thứ vẫn tồn tại, phải chăng hương hồn Liễu đặc sứ đã ở trong thân xác thiếu niên này? Gã cầm không hề có chút phản ứng, ung dung quay lưng rời ngự thư phòng. Chu Tú phải chạy theo để mở đường cho gã, xuyên qua hàng rào cấm quân dày đặc.

Năm ngày sau, gã cầm trở thành thần tượng của bách tính đến đô. Họ đổ xô đến xem mặt và tặng cho gã đủ thứ. Bọn thị vệ phải đi theo mang vác tặng phẩm, không rời một bước. Nhưng gã cầm lại rất hào phóng, chia ngay những gì mình nhận được cho bọn khát cái trong

thành, rốt cuộc, hấn chẳng còn lại gì cả.

Trưa ngày hai mươi ba tháng chạp, đúng ngày cúng Táo Quân, Đại Lực Cái, Thiết Quyền Sáu Diêm La và ba vị Ma Quân đưa Cổ Tam Lang đến Bắc Kinh. Đệ tử phân đàn báo rằng gã cầm đang ngồi trước cửa cấm thành. Bọn họ vội vã tìm đến. Cổ lão nhìn thấy gã chẳng khác gì Kiếm Vân ngày còn niên thiếu nên chạy đến ôm mà khóc:

- Vân nhi ơi! Dù trong thiên hạ người giống người là chuyện thường tình. Nhưng ta, với linh cảm của một người cha, làm sao lầm lẫn được.

Lão gạt lệ định cởi áo gã thiếu niên để xem có bột son trên ngực hay không, thì gã sợ hãi, tung mình chạy mất. Thân pháp nhanh như gió thoảng.

Toàn bộ đệ tử Cùng Gia Bang trong thành được huy động truy tìm, nhưng vẫn chẳng thấy đâu.

Cửu Phi Ma dặm chân kêu trời:

- Hoàng thiên cay nghiệt, bày chi cảnh éo le? Thân pháp Vạn Lý Phần Hương kia nếu không phải Kiếm Vân thì còn ai nữa?

Vạn Độc Ma Quân suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Ta cũng đoán chắc như vậy, và nếu đúng thế thì trước sau gì gã cầm cũng mò đến tổng đàn Lạc Dương. Chúng ta cứ về đấy chờ đợi. Lão phu sẽ xem lại cổ thư, tìm phương chữa trị cho bang chủ.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 11

Hài nhi xuất thế si nhân tình

Kiếm khởi thần đao Tôn Giả vong

Cổng tổng đàn Cùng Gia Bang. Gã quanh quẩn đi lại như muốn vào mà chẳng dám. Thân quyến của chàng chờ đợi việc này nên mừng rỡ kéo ra. Cổ mẫu sa lệ bảo:

- Đây chẳng phải Vân nhi hay sao? Nếu không nó đâu tìm về đây làm gì?

Bà định chạy ra, nhưng mọi người sợ gã thiếu niên chạy mất nên cản lại. Võ lâm chí tôn suy nghĩ một lúc dặn dò Phụng Hương:

- Hương nhi hãy ra mời gã vào đây, dù Kiếm Vân đã mất trí nhưng biết đâu cái bụng to tròn sẽ nhắc nhớ được điều gì đó.

Phụng Hương lau nước mắt, nặng nề bước ra. Gã cầm dùi như bị kích động, gã trở mắt nhìn người thiếu phụ mang thai, từ từ tiến đến, đưa tay vuốt ve bụng nàng. Phụng Hương cố nén thẹn thùng, để mặc gã sờ mó. Nàng mỉm cười nói:

- Mời thiếu hiệp vào dùng trà.

Thấy sau lưng nàng có rất nhiều người mặc áo vá, gã cảm thấy quen thuộc, cười hì hì đi theo Hàn nương.

Theo sự chỉ đạo của Vạn Độc Ma Quân, ai cũng giả đồ chậm chân, để Phụng Hương đưa gã vào trước. Gã cảm thán nhiên ngồi đúng ghế dành cho bang chủ.

Tứ Phi Ma bàn bạc chớp nhoáng với các trưởng lão. Họ quyết định cho gã uống thuốc mê để kiểm tra dấu vết trên thân thể.

Bạch Từ Linh nhận nhiệm vụ bưng trà có thuốc mê ra. Gã cầm không hề nghi ngờ, nhìn nàng mỉm cười rồi uống cạn. Lát sau, gã gục xuống bàn mê man. Tô Tháo giật tung chiếc áo rách, mọi người kinh hãi nhận ra ngực gã thiếu niên có hàng chục vết kiếm thương đã liên sẹo đỏ hồng, đương nhiên nếu có bột son cũng chẳng còn.

Liễu phu nhân nghiêm mặt bảo hai con dâu:

- Các người là thê thiếp, nếu hạ thể trượng phu có dấu vết đặc biệt tất phải biết rõ. Nếu quả là có, ta cho phép kiểm tra. Bất tất phải e thẹn vì việc này rất quan trọng.

Hàn Phụng Hương và Bạch Từ Linh rỉ tai nhau thì thầm. Lát sau, Bạch nương cắn răng, thẹn thùng nói:

- Bẩm a nương, quả thật là có một nốt ruồi son. Tức nữ xin được chứng thực.

Thiết Quyền và Sáu Diêm La mau mắn khiêng gã cầm vào phòng Kiếm Vân rồi trở ra. Bạch Từ Linh bước vào, đóng cửa lại. Lát sau nàng bật khóc, gọi Phụng Hương:

- Hàn đại thư vào xem đi, đúng là tướng công rồi.

Phụng Hương lật đật vào phòng nhìn kỹ nốt ruồi son nơi chỗ kín, ôm lấy Từ Linh khóc ròng. Hai người mặc lại quần áo cho gã thiếu niên rồi trở ra phục xuống thưa:

- Bọn tức nữ đoán chắc người này là Kiếm Vân. Có lẽ chàng ăn phải kỳ dược nào đó nên trẻ ra sáu bảy tuổi và mất trí. Xin các vị trưởng bối tìm phương cứu chữa.

Vạn Độc Ma Quân và Võ Lâm Chí Tôn bắt đầu thăm mạch, khám xét toàn thân gã cầm. Tứ Phi Ma trầm ngâm:

- Trong Thần Nông Dược Liệu có nói đến một loại trái cây tên gọi Bất Lão Bạch Quả, màu trắng như sữa, hương thơm ngào ngạt. Cây Bạch Quả ba trăm năm mới kết trái một lần và chỉ mọc ở nơi có loại

cỏ Miên Ty Thảo sợi nhỏ như tơ. Có lẽ bang chủ ăn phải loại quả kỳ dị này. Còn việc mất trí và tiếng nói là do vết thương nơi huyết Phong Tài sau đầu. Máu bị chặn lại ở đây nên không nuôi dưỡng được trung tâm ngôn ngữ và ký ức ở trên.

Hàn môn chủ cau mày nói:

- Việc chữa trị không phải chỉ một ngày là xong. Nhưng chúng ta cũng chẳng thể cho Vân nhi uống thuốc mê mãi được. Nếu hấn tỉnh lại, có ý bỏ đi thì ai mà giữ cho nổi. Hấn luyện Kim Quang thần công đến mức đại thành, dù có điểm huyết cũng vô ích. Chẳng lẽ lãi xiềng xích thì còn gì là thân phận một bang chủ?

Liễu phu nhân sa lệ nói:

- Không nên xiềng xích Vân nhi, chúng ta sẽ dùng tình cảm giữ hấn lại. Biết đâu khung cảnh sinh hoạt quen thuộc sẽ giúp Vân nhi hồi tỉnh.

Mọi người tán thành ý của bà. Tô Tháo đem chàng ra sau tắm gội sạch sẽ, còn Từ Linh vào thành sắm ngay mấy bộ y phục mới.

Khi gã cầm tỉnh lại thì gã đã hoàn toàn khác hẳn. Bạch nương bước vào tươi cười bảo:

- Tướng công! Đã đến giờ dùng cơm trưa, mời chàng ra khách sảnh. Gã cầm nhìn nàng cười hì hì rồi đi theo. Mọi người đã tề tựu đông đủ, họ cố nén thương tâm, giả như chàng không hề mất trí, chào hỏi vui vẻ.

Gã cầm thấy Phụng Hương, chạy lại xoa bụng nàng, múa tay cười. Có lẽ trong tâm thức gã, hình ảnh đứa con chưa ra đời vẫn còn sót lại.

Cổ mẫu gọi hấn:

- Kiếm Vân, ngồi vào dùng cơm đi, chúng ta chờ đã lâu rồi..

Câu nói làm hấn sững sờ, quay lại gãi đầu, chỉ vào ngực mình. Cổ Tam Lang vẫy tay:

- Đúng rồi! Bà lão gọi người đấy!

Gã nhón miệng cười, ngồi vào chỗ, lễ phép ú ớ như người chủ tọa, chờ các lão nhân động đũa, gã mới dám gắp. Cách ăn của gã chẳng khác gì Kiếm Vân, từ tốn nhưng rất nhiều.

Chẳng ai nuốt nổi, họ chỉ giả vờ đưa chén lên miệng. Cổ mẫu sợ mình bật khóc, vội cáo thoái.

Ăn uống xong, một cuộc họp được tiến hành, thủ tục y như lúc Kiếm Vân được tỉnh táo. Các trưởng lão báo cáo tình hình võ lâm và sự vụ trong bang.

Gã cầm lắng nghe và thở phào nhẹ nhõm khi cuộc họp kết thúc. Hàn Phụng Hương và Bạch Từ Linh ra dắt gã vào phòng. Gã rất thích thú

được ngồi giữa hai nàng. Từ Linh nháy mắt với Phụng Hương rồi hôn lên má gã. Gương mặt tuấn tú non choẹt bỗng đỏ hồng lên.

Bạch nương nũng nịu nói:

- Kiếm Vân! Chàng không hôn lại thiếp sao?

Nàng đã bàn với Liễu phu nhân và Cổ mẫu, đem thân xác gọi lại những cảm xúc quen thuộc trong con người này. Nếu chẳng may gã không phải là Kiếm Vân nàng sẽ tự sát.

Hai nữ nhân vuốt ve gã cảm, cố làm cho gã động tình. Lát sau gã bạo dạn hơn, âu yếm lại hai người. Phụng Hương biết đã đến lúc nên rời phòng, để Từ Linh ở lại.

Bạch nương trút bỏ xiêm y rồi cởi y phục của gã. Tính dục là bản năng sâu thẳm của con người. Dù điên loạn, người ta vẫn ái ân theo đúng thói quen khi tỉnh táo.

Đôi bàn tay gã lướt trên da thịt Bạch nương, cảm giác quen thuộc khiến nàng sung sướng đến trào nước mắt. Gã say đắm mơn man đôi ngực nàng bằng đôi môi nóng bỏng. Bạch nương run rẩy, luôn miệng gọi tên chàng.

Gã không to lớn bằng Kiếm Vân thuở trước nhưng thân thể rắn chắc như thép. Cách phá thành đoạt lũy cũng dũng mãnh, nồng nhiệt và bền bỉ.

Sau mỗi hiệp, gã đều cúi xuống hôn lên đôi môi nàng như ngày nào. Từ Linh biết chắc mình không làm.

Hết hiệp thứ ba, gã ngồi lên, đặt nàng vào lòng nhìn ra cửa sổ, đôi mắt xa xăm như cố hình dung một điều gì.

Từ Linh tuột khỏi vòng tay của gã, bước xuống giường, xõa tóc, đứng khoe thân hình tuyệt mỹ của mình, cười hỏi:

- Kiếm Vân, chàng thấy thiếp có đẹp không?

Gã gật đầu, cười ngốc nghếch.

Nàng trở ra, buồn bã báo lại tình hình cho Liễu phu nhân nghe. Bà an ủi nàng:

- Con cứ cố gắng, chỉ cần đúng là Vân nhi là được rồi. Các vị tiên bối đang tìm được phương.

Ba ngày sau, Vạn Độc Ma Quân Lâm Đình cho gã cảm uống thuốc mê để tiến hành cuộc giải phẫu. Lão nói lại đoạn mạch máu bị vỡ nát ở huyết Phong Tài. Một canh giờ sau, họ Lâm cười bảo:

- Máu đã lưu thông lên phần kinh mạch phía trên não bộ. Chỉ còn phải đánh thức ký ức của bang chủ nữa là xong.

Từ đó, Phụng Hương và Bạch Từ Linh cố công đem những kỷ niệm trong quá khứ kể lại cho Kiếm Vân nghe. Đôi lúc mắt chàng sáng lên nhưng rồi lại u ám, lạng lạng.

Liêu Đông Tôn Giả sau lần hành thích không thành, bị giáng một chưởng vào ngực, lão phải tĩnh dưỡng đến cuối tháng giêng mới bình phục. Đầu tháng hai, lão phát động cuộc chiến với phe bạch đạo. Qua bốn trận chạm trán, quần hùng tổn thương rất nặng vì dù Hàn môn chủ hợp sức cùng các chưởng môn cũng không chống nổi Quan Nghiêm Thần và Trường Bạch Thần Dao Tề Cáp Nhĩ. Rằm tháng hai, Phụng Hương lâm bồn, tổng đàn Lạc Dương tất bậc lo lắng cho nàng. Thai nhi quá lớn nên nàng sanh khó. Chuyển bụng từ sáng sớm mà đến tận nửa đêm vẫn chưa khai hoa nở nhụy. Càng lúc thai phụ càng hư nhược, những cơn đau khủng khiếp đã vắt kiệt sức lực của Phụng Hương. Bà mẹ giỏi nhất của Lạc thành thở dài bảo:

- Phu nhân vóc người nhỏ bé, xương chậu hẹp nên khó mà sanh được. Tiện phụ đã tận lực nhưng cũng phải bó tay.

Bạch nương sa lệ nói:

- Nếu vậy, phải cho tướng công kê cận đại thư trong những phút cuối cùng.

Nàng chạy bay về phòng, kéo gã cầm đèn. Gã đến bên giường, sững sờ nhìn khuôn mặt tái mét của Phụng Hương. Nàng nắm chặt tay gã, thẳng thốt kêu lên:

- Kiếm Vân! Thiếp không sợ chết mà chỉ lo cho con của chúng ta.

Gã cầm rưng mình, nhìn làn da bụng đang chuyển động, nhấp nhô vì cái thai quấy đạp.

Luồn nội lực trong cơ thể gã cuộn cuộn trút vào kinh mạch Phụng Hương đem lại sức sống cho nàng. Tay hữu gã vuốt xuôi trên chiếc bụng căng tròn.

Phụng Hương phấn khởi tinh thần cố sức rặn mạnh. Luồng chân khí trong tay gã cầm liên tục đẩy đưa bé ra. Bà mẹ mừng rỡ đỡ lấy chiếc đầu nhỏ bé, lát sau hài nhi được đưa ra, bà ta xách ngược đầu, phát mạnh vào mông. Đứa bé bật khóc oa oa, nó nặng gần bảy cân, tiếng khóc rất lớn. Gã cầm sững người lắng nghe. Từ trong đáy sâu tâm hồn, ý niệm về một đứa con sắp chào đời lớn dần lên, phá tung màn đêm đen u ám, gã lẩm bẩm:

- Con trai ta! Con trai ta!

Phụng Hương mừng đến quên cả đau đớn hét lên:

- Kiếm Vân! Nó là con của chàng đấy!

Tiếng hét của nàng đã phá tan những nút chặn cuối cùng. Kiếm Vân rưng mình thêm lần nữa, đôi mắt sáng hẳn lên, nhìn nàng âu yếm:

- Ôi Hàn muội! chúng ta đã có con rồi!

Liều phu nhân và Cổ mẫu đã vào đến từ lúc nghe cháu nội cất tiếng

khóc. Thấy con đã hồi tỉnh, họ vô cùng hoan hỉ.

Liễu Phụng run rẩy hỏi:

- Vân nhi! Người có nhận ra mẫu thân không?

Kiểm Vân sững sốt đáp:

- Sao mẫu thân lại hỏi như vậy? Hài nhi dù có vui sướng cũng đâu đến nỗi quên cả người thân.

Từ Linh nhào đến ôm chàng khóc vui. Kiểm Vân vuốt tóc an ủi:

- Trước sau gì cũng đến lượt nàng sinh nở, có sao lại phải khóc?

Cổ mẫu bật cười đáp:

- Không khóc sao được, mấy tháng nay người mất trí, quên cả tên mình, khiến mọi người thương tâm vô hạn. Thôi mau ra ngoài để mọi người biết tin vui.

Từ Linh nắm chặt tay chàng kéo ra khách sảnh. Chàng vòng tay chào mọi người, tươi cười bảo:

- Phụng Hương đã sanh được một hài tử bụ bẫm, xin báo để chư vị rõ.

Chàng ngạc nhiên khi thấy họ cười mà nước mắt tuôn rơi.

Đại Lực Cái Tô Tháo nhảy đến nhắc bổng chàng lên, cười ha hả:

- Hiền đệ đã hồi tỉnh mới là điều làm chúng ta sung sướng nhất!

Lúc lão đặt chàng xuống, Kiểm Vân ngạc nhiên khi thấy mình thấp hơn lão. Chàng bật nói:

- Kỳ lạ thật! Chẳng lẽ lão đại ca tuổi đã lục tuần mà chiều cao còn phát triển ư? Trước đây tiểu đệ cao hơn lão ca mà?

Vạn Độc Ma Quân háng giọng:

- Không phải đâu! Chỉ vì bang chủ ăn nhầm Bát Lão Bạch Quả nên mới trở lại tuổi mười lăm đấy thôi!

Kiểm Vân kinh hãi, nhìn lại thấy thân thể mình gầy ốm chỉ bằng nửa lúc trước và chỉ cao hơn Từ Linh một lóng tay. Chàng đưa tay lên sờ mặt, những cọng râu cứng như thép đã biến mất, da cảm trơn láng như thiếu nữ.

Xuyên Vân Tiên Tử Lưu Trinh đưa cho chàng chiếc gương đồng.

Gương mặt trẻ trung của một thiếu niên hiện ra như muốn mĩa mai.

Chàng sững sờ lắp bắp:

- Té ra trái ấy đã biến ta thành thế này sao?

Võ Lâm Chí Tôn an ủi:

- Muốn trẻ lại thì khó nhưng già đi là chuyện dễ dàng. Bậc trượng phu không nên để ý đến dung mạo. Chỉ cần dán thêm râu vào là người trở lại như xưa.

Chàng nhăn nhó đáp:

- Lão gia dạy rất phải nhưng suốt đời mang bộ mặt non choẹt thế này

thì còn ra thể thống gì nữa. Hai mươi năm sau con lớn hơn cha thật khó coi.

Vạn Độc Ma Quân hỏi chàng:

- Xin bang chủ cho biết mùi vị của trái cây màu trắng ấy?

Chàng nhíu mày nhớ lại:

- Nó to bằng nắm tay, tỏa mùi thơm nức, lại chua chua, ngọt ngọt.

Lân Đính cười ha hả vào:

- Thế thì không sao, Bất Lão Bạch Quả từ lúc ra trái đến khi chín hoàn toàn kéo dài đến một trăm ngày. Lúc ấy nó ngọt như đường, ông lão bảy mươi ăn vào trở lại tuổi thanh niên. Có lẽ bang chủ ăn nó lúc còn non nên mới có vị chua. Như vậy tác dụng sẽ không lâu dài, chỉ hơn năm sau sẽ phát triển như xưa.

Kiểm Vân thở phào nhẹ nhõm. Cầu Nhiệm Cái bảo Viên Long lo sắp đại yến ăn mừng. Tổng đàn Cùng Gia Bang nhận nhip hơn cả ngày tết.

Trong buổi tiệc, Võ Lâm Chí Tôn bảo chàng:

- Sao Vân nhi không thuật lại cho mọi người nghe về trận đấu?

Chàng đã hoàn toàn tỉnh táo nên nhắc lại toàn bộ chuyện cũ.

* * *

Sáng hôm ấy, đệ tử trực ban dâng lên một phong thư dán kín, ngoài bì không ghi tên người gửi. Đọc xong, chàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định đến Thổ Sơn phó ước.

Chàng nhét phong thư xuống dưới nệm rồi âm thầm ra khỏi tổng đàn, chiều hôm sau đã đến chân núi. Một tên đệ tử Kim Long Bang dẫn chàng lên sườn núi phía Tây.

Liêu Đông Tôn Giả và Trường Bạch Thần Dao đứng chờ sẵn. Họ Quan cười xảo trá:

- Lão phu biết ngay ngươi sẽ đến để rửa hận cho lão quỷ Kim Ưng.

Kiểm Vân lạnh lùng đáp:

- Với hai lão già sắp chết như bọn ngươi, Liễu mỗ nào có coi ra gì.

Đừng tưởng ta trúng kế mà đắc ý.

Trường Bạch Thần Dao Tề Cáp Nhĩ là một lão già tuổi thất tuần, mắt nhỏ, mũi tẹt, răng hô. Lão giận dữ bảo:

- Tiểu tử ngông cuồng quá đỗi, hãy ném thử thần đao.

Lão vung thanh loan đao bằng thép Miến Điện xanh biếc, lướt đến tấn công. Quả xứng danh thần đao, đao ảnh trùng trùng như mưa bảo chụp kín thân hình Kiểm Vân. Chàng cười nhạt vung thanh Ngự Trường Kiếm đón chiêu.

Liêu Đông Tôn Giả thừa cơ, vồ bốn đạo chưởng kinh lạnh lẽo vào sườn trái. Thanh Ngự Trường Kiếm dù ngắn nhưng được phổ chân

lực nên kiếm khí nổi dài thân kiếm thêm hai thước, loang loáng dưới ánh tà dương. Kiếm Vân dùng pho Kim Ưng phiêu Phong, đảo lộn trong màn đao quang và chưởng phong, phối hợp hai pho Luân Kiếm và Càn Khôn Kiếm chống lại hai lão ma đầu.

Càng lúc áp lực càng tăng, Kiếm Vân biết mình địch không lại nhưng cũng cố giữ quân bình, chờ màn đêm buông xuống.

Tu vi tám mươi năm công lực giúp chàng đủ sức cầm cự, dù mồ hôi ướt đầm bộ lam bào.

Những tia nắng cuối cùng tắt lịm dưới trời Tây, không gian tím lại rồi dần dần u ám. Đến chiều thứ một ngàn, cảnh vật tối om, Liễu Đông Tôn Giả động sát cơ, xuất chiêu Bằng Tán Tuyết Tiên, chưởng kinh lạnh lẽo chứa hàng ngàn bông tuyết nhỏ. Trường Bạch Thần Đao cũng găm lên đòn đỡ mười hai thành công lực vào thân đao, lao đến như một cơn lốc.

Kiếm Vân vận toàn lực ra chiêu Kiếm Chuyển Càn Khôn, tả thủ về nửa chiêu Vô Nhãn Kim Thủ.

Thanh Ngư Trường Kiếm xé nát chưởng kinh, đập vào ngực phải họ Quan. Vết thương phun máu nhưng lão cũng kịp vỗ một chưởng kinh vào vai hữu của chàng. Thanh bảo kiếm văng ra, rơi xuống vực sâu. Tả thủ chàng cũng xuyên qua đao ảnh, chặt gãy xương sườn Thần Đao. Nói chung, ba người đều thọ thương, nhưng Kiếm Vân bị nặng hơn nhiều.

Nhân lúc hai lão ác ma còn đang chơi với, Kiếm Vân tung mình ra sau, như muốn lao xuống vực. Chàng cố tình rút vỏ kiếm ném xuống rồi đảo mình nương theo bóng đêm quay trở lại, lướt vào khu rừng rậm.

Pho khinh công Kim Ưng Phiêu Phong chủ ở cách nhào lộn trên không, còn Vạn Lý Phần Hương độc bộ thiên hạ về độ nhanh.

Hai lão đang đau đớn và thương tích, nên chẳng nhận ra thủ đoạn kỳ diệu của chàng. Cho rằng Kiếm Vân đã nhảy xuống mặt nước liễu mình.

Liễu Đông Tôn Giả cười khà bảo:

- Với độ cao như vậy, gã chẳng thể nào thoát chết. Chúng ta có thể yên tâm mà chinh phục võ lâm. Mau tìm chỗ dưỡng thương.

Nhắc lại Kiếm Vân dồn toàn lực phóng đi như bay, băng qua cành cây bụi rậm trong rừng. Dù chàng đã điểm huyết chỉ huyết nhưng vì có đến bảy vết đao nên máu chảy như suối. cuối cùng chàng quy xuống người ngất đi. Sáng ra, tiếng chim rừng ríu rít đã đánh thức Kiếm Vân. Chàng nghe khát khô cổ họng, đảo mắt nhìn quanh. Mùi thơm của một loại trái cây chín nào đó ở phía trước đã đem lại sức lực để

chàng bỏ đi.

Hết đoạn đường ba trượng là một hố không sâu lắm. Dưới đáy có lớp cỏ lá dài mịn như tơ. Giữa đáy hố, một cây lạ lá vàng tươi. Trên ngọn lồ lộ trái duy nhất màu trắng sữa, to bằng nắm tay người lớn. Mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ đấy.

Kiểm Vân mất máu rất nhiều nên cần nước. Chàng trườn mình, tìm cách xuống hố. được nửa đường, không trụ lại được rơi thẳng xuống mặt cỏ mềm. Một viên đá sắc cạnh rơi theo, đập vào gáy. Kiểm Vân sờ thấy máu nhưng không thèm để ý, cố đứng dậy vươn tay hái quả. Trái lạ thơm ngon, làm mát cổ họng khô khốc. Nhưng chỉ lát sau, một luồng khí nóng bốc lên dữ dội, đưa chàng vào cơn mê.

* * *

Vạn Độc Ma Quân nghe xong giải thích:

- Viên đá đã cắt đứt đoạn mạch máu đi qua vết thương, nên dẫn đến hiện tượng mất ký ức và á khẩu. Bất Lão Bạch Quả dù còn non cũng vẫn có diệu dụng. Nhờ vậy bang chủ mới thoát chết bởi những vết thương nặng nề.

Tô Tháo cười khà khà nói:

- Lão phu vẫn thường mắng chửi trời già, nhưng xem ra cũng công minh, bảo hựu cho hiền đệ tai qua nạn khỏi.

Võ Lâm Chí Tôn kể sơ tình hình cuộc chiến vừa qua. Kiểm Vân cười nhạt bảo:

- Lão gia yên tâm, lần này Vân nhi sẽ lấy mạng bọn chúng.

Nhị Phi Ma Thốc Đầu Ma Quân gãi chiếc thủ cấp hỏi bóng góp ý:

- Thuộc hạ cho rằng bang chủ nên tạo yếu tố bất ngờ mới dễ hạ thủ.

Tư Mã trưởng lão tán thành:

- Đại hộ pháp có lý. Hai lão vẫn cho rằng bang chủ đã mạng vong.

Lần này ra trận, cái trang đôi chút, bất thần xuất thủ ít nhất cũng đã thương được một tên.

Mọi người đều tán thành kế hoạch của Tư Mã trưởng lão. Nhưng Viên Long đã chạy vào báo:

- Cung bẩm bang chủ, có Tuần Phủ Hà Nam giá hạ, nói rằng thánh thượng ban thánh chỉ.

Kiểm Vân bảo gã mời Tuần Phủ đại nhân vào. Đương nhiên lão chẳng thể nhận ra Kiểm Vân, chỉ nói chung với lợi người:

- Vương Tử Mãn Châu là Nộ Nhĩ Cáp Xích đã dâng biểu, xin thánh thượng huy động quan quân tìm cho được công chúa Mãn Châu Nộ Nhĩ Thanh Hoa. Nếu cuối tháng ba này không tìm được, lão sẽ kéo quân qua Sơn Hải Quan tìm kiếm. Thực chất đây là một tối hậu thư. Thánh thượng biết Cùng Gia Bang có đệ tử rải khắp cả nước, vì vậy,

ngài giáng chỉ, truyền phải dốc sức tìm ra Thanh Hoa công chúa đúng thời hạn.

Kiểm Vân thở dài nói:

- Thiên địa mệnh mông, biết nàng ở đâu mà tìm bây giờ? Nhưng nếu không tìm được Đại Vương Tử Mãn Châu sẽ mượn cớ này mà xua quân tấn công biên thủy. Trăm vạn sinh linh phía Bắc sẽ rơi vào vòng binh lửa. Từ giờ đến rằm tháng ba, nếu không tìm được. Liễu mỗ sẽ liều thân đến Sơn Hải Quan cự địch, dầu chết cũng cam tâm.

Võ Lâm Chí Tôn mỉm cười bí ẩn, bảo Viên Long:

- Người vào gọi nhị phu nhân ra đây!

Lát sau, Bạch Từ Linh ra đến. Hàn môn chủ thân nhiên thuật lại nội dung chiếu chỉ và quyết định của Kiểm Vân.

Nàng rụng rời tay chân, quỳ xuống trước mặt phu tướng, nghẹn ngào nói:

- Tướng công! Thiếp chính là Thanh Hoa đây. Vì chàng tị hiềm Hán Mãn nên không dám thổ lộ. Nay hai nước vì thiếp mà sắp nổi binh đao, thiếp đành nuốt lệ xa chàng, trở lại quê hương để giải tỏa cuộc xung đột.

Võ Lâm Chí Tôn nghiêm giọng nói:

- Phụng Hương từ lâu đã phát giác nàng là Nộ Nhĩ Thanh Hoa. Nhưng vì cảm mối chân tình nên không nói ra. Nay sự việc đã đến nước này, không thể che giấu được nữa.

Kiểm Vân biến sắc, lúc đầu giận dữ vì mang cảm giác của kẻ bị lừa gạt. Nhưng nhớ đến mối tình thâm thiết của hai người, chàng mỉm cười bảo:

- Đối với ta, nàng mãi mãi là Bạch Từ Linh, người đã chia chẵn sẻ gối. Liễu mỗ sẽ cùng nàng ra quan ải bá kiến nhạc phụ đại nhân. Nếu mối lương duyên của chúng ta không thuyết phục được Đại Vương Tử, Vân này sẽ rưới máu mình trên mảnh đất biên cương, diệt trừ mầm họa cho Đại Minh.

Bạch Từ Linh cũng đứng lên nói bằng giọng bi thiết:

- Chẳng cần đến tướng công, thiếp sẽ liều thân này nếu phụ hoàng không rút quân. Hẹn kiếp lai sinh chấp cánh uyên ương.

Sáng hôm sau, Kiểm Vân và Thanh Hoa công chúa từ biệt mọi người, lên đường đi Bắc Kinh.

Minh Thần Tông và Vĩnh Sương công chúa nghẹn ngào tiễn hai người ra Sơn Hải Quan.

Bên kia trường thành, lều trại san sát, cờ xí rợp trời.

Chu Tổng Đốc mở cửa quan để đoàn người đi về phía quân Mãn Châu.

Kiểm Vân đã gắn thêm bộ râu cho già dặn thêm. Chàng thản nhiên nắm tay Từ Linh bước đi.

Đại Vương Tử Nộ Nhĩ Cáp Xích thân hình khôi vĩ, mắt sáng như sao, râu bó cầm trông rất oai vũ.

Từ Linh tức Thanh Hoa công chúa, cùng Kiểm Vân sụp xuống thi lễ:

- Hải nhi ra mắt phụ vương!
- Tiểu tể bái kiến Đại Vương!

Nộ Nhĩ Cáp Xích quắc mắt:

- Giới cho Thanh Hoa dám trốn vào Trung Nguyên, kết hôn cùng người Hán. Còn tên tiểu tử kia, bổn vương tử đâu có gả con gái cho người, sao dám xưng là rể?

Thanh Hoa mím môi nói:

- Khải tấu phụ vương. Ngày trước, người đã mở lời xua đuổi, không muốn thấy mặt hải nhi, sao giờ còn tìm kiếm làm gì?

Đại Vương Tử biến sắc:

- Dù ta có nói thế, nhưng đâu bảo người lấy người ngoại tộc làm chồng?

Kiểm Vân nghiêm nghị nói:

- Đại Vương Tử nói sai rồi, hai dân tộc Hán, Mãn đã cùng nhau tồn tại hàng ngàn năm nay, việc thông thương buôn bán vẫn thịnh vượng. Trên đất Mãn Châu cũng có hàng chục vạn người Hán, có gì phải phân chia, kỳ thị? Nay Thanh Hoa và tiểu tể thực lòng yêu thương nhau, cùng kết tình phu phụ, như hai dân tộc vẫn cùng nhau giao hảo. Nàng bị Đại Vương Tử đuổi đi nên không dám về thừa lại, nhưng nay tiểu tể đã dập đầu bái kiến, thiết tưởng cũng là đủ lễ.

Nộ Nhĩ Cáp Xích bật cười cao ngạo:

- Người là cái thá gì mà đòi làm con rể ta?

Kiểm Vân thản nhiên đáp:

- Tiểu tể là bang chủ Cùng Gia Bang, thuộc hạ không dưới hai mươi vạn người, lại là Điện Tiền Đặc Sứ của Minh triều, có quyền tiền trăm hậu tấu. Về võ công, không dám tự hào được như Hạng Võ, nhưng thân thể không sợ đao thương, lấy đầu tướng địch dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Nộ Nhĩ Cáp Xích giật mình:

- Té ra người là tên Liễu Kiểm Vân vang danh Trung Thổ đấy ư?

Thanh Hoa xen vào:

- Chàng là mặt trời của võ lâm, là thần tượng của bách tính. Liêu Đông Tôn Giả là cao thủ số một Mãn Châu, liên thủ với Trường Bạch Thần Dao Tề Cáp Nhĩ mà còn bị chàng đả thương. Phụ hoàng có được hiền tể như vậy còn trách gì hải nhi nữa?

Đại Vương Tử biến sắc quát lớn:

- Nhưng ta là cha của ngươi, không chấp nhận mối lương duyên này. Mau quay về chịu tội.

Kiểm Vân lạnh lùng nói:

- Tiểu tể đã hết lời, nếu nhạc phụ đại nhân quyết tâm rẽ thúy chia loan, Vân này sẽ đem máu mình rưới đổ nơi đây rồi cùng Thanh Hoa tự sát để tạ tội.

Nộ Nhĩ Cáp Xích chỉ đứng cách chàng có nửa trượng, nghe lời quyết tử không khỏi rợn tóc gáy.

Thanh Hoa công chúa giáng thêm một đòn tối hậu:

- Hài nhi đã làm dâu nhà họ Liễu, nay phải xa phu tướng thà chết cho xong. Nếu phụ hoàng không thương, xin cứ để hài nhi về dưới suối vàng với mẫu thân.

Đại Vương Tử nghe nhắc đến người vợ của mình, đau đớn nói:

- Thôi được! Người Hán có câu “Nữ sinh ngoại tộc” nay lòng ngươi đã thuộc về người Hán, ta còn lưu giữ làm gì. Nhưng ta báo trước, ngày nào ngươi không còn ở cõi đời, quân Mãn Châu sẽ vượt Vạn Lý Trường Thành.

Dứt lời, lão quay lưng đi thẳng, ra lệnh rút quân.

Thanh Hoa nhìn theo lớp bụi bốc cao, ôm Kiểm Vân khóc nức nở.

Chàng vuốt tóc nàng âu yếm nói:

- Thanh Hoa đừng buồn, ta sẽ mãi mãi bên nàng.

Đoàn sứ giả triều đình mừng rỡ, thúc giục hai người nhập quan.

Minh Thần Tông cùng bá quan đã được thám mã về báo trước nên vui mừng ra tận ngõ môn đón phu thê Kiểm Vân.

Ngài cười ha hả, phán rằng:

- Nhờ Liễu đặc sứ mà cương thổ vững vàng, sinh linh thiên hạ tránh được cảnh binh đao, chết chóc. Công lao ấy cùng với những gì khanh đã làm sánh tựa non cao. Hiền khanh muốn được ân thưởng điều gì xin cứ nói.

Kiểm Vân tâu rằng:

- Hạ thần nhờ long uy của thánh thượng nên thuyết phục được Đại Vương Tử lui quân, chứ thực ra chẳng hề có công lao gì. Nay thánh thượng đã có lòng ân tứ, hạ thần chỉ dám xin một điều.

Quân thần thăm đoán rằng chàng sẽ xin tước hầu, tước vương cho vinh hiển tông môn. Nào ngờ chàng nói tiếp:

- Khải tấu! Trước đây, vì Long Khánh hoàng đế Minh Thục Tây có tên là Cái, nên bỗng bang theo lệnh của triều đình đổi thành Cùng Gia Bang, mất đi tên tuổi truyền tông. Nay cúi xin thánh thượng chuẩn tấu cho Cái Bang được khôi phục lại tên gọi cũ.

Minh Thần Tông cười ha hả đáp:

- Suốt đời hiền khanh chẳng hề có lúc nghĩ đến lợi ích của bản thân mình hay sao? Còn chuyện lấy lại hai chữ Cái Bang, đó là hợp lý. Vì như trẫm đây có tên là Lâm, chẳng lẽ lại bắt Thiếu Lâm Tự đổi tên hay sao. Đây là do quan Lễ Bộ Thượng Thư dưới triều Tiên Hoàng vẽ chuyện tăng công mà thôi. Hiền khanh cứ yên tâm về Lạc Dương, trẫm sẽ truyền khâm sứ đến tuyên chỉ phục hồi danh nghĩa Cái Bang. Còn chuyện ân thưởng hiền khanh, trẫm đã có chủ ý, nhưng chưa phải lúc để tuyên cáo.

Phu thê Kiếm Vân uống cạn hai chung rượu tửu vua ban rồi cáo từ.

Vĩnh Sương công chúa nhìn theo, đôi mắt buồn vời vợi.

Giữa tháng tư, hai người về đến thành Trịnh Châu bên Kia Hoàng Hà thì được tin phe bạch đạo và Liêu Đông Tôn Giả đang tử chiến ở vùng ranh giới Huy Châu, Hà nam, Kiếm Vân không về Lạc Dương nữa mà dẫn Thanh Hoa xuống thẳng Bộc Dương. Họ kiếm trình ngày đêm nên chiều tối hôm sau đã đến nơi. Quân hào đặt bản doanh trong Tùng Lâm Tự. Thấy chàng xuất hiện, họ vô cùng phấn khởi. Lần này có mặt cả hai vị thúc tổ của Phụng Hương. Đó là Bạch Hồ lão nhân và Hắc Lư đạo trưởng.

Phiêu Phong thư sinh Hoàng Đình Phổ, quân sư của phe bạch đạo, kể sơ về cục diện hai tháng qua.

Về lực lượng, quân hùng có đông hơn nhưng khó mà giành phần thắng vì hai lão đại ma đầu võ công lợi hại. Mỗi lần xuất trận, Võ Lâm Chí Tôn và sáu cao thủ hàng đầu phải liên thủ mới cầm chân được chúng. Sau này, hai lão không dễ bị vây nữa mà dùng khinh công đi khắp trận địa sát hại nhân mã đối phương, gây tổn thương cho chúng ta rất nhiều.

Sáng hôm sau, Quan Nghiêm Thần và Tề Cáp Nhĩ lại đến khiêu chiến.

Phiêu Phong thư sinh điều động các toán quân xuất trận. Võ Lâm Chí Tôn cùng các cao thủ chủ chốt lướt đến đối đầu hai lão ma. Liêu Đông Tôn Giả phát hiện bên cạnh Vô Trần đạo trưởng có thêm một đạo sĩ trung niên râu dài, nhưng chẳng coi ra gì. Tin Kiếm Vân còn sống đã được giữ kín. Họ Quan bật cười ghê rợn:

- Hôm nay anh em lão phu sẽ cho các người biết thế nào là võ học Liêu Đông.

Thiên Nhất Thần Tăng đau lòng vì cái chết của hàng trăm đệ tử Thiếu Lâm, nên vùng thiên trượng đánh liều. Thanh Thành quán chủ Lỗ Phác cũng múa trường kiếm nhảy vào. Hôm nay họ dùng phép xa luân chiến, vây chặt hai lão ma rồi thay phiên mỗi người tấn công vài

chiêu rồi rút lui ngay.

Chiến thuật này họ đã từng dùng nhưng không hề có tác dụng, vì vậy, Liêu Đông Tôn Giả và Trường Bạch Thần Dao thần nhiên đứng ở giữa vòng vây chống cự.

Nhưng từ sau lưng Hắc Lư đạo trưởng, đạo sĩ trung niên đến phiên mình đã nhảy vào. Khi hai lão phát hiện có điều khác lạ thì đã quá muộn.

Chiêu Kiến Chuyển Càn Khôn với đủ mười hai thành công lực đã ập đến như sấm sét. Kiếm khí mờ mịt đất trời, vây chặt hai đối thủ. Dù họ đã vận toàn lực đối chiêu nhưng thanh Ngự Trường Kiếm đã vượt qua chướng kình, chém gãy loan đao, tiện đứt thủ cấp Tề Cáp Nhĩ, chặt bay cánh tay trái họ Quan.

Lão kinh hoàng định đào tẩu thì vòng vây đã khép chặt. Võ Lâm Chí Tôn cười ha hả nói:

- Người suốt đời dùng độc hại người, ý võ công tàn sát đồng đạo. Nay gặp cảnh này cũng là đáng kiếp.

Kiểm Vân lạnh lùng bảo:

- Hôm nay Liễu mổ lấy đầu lão để tế hương hồn sư tổ và hàng ngàn hào kiệt đã vong thân vì tham vọng của lão.

Quan Nghiêm Thần cảm hận:

- Té ra Liễu tiểu tử vẫn còn sống. Lão phu sẽ liều mạng với người.

Lão dồn toàn lực vỗ liên mấy đạo chưởng lạnh lẽo, điên cuồng xông đến, chẳng kể gì sinh tử.

Kiểm Vân quát vang như sấm, tung mình lên không, bủa màn lưới kiếm xuống đầu họ Quan. Chiêu Thiên Hôn Địa Ám đem theo lòng phẫn nộ, hận thù nên uy mãnh như bão táp.

Liêu Đông Tôn Giả gào lên thảm thiết, thân hình bị chẻ làm đôi, chiếc thủ cấp lăn long lóc trên mặt đất, ngàn sợi tóc trắng như sương bay lả tả.

Võ Lâm Chí Tôn quát vang:

- Tiến lên tiêu diệt Kim Long Bang!

Hơn ngàn tên bang chúng thấy bang chủ chết thảm, đồng thanh buông vũ khí quy hàng.

Kiểm Vân bảo Viên Long đi mời Tổng Trấn quân Vụ Hà Nam. Lão nghe nói Liễu đặc sứ triệu đến, lật đặt kéo hai ngàn quân đến chờ lệnh.

Chàng dơ cao Ngự Trường Kiếm nói:

- Đem tất cả bọn này về đại lao, tra xét xem tên nào là nội gián Mãn Châu thì giải về kinh. Số còn lại khắc dấu vào trán, phế võ công rồi cho về quê cũ làm ăn.

Giải quyết xong hành binh, lực lượng quần hùng kéo thẳng đến Vũ Sơn.

Bọn môn đồ nghe hung tin đã trốn sạch. Võ Lâm Chí Tôn ra lệnh thiêu hủy tổng đàn Kim Long Bang. Tri Huyện Lai Vu cùng Tổng Binh kéo quân đến định hạch sách nhưng thấy nhân số quần hùng hơn ngàn, vội vã rút lui.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 12

Diêm vương nhất hiện phong ba khởi Sơn hạ anh hùng khắp đệ huynh

Toàn quân đại thắng, trở về tổng đàn võ lâm ở Tung Dương bày tiệc mừng công. Sau đó chia tay nhau trở lại cố hương.

Võ Lâm Chí Tôn đã dời tổng đàn Thần Bí Môn về Tung Dương, tiến hành xây dựng lại tổng đàn võ lâm.

Đầu tháng năm, đoàn khâm sứ đến Lạc Dương tuyên đọc hai đạo thánh chỉ. Đạo thứ nhất ấn cử cho Cùng Gia Bang được khôi phục tên cũ Cái Bang. Đạo thứ hai tứ hôn Vĩnh Sương công chúa làm tam phu nhân của Liễu Kiếm Vân. Chàng phải giao chức bang chủ Cái Bang cho người khác, rồi cùng gia quyến thượng kinh, cử hành hôn lễ vào ngày tám tháng sáu.

Khâm sứ đi khỏi, Cái Bang lập tức có cuộc họp các trưởng lão và hộ pháp. Kiếm Vân nhìn hai chữ Cái Bang bằng vàng trên bản sắc phong, buồn bã nói:

- Bỏn tòa thực lòng chẳng muốn rời xa anh em Cái Bang, nhưng chẳng thể làm trái thánh ý. Mong các vị lượng giải cho. Dù không còn là Cái Bang nữa, lòng nguyện sẽ gắn liền với họa phúc bỏn bang. Mọi người bùi ngùi nuối tiếc, cuối cùng tán thành để đại trưởng lão Truy Hồn Bồng Tư Mã Giao lên làm bang chủ.

Đại Lực Cái cũng nhất quyết từ chức trưởng lão để theo Kiếm Vân. Lão đã kết duyên với Xuyên Vân Tiên Tử Lưu Trinh từ hai tháng trước.

Đầu tháng sáu, đoàn người của phò mã được quan quân Hà Nam hộ tống về đến đế đô.

Bách tính trong thành được tin chàng hiệp sĩ họ Liễu trở thành phò mã, họ vui mừng sơn phết nhà cửa, treo đèn kết hoa. Chàng là

người xuất thân từ dân dã, cùng tầng lớp với hàng trăm vạn người nghèo khổ, bình dân, nên họ coi chàng là người của mình, hết lòng yêu thương, ngưỡng mộ.

Vĩnh Sương công chúa đã tâu với Vĩnh Lịch nhận Nộ Nhĩ Thanh Hoa làm nghĩa nữ và cùng có mặt trong ngày hôn lễ.

Phủ đệ của phò mã là dinh của Điện Tiền Thái Úy Quan Quý Hạ được sửa sang lại.

Đế đô mở hội hoa đăng ba ngày để mừng hôn lễ. Đêm động phòng, Vĩnh Sương then thùng hỏi:

- Lòng thiếp đã hướng về phò mã từ ngày đầu hội kiến. Chẳng hay chàng có hiểu cho chăng?

Kiểm Vân cười đáp:

- Ta là kẻ giang hồ áo vải, dù có lòng yêu mến nàng cũng đâu dám mơ tưởng đến.

Vĩnh Sương sung sướng liếc chàng say đắm, Kiểm Vân thầm khen nàng kiều diễm chẳng kém Phụng Hương và Thanh Hoa.

Ba tháng trôi qua, cảnh nhàn hạ và lễ nghi ràng buộc khiến Kiểm Vân nhớ giang hồ biết mấy. Phụng Hương, Thanh Hoa bàn với Vĩnh Sương:

- Công chúa, tướng công là người phóng dật, hào sảng, quen cảnh vẫy vùng. Nay nhốt chàng ở kinh đô có khác nào giam hãm một cách chim bằng. Gần đây chàng uống rượu rất nhiều. Công chúa hãy tấu cùng thánh thượng cử chàng đi thần sát các tỉnh, chấn chỉnh triều cương. Như vậy, mới khiến chàng hoan hỉ được.

Vĩnh Sương cũng hiểu lòng Kiểm Vân nên nghe lời họ, vào cung thưa với Minh Thần Tông, ngài vuốt râu phán:

- Thôi được! Đối với một khách giang hồ như phò mã, ba tháng ngồi không là cả một cực hình. Trẫm chuẩn tấu cho y được xuất kinh.

Sáng hôm sau, hoàng đế xuống chiếu, ban cho phò mã cờ mao búa việt và lọng vàng, dẫn đoàn khâm sai đi thị sát thiên hạ.

Kiểm Vân mừng rỡ nhưng quỳ xuống tâu rằng:

- Khải tấu thánh thượng, xa mã, võng lọng rầm rộ sẽ khiến bọn tham quan biết trước mà che dấu tội lỗi. Hạ thần và các huynh đệ âm thầm rời kinh mới mong hoàn thành vương mệnh.

Vĩnh Lịch chuẩn tấu tan châu, chàng hân hoan về phủ bảo bọn Tô Tháo, Đồ Hạc, Thường Luyện chuẩn bị hành trang trở lại giang hồ.

Ba người này cũng đang rầu rĩ như mảnh hổ trong chuồng, được tin này rất phấn khởi. Tiệc tổng hành được bày ra, đầu giờ Mùi, bốn người lên yên ngựa rời đế đô.

Ra khỏi cửa Nam thành, Cửu Phi Ma khoan khoái nói:

- Chỉ kéo dài cảnh cá chậu chim lồng thêm một tháng nữa, chắc Tô Mỗ đến phát bệnh mất.

Sáu Diêm La Đồ Hạc cười ha hả:

- Tiểu đệ thì ngược lại là ngày càng mập ra, chỉ nửa năm sau phải đổi thành Phì Diêm La mới đúng.

Thiết Quyền Thường Luyện áp ứng nói:

- Nhị ca! Tiểu đệ nóng lòng muốn về ngay Động Đình Hồ thăm lão mẫu. Xin phép được đi trước.

Kiểm Vân đã bảo hai em gọi Tô Tháo bằng đại ca, còn chàng chỉ đứng thứ hai.

Tô Tháo cười hô hô bảo:

- Tứ đệ nhớ nữ nhân Thường Kim Yến thì cứ nói thẳng ra, hà tất phải mượn tiếng về thăm mẹ?

Kiểm Vân dạn dò:

- Tứ đệ cứ về Hồ Nam, cho bọn ta gửi lời vãn an bá mẫu. Khoảng hơn tháng nữa, chúng ta cũng đến Động Đình Hồ.

Thiết Quyền mừng rỡ thúc ngựa phi nhanh, Kiểm Vân lột râu giả, để lộ bộ mặt măng sữa. Ba người thông thả xuôi Nam, mười ngày sau mới đến thành Hàm Đan.

Đã là giữa tháng chín, những cơn mưa thu lạnh lẽo trút xuống ruộng đồng. Đường quan đạo lầy lội khiến cho ba con tuấn mã dính đầy bùn.

Sáu Diêm La dừng cương trước cửa Hoàng Hà đại tửu lâu vì chủ nhân là bằng hữu của hắn.

Túy La Hán Đường Hải xuất thân là con nhà đại phú ở Sơn Tây, nổi danh với bảy mươi hai đường Đảo Long Trường Tiêu. Vì xích mích với bào huynh nên bỏ xứ về Hàm Đan lập nghiệp, xây dựng Hoàng Hà đại tửu lâu.

Họ Dương nhận ra bằng hữu, mừng rỡ mời vào, quát tiểu nhị bày tiểu yến trên tầng ba để đãi khách quý.

Hắn vui vẻ bảo:

- Sao con quý ốm người không giới thiệu lão huynh và vị tiểu đệ đây cho ta biết?

Đồ Hạc mỉm mai:

- Người rời bỏ giang hồ đã mấy năm nên có mắt như mù, không nhận ra thái sơn trước mắt. Đây là Đại Lực Ma Quân Tô Tháo, đại ca ta. Còn đây là...

Kiểm Vân ngắt lời:

- Tại hạ là Cổ Vân, nhị ca của họ Đồ.

Dương Hải biến sắc nói:

- Thiếu hiệp chỉ bằng nửa tuổi Đồ Hạc, sao lại là anh?

Sấu Diêm La xác nhận:

- Đúng vậy! Họ Cổ là nhị ca của ta. Người đừng thắc mắc làm gì cho uổng công.

Túy La Hán cười xòa:

- Nếu vậy tại hạ cũng xin theo họ Đồ mà gọi thiếu hiệp là nhị ca.

Trong bữa tiệc, họ Dương đặc ý khi thấy ba vị khách của mình không biết gì về một sự cố chấn động giang hồ. Hắn khề khà nói:

- Hoàng Hà tửu lâu được đồng đạo võ lâm thường xuyên chiếu cố nên mọi tin tức sót dẻo, tại hạ đều được biết. Hơn tháng nay, giang hồ náo loạn vì một tổ chức thần bí có tên là Diêm Vương Hội. Tám tỉnh phía Nam Trường Giang đang sống trong bầu không khí sợ hãi. Hơn trăm nhân vật danh tiếng đã bỏ mạng vì Diêm Vương Sách Hồn Châm. Người nào nhận được Diêm Vương Thiếp, nếu không có đủ số bạc như yêu cầu sẽ bỏ mạng trong vòng ba hôm. Diêm Vương Châm vô hình, vô thanh, lại mang chất tuyệt độc nên chưa ai thoát chết.

Kiểm Vân nghe xong biến sắc hỏi:

- Vậy phản ứng của đồng đạo võ lâm thế nào?

Túy La Hán thở dài đáp:

- Nghe nói võ lâm minh chủ Hàn Thiên Đông đã cùng thủ hạ vượt Trường Giang xuống phía Nam điều tra sự thể.

Ăn uống xong, họ Dương lưu khách ở lại qua đêm. Nhưng Kiểm Vân nói:

- Lòng tại hạ đang nóng như lửa đốt, xin cảm tạ thịnh tình của Dương huynh. Bọn này phải lên đường ngay.

Tô Tháo cười bảo:

- Liễu hiền đệ suốt đời xem trọng việc võ lâm, có ở lại cũng khó mà ngủ yên. Chúng ta đi thôi.

Ba người đi trước, Túy La Hán mới chợt nghĩ ra chàng thiếu hiệp ấy là ai. Gã đầm ngực kêu trời tự trách mình ngu muội.

Tối đến, trong một khách điểm ven đường, họ cùng nhau bàn bạc về sự xuất hiện của Diêm Vương Hội. Kiểm Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tổ chức này lợi hại ở chỗ thần bí, khiến chúng ta không biết đối thủ của mình là ai để tiêu diệt. Ngược lại, chúng dễ dàng dùng Diêm Vương Sách Hồn Châm để ám hại chúng ta. Vì vậy, tiểu đệ đề nghị chúng ta dùng chính phương pháp của đối phương, không xuất đầu lộ diện mà cải trang âm thầm điều tra.

Sấu Diêm La cười bảo:

- Cũng may tiểu đệ đã mập lên hai chục cân, nếu không cũng khó mà che dấu được ai.

Sáng hôm sau, lão chủ nhân khách điểm khi thấy ba người khách chiều qua đã biến đổi hẳn. Cửu Phi Ma hóa thành một đầu đà, bộ tăng bào và cây thiền trượng trong tay là của vị sư trụ trì ngôi chùa gần đấy. Họ Tô đã mượn đỡ và không quên để lại hai nén bạc.

Sáu Diêm La thì phải vất vả vượt quãng đường ba mươi dặm mới tìm được bộ đạo bào trong một ngôi đạo quán.

Lúc khởi hành, Phụng Hương đã trao cho Kiếm Vân một túi chứa đầy dụng cụ hóa trang, đương nhiên không thiếu những bộ râu giả. Nhờ vậy, Đồ Hạc trông rất đạo mạo, râu ba chòm phát phới.

Kiếm Vân dịch dung thành một thư sinh, Đại Lực Ma Quân bật cười:

- Thế là đủ mặt Phật, Lão, Khổng. Nhưng còn họ Thường nữa, chắc phải cho Thiết Quyền đóng vai Lạt Ma mới xứng.

Sau nửa tháng kiếm trình, họ mới đến được Động Đình Hồ. Thường Luyện chỉ về trước có hai ngày, gã ngạc nhiên hỏi:

- Sao tam vị lại có mặt sớm như vậy?

Thường lão mẫu đang ngủ trưa. Kim Yến ra chào khách, mặt nàng đỏ hồng, tươi tắn như đóa hải đường sau trận mưa xuân.

Tô Tháo nói đùa:

- Ái chà! Tức muội xinh đẹp thế này hèn chi gã họ Thường không chạy bán sống bán chết để về cho mau?

Cơm rượu được dọn ra, cả bọn ăn uống vui vẻ, không thấy Kiếm Vân nhắc gì đến Diêm Vương Hội, Tô Tháo và Đồ Hạc biết chàng không muốn kéo Thiết Quyền đi quá sớm, nên họ cũng lặng thinh. Chiều đến, ba người lạy tạ lão mẫu rồi cáo từ. Kiếm Vân dặn dò Thường Luyện:

- Tứ đệ cứ ở nhà với lão mẫu thêm mười ngày nữa rồi hãy xuống Trường Sa tìm bọn ta. Cứ hỏi bọn đệ tử Cái Bang là rõ.

Họ Thường áy náy đòi theo ngay nhưng chàng không cho.

Đầu canh một, bọn Kiếm Vân vào trọ trong Hồ Nam đệ nhất khách điểm.

Đây là một tòa kiến trúc bốn tầng đồ sộ. Tầng trên cùng không xây tường bốn chung quanh, chính là một lầu lầu. Nhờ vậy, từ khách có thể ngắm nhìn toàn cảnh Trường Sa. Trong ngày mưa bão, các tấm màn sáo sẽ buông xuống để chở che.

Tắm gội xong, ba người kéo nhau lên, trước là ăn uống, sau là nghe ngóng tin tức.

Tô Tháo đóng vai đầu đà nên không phải kiêng rượu thịt, lão mừng thầm trong bụng.

Chưởng quầy là một người khôn khéo, miệng dẻo như mạch nha, luôn tăng bốc tửu khách nên sanh ý khá thịnh vượng. Nhưng hôm nay lão chẳng cần phải hao nước bọt vì hào khách giang hồ ùn ùn kéo lên rất đông.

Một đại hán to béo ngồi ở bàn giữa, có lẽ đã ngà ngà nên hơi lớn tiếng:

- Không phải Ngô Kính Chi ta tham hai trăm lượng bạc, thực lòng chỉ muốn xem thủ đoạn của bọn Diêm Vương Hội. Huynh đệ nào có hứng thú, tối nay chúng ta cùng đến Nguyên gia trang.

Hán tử nhỏ bé ngồi bàn bên đứng dậy vòng tay nói:

- Hành Dương Khoái Dao uy danh hiển hách Hồ Nam, tại hạ từ lâu vẫn ngưỡng mộ. Xin được theo Ngô huynh một chuyến.

Kính Chi khoan khoái hỏi:

- Huynh đệ đây là...

Hán tử tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu đệ là Đường Khâu Minh.

Họ Ngô giật mình:

- Té ra Tú Mệnh Xảo Thủ Đường tam công tử. Thất lễ! Thất lễ!

Danh tiếng họ Đường còn lừng lẫy hơn Hành Dương Khoái Dao rất nhiều. Gã nổi tiếng cả một vùng Tây Thục, không phải chỉ vì gia thế mà còn vì thực tài.

Đường Khâu Minh thiện dụng ám khí, có thể dùng kim khâu mà lấy mạng người trong chớp mắt, nên gọi là Tú Mệnh, còn Xảo Thủ là để chỉ cái tài tạo tác cơ quan, ám khí và trộm cắp. Nhưng gã chẳng lấy của ai, chỉ đùa giỡn với bằng hữu, thân thích.

Đường Khâu Minh đem chén đĩa sang ngồi chung với họ Ngô.

Khoái Dao cười hỏi:

- Phải chăng Đường công tử ngựa ngáy vì Diêm Vương Sách Hồn Châm?

- Đúng vậy! Tiểu đệ không tin rằng trên đời có thủ pháp phóng châm lợi hại đến thế.

Kiểm Vân thấy gã dung mạo tuấn tú, ánh mắt tinh nghịch, ranh mãnh trông rất khả ái, nên nhìn gã mỉm cười.

Đường tam công tử nhận ra chàng thư sinh bàn bên cười thân thiện với mình, cũng gật đầu đáp lễ, thì thầm với Khoái Dao.

Lát sau, gã đứng lên vòng tay nói với bọn Kiểm Vân:

- Tam vị khách khí phi phạm, anh em tại hạ muốn được cùng đàm đạo, uống chén tương phùng.

Tô Tháo cười sang sảng:

- Nhị vị danh trấn tứ hải, bỗng đầu đà rất vinh hạnh được làm quen.

Khoái Dao và Đường tam công tử bước qua, tự giới thiệu.

Tô Tháo cũng nói:

- Bồn Phật Gia là Tửu Nhục Đầu Đà Tô Tháo. Còn đây là Đoạn Bút Thư Sinh Cổ Vân và Bất Niệm Chân Nhân Đồ Hạc. Gọi chung là Vũ Nội Tam Tiên.

Đường Khâu Minh bật cười:

- Tam giáo đồng lưu, quả thật là thú vị! Nhưng thú thực, tiểu đệ chưa được nghe danh tam vị bao giờ.

Theo sáo lẽ giang hồ, dù không biết người ta vẫn thường dùng câu cửa ẩu, hâm mộ đã lâu. Vậy mà họ Đường nói thẳng ra như vậy khiến Kiếm Vân thêm mến gã.

Sấu Diêm La thần nhiên đáp:

- Ba anh em tại hạ mới nghĩ ra cái tên Vũ Nội Tam Tiên được mấy ngày thì làm sao Đường công tử biết tiếng?

Năm người vui vẻ cạ chén. Kiếm Vân hỏi họ Đường:

- Nếu lấy được Diêm Vương Châm, công tử có thể nhận ra lai lịch thủ pháp và chất độc trên kim hay không?

Đường Khâu Minh gật đầu:

- Tiểu đệ tin là được.

Kiếm Vân hài lòng bảo:

- Vậy lát nữa chúng ta cùng đến Nguyên gia trang.

Ăn uống xong, bọn họ rời tửu lâu, đi về hướng Đông.

Ga trang của Trường Sa Đại Hào đèn đuốc sáng choang, trước cửa có chiếc bàn để ghi danh sách những người đến trợ thủ.

Lão tổng quản Tô Thực Phú chưa hề nghe đến danh Vũ Nội Tam Tiên nên thắc mắc. Nhưng vì bọn Kiếm Vân đi chung với hai đại cao thủ là Khoái Dao và Đường tam công tử nên lão chẳng dám hỏi.

Diêm Vương Hội đã đặt giá Trường Sa Đại Hào là một vạn lượng vàng. Họ Nguyên tiếc của nên tung bạc ra mời hảo hán giang hồ đến bảo vệ, cố qua khỏi thời hạn ba ngày. Vì tổ chức thần bí này tuyên bố ai sống đến ngày thứ tư sẽ không đụng đến nữa.

Nguyên Tích Vũ trước kia là hải tặc biển Đông, gom góp được ít tài sản mới bỏ nghề về Trường Sa buôn bán. Lão đâu dễ đem đồng tiền xương máu của mình dâng cho Diêm Vương Hội.

Ngay sau khi ghi danh, mỗi người lập tức nhận được tặng hai trăm lượng bạc. Cửu Phi Ma cười khà khà bảo:

- Cái nghề bảo tiêu nhân mạng xem ra cũng khá khá.

Tổng cộng số người vào trong là một trăm cao thủ. Thấy đã đủ số, Tô tổng quản dẹp sổ sách, không nhận thêm nữa.

Trường Sa Đại Hào thân hình vạm vỡ, nước da đen sạm là chứng

tích của một thời cướp biển. Hàm râu quai nón rậm rạp khiến lão trông uy mãnh dù tuổi đã bảy mươi.

Đầu canh một, đại yến được bày ra để mọi người vui vẻ. Đầu giờ Ty ngày mai mới là kỳ hạn của tử thần. Nếu nạn nhân đồng ý giao vàng chuộc mạng thì cứ cầm một ngọn cờ trắng trước cửa. Bằng không sát thủ của Diêm Vương Hội sẽ ra tay.

Đêm ấy, chẳng có gì xảy ra, sáng hôm sau, Nguyên gia trang lại cho bày tiệc rượu. Lão dựa vào danh sách của Tô tổng quản mà xếp các cao thủ bậc nhất ngồi quanh mình.

Hai ngày trôi qua, ai nấy đều mệt mỏi, không còn nhuệ khí như trước nữa.

Ngày cuối cùng, dù rượu thịt đầy bàn mà chẳng ai buồn đụng đến.

Bầu không khí nặng nề bao trùm. Có một người vắng mặt mà không ai biết. Đó là Đoạn Bút Thư Sinh Cổ Vân trong Vũ Nội Tam Tiên.

Hơn trăm người đều ngồi như phỗng đá, hai tay để lên bàn. Họ không muốn có cử chỉ gì để bị nghi ngờ là hung thủ.

Không gian tĩnh lặng như đến mức nghe được muỗi vo ve.

Ngoài kia trời kéo mây đen vần vũ báo hiệu một cơn mưa lớn. Lát sau, một tiếng sét long trời làm cho mọi người giật mình, nhưng hai bàn tay vẫn úp trên bàn.

Trường Sa Đại Hào thét lên và từ từ trên tường nhà, Đoạn Bút Thư Sinh phóng xuống chụp lấy một người. Đó chính là Tô tổng quản.

Đường tam công tử nhẩy đến rút cây Diêm Vương Châm đang cắm trên ngực áo Nguyên Tích Vũ.

Quần hào ồ lên kinh ngạc khi thấy lão không chết bởi độc châm.

Họ Nguyên đứng lên lau mồ hôi trán hân hoan nói:

- Nhờ có diệu kế của một cao nhân mà Nguyên mới thoát nạn. Xin giữ im lặng để thẩm vấn hung thủ.

Chàng thư sinh xách họ Tô ra giữa sảnh, bóp miệng lão lấy ra một ống bằng pha lê trong suốt, dài khoảng ngón tay trao cho Đường Khâu Minh, gã ngấm nghĩa một lúc, tra thử cây Diêm Vương Châm vào rồi thích thú nói:

- Té ra vật khủng bố này lại là một cơ quan cực kỳ tinh xảo. Hung thủ chỉ hé miệng là độc châm bay ra, chẳng cần phải vung tay, búng ngón mà tốc độ nhanh đến kinh hồn. Nếu có lục soát những người có mặt cũng chẳng thể tìm ra dấu vết.

Trường Sa Đại Hào chỉ mặt họ Tô mắng rằng:

- Ta đãi ngươi như tình huynh đệ suốt bốn chục năm nay, sao nỡ phản lại ta?

Kiểm Vân dùng ngón tay rà trong miệng gã rồi mới giải huyệt khớp

xương hàm. Tô Thục Phú phần hện đáp:

- Người nói thì hay lắm, nhưng ta nhận được gì trong sổ tài sản mà chúng ta kiếm được ở biển Đông? Suốt đời chỉ là nô bộc cho người mà thôi. Năm ngoái ta muốn mua một tòa tiểu viện nhỏ trong thành để dưỡng già người cũng không cho.

Nguyên Tích Vũ thở dài:

- Tô lão đệ hiểu lầm ta rồi. Vì muốn để người ngạc nhiên nên không nói ra đấy thôi. Ta định sang năm sẽ giao cơ ngơi Hồ Nam khách điểm cho người để làm của riêng. Không tin cứ hỏi phu nhân ta xem. Nguyên phu nhân nghe ồn ào đã bước ra từ lâu, bà gạt lệ xác nhận:

- Tướng công đã bàn với ta từ lâu rồi, ông ấy còn định tặng thêm ngàn lượng vàng cho thúc thúc nữa.

Họ Tô tái mặt hồi tiếc:

- Nguyên đại ca sao không cho tiểu đệ biết sớm, để kẻ khốn nạn này sinh lòng oán hận nên mới nhận lời Diêm Vương Hội?

Đoạn Bút Thư Sinh nghiêm mặt hỏi:

- Lão liên hệ với ai để nhận công việc này?

Tô tổng quản chán nản đáp:

- Lão phu cũng chẳng rõ hắn là ai, nam hay nữ. Mỗi lần gặp là một dung mạo khác nhau. Nửa tháng sau, không hiểu sao hắn biết mỗi bất bình giữa lão phu với Nguyên đại ca nên đã dùng thủ đoạn dọa dẫm và dụ dỗ, buộc lão phu ra tay. Hắn hứa sẽ chia cho ba ngàn lượng vàng nếu đắc thủ.

Đường Khâu Minh cau mày nói:

- Diêm Vương Hội chuyên khai thác những rắc rối trong nội bộ các nhà đại phú, danh gia để họ thanh toán lẫn nhau. Thủ đoạn này thật tàn độc và nham hiểm.

Đoạn Bút Thư Sinh bảo họ Nguyên:

- Trời đã quá Ngộ, Diêm Vương Hội chắc không dám phá vỡ quy củ thành danh của mình. Chuyện nội bộ xin tự giải quyết lấy. Bọn tại hạ xin cáo từ.

Trường Sa Đại Hào vén áo quỳ xuống lạy tạ:

- Nếu không có ân nhân thì Nguyên mỗ mạng vong. Ân cứu tử xin kết cỏ ngậm vành.

Nguyên phu nhân cũng sụp xuống lạy như tể sao.

Nguyên Tích Vũ đứng lên, bảo họ Tô:

- Lão đệ vào trong lấy ngàn lượng vàng để ta dâng tặng ân nhân.

Tô Thục Phú biết lão đã tha tội cho mình, lão cảm động nói:

- Tiểu đệ nguyện suốt đời hầu hạ đại ca, không đi đâu nữa.

Hai lão dắt nhau vào trong. Ở đây, quần hùng nhìn Đoạn Bút Thư

Sinh với vẻ ngưỡng mộ.

Lát sau, Tô tổng quản khệ nệ bưng khay vàng trăm nén ra đến. Còn Nguyên trang chủ thì cung kính trao cho chàng một gói nhỏ bằng nắm tay, trông có vẻ rất nhẹ.

Chàng thư sinh chỉ khay vàng bảo:

- Nghe nói bách tính vùng Lưỡng Quảng đang đói khổ lắm than vì mưa lũ, xin trang chủ đem số vàng này mua lương thực phát chẩn cho họ. Nếu được vậy, Vân này mới yên lòng.

Nguyên Tích Vũ xúc động nói:

- Các hạ quả là người nhân nghĩa, lão phu xin phụng ý thi hành.

Quần hào thấy vậy đều móc sổ bạc lãnh ba hôm trước góp vào.

Hồ Nam Khoái Dao tán tụng:

- Từ ngày Liễu đại hiệp thoát xuất giang hồ đến nay, tại hạ mới được thấy kỳ lân trong lớp thiếu niên.

Gã và Đường Khâu Minh đi theo Vũ Nội Tam Tiên trở lại khách điểm.

Cơ ngơi này là của Trường Sa Đại Hào, vì vậy chường quầy và bọn tiểu nhị đối với bọn Kiếm Vân thập phần cung kính. Họ đã biết tin Đoạn Bút Thư Sinh cứu mạng Nguyên Tích Vũ.

Một bàn tiệc nhỏ nhưng toàn những món ăn thượng hạng và rượu quý được dọn ra.

Kiếm Vân cạn chén hỏi họ Đường:

- Theo ý công tử thì trên giang hồ, ai là kẻ có đủ tài để chế tạo bộ máy phóng độc châm tinh xảo như vậy?

Tú Mệnh Xảo Thủ trầm ngâm bảo:

- Ba mươi năm trước, phái Diêm Thương có một nhân tài tên gọi Xảo Đoạt Thiên Công Phó Huyền. Lão là thiên hạ đệ nhất nhân trong nghề cơ quan, ám khí. Nhưng sau khi liên minh ba phái Côn Luân, Diêm Thương, Không Động bị tiêu diệt, không ai thấy lão đâu nữa. Có lẽ trong Diêm Vương Hội có truyền nhân của họ Phó.

Sáu Diêm La tức Vô Niệm Chân Nhân hỏi thêm:

- Còn về chất độc tẩm trên kim thì sao?

Đường Khâu Minh ngượng ngùng gãi đầu đáp:

- Tiểu đệ không chuyên về lĩnh vực này. Chỉ có gia mẫu hoặc Vạn Độc Ma Quân mới hiểu được nguồn gốc và cách điều chế giải dược.

Hồ Nam Khoái Dao góp tiếng:

- Tại hạ nghe nói Ma Quân đang cùng Hàn minh chủ điều tra ở Nam Xương. Nhưng không biết bọn họ có chịu hợp tác với chúng ta hay không?

Kiếm Vân mỉm cười, quay sang bảo tên tiểu nhị hầu rượu:

- Người xuống tìm cho ta một gã khát cái lên đây.

Lát sau, một gã ăn mày trung niên lưng đeo ba túi lên đến. Gã nhìn mọi người với vẻ dò hỏi.

Kiểm Vân truyền âm bảo gã:

- Ta là Liễu Kiếm Vân đây!

Gã mừng rỡ sụp xuống định thi lễ. Chàng phát tay áo nâng gã lên rồi bảo:

- Bất tất phải đa lễ, người về bảo phân đà chủ dùng phi cấp báo về Giang Tây, gọi cho được Lân hộ pháp đến đây. Càng sớm càng tốt. Gã khất cái dạ lớn rồi rảo bước xuống lầu.

Khoái Dao và Xảo Thủ nhìn chàng với vẻ hiếu kỳ. Họ Đường hỏi:

- Dám hỏi quan hệ giữa Cổ huynh và Cái Bang?

Tô Tháo cười vang:

- Người mà đoán ra, bốn đầu đà sẽ nhận người làm anh em.

Đường Khâu Minh trừng mắt nói:

- Tiểu đệ đoán thử xem: Lúc này, gã đệ tử Cái Bang không hề nhận ra Cổ huynh. Có lẽ Cổ huynh đã truyền âm báo tên nên gã mới biết? Nhưng phản ứng của gã rất kỳ lạ, dường như vô cùng xúc động và bất ngờ. Đôi mắt gã mờ lệ như vui mừng được gặp lại một người tưởng đã đi rất xa. Công phu truyền âm chỉ những ai có trên ba mươi năm công lực mới học được. Trong thiên hạ chỉ có một người duy nhất được toàn thể đệ tử Cái Bang thương nhớ, chính là cựu bang chủ Liễu Kiếm Vân.

Sáu Diêm La cười khanh khách:

- Đường công tử quả là lợi hại, tâm trí tinh minh, nhãn quang sắc bén. Vậy hãy đoán xem bốn đầu đà này là ai?

Đường Khâu Minh đoán trúng bước đầu, phấn khởi nói:

- Còn ai dám xưng huynh gọi đệ với Liễu đại hiệp ngoài Đại Lực Ma Quân và Sáu Diêm La?

Tô Tháo dơ ngón cái khen dòn:

- Giỏi lắm! Lão phu xin bái phục.

Khoái Dao ngẩn người, không ngờ ba người này lại là những cao thủ số một võ lâm. Nhất là họ Liễu, thanh danh của chàng đứa bé còn biết đến. Chúng vẫn thường rủ nhau chơi trò Liễu tráng sĩ diệt kinh ngư.

Tú Mệnh Xảo Thủ sụp xuống vái dài:

- Tô đại ca đã hứa nhận tiểu đệ làm em, xin chớ nuốt lời.

Hồ Nam Khoái Dao cũng quỳ theo:

- Không phải tiểu đệ dám với cao nhưng cũng xin đem thân này để chực vị sai khiến.

Đại Lực Ma Quân lúc này buột miệng nói đùa nên giờ ái ngại liếc

Kiểm Vân. Thấy chàng mỉm cười gật đầu, lão khoan khoái nói:

- Nhị vị đã có lòng, lão phu xin lĩnh ý. Bọn ta còn một người em kết nghĩa nữa là tứ đệ Thiết Quyền Thường Luyện. Như vậy Ngô Kính Chi thứ năm, còn Đường Khâu Minh thứ sáu.

Sau lễ nghi kết bái, năm người tiếp tục uống rượu. Kiểm Vân thắc mắc:

- Vì sao Côn Luân, Diêm Thương, Không Động là ba phái chính đạo mà bị tiêu diệt?

Đại Lực Ma Quân thở dài đáp:

- Cũng chỉ vì một ý niệm sai lầm mà ba phái đi vào đường hủy diệt. Ba chục năm trước, chưởng môn của các phái này đều say mê một nữ nhân có danh hiệu là Bán Tiểu Hằng Nga Đào Uyển Lan. Suốt đời nàng chỉ cười nửa miệng nhưng làm điên đảo cả thiên hạ. Ba vị chưởng môn si mê nàng đến nỗi hợp nhất thành Thần Nữ Bang, tôn nàng làm bang chủ, chống lại võ lâm, quyết đưa nàng lên ngôi minh chủ. Chưởng môn phái Không Động lúc ấy là Bách Độc thư sinh đã phóng độc hạ sát hơn hai trăm hào kiệt giang hồ. Vì vậy, Thiếu Lâm Tự đã truyền võ lâm thiếp, tụ hội anh hùng tứ xứ tiêu diệt Thần Nữ Bang. Sau hơn hai tháng tương tranh, Thần Nữ Bang do lòng cứng nội bộ nên yếu đi. Trong trận cuối cùng, toàn bang bị giết gần hết, cứ địa của ba phái cũng bị thiêu hủy. Nghe nói ba lão si tình điên dại ấy đã nắm tay Bán Tiểu Hằng Nga nhảy xuống vực thăm cạnh ngọn Phật Sơn tự sát.

Sau này, cố minh chủ võ lâm Luân Kiếm Kiều Kính Trung, cha của Kiểm Vân đã cho tìm những đệ tử sống sót của các phái Diêm Thương, Không Động, Côn Luân giúp họ gây dựng lại tông môn. Nhưng lạ thay, không một ai xuất hiện.

Kiểm Vân hỏi thêm:

- Tổng đàn cũ của hai phái Diêm Thương, Không Động nằm ở đâu?
- Trên ngọn núi gần thành Quế Lâm, bên kia dãy núi Nam Lĩnh, thuộc tỉnh Quảng Tây là đất cũ của Diêm Thương. Còn Không Động ở ngọn Phật Sơn Quảng Đông.

Đường Khâu Minh dọ ý:

- Có lẽ nhị ca nghi ngờ Diêm Vương Hội là tàn quân của ba phái hay sao?

Kiểm Vân mỉm cười đáp:

- Ta chỉ linh cảm thế thôi, nhưng chẳng thà đến hai nơi ấy xem thử còn hơn mò kim đáy biển.

* * *

Trưa hôm sau, Vạn Độc Ma Quân đến nơi. Lão mừng rỡ ôm lấy

chàng và Tô Tháo:

- Lão phu tưởng hai người ham mê vinh hoa phú quý mà quên cảnh cát bụi giang hồ rồi chứ?

Đại Lực Ma Quân cười ha hả:

- Tứ ca khéo mĩa mai, thân cá chấu chim lồng ai mà mê cho nổi?

Dùng bữa xong, Kiếm Vân đưa mũi Diêm Vương Sách Hồn Châm cho Tứ Phi Ma xem. Lão mừng rỡ nói:

- May quá, mũi châm này vẫn còn nguyên chất độc có thể nghiền cứu được. Hai tháng nay, lão phu đã kiểm tra mấy chục xác chết mà không có kết quả gì. Lượng độc tố tẩm vào đầu kim quá ít, chỉ đủ giết nạn nhân rồi tan vào máu.

Lão lấy bốn chiếc chung sứ nhỏ, rót rượu vào, mỗi chén bỏ một viên thuốc thử. Sau đó lão lần lượt nhúng đầu kim vào từng chung, quan sát sự biến hóa của màu rượu.

Lão biến sắc bảo:

- Quả là tuyệt độc hiếm có trên đời, gồm nọc của bảy loại rắn tạo thành. Không ngờ trong độc môn vẫn còn. Muốn tìm ra giải dược phải mất không dưới một tháng.

Kiếm Vân hỏi dò:

- Lân lão có biết gì về Bách Độc thư sinh hay không?

Vạn Độc Ma Quân giật mình:

- Đúng rồi! Sao ta lại quên lão ấy nhỉ? Nhưng dường như lão đã chết từ ba mươi năm trước rồi mà?

Chàng bèn kể lão nghe nghi vấn rằng Thần Nữ Bang tái khởi.

Dù chưa đến hạn kỳ nhưng Thiết Quyền Thường Luyện đã xuất hiện vào sáng hôm sau. Cả bọn lên đường đến Quế Lâm.

Bảy ngày sau họ có mặt trên đoạn đường sơn đạo xuyên qua rừng Nam Lĩnh để vào Quảng Tây.

Hồ Nam Khoái Dao nhớ lại sự việc ở Nguyên gia trang bèn hỏi Kiếm Vân:

- Nhị ca! Hôm ấy Nguyên Tích Vũ không bị thương bởi độc châm.

Sau đó, có trả lại một gói mềm. Phải chăng nhị ca đã cho lão mượn bảo y?

Kiếm Vân gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy, đó là bộ y phục làm bằng da con Kim Giáp Mãng Xà.

Hôm lên đường, nhị tẩu ngươi là Thanh Hoa công chúa đã bắt ta phải mặc vào.

Thiết Quyền cười bảo:

- Bốn người ty nữ của nhị tẩu quả là trung thành lại rất xinh đẹp nữa.

Sáu Diêm La nghiêm mặt:

- Nhị tẩu cùng bốn nàng ấy xưng hô là chị em chứ đâu phải chủ tớ. Tú Mệnh Xảo Thủ nhìn hai vách đá sừng sững bên đường, buột miệng nói:

- Nếu bọn Diêm Vương Hội cho cao thủ phục kích chốn này thì anh em chúng ta khó toàn mạng.

Không ngờ gã đoán đúng, trước mặt bỗng xuất hiện hai mươi tên bạch y bịt mặt. Trong tay chúng là những ống phóng Diêm Vương Sách Hồn Châm.

Kiểm Vân phản ứng cực kỳ thần tốc, chàng quát vang như sấm:

- Bỏ ngựa phi lui mau.

Năm huynh đệ của chàng nhất tề tung mình về phía sau, thoát khỏi tầm sát thương của bọn sát thủ.

Chúng cầm hận bấm nút nhưng Kiểm Vân đã ẩn mình trong luồng kiếm quang, lướt đến. Mỗi ống chỉ phát động được một lần nên chúng vội rút trường kiếm chống cự. Bọn Tô Tháo cũng xông lên trợ chiến.

Thanh Ngư Trường Kiếm sắc bén tuyệt luân chém gãy liền bốn thanh trường kiếm của đối phương, giết chết hai tên.

Hồ Nam Khoái Dao và Tú Mệnh Xảo Thủ lần đài ra tay trước mặt các huynh trưởng nên tận lực trở tài. Thanh đao của họ Ngô loang loáng như ánh chớp, đao kinh xé gió. Còn phi châm của họ Đường dù âm thầm hơn nhưng lại vô cùng lợi hại.

Thường Luyện vung hai nắm đấm sắt đánh hộc máu ba tên. Trường kiếm của Sáu Diêm La cũng không chịu kém.

Thanh thiên trượng của Đại Lực Ma Quân thì đua tài với Kiểm Vân, chỉ ba chiêu đã lấy mạng hai tên.

Vạn Độc Ma Quân đứng ngoài quan chiến quát lên:

- Ráng bắt sống một tên!

Bọn bạch y dù võ nghệ cao cường nhưng bữa nay xui xẻo gặp toàn đại sát tinh nên chỉ hơn nửa khắc đã tử thương gần hết. Tên Bạch y có thất lung màu đỏ đang đấu với Khoái Dao bất phân thắng bại. Gã dường như là kẻ cầm đầu, chém liền tám kiếm thật mạnh đẩy lùi họ Ngô rồi ném xuống đất một vật. Tiếng nổ không lớn nhưng khói tỏa ra mù mịt, xông mùi tanh hôi.

Vạn Độc Ma Quân biến sắc cảnh báo:

- Coi chừng chất độc! Lui lại mau!

Bọn Tô Tháo vội nhảy khỏi đấu trường. Toán bạch y sống sót kéo nhau đào tẩu. Nhưng Kiểm Vân nghệ cao mật lớn, vận Kim Quang thần công bảo vệ toàn thân, xông qua làm khói, khinh công chàng độc bộ thiên hạ, chỉ búng chân vài cái đã vượt qua đầu bọn tàn binh

chặn chúng lại.

Tám cây Diêm Vương Châm lập tức xạ thẳng vào người chàng. Thấy kim chỉ xuyên qua y phục rồi dừng lại, bọn chúng vô cùng kinh hãi.

Kiểm Vân cười nhạt bảo:

- Đừng phí công vô ích, mau quy hàng để bảo toàn tính mạng.

Toán bách y biết không thoát nổi, nhìn nhau rồi trở kiếm đâm ngực tự sát.

Vạn Độc Ma Quân Lân Đính buồn bã nói:

- Đúng là kiếm pháp của phái Đỉnh Thương, phò mã đoán chẳng sai.

Kiểm Vân nghiêm mặt bảo:

- Chúng ta không thể sánh cường vì Diêm Vương Châm phá được cả luồng cương khí hộ thân. Nếu không có Kim Giáp chắc tại hạ cũng khó sống. Tiếp tục đi nữa e không còn ai sống sót. Chư vị hãy quay lại Trường Sa, báo cho Hàn minh chủ rõ nội tình.

Tô Tháo xua tay, ngắt lời chàng:

- Nhị đệ đừng nói vậy, huynh đệ chúng ta đã thề sinh tử có nhau, lẽ nào bọn ta để người một mình vào tử địa. Nếu cần thì cứ để một mình Lân tứ ca quay lại nghiên cứu chất giải độc và báo tin là đủ.

Cả bọn nhất tề tán thành. Kiểm Vân đành phải chịu. Chàng dặn dò

Vạn Độc Ma Quân:

- Xin Lân hộ pháp nói với Hàn minh chủ trang bị cung tiễn cho quân hùng rồi hãy tiến vào. Diêm Vương Sách Hồn Châm không thể bắn xa hơn ba trượng, chúng ta sẽ có lợi thế hơn.

Vạn Độc Ma Quân vì đại cuộc đành phải quay lại. Bọn Kiểm Vân tiếp tục đăng trình.

Tú Mệnh Xảo Thủ Đường Khâu Minh nói:

- Chúng ta đã bị Diêm Vương Hội nhận mặt, nếu tiếp tục đi đường quan đạo tất sẽ rơi vào ổ phục kích. Từ đây đến thành Quế Lâm còn hơn trăm dặm, tiểu đệ đề nghị bỏ ngựa băng rừng để tránh thương vong.

Kiểm Vân rất lo ngại cho các huynh đệ của mình nên đồng ý:

- Lục đệ bàn rất phải, mình thương để tránh, ám tiễn khó phòng.

Dù Đại Lực Ma Quân Tô Tháo là đại ca nhưng Kiểm Vân mới thực sự là người được tôn kính, yêu thương nhất. Vì vậy, ý của chàng bao giờ cũng là mệnh lệnh. Họ đuổi ngựa vào sâu trong rừng rồi đi song song với đường quan đạo, chờ trời tối hẳn mới vào thành.

Gần cửa Bắc có một gia trang của cửu phụ họ Đường. Nhận ra Khâu Minh, Cam trang chủ vô cùng mừng rỡ, hân hoan đón tiếp.

Tam Thiết Thần Côn Cam Tổ Như lúc còn trẻ vùng vẫy suốt dải Hoa Nam, nay đã quy ẩn nhưng đối với chuyện võ lâm vẫn còn nhiệt

huyết. Nghe cháu giới thiệu, lão trở mắt nhìn chàng hiệp sĩ lừng danh Liễu Kiếm Vân, hết lời tán tụng:

- Trong lịch sử võ lâm, chưa có cao thủ nào được cả thiên hạ tôn sùng như Liễu đại hiệp. Trẻ nít Quảng Tây thường xách kiếm gỗ hét vang, tự xưng là Liễu Kiếm Vân tráng sĩ. Lão phu được diện kiến thật là phỉ chí bình sinh.

Trong tiệc rượu, chàng không quên nhiệm vụ của mình nên hỏi họ Cam:

- Xin trang chủ cho biết tình hình chính sự ở vùng Quảng Tây thế nào? Bách tính có bị tham quan hà hiếp bóc lột gì chăng?

Cam Tổ Như buông đũa bụi ngùi đáp:

- Quảng Tây xa đế đô đến hàng vạn dặm, lẽ thứ dù có làm than cũng chẳng biết kêu ai. Tuần Phủ và Tổng Đốc cấu kết hút máu dân, đặt ra đủ mọi loại thuế vô lý. Lại còn chiếm đoạt nhà cửa, ruộng vườn, bắt gái đẹp về làm thị thiếp.... Đồn kêu oan nằm đầy bàn Án Sát, nhưng lão này là anh em với Tuần Phủ nên vẫn lờ đi.

Đôi mắt Kiếm Vân lấp loáng hàn quang. Chàng hỏi tiếp:

- Cam lão có biết tình hình núi Đỉnh Thương hiện nay ra sao không? Họ Cam chưa chút:

- Cách nay nửa năm, một bọn người áo trắng tự xưng là hậu nhân của phái Đỉnh Thương, trở về núi xây dựng lại căn cứ. Quan Tổng Đốc đem quân đến hạch sách, được họ dâng cho vạn lượng bạc nên vui vẻ kéo về. Bọn chúng đông đến sáu trăm người nhưng không có gì đáng ngờ. Mới đây còn bỏ ra mười vạn lượng bạc phát chẩn cho dân nghèo bị lũ lụt.

Đường Khâu Minh nhăn mặt:

- Bọn này thật là gian hoạt, mua chuộc quan quân và lòng dân ở vùng này. Nếu chúng ta kéo đến tiêu diệt tất sẽ bị Quản Đốc Quảng Tây cản trở.

Thiết Quyền góp ý:

- Tiểu đệ cho rằng cần phải trừng trị bọn tham quan trước rồi mới có thể đánh bọn Diêm Vương Hội.

Cam lão giật mình:

- Chẳng lẽ bọn trên núi Đỉnh Thương lại là tổ chức lừng danh ấy hay sao?

Tô Tháo cười đáp:

- Đúng vậy đấy lão huynh, bọn ta đã bị bọn chúng chặn đánh dọc đường.

Hồ Nam Khoái Dao Ngô Kính Chi bắn khoăn:

- Chẳng hiểu nơi căn cứ cũ của phái Không Động có bọn Diêm

Vương Hội hay không? Cả núi Côn Luân cũng vậy.

Kiểm Vân giật mình:

- Ngô ngũ đệ nói đúng, tình hình này chắc hai phái kia đều tái xuất.

Đường Khâu Minh bàn:

- Có lẽ nhị ca cứ chấn chỉnh nền hành chính ở đây, rồi sang Quảng Đông xem sao. Khi chúng không còn sự hỗ trợ của quan quân thì chúng ta tiêu diệt lúc nào chẳng được.

Kiểm Vân hài lòng, hỏi Cam Tổ Như:

- Cam lão, trong hàng quan lại văn võ ở đây, còn ai là người trung chính hay không?

- Về quan văn thì Tri Huyện Nam Ninh Tần Lục Ngôn là người chính trực, thương dân. Bên võ có Tổng Binh thành Liễu Châu Dương Sĩ Tế. Nhưng hai người đều bị giam trong đại lao Quế Lâm chờ xét xử vì cùng một tội. Trong dinh của họ có xác hai gã ăn mày.

Kiểm Vân giận dữ hỏi:

- Thế phân đà Cái Bang ở đây hoạt động thế nào?

Cam Tổ Như nhớ ra vì chàng đã từng là bang chủ Cái Bang, lão rầu rĩ đáp:

- Sau khi phát giác hai xác hóa tử, Tuần Phủ Lam Thường Ân đã cho bắt hết bọn khát cái, lấy cớ là để điều tra.

Đôi mắt chàng mịt mờ sát khí:

- Được, Liễu mỗ sẽ không tha cho bọn cầu quan này.

Chàng quay sang bảo Tú Mệnh Xảo Thủ:

- Nghe nói lục đệ có tài thần thủ, vậy hãy vào dinh Án Sát lấy hết đơn kiện của bá tánh đem về đây cho ta.

Đường Khâu Minh phấn khởi dạ vâng, hỏi đường đi nước bước rồi biến vào bóng đêm.

Giữa canh hai trở lại đem theo một chồng đơn dầy. Kiểm Vân lật xem qua, mặt chàng càng lúc càng lạnh lẽo như băng.

Cuối cùng, chàng trình bày kế hoạch của mình.

Đêm rằm tháng mười, sáu viên Tri Huyện gian tham nhất Quảng Tây mất đầu một cách bí ẩn. Bách tính các nơi xôn xao nhưng vô cùng hoan hỉ. Dù không biết chắc nhưng ai cũng cho rằng Điện Tiền Đặc Sứ Liễu tráng sĩ đã ra tay.

Ba ngày sau, thủ cấp Tuần Phủ, Tổng Đốc và Án Sát treo lủng lẳng trước cổng thành, cùng với đầu sáu viên huyện lệnh kia.

Bách tính thành Quế Lâm kéo nhau đi xem đông đến mấy vạn người.

Chín người bị giết tội ác ngập đầu, bị bách tính nguyên rửa không tiếc lời. Bọn thám tử, bộ đầu Quế Lâm nghe dân chúng xầm xì rằng đây là hành động của Điện Tiền Đặc Sứ, trở về báo lại khiến bọn

tham quan càng run sợ hơn.

Phó Tổng Đốc Quảng Tây Lã Thu Phong là người có phẩm hàm cao nhất đã lên nắm quyền, gửi công văn triệu tập các quan huyện về Quế Lâm bàn bạc.

Năm ngày sau, phủ đường chật ních quan viên. Tri Huyện Ngô Châu là một lão quan liêm khiết nhưng nhu nhược, không dám chống lại thượng cấp, chỉ lo giữ lấy lòng mình. Nay thấy đồng liêu bị trừng trị, lão thâm đắc ý vuốt râu nói:

- Lão phu cho rằng đây không phải là hành vi của Đặc Sứ. Vì người mới thành hôn nên không thể rời kinh mà xuống tận đây. Chúng ta cứ thảo tấu biểu gửi về Bắc Kinh trình tấu lên thánh thượng, rồi tiến hành truy tìm thủ phạm.

Bỗng tên lính gác cửa chạy vào thông báo:

- Có phò mã điện hạ giá lâm!

Các quan hồn phi phách tán, sửa sang áo mào đồng loạt quỳ xuống nghênh tiếp.

Bọn Tô Tháo đứng giữ cửa phủ đường, Kiếm Vân đi thẳng vào ngồi trên ghế Tuần Phủ. Chư quan tung hô:

- Phò mã điện hạ vạn an, chúng thần xin khấu kiến.

Chàng lạnh lùng bảo:

- Miễn lễ, chư khanh bình thân!

Kiếm Vân mở lời:

- Bỏ phò mã tuân chỉ thay mặt thánh hoàng tuần thú thiên hạ, vừa đến Quảng Tây đã nghe bách tính khóc than nên tiến hành điều tra. Trong tay ta có hơn ba trăm lá đơn kêu oan của lê thứ. Xét ra thượng bất chính, hạ tắc loạn. Tuần Phủ và Tổng Đốc gian tham thì quan lại cấp dưới khó mà liêm chính. Trăm quan Quảng Tây đều có tên trong đơn kiện. Nhưng xét ra chưa đến nỗi phạm tội chết. Nay ta chặt đầu chín tên cầu quan gian ác nhất để cảnh cáo các khanh và để an lòng dân chúng. Từ nay các khanh sẽ phải tu sửa thân mình, hết lòng yêu thương bách tính, giữ trọn đạo làm tôi, nếu không đừng trách ta tàn nhẫn.

Bá quan vui mừng khôn xiết, sụp xuống lạy tạ:

- Điện hạ lượng rộng như biển, chúng thần xin tuân chỉ.

Chàng hỏi phó Tổng Đốc Lã Thu Phong:

- Khanh đã từng là bằng hữu của Tổng Binh Liễu Châu Dương Sĩ Tế, vậy nên thành thực cho ta biết tài đức của họ Dương.

Lã Thu Phong cũng có dính dáng ăn chia với Tổng Đốc, nay được chàng bỏ qua nên cảm kích không dám nói láo.

- Khỏi tấu điện hạ, Dương Tổng Binh tính tình trung liệt, tài thao lược

đáng bậc nguyên nhung.

Chàng hài lòng hỏi tiếp:

- Thế còn Tri Huyện Nam Ninh Tân Lục Ngôn thì sao?

Tr Huyện Ngô Châu bước ra thưa:

- Khải tấu! Họ Tân là bầy tôi lương đồng, tài đức vẹn toàn.

Kiểm Vân cười bảo:

- Lã khanh mau xuống đại lao đưa hai người ấy lên đây. Ta quyết định giao chức Tuần Phủ và Tổng Đốc cho hai bậc trung thần ấy.

* * *

Chấn chỉnh xong triều cương ở Quảng Tây. Bọn Kiểm Vân âm thầm vượt giòng Ly Giang, sang địa phận Quảng Đông. Tân Tuần Phủ và tân Tổng Đốc đã được chàng dặn dò giám sát chặt chẽ núi Diêm Thương. Hơn trăm đệ tử Cái Bang phân đà Quế Lâm đã ra khỏi đại lao, phân đà chủ bị khép tội vì đã sợ chết mà không báo về tổng đàn tin tức của bọn Diêm Vương Hội ở Diêm Thương.

Cái Bang không muốn mất một người tài đức, được toàn bang tôn sùng nên đã tùy quyền đặt thêm chức thái thượng bang chủ. Kiểm Vân thoái thác không được nên đành phải nhận. Thực ra, trong lòng bọn ăn mày trên cả nước, chàng vẫn là bang chủ của họ. Người đã đưa vinh quang Cái Bang lên tột đỉnh võ lâm. Quan quân địa phương đều biết phò mã đặc sứ từng là bang chủ Cái Bang nên đối với bọn ăn xin rất hòa nhã, không dám đánh đập, hà hiếp như trước đây. Bọn hóa tử sống cuộc đời hạ tiện, lam lũ nên rất tự hào được làm thuộc hạ một nhân vật truyền thuyết. Bọn tiểu đồng thường xúm quanh các tên khát cái, năn nỉ họ kể lại cuộc chiến với kinh ngư của Kiểm Vân. Đâu phải ai cũng có mặt hôm ấy, nhưng đệ tử Cái Bang vẫn kể lại một cách hùng hồn như thể mình đang đứng trên mặt đê Hoàng Hà quan chiến.

Phản Kiểm Vân, chàng thực lòng yêu thương đám người cùng khổ này. Chàng kiêu hãnh vì lòng trung nghĩa của họ, nay thấy Hồ Lô Cái tham sinh hủ tử, chàng rất đau lòng cho chém ngay. Phân đà phó là Bạch Y Cái lên thay, lập tức khôi phục lại đường dây phi cấp truyền thư, báo về Trường Sa, dặn Võ Lâm Chí Tôn án binh bất động, chờ chàng thám sát Phật Sơn rồi mới ra tay.

Đầu tháng mười một, trời rét đậm, tuyết rơi dày đặc phủ kín đường đi, đỉnh Huê Sơn trắng như mái đầu một lão già tám chục.

Nơi đây cách ngọn Phật Sơn chừng bốn trăm dặm. Thấy trời đã chính Ngọ, bọn Kiểm Vân ghé vào phạn điểm vắng vẻ bên đường dùng cơm. Tô Tháo mang dung mạo một viên ngoại, Kiểm Vân là chàng thiếu gia con lão. Còn bốn người kia đóng vai võ sĩ hộ vệ.

Họ Tô đã dùng thanh Ngư Trường Kiếm chặt gãy đầu thiên trượng, biến nó thành thanh thiết côn bình thường.

Kiểm Vân ăn xong, nâng chén rượu ngắm ngọn Huê Sơn lấp lăm:

- Nếu ta là đệ tử phái Côn Luân, tất sẽ chọn nơi này làm cứ địa, thay vì về tận Thanh Hải xa xôi. Nơi đây rất tiện lợi để hợp sức với hai phái Diêm Thương, Không Động.

Đường Khâu Minh quay sang hỏi lão chủ quán:

- Trên núi Huê Sơn gần đây có gì lạ không?

Lão mỉm cười bí ẩn đáp:

- Có đấy, vị công tử kia đoán đúng, phái Côn Luân đã về dựng căn cứ trên núi để trả mối hận năm xưa.

Mọi người biến sắc, nhận ra hàng trăm tên bạch y cách đấy mười trượng, đang lướt đến vây chặt phạm điểm.

Không để phí một giây, Kiểm Vân rút thanh Ngư Trường Kiếm nhảy về phía lão chủ quán. Lão già kinh hãi rút kiếm dưới quày chống đỡ. Nhưng trong lúc đối diện với hiểm nghèo, Kiểm Vân đã dồn toàn lực nên chiêu kiếm cực kỳ khủng khiếp. Đầu lão chủ quán giả hiệu lặn lông lốc trên mặt bàn.

Chàng quay lại nói nhanh:

- Đại ca dẫn mọi người xuống bếp khi bọn chúng áp sát thì xông ra bằng cửa sau. Đào tẩu cho nhanh, tiểu đệ sẽ đoạn hậu.

Bọn Tô Tháo mau chóng làm theo. Kiểm Vân lướt ra đứng gần cửa thu hút sự chú ý của bọn Diêm Vương Hội.

Đám bạch y thấy chàng đứng hiên ngang chờ đợi, ập đến tấn công. Mấy chục cây Diêm Vương Sách Hồn Châm như tia chớp cắm vào người chàng. Chúng kinh hãi nhận ra đối thủ chẳng hề sợ độc châm. Phía sau, bọn Tô Tháo đã xông ra. Đường Khâu Minh vãi một nắm phi châm, giết liền bốn tên, mở đường. Họ múa tít vũ khí che thân phóng đi như bay.

Sau cơn bất ngờ, đám bạch y đuổi theo ráo riết.

Nhưng Kiểm Vân cũng đã rời phạm điểm, từ phía sau đánh lên. Bọn chúng quay đầu chặn lại. Thanh Ngư Trường Kiếm như bánh xe thép nghiền nát những tên xấu số.

Chàng vượt lên bắt kịp anh em, Tô Tháo bức bối nói:

- Thật là nhục nhã, trong đời ta mới có lần này chưa đánh đã chạy!

Đường Khâu Minh cười bảo:

- Võ công tuyệt thế như nhị ca còn muối mặt chạy dài, huống chi bọn ta?

Bổng Sáu Diêm La thất sắc kêu lên:

- Chết rồi! Chúng có thêm một toán chặn đường.

Kiểm Vân suy nghĩ rất mau:

- Để ta mở đường, chư vị theo sau!

Chàng múa tít Ngư Trường Kiếm xông vào hàng rào bạch y. Hàng trăm mũi Diêm Vương Châm bay ra đều bị năm người gạt văng. Trên đường đi của chàng, hơn mười tên đã mạng vong. Nhưng trước mặt bỗng xuất hiện một lão già mặc thanh bào, tuổi độ thất tuần, dung mạo rất anh tuấn. Thanh trường kiếm trong tay lão cực kỳ lợi hại, chằng đứng bước tiến của Kiểm Vân. Chàng lo sợ cho các huynh đệ, động sát khí dồn mười hai thành công lực xuất chiêu Kiếm Luân Tinh Đầu. Vạn đốm hàn tinh phủ lấy lão nhân.

Lão cười nhạt bốc thẳng lên cao tránh chiêu, bủa lưới kiếm xuống đầu đối thủ. Kiểm Vân biến thế, ra chiêu Kiếm Vân Phủ Nguyệt. Tiếng thép chạm nhau vang rền. Chòm râu dài của lão bị bứt đứt, ngực áo rách một đường dài hơn gang, máu phun ướm thanh bào. Nhưng thanh trường kiếm của lão cũng là vật quý nên chỉ bị mẻ mấy chỗ chứ không hề gãy.

Dù sao lão thanh y cũng đã thành công trong mục đích của mình. Bọn áo trắng đã có cơ hội vây chặt năm người. Cửu Phi Ma quát vang như sấm, vung thiết côn đập nát đầu ba tên. Khoái Dao cũng hạ được hai, Sáu Diêm La vừa đánh vừa bảo vệ hậu tâm Thiết Quyền Thường Luyện. Họ Thường không dùng vũ khí nên rất dễ bị Diêm Vương Châm đả thương.

Đường Khâu Minh tay hữu múa kiếm, tẩy tả rải Tú Mệnh Độc Châm. Thủ pháp gã cực kỳ linh diệu, chất độc của Đường môn lại vô song nên bọn bạch y vong mạng rất nhiều.

Nhưng hơn hai trăm tên môn đồ Diêm Vương Hội ở phạm điểm đã đuổi kịp, làm tăng áp lực. Bọn Tô Tháo dù tả xung hữu đột cũng tự biết mình khó thoát.

Đại Lực Ma Quân quát vang:

- Chúng ta dù bỏ mạng cũng đánh cho sượng tay, kiếp sau lại đầu thai làm hảo hán!

Kiểm Vân sót ruột, gầm lên đánh chiêu Kiếm Chuyển Càn Khôn.

Kiểm ảnh mịt mờ, vùn vùn. Kiếm kinh nổ vang như sấm.

Thanh bào lão nhân kinh hãi, múa tít trường kiếm bảo vệ toàn thân rồi nhảy lui. Nhưng võ công của lão làm sao bằng được Liêu Đông Tôn Giả, nên thanh Ngư Trường Kiếm đã chặt bay thủ cấp và xả đôi người lão ra.

Giết lão xong, chàng lộn người lên không, xông vào trận địa giải vây cho huynh đệ, miệng hô lớn:

- Anh em rút lui thôi!

Thân pháp Kim Ưng Phiêu Phong độc bá võ lâm, chàng mượn sức phản chấn trong những lần chạm kiếm với đối phương, bay lượn trên đầu bọn bạch y mà lấy mạng chúng.

Hơn hai mươi tên bỏ mạng trong chốc lát, vòng vây giãn ra. Bọn Tô Tháo phấn khởi múa tít vũ khí mở đường máu.

Đám sát thủ áo trắng điên cuồng vì cái chết của lão thanh bào nên liều mạng cản đường.

Một tên hô lớn:

- Cho chúng ném mùi độc châm!

Cả bọn dạt ra, chĩa ống phóng về phía năm người. Lần này chúng dùng loại ống lớn bằng đồng, có thể phát ra một lần mười mũi Sáo Hồn Châm.

Bọn Kiếm Vân vẫn lướt đi. Chàng vung kiếm tạo thành một màn kiếm quang rộng che chắn cho năm người kia, chân liên tiếp thối lui.

Nhưng sức bắn của loại ống phóng này cực kỳ mạnh mẽ. Lúc mũi độc châm bay nhanh tựa ánh chớp và nhiều như trận mưa rào.

Chàng chỉ chẳng được một phần, số còn lại phủ lấy bọn Tô Tháo.

Thiết Quyền, Sáu Diêm La, Khoái đao đều bị dính châm, lập tức lão đảo, gục xuống.

Đường Khâu Minh rải nắm Tú Mệnh Độc Châm cuối cùng cản đường bọn bạch y rồi vác Sáu Diêm La, Tô Tháo cũng chụp lấy Thiết Quyền, còn Kiếm Vân ôm Khoái Đao. Ba người lướt đi như tên bắn. Bọn bạch y khinh công kém cỏi nên chẳng thể rượt theo, lo thu xác thủ lãnh và đồng đảng. Tổng cộng có đến hơn tám mươi tên bỏ mạng.

Được chừng hơn dặm, bọn Kiếm Vân rẽ vào cánh rừng bên tả xem xét thương thế ba em. Thiết Quyền Thương Luyện trên hai cánh tay cầm đến tám chín mũi châm đã tắt thở từ lâu. Sáu Diêm La và Hồ Nam Khoái Đao Ngô Kính Chi mỗi người trúng một mũi nên chưa chết hẳn.

Đại Lực Ma Quân và Kiếm Vân dùng nội lực đẩy vào cơ thể họ.

Đường Khâu Minh nhét vội mấy viên giải độc đan gia truyền của Đường môn. Lát sau, Đồ Hạc mở mắt nhìn ba người gượng mỉm cười:

- Đại ca, nhị ca và lục đệ còn sống là Đồ mỗ vui rồi. Đã đến lúc xuống suối vàng sum họp với hiền thê.

Gã rùng mình, thất khiếu rỉ máu đen, hồn về Quỷ Môn Quan.

Ngô Kính Chi công lực kém cỏi hơn nên chẳng nói được gì, chỉ mỉm cười rồi đi luôn.

Giọt lệ già nua trào ra từ khóe mắt Cửu Phi Ma. Lão lẩm bẩm:

- Sao người chết không phải là ta? Ba tiểu đệ đang tuổi thanh xuân còn nhiều sức lực đóng góp cho đời.

Đường Khâu Minh gục xuống khóc nức nở, không nói được gì.

Kiểm Vân quỳ bên xác Thiết Quyền, không có tiếng khóc nhưng lệ trào như suối, đôi mắt chàng tràn đầy thống khổ và sát khí. Chưa bao giờ cảm giác muốn giết người lại tràn ngập trong chàng như lúc này.

Chôn cất xong ba thi thể, Kiểm Vân lạnh lùng nói:

- Muốn giết sạch được bọn Diêm Vương Hội, cũng chẳng phải là điều khó. Chỉ một cái phát tay của tiểu đệ là mấy vạn quân của triều đình sẽ san bằng Huê Sơn. Nhưng chuyện giang hồ phải do người võ lâm liễu kết, chúng ta trở về huy động đồng đạo đến rửa hận. Ba người không đi Cán Châu nữa mà ngược lên phía bắc. Chiều ngày thứ tư đến Hành Dương, bọn khát cái nhận ra thái thượng bang chủ, mừng rỡ báo tin:

- Hàn minh chủ và lực lượng hào kiệt đang chờ bang chủ ở tòa trang viện phía Bắc thành.

Đệ tử Cái Bang vẫn quen gọi chàng là bang chủ như ngày nào.

Ba người tức tốc đi theo gã.

Trang viện này không có tên và là tài sản của Thần Bí Môn. Võ Lâm Chí Tôn cùng các chưởng môn đang tề tựu trong đại sảnh, thấy Kiểm Vân bước vào mừng rỡ đứng dậy đón chào.

Thấy mặt bọn chàng đầy nét thống khổ, Vạn Độc Ma Quân hốt hoảng:

- Ba người kia đâu?

Tô Tháo bùi ngùi đáp:

- Họ đã vui thây nơi một cánh rừng gần núi Huê Sơn rồi. Bọn Côn Luân chó má đã chặn đường chúng ta. Lão bèn kể lại cuộc chiến, Hàn Thiên Đông thoáng biến sắc:

- Không ngờ Kiểm Vân suy luận rất đúng. Sáng mai chúng ta lập tức lên đường đến Huê Sơn.

Phiêu Phong thư sinh Hoàng Đình Phổ bàn rằng:

- Khoan đã! Lão già áo xanh bị Vân nhi giết có lẽ là chưởng môn phái Côn Luân Thanh Bào Ngọc Diện Cổ Kim Lăng. Như vậy, chưa chắc bọn chúng còn ở lại Huê Sơn. Không chừng đã kéo đến Phạt Sơn hội quân với Không Động. Phải dùng phi cấp báo trình sát Cái Bang ở đây dò xét xem sao.

Lão là quân sư của minh chủ nên mọi người đều tin phục.

Ba ngày sau, chim câu báo về rằng Huê Sơn không còn một bóng người. Chiều đến, tin từ Quế Lâm và Phạt Sơn cũng báo bọn Diêm

Vương Hội đã âm thầm biến đi đâu mất.

Không còn mục tiêu để tiến quân, Hàn Minh chủ đành đưa lực lượng trở lại tổng đàn võ lâm ở Tung Dương chờ đợi báo cáo của Cái Bang.

Kiểm Vân dẫn Tô Tháo, Khâu Minh tiếp tục hành trình thị sát các phủ huyện.

Chàng nghi ngờ bọn Diêm Vương Hội trốn về Côn Luân nên đi về phía Tây, nhân tiện ghé Quý Châu, Tứ Xuyên xem xét dân tình.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 13

Ô giang phò mã phùng miêu nữ Thiểm địa lâu trung bán tiểu khai

Quý Châu là đất của người Mèo, họ thần phục Minh triều nhưng lại có nền hành chánh riêng. Trên danh nghĩa là thuộc quyền quản lý của Tuần Phủ Vân Quý, nhưng lão này chẳng bao giờ bén mảng đến đây.

Vạn Độc Ma Quân biết chàng đi Quý Châu nên cũng đi theo. Trong phương thuốc giải chất độc Diêm Vương Châm, lão còn thiếu mấy loại thảo dược mà chỉ ở xứ Miêu Cương mới có.

Bốn người đến bờ Ô Giang đúng trưa ngày rằm. Lưu vực sông Ô Giang đất đai phì nhiêu nên dân Miêu sinh sống rất đông. Bản doanh của Miêu chúa cũng được đặt tại đây.

Bốn người ngạc nhiên nhận ra bờ sông dày đặc dân Miêu. Mấy ngàn người vây quanh một dàn hỏa. Trên đây là một Miêu nữ bị trói chặt vào cột. Dù tóc tai rũ rượi, mặt tái xanh vì sợ hãi nhưng không dấu được nhan sắc phi phàm.

Kiểm Vân dùng tiếng Miêu hỏi lão già đứng ngoài cùng. Lão kể rằng:

- Vụ lúa Đông này bị một loại sâu phá hoại mùa màng, xuất phát từ mảnh ruộng của cô gái này. Vì vậy, dân Miêu kết tội nàng đã gây ra tai họa nên thiêu sống để tế thần.

Kiểm Vân không nỡ để một người vô tội phải chết oan nên quyết cứu nàng. Lúc này Miêu chúa đã cúng tế xong, chuẩn bị châm lửa vào dàn hỏa.

Kiểm Vân vội tung mình lướt qua đầu mọi người, đáp xuống đồng cỏ khô, đứng cạnh Miêu nữ, vận công nói lớn:

- Kính cáo Miêu tộc, ta là phò mã của Đại Minh, muốn xin tội cho nàng thiếu nữ đáng thương này.

Miêu Chúa tỏ vẻ nghi ngờ:

- Túc hạ lấy gì chứng minh mình là đương kim phò mã?

Chàng rút chiếu chỉ ném xuống cho lão. Tấm lụa vàng phất phới bay đến trước mặt Miêu chúa rồi lơ lửng như chờ lão nhận lấy. Dân Miêu thấy cảnh tượng này xôn xao bàn tán.

Miêu chúa tinh thông chữ Hán nên đọc rất nhanh. Ông hân hoan nói:

- Té ra phò mã chính là chàng tráng sĩ năm xưa đã diệt quái ngư trên sông Hoàng Hà đây sao? Nhưng con yêu nữ này đã gây thiệt hại hơn ba vạn lượng thóc lúa, không thể tha thứ được. Nếu nó không chết đi, sâu lạ sẽ tàn phá hết những thửa ruộng vùng này.

Kiểm Vân cười bảo:

- Bỏn phò mã xin tặng ba vạn lượng bạc để cứu tế cho những người bị thiệt hại. Đồng thời sẽ cố giúp Miêu tộc diệt trừ loài sâu kia. Nếu không thành công sẽ huy động lương thực từ phủ lân cận phát chẩn cho dân Miêu.

Thái độ rộng rãi của chàng đã thu phục được Miêu chúa. Ông gật đầu:

- Phò mã đã nói vậy, bỏn vương cũng xin tuân chỉ.

Kiểm Vân cắt giấy trói, bồng cô gái nhẩy xuống đất. Chàng đặt nàng ngồi dưới gốc cây rồi lấy ba tấm ngân phiếu vạn lượng đưa cho Miêu chúa. Chàng bảo lão:

- Phiền Miêu chúa sai người đi bắt ít con sâu ấy lại đây.

Bọn Tô Tháo cũng rời yên ngựa đến bên chàng xem sự thể.

Lát sau, tên dũng sĩ người Miêu về đến, trên tay gã là một bụi lúa xanh mơn mớn, bắm đầy những con sâu màu vàng và lông lá. Sức ăn của nó thật khủng khiếp, còn hơn cả tằm ăn dâu.

Vạn Độc Ma Quân bắt mấy con thả vào chiếc chén sành lấy từ hương án xuống. Lão lần lượt bóp nát những viên thuốc rải lên người bọn sâu, đến lần thứ tám mới thành công, bọn sâu lăn ra chết hết.

Lão thở phào nói:

- Lũ sâu này nở từ trứng một loài bướm bên xứ Tây Khương. Có lẽ vùng này trồng nhiều hoa thực được nên chúng mới kéo về đây sinh sản.

Miêu chúa xác nhận:

- Đúng vậy! Nhà của con bé Đồng Kim Thu này ở ngay giữa ruộng và trồng rất nhiều hoa.

Đường Khâu Minh thắc mắc:

- Sao nàng ta lại có họ của người Hán?

- Cha nàng là một nho sinh Hán tộc, lưu lạc đến Miêu Cương, lấy một Miêu nữ rồi sinh ra Kim Thu. Hiện nay họ đều đã qua đời cả rồi. Vạn Độc Ma Quân tươi cười bảo:

- Loài sâu này rất dễ trị. Chư vị chỉ cần lấy loài cỏ Ngân Tuyết Thảo nấu lên, lấy nước pha loãng rồi phun vào lúa. Còn vườn hoa kia thì nhổ sạch đi tất bọn bướm sẽ đi nơi khác.

Miêu chúa cẩn thận nói:

- Không phải lão phu nghi ngờ tài năng của lão trượng. Nhưng chẳng mấy khi phò mã giá lâm, mời chư vị về tể xá uống vài chén hội kiến rồi chờ xem kết quả luôn.

Lão quay lại phân công một toán đi hái cỏ Ngân Tuyết, một toán nhổ hoa.

Bọn Kiếm Vân theo lão vào căn nhà sàn cách đây chừng vài chục trượng.

Đây là căn nhà lớn nhất vùng, có thể chứa hàng trăm người một lúc. Giữa nhà là những lò than hồng để chống rét và nướng thịt thú rừng. Đêm qua, con trai lão mới săn được một con nai tơ. Hiện giờ con vật đang tỏa mùi thơm phức.

Kiếm Vân hỏi han tình hình sinh hoạt của Miêu tộc Quý Châu. Lão thở dài đáp:

- Lão phu đã được theo học chữ Hán ở Quý Dương nên thức ngộ rằng một dân tộc muốn tồn tại và phát triển thì phải biết chữ. Vậy mà toàn đất Miêu cương chỉ có một trường duy nhất ở Quý Dương, làm sao người Miêu tiến bộ được? Chừng nào phò mã hồi kinh, nhớ tâu với thánh thượng việc này. Dân mà không giáo hóa thì dễ sinh phản loạn.

Kiếm Vân ở kinh mấy tháng, ngày ngày phải vào chầu nên đã từng nghe bộ Lễ tâu trình về ngân sách giáo dục các vùng man di. Tính ra mỗi năm bộ Hộ đã cấp phát hơn tám vạn lượng bạc cho Quý Châu để tu sửa trường lớp và nuôi giáo thụ. Chàng biết Tuần Phủ Vân Quý đã ăn chắt sớ bạc này, liền bảo Miêu chúa:

- Triều đình vẫn chú trọng đến việc giáo hóa dân Miêu, nhưng có lẽ bọn tham quan đã vét sạch, Miêu chúa cứ thảo sớ tấu trình, bẩm phò mã sẽ đích thân đàn hạch Tuần Phủ Vân Quý.

Miêu chúa mừng rỡ viết ngay tấu chương, đóng Kim Ấn Miêu vương vào rồi trao cho chàng.

Tiệc vừa tàn thì bọn thuộc hạ Miêu chúa chạy vào khẩn báo:

- Loại thuốc này thật là thần hiệu, bọn sâu vàng đục đến là chết sạch.

Kiểm Vân liền cáo từ, lên đường đến Tứ xuyên, khi xuống thang, chàng ngạc nhiên khi nhận ra Miêu nữ Đồng Kim Thu đang quỳ dưới đất. Nàng nghẹn ngào thưa:

- Khải bẩm phò mã, tiện dân sau việc này tất sẽ bị Miêu tộc chán ghét, nghi kỵ, không thể sống ở đây được nữa. Cúi xin điện hạ thu nhận làm nô bộc, hầu hạ người để báo ân.

Kiểm Vân định từ chối thì Khâu Minh hạ giọng van xin:

- Nhị ca hãy thương phận nàng cô cút đáng thương.

Chàng biết lục đệ của mình đã say mê nhan sắc của Kim Thu nên cười bảo:

- Được! Nể lời lục đệ, ta nhận đưa nàng đi theo.

Kim Thu đã mang sẵn bọc hành lý nên chẳng cần trở lại nhà nữa.

Miêu chúa cười ha hả:

- Lão phu cũng xin tặng một con tuấn mã để Kim Thu dùng.

* * *

Năm người vượt dòng Ô Giang đi thêm mấy trăm dặm đường nữa mới đến bờ Trường Giang.

Họ Đường là thế gia vùng Tây thực, chi phái rất đông. Vì vậy, Khâu Minh đưa đoàn người vào một khách điểm quen, chủ nhân là em họ của y, dù lớn tuổi hơn.

Đường Thúc Hào đã quá bốn mươi, người to béo nặng nề nhưng rất hiếu khách, lập tức cho dọn ba phòng thượng hạng và bày tiệc tẩy trần.

Trong năm ngày qua Đồng Kim Thu đã làm Khâu Minh thêm say đắm. Nàng thông thạo văn hóa Trung Nguyên, nói năng thì đúng lễ và nàng lại tỏ ra cực kỳ thông tuệ. Nàng chăm chỉ lo lắng cơm nước, giặt giũ cho cả năm người và vui vẻ trò chuyện với Khâu Minh nhưng lại lén nhìn Kiểm Vân với ánh mắt u ầu.

Kiểm Vân đã quyết tác hợp nàng với lục đệ nên giữ lễ, không muốn nói nhiều với nàng.

Thúc Hào tinh mắt, nhận ra nàng tỳ nữ xinh đẹp này đã chiếm trọn trái tim của Khâu Minh. Gả cười khà khà bảo:

- Biểu ca thật có mắt tinh đời, tiểu đệ xin bái phục.

Cử tọa bật cười, Kiểm Vân hỏi gã:

- Chẳng hay thời gian qua, Đường huynh có thấy toán cao thủ nào đi ngang hoặc ghé vào đây không? Hoặc những người nói tiếng Lương Quảng,

Thúc Hào đặc ý nói:

- Khách điểm của tại hạ có vị trí thuận lợi. Khách lữ hành ra vào đất Tứ Xuyên đều phải ghé vào. Cao thủ thì chẳng thấy nhưng năm ngày

trước có một đám ma kỳ lạ, hơn trăm người hộ tống linh cữu mà không hề có đàn bà, trẻ con.

Tô Tháo mừng rỡ vỗ bàn:

- Đúng là bọn cầu tặc ấy rồi. Có lẽ chúng đưa thi hài chường môn về Côn Luân an táng?

Biết Thúc Hào thắc mắc, Khâu Minh bèn kể cho lão nghe việc ba phái Côn Luân, Diêm Thương, Không Động tái khởi, hợp thành Diêm Vương Hội khủng bố võ lâm. Gã cũng kể luôn trận đánh ở chân núi Huê Sơn và cái chết oanh liệt của ba người anh em kết nghĩa.

Kiểm Vân nghe nhắc đến ba em, vết thương lòng đau nhói, không nhận ra Đồng Kim Thu đứng sát sau ghế chàng lắng nghe câu chuyện.

Khâu Minh hùng hồn nói với họ Tô:

- Lát này về đến nhà, tiểu đệ sẽ hỏi mượn gia mẫu ba bộ giáp bằng thép mỏng. Huynh đệ chúng ta sẽ quét sạch núi Côn Luân, báo thù cho những người đã khuất.

Kiểm Vân mừng rỡ bảo:

- Nếu được vậy thì quá tốt. Ta đang lo cho anh em không chống nổi Diêm Vương Sách Hồn Châm.

Vạn Độc Ma Quân Lân Đình nhắc nhở:

- Núi Côn Luân cao hơn ngàn trượng, đường sơn đạo cực kỳ hiểm trở. Nếu bọn chúng cố thủ, bọn ta cũng khó mà lên được. Trời Đông giá, tuyết phủ dày, chỉ một cơn chấn động cũng lở chôn vùi tất cả.

Kiểm Vân mỉm cười:

- Lân hộ pháp cẩn trọng như vậy rất tốt, nhưng tại hạ cho rằng mình sẽ có cách.

Gió Bắc thổi qua Trường Giang tạt vào song cửa, Kim Thu thoáng rung mình dù đã có chiếc áo lông cừu của Khâu Minh trên vai. Nàng hắt hơi liền ba cái, then thùng chui vào phòng.

Sáng ra, đoàn người ngựa vượt Trường Giang, sang địa phận Tứ Xuyên. Đầu tháng chạp mới đến Đường gia trang, ở cửa Bắc thành đô.

Đường lão thái tuổi đã hơn lục tuần nhưng tóc vẫn còn đen và bóng mượt. Bọn Kiểm Vân lần lượt ra mắt bà. Tới phiên Kim Thu, nàng sụp xuống thưa:

- Tiện nữ là Đồng Kim Thu, nô tỳ của Liễu điện hạ, xin khấu kiến lão thái.

Bà thấy nàng cực kỳ xinh đẹp nên đem lòng yêu mến, cười nói, hỏi han rất thân tình. Đường Khâu Minh là tam công tử của Đường môn, tuổi đã hai mươi sáu mà vẫn chưa có gia thất, chỉ thích phiêu bạt

giang hồ. Trong khi hai anh của gã vẫn chưa có con trai. Chính vì vậy, Đường lão thái rất mong Khâu Minh lấy vợ, sinh ra người kế nghiệp cho họ Đường.

Gia quy của Đường môn rất khác lạ, nàng dâu nào sanh được nam tử mới được chọn làm người hậu bị chức vụ môn chủ.

Khâu Minh đã thừa thực với mẫu thân ý định lấy Kim Thu làm vợ. Họ dự định sau khi đi Thanh Hải về mới ngỏ lời với nàng. Tin này sớm lan truyền trong gia trang nên các tỷ nữ, gia nhân đối với nàng rất cung kính. Chúng không cho nàng làm gì cả mà còn hầu hạ rất chu đáo.

Nhưng lạ thay, nàng không hề vui vẻ trước sự kiện này, vẫn tự tay sẵn sóc Kiếm Vân như xưa. Mỗi sáng nàng đều chờ sẵn trước cửa với thau nước nóng và khăn sạch, dọn dẹp mùng chiếu, quét dọn phòng chàng ở.

Kiếm Vân cứ ngỡ nàng muốn báo đền ơn cứu mạng nên cũng chẳng nói gì.

Sau ba ngày tĩnh dưỡng, bọn chàng chuẩn bị rời Đường môn để đến Côn Luân. Đường xa hơn ngàn dặm, trời lại rét căm căm nên Kiếm Vân đã bảo Đồng Kim Thu ở lại vì nàng không biết võ công. Ngờ đâu Kim Thu nhỏ nhẹ thưa:

- Chủ nhân! Tiểu tỷ đã thề suốt đời hầu hạ, gian khổ không sờn. Còn về võ công tiểu tỷ cũng được tiên phụ dạy dỗ, xin chứng minh để ân công yên tâm.

Dứt lời, nàng tung mình phóng lên nóc sảnh, nhảy nhót uyển chuyển như cánh chim chèo từ mái này sang mái khác.

Đại Lực Ma Quân thắc mắc:

- Khinh công là môn khó luyện nhất mà cô nương đạt đến trình độ này, xét ra bản lãnh không phải tầm thường. Nhưng sao hôm ấy lại chịu hỏa thiêu mà không tẩu thoát?

Nàng sa lệ đáp:

- Từ ngày song thân quá vãng, tiểu tỷ mang dòng máu Hán tộc nên bị người Miêu xa lánh, cuộc sống vô cùng buồn tẻ, chẳng có chút sinh thú. Hơn nữa, tiểu tỷ cũng biết loài bướm lạ kia bay đến vì vườn hoa của mình, đã có tội lại đang không muốn sống thì chạy trốn làm gì? Chỉ vì cảm đại ân của điện hạ nên gượng sống mà báo đáp thế thôi. Khâu Minh đang lúc đắm say nên cũng chẳng muốn xa nàng. Gã bảo:

- Nhị ca! Xem ra võ công nàng không kém gì tiểu đệ, cho theo cũng chẳng sao.

Chàng chiều ý người em kết nghĩa nên chấp thuận. Kim Thu mừng

rõ, mắt phượng long lanh trông càng quyến rũ.
Đường môn ngoài nghề chế tạo ám khí bán ra khắp võ lâm, còn có nhiều cơ sở kinh doanh trên đất Xuyên. Trục lộ chính sang đất Thanh bị cắt ngang bởi Đại Độ Hà.

Bến đò nơi đây rất sầm uất, hình thành một trấn lớn vì còn là ngã ba sang đất Hán Trung.

Tòa khách điểm ba tầng cạnh sông là tài sản của Đường môn. Khâu Minh hăm hở dẫn các huynh trưởng và Kim Thu vào.

Chưởng quầy Đường Phúc hân hoan đón chào:

- Đã bấy năm không gặp, ta thấy biểu diết anh tuấn, chừng chạc hơn xưa. Hãy ở chơi với biểu thúc vài ngày.

Khâu Minh giới thiệu mọi người với nhau, gã lơ đi không nhắc đến Kim Thu vì chẳng biết nói sao cho phải. Nàng chỉ là tỳ nữ của Kiếm Vân thôi.

Sau nửa tháng bốn hành dưới trời tuyết lạnh, ai nấy đều mệt mỏi. Tắm gội xong khoan khoái buông mình trên nệm ấm, ngủ vùi chờ đến bữa cơm chiều.

Nội lực của Kiếm Vân đã đến mức lộ hỏa thuần thanh nên dù đang ngủ say, luồng cương khí hộ thân vẫn tạo thành một màng mỏng quanh thân. Nhờ vậy, chàng lập tức phát hiện có người đang kéo mền phủ lên ngực mình. Chàng mở mắt ra, thấy Đồng Kim Thu đang đứng nhìn mình. Chàng mỉm cười hỏi:

- Sao cô nương không nghỉ ngơi cho khỏe? Ta luyện Kim Quang thần công nên không sợ lạnh, bắt tất phải quan tâm.

Nàng then thùng đáp:

- Tiểu tỳ không buồn ngủ nên đến xem chủ nhân có sai bảo điều gì không?

Chàng biết mình không thể ngủ lại nên bảo:

- Vậy nàng hãy đem nước nóng và khăn lên đây.

Kim Thu dường như sung sướng được chàng sai khiến nên tươi cười, quay lưng, rào bước. Nụ cười khiến chàng xao xuyến, thầm công nhận nàng đẹp không thua gì Thanh Hoa công chúa. Chàng bỗng nhớ da diết ba người vợ trẻ, muốn được ôm ấp thân hình nõn nà, nồng ấm của họ.

Kim Thu bưng nước lên đến, Kiếm Vân lau mặt xong, bước sang phòng ba người kia. Thấy họ vẫn còn ngủ say, chàng ra ngoài đứng nơi hàng hiên, ngắm những bông tuyết bay lất phất, đậu trên những bụi hoa trong vườn.

Chàng nghe tiếng bước chân, nhận ra Kim Thu nên không quay lại.

Nàng đến bên thở thè:

- Tiểu tỷ có được tiên phụ dạy cho một pho kiếm pháp, mong chủ nhân chỉ điểm thêm.

Nói xong nàng bước ra vườn, cầm thanh kiếm mà Khâu Minh đã tặng, biểu diễn sở học.

Không hiểu vô tình hay cố ý, nàng múa rất chậm từng chiêu. Với thiên bẩm của Kiếm Vân, chàng dễ dàng nhớ hết tám chiêu này. Kim Thu thi triển lần nữa với tốc độ cực nhanh. Kiếm quang liên lạc tạo thành trái cầu xanh biếc giữa màn mưa tuyết.

Kiếm Vân kinh hãi nhận ra pho tuyệt thọc này còn lợi hại hơn pho Luân Kiếm của Kim Ưng Môn, kể cả pho Càn Khôn Kiếm của ân sư chàng.

Kiếm Vân nghiêm mặt hỏi:

- Dường như nàng cố tình truyền cho ta pho kiếm này?

Kim Thu bẽn lẽn gật đầu:

- Tiên phụ trước khi khuất núi có dặn rằng pho Xuân Thu kiếm pháp này là tuyệt học của Kinh Kha ngày trước. Tám chiêu không tên nhưng cực kỳ uyên ảo. Vì không thích hợp với nữ nhân nên sau này gặp được người quân tử thì truyền lại để tạo phúc cho lê thứ. Tiểu tỷ biết không còn ai xứng đáng hơn chủ nhân nên mạo muội ký thác.

Chàng mỉm cười bảo:

- Nếu lệnh tiên phụ đã có di ngôn, ta xin thu nhận.

Kiếm Vân bèn mượn kiếm Kim Thu múa lại pho Xuân Thu kiếm pháp. Nàng đứng bên tận tình chỉ dẫn những tinh yếu của từng kiếm chiêu, nên chỉ sau một canh giờ, chàng đã thuần thục.

Bọn tiểu nhị đến phòng không thấy nên đi tìm khắp nơi. Đến hoa viên gặp hai người, chúng cung kính mời họ vào dùng cơm chiều.

Kim Thu vẫn khẳng định vai trò tỷ nữ của mình nên không ngồi vào bàn mà đứng sau lưng Kiếm Vân như chờ sai khiến.

Khâu Minh bí lối nên đành quay sang năn nỉ Kiếm Vân:

- Đồng cô nương chỉ nghe lời mình nhị ca, xin nhị ca ra lệnh cho nàng cùng ngồi.

Chàng rất yêu thương gã nên bảo Kim Thu:

- Kim Thu! Nàng hãy an tọa, cùng dùng bữa với bọn ta.

Nữ nhân ngoan ngoãn vâng lời. Bàn bát tiên có đến tám chỗ nên còn trống hai ghế. Nàng e lệ ngồi cạnh Kiếm Vân dù sát Khâu Minh vẫn còn ghế trống.

Trong bữa ăn, nàng chăm chú gấp thức ăn vào chén của chàng như một nô tỳ đích thực. Vạn Độc Ma Quân là người tinh tế, nhận ra ánh mắt tình tứ, ngưỡng mộ mà Kim Thu dành cho Kiếm Vân. Lão cố nén tiếng thở dài, thầm mong mọi chuyện qua đi êm ả.

Đường Khâu Minh là người tinh minh thông tuệ, nhưng trong tình trường chỉ là một gã ngây thơ. Gã say đắm ngất ngưởng nhan kiều diễm của người trong mộng, uống như hũ chìm, cuối cùng say khướt, lăn ra ngủ khò.

Tô Tháo cười khà khà diu碌 để vào phòng. Vạn Độc Ma Quân cũng say bí tỷ, ôm cổ Đường Phúc rời bàn.

Kiểm Vân tửu lượng không cao nên cũng chẳng thể tỉnh táo hơn.

Chàng khác vai Kim Thu trở lại phòng riêng. Trong trạng thái say mềm, chàng không còn làm chủ được mình nữa.

Kim Thu đỡ chàng lên giường loay hoay cởi giày, mùi u hương từ cơ thể nàng kích thích dục tính Kiểm Vân. Chàng vươn tay kéo Kim Thu vào lòng, lột bỏ y phục rồi say đắm vuốt ve thân hình ngà ngọc. Kim Thu không hề phản kháng, nàng hân hoan dâng hiến, dòng lệ vui sướng trào ra khóe mắt.

Kiểm Vân xa vợ đã lâu, chàng tưởng như mình đang kề cận Phụng Hương nên động tác nhẹ nhàng êm ái. Nhờ vậy Kim Thu quên đi đau đớn, cảm nhận được khoái lạc tột cùng. Hết hiệp, Kiểm Vân lăn ra ngủ vùi. Nữ nhân cố nén thẹn thùng, mặc lại y phục cho chàng rồi rời khỏi phòng.

Sáng ra, ký ức về một cuộc ái ân đã rục rở trong tâm thức Kiểm Vân. Nhưng thấy y phục mình vẫn chỉnh tề, chàng không khỏi nghi hoặc. Đồng Kim Thu vẫn thản nhiên, không hề hé môi. Chàng nhìn nàng với vẻ dò hỏi nhưng chẳng thấy hoa dung biến sắc.

Trong tâm trạng bối rối, sáng hôm sau, Kiểm Vân đề nghị xuất quân. Dù đầu nhức như búa bổ vì đêm qua quá chén, bọn Tô Tháo vẫn phải tán thành.

Họ đến Côn Luân đúng ngày mùng bốn tết, hương xuân tỏa ngát dù tuyết vẫn rơi đầy. Khu vực này hoang vắng nên chẳng có đến một gã ăn mày. Kiểm Vân hỏi thăm lão chủ khách điểm, lão xác nhận rằng có đoàn người đông đảo hộ tống linh cữu lên núi.

Đêm hôm ấy, chàng bàn với mọi người:

- Bọn chúng không thể nào ngờ rằng bọn ta chỉ có mấy người mà dám vượt hàng ngàn dặm đến báo thù, vì vậy, sẽ không đề phòng. Sáng mai, tại hạ sẽ lên trước mở đường, chư vị theo sau. Cả bọn cùng mang bạch y, ẩn mình vào tuyết, âm thầm thượng sơn. Lần này đã có bảo giáp hộ thân, không sợ Diêm Vương Châm nữa.

Kim Thu không có áo giáp nên ở lại khách điểm giữ hành lý. Mờ sáng, bốn người nai nịt gọn gàng, toàn thân bạch y, mũ trùm đầu cũng bằng lông cừu trắng.

Tổng đàn cũ của phái Côn Luân nằm ở độ cao ba trăm trượng.

Đường lên đục thành bậc thang, nhưng đã lâu không người chăm sóc nên cỏ mọc um tùm.

Kiểm Vân lướt nhanh, tay thủ bảo kiếm sẵn sàng lấy mạng người tên canh gác. Nhưng đúng như chàng dự đoán, chúng không hề phòng bị. Hơn nữa, với cái lạnh cắt da này, dù có áo ngự hàn cũng chẳng thể chịu nổi.

Nửa canh giờ sau, tòa Thuần Dương Đạo Quán hiện ra trước mắt. Dù đã được dọn dẹp, sửa sang lại, nhưng vẫn không dấu nổi vẻ điêu tàn.

Khâu Minh nhìn qua khe cửa, thấy bọn bạch y tề tựu cả trong đại điện, quanh một lò than rất lớn.

Gã cầm sẵn độc châm, đẩy tung cửa lớn rồi rải theo thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ.

Có đến hơn hai chục tên trúng Tú Mệnh Độc Châm, không đứng lên được nữa. Số còn lại vùng dậy lùi sát bào cuối sảnh, múa kiếm tự bảo vệ.

Khâu Minh hăng máu tiến lên phóng những nắm tên oan nghiệt.

Kiểm Vân lướt ra phía sau, vận đủ mười hai thành công lực bổ sung song chưởng vào vách gạch. Bức tường đã bị thời gian tàn phá nên lập tức sập xuống, đổ vào đầu bọn bạch y.

Tiếp tục giáng những đạo chưởng kinh như vũ bão đánh chết những tên muốn thoát ra.

Phía trước, Tô Tháo và Vạn Độc Ma Quân cũng đã nhập cuộc, cùng với Khâu Minh tàn sát.

Bọn Côn Luân chỉ còn lại độ sáu mươi tên, trong bước đường cùng chống cự một cách mãnh liệt. Chúng nhận ra đây là những kẻ đã lọt lưới ở chân núi Huê Sơn. Mười tên dàn hàng ngang đón đánh bọn Tô Tháo, mười tên giữ mặt sau.

Tên cầm đầu mang thất lưng xanh bỗng quát lên:

- Nằm xuống!

Mười tên trước mặt lăn tròn trên mặt đất. Hai chục ống phóng độc châm chĩa về phía bọn Khâu Minh.

Diêm Vương Châm bay ra như mưa cắm vào áo lông, không xuyên nổi giáp sắt. Nhưng đợt thứ hai đã nhắm vào đầu địch thủ.

Ba người múa tít vũ khí bảo vệ toàn thân.

Đường Khâu Minh vô tình đập trúng cánh tay một xác chết, thân hình gã lão đạo, màn kiếm quang chậm lại. Một cây độc châm chui qua kiếm ảnh cắm vào má trái. Gã lập tức ngã xuống.

Vạn Độc Ma Quân kinh hãi thét lên:

- CỬU ĐỆ GIỮ VỮNG TRẬN THẾ, ĐỂ TA CHĂM SÓC KHÂU MINH.

Lúc này Diêm Vương Châm đã hết, Tô Tháo gằm lên vung thiết côn xông vào, lão đi đến đâu, thịt nát xương tan đến đấy.

Kiểm Vân ở bên ngoài, nghe nói Khâu Minh thọ thương cũng gằm lên như hổ dữ, ôm kiếm xông vào.

Toàn thân chàng đao thương bắt nhập, nên chỉ tiến chứ không lùi, mặc cho bọn bạch y đâm chém. Chàng biết lực độ khó sống nên lửa căm thù mờ mịt khuôn mặt anh tuấn. Thanh Ngư Trường Kiếm như lưỡi hái tử thần đưa bọn bạch y về chín suối một cách mau lẹ. Tiếng gào thét rên la càng làm chàng say máu.

Chỉ vài khắc sau chẳng còn một tên sống sót. Hai người phi thân ra ngoài hiên xem tình hình Khâu Minh.

Nhưng kỳ tích đã xuất hiện. Lân Đình đã kịp lấy mũi kiếm khoét bỏ phần má bị thương. Nhờ vậy độc không lan ra cơ thể. Dù dung mạo bị tàn phá, còn hơn là vong mạng.

Lão loay hoay khâu kín miệng lỗ hồng, dùng thuốc kim sang bôi lên rồi băng chặt lại. Diêm Vương Châm đã có đủ vị nhưng chưa bào chế và thử nghiệm.

Cửu Phi Ma bức tức, định phóng hỏa đốt đạo quán nhưng Kiểm Vân cản lại:

- Tổ đường nào có tội tình gì. Côn Luân hơn trăm năm nay rạng ngời chính khí, chỉ vì đệ tử đời sau đi vào ma đạo nên hủy diệt tông môn. Họ Tô hãm hực bằng Khâu Minh xuống núi. Đồng Kim Thu đang đứng tựa cửa ngóng trông, thấy có người bị thương, nằng tái mặt chạy ra.

Tô Tháo trấn an:

- Lực độ chỉ bị một vết thương nhỏ mà thôi!

Lão đi thẳng vào, đặt Khâu Minh lên giường rồi giải Thụy Huyết. Họ Đường tỉnh dậy ngỡ ngác nhìn mọi người hỏi:

- Chẳng lẽ các vị cũng theo tiểu đệ xuống suối vàng ư?

Tô Tháo bật cười:

- Làm gì có chuyện đó, người làm sao chết được!

Khâu Minh mừng rỡ đưa tay sờ mặt hỏi:

- Làm sao chư vị cứu được tiểu đệ?

Lân Đình cười bảo:

- Ta xin lỗi vì phải khoét mất một miếng thịt trên má công tử. Sau này sẽ hơi xấu xí một chút.

Khâu Minh nghĩ đến nhan sắc như tiên nga của Kim Thu mà đau lòng. Nhưng cũng cố gượng cười.

Cả bọn lên đường trở lại Tứ Xuyên.

Khi đến nơi thì vết thương của Khâu Minh cũng lành hẳn. Nhưng vết

theo tròn trên má đã kéo lệch mắt trái và khoé miệng một chút. Giấc mộng tình trong lòng gã vỡ tan, không còn dám nhắc đến việc hỏi cưới Kim Thu nữa.

Gã lấy cớ phải phụng dưỡng Đường lão thái nên xin ở lại thành đô. Hai ngày sau, bọn Kiềm Vân lên đường. Họ không về Quý Châu nữa mà đi sang Thiểm Tây, về Hà Nam gặp Võ Lâm Chí Tôn và đồng đạo.

Cuối tháng giêng, bốn người đến thành Quảng Nguyên thuộc đất Thiểm.

Đồng Kim Thu suốt đời ở đất Miêu Cương hoang dã, nay được theo Kiềm Vân đi khắp nơi thường thức cảnh đẹp thiên hạ, nàng rất hân hoan, ríu rít như chim non rời tổ.

Khâu Minh không có mặt nên hai người tự nhiên hơn, chàng vui vẻ trả lời những câu hỏi ngây thơ của nàng. Trong lòng Kiềm Vân vẫn không nguôi thắc mắc về cuộc ái ân trong cơn say bên bờ Đại Độ Hà. Những làn gió xuân thổi mùi u hương từ đầu tóc, thân thể Kim Thu vào mũi chàng, càng khẳng định thêm trách nhiệm. Chàng định bụng hôm nào sẽ hỏi cho ra lẽ.

Quảng Nguyên nằm trên đường trục lộ chính vào đất Thục, giữa Tây An và thành đô nên rất sầm uất, phồn vinh.

Trong thành, nhà cửa san sát, lộng lẫy tòa lâu, tửu quán mọc như nấm. Đồ sộ nhất vẫn là Thiên Thai đệ nhất khách điểm. Công trình này nằm trong một khoảnh đất rộng trên một dặm vuông. Ngoài tửu lâu ba tầng nằm ở giữa, chung quanh còn có hàng trăm tòa tiểu trấn xinh đẹp, nằm giữa rừng đào già râm mát, chạy dài đến bờ sông. Còn có cả một hồ nước rộng gần mẫu, ở giữa rải rác những hòn giả sơn cao vút. Hồ được thả đầy sen, súng và đủ các loại cá.

Khách có thể an nhàn ngồi dưới gốc liễu và bên bờ mà câu cá như Khương Tử Nha thời trước.

Khắp nơi đều trồng hoa, khiến khung cảnh càng thêm rực rỡ. Trời lại đang tiết xuân, trăm hoa đua nở khiến lòng Kim Thu thêm say đắm. tằm gội xong, nàng tung tăng khắp nơi như cánh bướm giữa ngàn hoa.

Ba nam nhân thì rủ nhau vào tửu lâu uống rượu thưởng xuân.

Mới đầu giờ Tỵ nên mặt trời xuân còn nhợt nhạt nhưng cũng đủ làm tan những bông tuyết nhỏ lát phát đậu trên cây cỏ. Tiết trời se lạnh làm hương rượu thêm nồng ấm.

Bàn của họ nằm sát cửa sổ nên có thể thấy Kim Thu tung tăng cạnh những cành hoa khoe sắc.

Tô Tháo thở dài nói:

- Tội nghiệp cho lục đệ, chỉ vì một phiền nhu tình mà mất cả khí phách trượng phu.

Vạn Độc Ma Quân cười mát:

- Chẳng thà như thế còn hơn. Theo ta, Đồng cô nương không hề để ý đến Khâu Minh, dầu có mở lời cầu hôn cũng sẽ thất vọng thôi.

Tô Tháo cười khà khà:

- Nhị đệ mà dặt giai nhân này về kinh chỉ e ba hũ dấm kia nổ tung lên mất.

Kiểm Vân ngượng ngùng:

- Tiểu đệ chỉ xem nàng như một tỳ nữ mà thôi.

Lân Đình neho mắt nói:

- Hoa kia hữu ý, nước nọ vô tình, nhưng lão phu sợ rằng sự việc lẽ không mãi như vậy. Bang chủ đang tuổi thanh xuân, Kim Thu lại bội phần kiều diễm, nhu thuận, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Kiểm Vân toát mồ hôi, nói lảng sang chuyện khác. Chàng nhìn về phía Đông, thấy một tòa trang viện rộng lớn, nằm sát với cánh rừng đào. Ẩn hiện dưới những hàng tung cao vút kia là hàng trăm nóc nhà, chung quanh có tường vây cao đến hơn trượng. Nếu không hải đang ngồi trên tầng ba của tửu lâu, khó mà quan sát được. Bầu không khí ở đây lạnh lẽ và hoang vắng.

Chàng gọi trên tiểu nhị lại hỏi:

- Trang viện ấy là của ai?

- Bẩm quý khách, đây chính là nơi cư ngụ của chủ nhân khách điểm này.

Gần cuối giờ Ty, mặt trời lên cao và nắng gắt hơn, Kim Thu đã vui đùa thỏa thích nên trở lên tửu lâu. Nàng lau mồ hôi trán hoan hỉ nói:

- Chủ nhân! Cảnh vật ở đây thật tuyệt vời, tiểu tỳ chỉ muốn mãi mãi được ở lại.

Lân Đính cười bảo:

- Cảnh vật nơi này dù đẹp nhưng cũng chỉ là giả tạo. Thiên hạ còn nhiều thắng cảnh đẹp gấp ngàn lần. Chỉ sợ nàng không đủ sức mà đi đến đấy.

Kiểm Vân biết nàng chưa ăn uống gì nên nghiêm nghị nói:

- Sao nàng không ngồi xuống mà ăn đi. Ta sẽ gọi vài món điểm tâm. Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh chàng, nhỏ nhẹ ăn cái bánh hấp.

Bỗng từ trong, một hán tử cao lớn tuổi trạc tam tuần bước ra. Bộ võ phục bằng gấm Hồ Châu thượng hạng cắt may rất khéo càng làm tôn vẻ anh tuấn của gã. Thanh trường kiếm lủng lẳng ngang hông cùng với hàng râu mép tía gọn khiến hắn trông rất oa vệ.

Hán tử cất tiếng:

- Tại hạ muốn mua lại nàng nô tỳ này, xin cho biết giá cả?

Kiểm Vân cười nhạt hỏi lại:

- Các hạ là ai mà coi con người như đồ vật để bán mua?

Hán tử lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là chủ nhân nơi này, sẵn sàng trả ngàn lượng bạc. Nếu các hạ đồng ý thì bán, đừng giáo huấn lồi thối.

Kiểm Vân bật cười mai mỉa. Gã tưởng chàng chê ít liền tăng thêm:

- Hai ngàn lượng được chăng? Các hạ có lợi mà nàng ta cũng được thỏa nguyện ở lại nơi này.

Kim Thu sợ hãi, nói với Kiểm Vân:

- Chủ nhân! Lúc này tiểu tỳ chỉ nói đùa thôi. Bây giờ tiểu tỳ rất chán ghét nơi này.

Chàng hậm hực hỏi lại Hán tử:

- Thế người định bán sản nghiệp này với giá bao nhiêu? Ta sẽ mua tặng cho tỳ nữ của ta.

Gã giật mình, bật cười khanh khách, không tin tên áo vải kia có đến ngàn lượng bạc trong túi. Gã gằn giọng:

- Nếu người muốn mua, ta chỉ bán rẻ với giá năm vạn lượng bạc ngàn, nhưng phải trả ngay bây giờ.

Thực khách trên lầu đều nghe rõ. Đáng ra cơ ngơi này trị giá không dưới ba vạn lượng vàng, chỉ vì muốn tỏ ý khinh thường Kiểm Vân nên Hán tử đã nói một giá rẻ mạt.

Ngờ đâu Kiểm Vân đứng lên sang sảng nói với mọi người:

- Kính cáo chư vị, hôm nay chủ nhân nơi này rộng lượng bán rẻ cơ ngơi cho tại hạ với giá năm vạn lượng bạc. Xin mời chư vị tùy tiện ăn uống, tại hạ sẽ chiêu đãi để mừng mua được món hời.

Mọi người hoan hô ầm ĩ. Chàng móc túi lấy ra năm tờ ngân phiếu vạn lượng, đặt xuống bàn:

- Bạc đã đủ số, mong các hạ viết văn tự.

Hán tử biến sắc, cứng họng chẳng biết nói sao.

Tô Tháo cười gằn:

- Sao! Bây giờ định nuốt lời ư?

Kim Thu chúm chím giáng thêm một đòn:

- Công tử tướng mạo anh tuấn, đường đường thế kia, lẽ nào lại là kẻ tiểu nhân hai lời?

Đám thực khách cũng là hào kiệt giang hồ, họ nhao nhao nói vào:

- Nếu người không ký văn tự thì chẳng bằng lũ đàn bà, còn dám nhìn mặt ai nữa.

Trước mặt hàng trăm người, Hán tử đâu dám hủy hoại thanh danh.

Mắt lộ sát khí, cắn răng bảo chưởng quầy:

- Lão viết văn tự rồi đem lại đây cho ta ký.

Chưởng quầy sợ sệt hét lớn:

- Xin cho biết ai là người đứng tên mua?

Kiểm Vân cao giọng:

- Lão cứ ghi tên tỳ nữ của ta, Đồng Kim Thu, mười chín tuổi, nguyên quán Quý Châu.

Hán tử ký nhanh vào bản văn tự rồi quay người đi mất. Mọi người nâng chén chúc mừng.

Kiểm Vân đọc thấy tên gã là Hà Phi Vệ, ba mươi một tuổi, quê Quảng Tây.

Chàng bảo tiểu nhị:

- Người ra ngoài tìm cho ta một tên khất cái.

Nửa khắc sau, một đệ tử Cái Bang hai túi lên đến. Vạn Độc Ma Quân đưa lệnh phù hộ pháp ra bảo gã:

- Người tìm ngay phân đà chủ đến đây.

Tiếng còi thúc vang lên, nối nhau chạy đến trụ sở phân đà.

Truy Phong Cái Viên Long mau có mặt. Gã mới về nắm phân đà Quảng Nguyên được hơn tháng nay.

Dù bọn Kiểm Vân đã cải trang nhưng làm sao dấu được người thân thiết như họ Viên. Gã mừng đến sa lệ, sụp xuống thi lễ:

- Đệ tử mừng được gặp bang chủ và nhị vị trưởng bối.

Gã là người tinh minh, cơ trí, không nói lớn nên người ngoài chẳng hề nghe được.

Kiểm Vân hài lòng bảo:

- Ta vừa mới mua lại cơ ngơi này giao cho phân đà Quảng Nguyên quản lý, lợi tức hàng tháng chuyển về tổng đàn nhập vào công quỹ. Người là người mẫn cán, chắc không đến nỗi phụ lòng ta.

Chàng lại bảo chưởng quầy:

- Nhân sự, lương bổng vẫn giữ như cũ nhưng mọi việc phải thông qua Viên Long đây.

Lão chưởng quầy nghe nói mình vẫn được tin dùng, mừng rỡ vái dài, kéo Viên Long đến xem sổ sách.

Nhưng từ dưới lầu, một toán người đã kéo lên ước chừng hai chục tên áo vàng. Đi đầu là một lão nhân tuổi gần bảy mươi, dung mạo anh tuấn và rất giống Hà Phi Vệ. Cạnh lão là một phụ nhân mặt che sa đen nên không rõ tuổi tác, nhưng thân hình thon thả như xuân nữ. Lão nhân bước đến vòng tay nói:

- Lão phu là phụ thân của tên khuyển tử khờ dại Hà Phi Vệ. Đây là tài sản bao đời của họ Hà, không thể bán được. Mong chư vị cho lão

phụ chuộc lại với giá mười vạn lượng.

Một thực khách sang sảng nói:

- Nơi này mới khai trương chưa đến một năm sao gọi là tài sản truyền gia được?

Kiểm Vân gật gù cười mát:

- Sản nghiệp này không dưới ba vạn lượng vàng, nếu muốn chuộc lại cứ chồng đủ hai vạn lượng hoàng kim. Buôn bán ai chẳng ham lời. Lão nhân tái mặt định phát tác nhưng nữ nhân che mắt đã cản lại, nàng bước đến chiếu đôi mắt mê hồn nhìn Kiểm Vân, giọng ngọt ngào như mật rót:

- Xin thiếu hiệp thương tình mà nới tay cho. Tiện thiếp nguyện ghi lòng tạc dạ.

Trước đó, Vạn Độc Ma Quân đã kể tai thì thầm với Kiểm Vân nhận xét của mình.

Chàng mỉm cười đáp:

- Tại hạ không quen thương lượng với người dẫu mặt.

Nữ nhân đưa tay gỡ khăn ra, để lộ một dung nhan tuyệt sắc. Phong vận thì như đã bốn mươi nhưng da dẻ mịn màng trắng hồng như đôi tám.

Đôi mắt trông như hồ thu dưới rèm mi dài cong vút với cái nhìn ai oán. Làn môi đỏ thắm nở nửa nụ cười đỏ quán xiêu đình:

- Thiếu hiệp đã thỏa lòng chưa?

Kiểm Vân tủm tỉm nói:

- Phụ nhân rất đẹp, so với Bán Tiểu Hằng Nga e chẳng kém gì.

Nữ nhân biến sắc gượng cười:

- Tiện thiếp xấu xí, sao dám so sánh với thiên hạ đệ nhất nữ nhân.

Chẳng hay thiếu hiệp quyết định thế nào?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ sẵn lòng bán lại với một điều kiện là Hà trang chủ phải đánh thắng được tại hạ. Ngược lại, nhị vị phải mất luôn trang viện bên kia.

Lão nhân áo vàng bật cười cao ngạo:

- Được, lão phu đồng ý. Chưởng quầy viết dùm ta tờ cam kết.

Hai bên ký xong, kéo nhau xuống khoảng đất trống giữa vườn hoa.

Vừa lúc, Viên Long trở lại với viên Tổng Binh và hơn ba trăm quân triều đình. Lâm Tổng binh giả vờ hỏi han:

- Bỗng tướng kéo quân đi tuần, định ghé vào đây uống vài chén rượu, không ngờ lại gặp cuộc tỷ thí này. Chẳng hay có việc gì xảy ra vậy Hà trang chủ?

Hà lão gượng kể lại việc con trai mình khờ dại đem bán rẻ sản nghiệp và chuyen đánh cuộc.

Lâm Tổng Binh Nghiêm mặt nói:

- Bút sa gà chết, đã ký văn tự thì coi như mất đứt. Nay hai vị tỉ thí, bốn tướng sẽ làm trọng tài, tốt nhất là đừng để có người thiệt mạng. Kiếm Vân không muốn để lộ thân phận nên bảo Kim Thu vào phòng lấy trường kiếm dù Ngự Trường Kiếm đang nằm trong áo.

Chàng quyết đem pho Xuân Thu kiếp pháp mới học ra thử nghiệm. Hà trang chủ ra hiệu cho chàng động thủ trước. Kiếm Vân dồn năm thành công lực vào lưỡi kiếm, đánh chiêu thứ nhất.

Thân hình chàng bốc lên, vươn theo kiếm kinh chụp xuống đầu địch thủ. Lão biến sắc trước chiêu kiếm kỳ ảo, vận toàn lực giải phá.

Chàng không hề ngưng tay, đánh liên tiếp những chiêu sau.

Chiêu thứ tư đã rách nát ngực áo họ Hà. Lão không chịu thua, gầm lên ghê rợn, xuất tuyệt chiêu. Đường kiếm quái dị phong tỏa toàn bộ yếu huyết thượng bàn đối phương. Kiếm khí lạnh lẽo như sương vun vút xé không gian.

Kiếm Vân không dám coi thường, vận toàn lực đánh luôn chiêu cuối cùng. Trong suốt cuộc hành trình từ Tứ Xuyên trở về, chàng luôn nghiêm ngẫm những biến hóa của pho kiếm nên đã phát huy được hết uy lực kiếm chiêu. Gia dĩ, chiêu tối hậu này cực kỳ mãnh liệt. Hơn hai trăm thế thức được đánh ra với tốc độ của sao băng. Kiếm khí ló ra khỏi thân kiếm một gang tay, phá tan màn kiếm ảnh trùng trùng của lão nhân rồi ập đến.

Hà trang chủ chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết. Hà phu nhân rú lên sợ hãi. Nhưng kiếm thuật của chàng đã đến mức tùy tâm thu phát nên lưỡi kiếm gác lên cổ lão nằm im.

Kiếm Vân lạnh lùng nói:

- Sự đời như giấc mộng lớn, danh vọng, tiền tài, nhan sắc cũng đâu đem theo được xuống hoàng tuyền? Sao không về núi dựng lại môn phái để khỏi hờ thẹn với tổ sư ở chốn hoàng tuyền?

Chàng rút kiếm lại tra vào vỏ. Lâm Tổng Binh tuyên bố:

- Chàng thiếu hiệp này đã thắng, Hà trang chủ thu xét hành lý giao gia trang lại cho.

Hà trang chủ dường như đã quá mê muội, không còn thức tỉnh được nữa. Lão gằn giọng:

- Non xanh nước biếc còn đó, lần sau ngươi sẽ không đắc ý được nữa đâu. Có giỏi cứ báo danh!

Chàng cười mát:

- Tại hạ là Cổ Vân, một người áo vải trên giang hồ, chẳng có danh gì cả.

Mỹ nhân đã che mặt lại từ lâu, nàng nhìn chàng với vẻ ngưỡng mộ,

lầm bầm than:

- Nếu ta có được cao thủ như người này trong tay, lo gì nghiệp lớn không thành!

Lâm Tổng Binh đi theo họ Hà, giám sát việc thực hiện cam kết. Chỉ một khắc sau, phu thê trang chủ và hai trăm gia nhân đã xách hành lý đi mất, để lại toàn bộ vật dụng.

Xong việc, họ Lâm hớn hở đến phòng Kiếm Vân bái kiến. Chàng rút thanh Ngự Trường Kiếm đặt lên bàn, thưởng cho gã và anh em quân lính ngàn lượng bạc.

- Mong rằng tướng quân sẽ giúp bọn phò mã bảo vệ cơ ngơi này! Và tuyệt đối phải giữ kín thân phận của ta!

Gã gật đầu tuân chỉ, kéo lính trở về.

Lân Đính thở phào:

- Nếu bang chủ không khéo thu xếp, e rằng chúng ta đã bỏ mạng dưới Diêm Vương Châm. Quân Tử Kiếm Hà Tuyên Chân và Bán Tiểu Hằng Nga bị cú này đau thấu tâm can.

Chàng mỉm cười hỏi lại:

- Hộ pháp đã dặn Viên Long và anh em Cái Bang phải thận trọng khi theo dõi chúng hay chưa. Hy vọng chúng không đoán ra thân phận tại hạ.

Tô Tháo cười bảo:

- Họ Viên tinh ranh như quỷ xứ, chẳng có gì phải lo, còn pho kiếm pháp lúc này người học hỏi nào mà ta không biết?

Kiếm Vân chỉ Kim Thu:

- Pho kiếm Xuân Thu này do nàng đã dạy cho tiểu đệ!

Kim Thu sung sướng, then thùng bỏ chạy.

Tối hôm ấy, nhân lúc nàng đang sửa sang chäng màn, Kiếm Vân nghiêm nghị hỏi:

- Kim Thu! Nàng cũng biết ta không phải là kẻ háo sắc, bạc hạnh.

Nhưng ta có cảm giác rằng trong đêm say rượu nơi khách điểm của Đường Phúc Hào, ta đã chiếm đoạt trinh tiết của nàng. Nếu quả có việc đó cứ thành thật tỏ bày, đừng giấu giếm mà ta mang hận suốt đời.

Đồng nương then thùng đáp:

- Tiểu tỳ nguyện một đời hầu hạ chủ nhân. Tính mạng cũng do người ban cho, thì thân xác này dù có hiến dâng cũng vui lòng.

Kiếm Vân choáng váng:

- Té ra ta đã không giữ được đạo làm người, thật đáng hổ thẹn.

Kim Thu sợ hãi quỳ xuống ôm chân chàng nức nở:

- Xin chủ nhân đừng tự dẫn vạt mình làm gì, chẳng qua tiểu tỳ vì quá

yêu thương chủ nhân nên cố tình dâng hiến chứ người có lỗi gì đâu! Tiểu tỷ biết thân mình hèn mọn, đâu dám xin làm tiểu thiếp, chỉ mong được sớm hôm hầu hạ là mãn nguyện rồi.

Kiểm Vân nhớ lại bá quan đến lắm thê thiếp, chàng bứt băng khoăn, đỡ nàng lên võ về:

- Không ngờ nàng đối với ta lại chôn chặt một mối thâm tình như vậy. Có được một tiểu thiếp xinh đẹp như nàng, Kiểm Vân này còn mong gì hơn nữa!

Kim Thu hân hoan lau nước mắt, e thẹn xụp xuống:

- Tiệp thiếp đội ân tướng công đã đoái hoài.

Bây giờ danh phận đã định xong. Kiểm Vân nhìn nàng âu yếm hôn lên đôi môi bé nhỏ. Kim Thu rùng mình ngây ngất, nghe bàn tay chàng lướt trên da thịt.

Lần trước chàng say vui nên không thưởng thức được vẻ đẹp thiên phú của mỹ nhân. Lần này, chàng hoàn toàn ngây ngất trước thân hình người ngọc. Nàng có nửa giòng máu Miêu tộc nên mang vẻ đẹp mạnh mẽ, hoang dã. Cặp đùi thon dài rắn chắc nhờ thường xuyên lội suối, băng rừng, bờ mông to tròn khêu gợi và đôi ngực đầy đặn làm bốc lửa trong lòng người quân tử.

Đôi bàn tay nàng áp trả những vuốt ve của Kiểm Vân so ra còn nồng nhiệt hơn cả Thanh Hoa công chúa. Trong tình yêu, người ta dễ dàng đạt được khoái lạc tột cùng. Nàng đã thắm yêu Kiểm Vân từ ngày mới gặp, nay được đáp lại, nàng hân hoan được hiến dâng.

Cách ái ân nồng nàn của Kim Thu khiến chàng hạnh phúc, hầu như không biết chán. Đang tuổi khí huyết phương cương, hai người đưa nhau vào cõi viên mãn, vĩnh hằng và chẳng muốn trở về.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 14

Qui sơn bán diện uy như hổ Khai giáo vị thành bán nhật vong

Sáng hôm sau, trong bàn điểm tâm, Kiểm Vân giới thiệu thân phận mới của Kim Thu.

- Đồng nương nhận lời gá nghĩa với tiểu đệ!

Tô Tháo cười ha hả nói:

- Ta và tứ ca đã đoán trước việc này, xin chúc mừng!

Kim Thu hôm nay như đóa hoa xuân sau đêm mưa móc, mặt ửng hồng bên lén, mắt long lanh. Nàng thỏ thẻ:

- Tiểu muội bá kiến Tô đại ca và Lâm hộ pháp!

Lâm Đính gật đầu:

- Bang chủ có sổ đào hoa lấy được toàn vợ đẹp. Đồng nương nhan sắc chẳng kém gì Bán Tiểu Hằng Nga.

Đang chuyện trò vui vẻ, Viên Long về đến, y phục gã ướt đầm mồ hôi và sương tuyết. Kiếm Vân cười bảo:

- Người ăn uống xong rồi hãy nói!

Gã bá tạ, ngồi xuống uống một chén trà rồi ăn như rồng cuốn. Khi đã no nê, gã nghiêm mặt nói:

- Bẩm bang chủ! Bọn Quân Tử Kiếm kéo nhau đến ngọn núi Qui Sơn, cách đây trăm dặm về phía Đông. Một lão già mặt hồng hào, gương mặt kỳ lạ ra đón. Thuộc hạ núp ở xa nên không trông rõ, chỉ có cảm giác rằng lão lúc thì đẹp, lúc thì xấu. Nhưng họ Hà gọi lão là Âu Dương huynh.

Lâm Đính thất sắc nói:

- Chẳng lẽ Bán Diện Thần Ông còn sống và ẩn cư ở Qui Sơn?

Tô Tháo lẩm bẩm:

- Tuổi lão năm nay chín mươi có lẽ, nếu đúng là lão ta thì đáng ngại!

Kiếm Vân hỏi lại:

- Võ công Bán Diện Thần Ông thì thế nào?

Vạn Độc Ma Quân ứng tiếng:

- Âu Dương Tú là nhân vật khó đối phó nhất thiên hạ, lão ta cực kỳ gian xảo và đề tiện, không thủ đoạn hèn hạ độc ác nào mà không dám làm. Về võ công thì nghe nói lão luyện Nhuyễn Thế Ma Công, mọi lực đạo đánh vào đều trơn tuột, hoặc tan biến như đánh vào đồng bóng. Vô Ảnh Chỉ Pháp lại cực kỳ bá đạo, xạ thủy một phát trong vòng hơn trượng. Ba mươi năm trước, không hiểu vì cớ gì lão biệt tăm cho đến nay? Mặt lão bẩm sinh đã chia làm hai phần rõ rệt, một bên mịn màng anh tuấn, một bên nhăn nheo xấu xí. Lão lại cực kỳ thâm ác. Nếu lần này Bán Tiểu Hằng Nga sai khiến được lão thì võ lâm khó thoát tai kiếp.

Kiếm Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thanh Nè Sơn chỉ cách đây vài trăm dặm, tại hạ phải về thăm ân sư một chuyến nhân tiện thỉnh giáo người cách đối phó với Bán Diện Thần Ông. Gia sư không thích có mặt người lạ, các vị cứ ở lại đây chờ đợi!

Kiếm Vân chuẩn bị hành lý và lên đường ngay. Với pho khinh công Vạn Lý Phần Hương, chỉ sáng hôm sau đã đến nơi.

Nan Đề lão nhân đang nhâm nhi chén trà, đọc quyển Nam Hoa Kinh của Trang Tử. Kiếm Vân lướt vào, sụp xuống ra mắt:

- Đồ nhi bái kiến ân sư!

Lão mừng rỡ cười khà khà, thét tiểu đồng dọn tiệc rượu để sư đồ đổi ẩm.

Nan Đề lão nhân là người tinh tế, lập tức nhận ra vóc dáng Kiếm Vân nhỏ bé hơn ngày trước. Lão nhíu mày hỏi:

- Tại sao Vân nhi lại biến đổi lạ kỳ như vậy?

Chàng mỉm cười, lột bỏ bộ râu giả, để lộ khuôn mặt thiếu niên măng sữa, non nớt.

Lão nhân kinh hãi:

- Chẳng lẽ ngươi đã ăn phải Bất Lão Bạch Quả?

Kiếm Vân bèn kể lại tao ngộ mấy năm qua, từ việc uống máu Mãng Xà đến lúc thọ thương tình cờ gặp Bạch Quả.

Nan Đề vuốt râu bảo:

- Hoàng thiên ưu đãi ngươi quá nhiều rồi đấy! Phải biết càng làm sáng tỏ thiên đạo mới mong hưởng phúc lâu dài!

Kiếm Vân đem pho Xuân Thu kiếm pháp ra biểu diễn để ân sư bình phẩm. Lão nhân vui mừng xem kỹ từng chiêu, hết lời tán dương:

- Pho kiếm này khoáng cổ tuyệt kim, đủ biết bản lãnh Kinh Kha ngày xưa cao cường đến mức nào! Chỉ vì ngày ấy công phu khinh công chưa du nhập vào Trung Quốc nên họ Kinh thất bại mà thôi! Cho đến đời Đường, Đạt Ma thiền sư cùng các cao tăng Thiên Trúc mới phát huy được nền võ học Trung Hoa thành một thể hoàn chỉnh, phong phú như hôm nay. Nhưng kiếm thuật Trung Quốc đã có từ thời Xuân Thu Chiến Quốc. Với pho kiếm này, ngươi có thể tự hào thiên hạ không đối thủ.

Kiếm Vân ngưỡng ngừng nhắc đến Bán Diện Thần Ông. Lão nhân biến sắc bảo:

- Lão ác ma ấy còn sống là tai họa của thế gian. Công phu Nhuyễn Thể Ma Công cực kỳ quái dị, không theo lẽ thông thường. Dù ngươi có Ngự Trường Kiếm cũng khó mà đả thương được lão! Sau ba mươi năm ẩn cư, chắc hẳn bản lãnh lão ma còn cao hơn trước rất nhiều.

Kiếm Vân lo lắng:

- Vậy đồ nhi phải đối phó thế nào đây?

Nan Đề lão nhân mỉm cười đáp:

- Sinh Khắc là luật của đất trời, Vân nhi cứ ở lại đây vài ngày, ta sẽ cố tìm cách giúp.

Trong ba ngày, lão không hề nhắc gì đến chuyện ấy, chỉ đốc thúc

Kiểm Vân ôn luyện võ nghệ. Sáng ngày thù tư, chàng ôn đến phần chưởng pháp, đánh hết chiêu thứ mười bảy, chàng dừng lại, lão nhân thắc mắc:

- Pho Hàng Long chưởng pháp này có đến mười tám chiêu, sao người lại học thiếu một chiêu?

Kiểm Vân ngượng ngừng thú nhận:

- Khẩu quyết chiêu cuối cùng rất trúc trắc, phức tạp, đồ nhi không cách nào hiểu được. Xin sư phụ chỉ giáo!

Chàng đọc lại đoạn khẩu quyết ấy. Lão nhân nhắm mắt suy nghĩ, song thủ vỗ liên hồi vào không gian. Cuối cùng ông thở dài nói:

- Đúng là rất khó hiểu, người cứ xuống núi, một tháng sau trở lại đây sẽ có đáp án. Còn việc đối phó với Thần Ông, ta cho rằng đầu lão là nơi yếu nhất.

Kiểm Vân lạy tạ rồi rời Thanh Nè Sơn. Chàng đã có mặt ở Thiên Thai đại khách điểm. Mọi người đang lo lắng, thấy chàng về đến, vui mừng vô hạn. Tô Tháo cười hỏi:

- Lệnh sư có tìm được cách đối phó với Bán Diện Thần Ông chưa?

Chàng cười khổ đáp:

- Gia sư có dạy nên tấn công vào đầu lão, thật là khó khăn. Nhưng chẳng đáng lo và dù tiểu đệ không thắng được lão cũng chẳng thể bại vong. Mãng Xà Kim Giáp sẽ bảo vệ tiểu đệ.

Lân Đính gật gù:

- Lão phu cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng chỉ sợ sau ba mươi năm tiềm tu, lão luyện được thần môn công phu quái dị nào khác mới là đáng lo ngại!

Kiểm Vân thản nhiên đáp:

- Kể sĩ an nhiên thụ mệnh, tận lực làm việc nghĩa, kể gì đến tử sinh. Phải thử một trận mới biết đá vàng!

Viên Long kính cẩn thưa rằng:

- Trong lúc bang chủ vắng mặt, thuộc hạ đã thỉnh ý hai vị trưởng bối và thông báo cho Hàn minh chủ biết nội tình, có lẽ vài ngày nữa, quần hùng sẽ đến đây!

Kiểm Vân tán thưởng:

- Người liệu việc ấy rất chu đáo, hãy cố khổ luyện thêm thì chức trưởng lão không ngoài tầm tay đâu!

Viên Long biết chàng có ý muốn cất nhắc, gã cảm kích nói:

- Thuộc hạ chẳng màng chức tước, chỉ mong được theo hầu bang chủ giáng ma vệ đạo mà thôi!

Chàng biết gã nói thực liền gật đầu bảo:

- Khi nào gặp Tư Mã bang chủ, ta sẽ đề nghị cử người khác làm

phân đà chủ Quảng Nguyên để người được thỏa nguyện. Thanh Hoa công chúa có đến bốn nàng tỳ nữ xinh đẹp chưa chồng, người có giỏi thì chinh phục cả.

Viên Long mừng rỡ cười hì hì.

Bốn ngày sau, Võ Lâm Chí Tôn cùng ba trăm thủ hạ đến nơi. Thấy nhan sắc và dáng thẹn thùng của Kim Thu, lão cười khà khà:

- Vân nhi mỗi lần xuất quân đều mang về mỹ nữ, phen này ba nàng kia tha hồ ghen tuông!

Kiểm Vân nhăn nhó:

- Cơ tạo đẩy đưa mà nên duyên nợ, tiểu tôn đành chịu xuống nước năn nỉ họ dung tình mà thôi.

Các cao thủ Thần Bí Môn đều trang bị cung tên. Trong thời gian qua họ đã khổ công luyện tập, chờ ngày đối phó với bọn Diêm Vương Hội. Họ vui mừng được ở trong một nơi tiện nghi và xinh đẹp như nơi đây.

Trong bữa tiệc mừng hội ngộ, Kiểm Vân chợt nảy ra một ý:

- Lão gia! Trong số nạn nhân chết dưới tay Bán Diện Thần Ông, có ai mang họ Cổ không?

Hàn Thiên Đông nhíu mày suy nghĩ, lát sau vỗ đùi mừng rỡ:

- Có! Thanh Mang Kiếm Cổ Nhược Hư đã bị lão giết rất tàn nhẫn, nếu họ Cổ có con nhỏ thì năm nay cũng khoảng hơn tam tuần, phù hợp với diện mạo của người. Nhưng Vân nhi định làm gì?

- Tiểu tôn định mạo nhận làm hậu nhân họ Cổ, nhờ mình chủ võ lâm chứng kiến để báo phụ thù. Nhân dịp này xem võ công lão lợi hại đến đâu?

Hàn minh chủ nghiêm mặt cảnh báo:

- Dù bản lĩnh người còn cao cường hơn cả lão phu, nhưng tuyệt đối không được khinh địch. Ngay Liêu Đông Tôn Giả còn tránh không đụng chạm với lão ma đầu khó chơi này!

Chàng trấn an lão:

- Lão nhân gia yên tâm, tiểu tôn được Mãng Xà Kim Giáp bảo vệ từ vai đến gót chân, không thể nào thọ thương được. Cùng lắm chỉ thủ hòa thôi!

Dứt lời chàng cởi áo ngoài, để lộ bảo y lấp lánh ánh vàng bó sát thân mình. Chàng nói tiếp:

- Thanh Hoa đã giao bộ da Mãng Xà cho bốn tỳ nữ cất giữ. Khi về Bắc Kinh, các nàng này cũng đi theo. Bấy mỹ nhân phải dùng Ngưu Trường Kiếm mới cắt được thành hình. Phụng Hương chế ra một loại keo đặc biệt, dán lại thành bộ y phục liền lạc này. Lúc mặc phải đưa hai chân vào trước. Nhưng cũng may da Mãng Xà co dãn rất tốt. Bảo

y này chống cả đao thương lẫn chỉ chưởng nếu được luồng cương khí hộ thân thổi phồng lên.

Mọi người trầm trồ tán dương bộ áo giáp có một không hai.

Võ Lâm Chí Tôn gật gù:

- Nếu vậy thì được, ngay sáng mai chúng ta sẽ kéo đến Qui Sơn.

* * *

Mờ sớm, ăn uống no nê xong, đoàn người đi về hướng Đông, theo sự hướng dẫn của Viên Long.

Cuối giờ Ty mới đến chân núi Qui Sơn chỉ cao chừng hai trăm trượng, đỉnh núi cong vồng như mũi mè nên mới có tên như vậy.

Võ Lâm Chí Tôn vận công gọi mlớn:

- Âu Dương lão huynh, tiểu đệ là Hàn Thiên Đông có việc cần diện kiến, mong lão huynh hạ sơn cho.

Tiếng lão lồng lộng vang vọng khắp núi rừng. Theo kế hoạch của Kiếm Vân thì nếu chàng cầm chân được Âu Dương Tú, Hàn minh chủ sẽ thống lĩnh lực lượng xông lên núi tiêu diệt phu thê Quân Tử Kiếm và đồng bọn, còn bằng không họ sẽ rút lui để bảo toàn nguyên khí.

Lát sau, Bán Diện Thần Ông xuống đến, theo sau lão là bốn nữ tỳ xinh đẹp, lẳng lơ, lưng đeo trường kiếm. Dung dáng lão chẳng khác gì ba mươi năm trước, có điều mái tóc bên tả đã bạc như sương còn bên hữu vẫn đen mun. Lão cười âm hiểm, vòng tay hỏi:

- Sao Hàn lão đệ biết lão phu ở đây mà đến tìm?

Hàn Thiên Đông cười mát:

- Tiểu đệ là minh chủ đương nhiên tai mắt phải hơn người. Âu Dương huynh lại là tuyệt đại cao nhân, lẽ nào tiểu đệ không lưu tâm đến?

- Thế chẳng hay tìm ta có việc gì?

Hàn minh chủ nghiêm mặt nói:

- Số là, hậu nhân của Thanh Mang Kiếm Cổ Nhược Hư đến tổng đàn võ lâm nhờ lão phu làm trọng tài, để y cùng Âu Dương huynh tử đấu, báo mối phụ thù. Tiểu đệ là minh chủ tất phải theo đường qui củ giang hồ nên mới đến đây, mong lão huynh lượng thứ!

Kiếm Vân bước ra chỉ mặt lão cầm hận mắng:

- Âu Dương Tú, ba mươi năm trước lão hạ sát phụ thân ta, nay ta khổ công học nghệ, tự tin có thể rửa hận nên tìm đến, lão hãy chuẩn bị đền tội!

Thần Ông bật cười quái dị:

- Năm nay có lẽ sao chổi xuất hiện nên có người đến khiêu chiến với lão phu! Ta sẽ dùng ngươi làm vật thử nghiệm môn thần công mới!

Kiểm Vân rút thanh Ngự Trường Kiếm đã được nhuộm đen ra thủ thế. Lão ma cực kỳ gian xảo, dù không nhận ra bảo kiếm nhưng cũng tiểu tâm đề phòng vì hình dáng kỳ bí của thanh kiếm ngấn ngời kia. Lão thầm nhủ, tên tiểu tử kia nếu không có chỗ sợ cạy, đâu dám đến vuốt râu hùm?

Nhìn cách phòng thủ thận trọng của lão, Kiểm Vân than thầm, biết không thể dùng lối đánh phủ đầu, chàng giảm bớt chân khí, dấu đi năm thành công lực.

Pho Xuân Thu kiếm pháp rất thích hợp để chàng che dấu tung tích. Kiểm Vân đã dựa theo điểm tích tinh hoa song thần mà đặt tên cho tám chiêu thức. Về mặt uy lực, bảy chiêu đầu đều lợi hại như nhau, chỉ tùy hoàn cảnh, tư thế mà xử dụng, chiêu cuối cùng có sức công phá mãnh liệt, hơn hẳn các chiêu kia.

Kiểm Vân xuất chiêu đầu tiên Truy Phong Phiêu Phiêu, kiếm phong nhẹ nhàng như gió mùa thu, bao trùm toàn thân đối thủ.

Âu Dương Tú bản lãnh thông thần, xạ liền tám đạo Vô Ảnh Chỉ chặn đứng đường kiếm.

Chàng nghe thân kiếm chấn động, vội dồn thêm hai thành chân lực, xuất ngay chiêu Ngọc Thú Huy Huyền.

Lưỡi kiếm vung lên như dây đàn, thoăn thoắt vẽ quanh đối thủ những đường kiếm uyển chuyển nhưng đầy chết chóc. Lão y mình không sợ đao kiếm nên không thèm tránh chiêu, búng bốn đạo chỉ kinh vào thân trên chàng. Lưỡi kiếm chạm vào cơ thể lão như chém vào gối bông, da thịt lún vào nhưng không đứt. Ngược lại, Vô Ảnh Chỉ cũng không làm gì được chàng. Âu Dương Tú biến sắc, đẩy lùi nửa trượng, gằn giọng:

- Té ra ngươi có bảo y hộ thân, lão phu sẽ cho ngươi nếm mùi Bạch Vụ Mê Tâm chưởng.

Thân hình lão nhấp nhô, thấp thoáng như bóng du hồn, song thủ vẽ nên hàng ngàn chưởng ảnh mà tỏa ra thành làn sương trắng đục tanh hôi.

Kiểm Vân vội bế khí, xuất chiêu Thái Tử Oán Thiên, kiếm ảnh mịt mờ làm u ám cả đấu trường, như cảnh thái tử Đan khóc lóc, oán trách trời già khi nghe Kinh Kha bị giết.

Chiêu kiếm xuyên qua làm bạch vụ, nhắm vào đầu Bán Diện Thần Ông. Lão kinh hãi biến chiêu, biến liền sáu đạo chỉ kinh chặn đứng đối phương lại.

Kiểm Vân đã hết hơi, vội nhảy lùi hít lấy luồng không khí trong lành, xông vào đánh tiếp.

Lão ma động nộ, xuất tuyệt chiêu mười hai đạo chưởng kinh khóa

kín đường tiến thoái của đối phương. Luồng bạch vụ tỏa rộng mịt mù như cơn bão trắng ập đến.

Kiểm Vân không dám chần chờ, nhún chân bốc lên không trung, dồn đủ mười hai thành công lực xuất chiêu cuối cùng, Khử Bất Phục Phản.

Kiểm khí ra có hơn gang, như hàng ngàn tia sét vạch nát cơn bão chướng kình, xuyên qua làn sương trắng sụp xuống đầu Thần Ông. Lão ma cắn răng đứng yên nhả từng đạo chướng phách không vào người chàng. Kiểm Vân lãnh đủ bốn chướng nhưng vẫn tiến tới, kiếm khí vạch nát y phục Thần Ông, tiện đứt búi tóc trên đầu và lỗ tai nhưng không chạm vào xương sọ của lão.

Bán Diện Thần Ông võ chướng cuối cùng rồi nhảy lui ra phía sau. Kiểm Vân cũng tung mình ra khỏi vòng sương trắng đổi hơi thở, chướng lực của lão thật kinh hồn, dù đã có bảo y chàng vẫn thọ thương, khí huyết nhộn nhạo, máu từ phổi muốn vọt ra ngoài. Nhưng chàng cố dằn lại, đứng vận công điều tức.

Âu Dương Tú ôm vết thương vừa giận dữ, vừa sợ hãi khi thấy đối phương vẫn đứng vững. Lão cực kỳ gian xảo và đề tiện nên không bao giờ đánh nếu không ăn chắc. Thực ra, nếu lão đừng đa nghi, nhút nhát, tiếp tục trận đấu thì Kiểm Vân đã vong mạng hoặc phải sớm đào tẩu.

Đằng này lão lại che dấu sự sợ hãi bằng câu nói:

- Bản lãnh ngươi không thể thắng được ta đâu, đừng vọng tưởng phí công. Năm xưa lão phu giết cha ngươi, lòng vẫn thảm áy náy nên giờ đây không nỡ giết luôn ngươi. Hãy đi đi!

Kiểm Vân giả đồ thất vọng:

- Đúng là ta không thể nào thắng nổi lão, xin hẹn lần sau tái ngộ. Chàng vòng tay chào Hàn minh chủ rồi băng mình đi mất. Võ Lâm Chí Tôn biết chàng đã thọ thương, nếu không chẳng tha cho Âu Dương Tú, lão cười khà khà:

- Tiểu đệ cũng xin cáo từ, không ngờ Âu Dương lão huynh càng già càng rộng lượng!

Đoàn người ngựa phi nhanh được vài dặm đã thấy Kiểm Vân ngồi dựa gốc cây điều tức, da mặt tái xanh.

Họ Hàn kinh hãi, tung mình xuống ngựa, đặt tay vào mệnh môn chàng truyền công hỗ trợ.

Lát sau, chàng học ra một vòi máu bầm rồi mở mắt:

- Lão gia yên tâm, tiểu tôn không sao đâu!

Về đến Thiên Thai đại khách điểm, chàng vào phòng cời y phục và áo giáp. Bốn vết chướng xanh mờ in trên vai và ngực.

Vạn Độc Ma Quân biến sắc:

- Bạch Vụ Mê Tâm Chưởng thật đáng sợ, nếu không có bảo y thì bang chủ đã nguy rồi!

Kiểm Vân thở dài:

- Đánh nhau mà bế khí thì chiêu thức làm sao liên tục được. Hơn nữa, làn sương trắng che khuất mục tiêu, khó mà chém trúng đầu lão được. Cũng may mà lão quá giảo hoạt nên đa nghi, không dám tái chiến.

Tô Tháo góp lời:

- Ngươi Trường Kiếm sắc bén vô song, vậy mà không chặt đứt được da thịt lão, thực là khó tin.

Chàng suy ngẫm một lúc, giải thích:

- Khi mũi kiếm âm vào, làn da thịt của Âu Dương Tú tự động lõm vào rất sâu và đẩy chệch đi nên không hề thương tổn, chỉ có phần xương sọ là vẫn cứng rắn, mà Ngươi Trường Kiếm thì không chừa một vật cứng nào. Lão cũng biết nhược điểm của mình nên bảo vệ rất kỹ. Làn này xuất kỳ bất ý mới cắt được một tai, chắc lão sẽ cảnh giác hơn.

Lân Đính ngửi bộ y phục Kiểm Vân mới thay ra, cười bảo:

- Loại độc vụ này, lão phu có thể khắc chế được.

Chàng mừng rỡ nói:

- Nếu thế thì không lo, tại hạ sẽ đem hết sở học đánh cho lão không kịp thở, tất nhiên sẽ lộ sơ hở.

* * *

Hai ngày sau, Vạn Độc Ma Quân đã bào chế xong thuốc giải, trao cho các cao thủ đầu não mỗi người một viên, dặn dò:

- Viên thuốc này có tác dụng trong vòng một năm, cứ uống ngay bây giờ cũng được.

Kiểm Vân uống xong, đòi kéo quân đến Qui Sơn ngay lập tức nhưng trinh sát Cái Bang báo về rằng bọn Bán Diện Thần Ông đã biến mất, trên núi không còn một bóng người.

Chàng tự lự nói:

- Âu Dương Tú nổi tiếng là người gian ác, không thủ đoạn nào chừa. Chúng ta phải đi ngay Hà Nam, nếu chúng hội quân với lực lượng Không Động, thế lực đủ san bằng Võ Đang Sơn hay Thiếu Lâm Tự.

Lân Đính tán thành:

- Bang chủ liệu việc không sai, hiện nay thuốc giải chất độc của Diêm Vương Châm đã có, chúng ta yên lòng đối diện với quần ma!

Ngay trưa hôm ấy, Hàn Minh chủ và bọn Kiểm Vân cùng ba trăm thủ hạ kiêm trinh đến Hà Nam.

Tổng đàn võ lâm vẫn bình yên nhưng một tin tức đang làm náo loạn giang hồ. Đó là việc Bán Diện Thần Ông chiếm lấy Quân Sơn, chính thức thành lập Hoan Hỉ Giáo, lão ta làm giáo chủ, còn phu thê Quân Tử Kiếm giữ chức phó.

Lão đã cho mua nguyên một gia trang bằng gỗ gần chân núi, tháo dỡ rồi đem lên núi ráp lại. Tốc độ xây dựng rất nhanh. Âu Dương Tú đã gửi thiệp mời các phái đến tham dự lễ khai giáo vào ngày rằm tháng ba này!

Hai ngày sau, chim câu Cái Bang báo rằng Liễu mẫu cùng phu thê họ Cổ đã xin phép Vĩnh Lịch hoàng đế đưa dâu và cháu về Giang Tây tảo mộ. Hiện mọi người đang ở Lạc Dương.

Võ Lâm Chí Tôn và Kiếm Vân vô cùng mừng rỡ, lập tức lên đường. Đương nhiên Đồng Kim Thu và hai vị Ma Quân cũng đi theo.

Đồng nương vô cùng run sợ, lo lắng khi sắp phải đối diện với ba vị phu nhân của Kiếm Vân. Hàn minh chủ an ủi nàng:

- Thu nhi đừng quá sợ hãi, lão phu sẽ nói giúp cho. Phụng Hương là người mặt lạnh nhưng lòng rất nhân hậu, không nỡ hắt hủi người đâu.

Cuối tháng hai, đoàn người về đến tổng đàn Cái Bang. Ba vị phu mẫu và hai nữ nhân đang ngồi uống trà đàm đạo, tiểu hài Kiếm Hồng vừa tròn một năm ngồi trong lòng Phụng Hương nghịch ngợm chiếc muống bạc. Nó thích thú gõ loạn trên bàn và cười khanh khách.

Kiếm Vân xuống ngựa, lao vào quỳ xuống ra mắt:

- Hài nhi mừng được gặp tam vị nhân gia!

Liễu Phụng mừng rỡ nhưng nghiêm mặt trách:

- Người mãi mê chuyện giang hồ mà quên cả lễ mừng đầy tuổi con mình, thật là đáng trách!

Võ Lâm Chí Tôn dắt Đồng nương vào cười ha hả nói đỡ hộ:

- Phu nhân chớ giận, nếu không có Vân nhi thì biết bao người đã bỏ mạng, phải ngợi khen y mới đúng!

Bà nguôi giận, chợt nhận ra một nữ lang tuyệt sắc đang khép nép sau lưng ông liền hỏi:

- Cô bé nào mà xinh đẹp vậy Hàn đại thúc?

Ông cười khà khà bảo:

- Đây là tiểu thiếp mới thu nạp của Vân nhi!

Kim Thu run rẩy quỳ xuống thi lễ:

- Tiện nữ Đồng Kim Thu dập đầu ra mắt tam vị nhân gia cùng tam vị phu nhân.

Kiếm Vân bối rối đứng im. Ba nữ nhân liếc chàng sắc như dao. Máu ghen bốc lên đỉnh đầu.

Phụng Hương lạnh lùng hỏi:

- Chẳng hay cô nương quê quán ở đâu mà lại có duyên nợ với phu quân của bọn ta?

Kim Thu toát mồ hôi lạnh đáp:

- Bẩm phu nhân, tiện nữ sinh trưởng ở Miêu Cương.

Cổ mẫu nãy giờ chăm chú quan sát nàng, cảm thấy những nét quen thuộc, bà hắng giọng hỏi:

- Thân phụ cô nương tính danh là gì?

Nàng kính cẩn đáp:

- Bẩm lão mẫu, tiên phụ là Đồng Quyền.

Cổ mẫu giật mình hỏi thêm:

- Phải chăng y có một nốt ruồi son trên cánh mũi trái?

Kim Thu sửng sốt:

- Thưa phải! Nhưng sao lão mẫu lại biết?

Cổ mẫu sa lệ, rời ghế bước đến đỡ nàng lên, khóc mà nói rằng:

- Cha người chính là em ruột của ta, sau ngày ta xuất giá, nghe nói y đã bỏ vào Quý Châu tìm bí kíp võ công gì đó. Ai ngờ lại chết trước ta.

Kim Thu nức nở gọi:

- Đại cô! Thu nhi có nghe tiên phụ kể về người, chẳng ngờ lại gặp ở đây!

Sau cơn xúc động, bà quay lại bảo ba nàng dâu:

- Kim Thu là cháu ruột của ta, nay trời xui đất khiến nên có duyên nợ với Kiếm Vân. Chẳng hay ba nàng có thể vì ta mà chấp nhận Thu nhi hay không?

Ba nàng sợ hãi đứng lên, Phụng Hương cười hiền hòa bảo:

- A nương yên tâm! Chúng con sẽ coi Thu muội như em ruột của mình!

Cổ Tam Lang cười ha hả:

- Cái tật đa mang của Vân nhi thế mà được việc. Nếu không, làm sao cô cháu lại trùng phùng?

Mọi người bật cười theo. Kim Thu đến ra mắt ông:

- Đại cô trượng!

Liễu mẫu gọi nàng:

- Thu nhi, con đã là dâu trong nhà, đừng e ngại nữa, hãy ngồi xuống đây.

Kiếm Vân thở phào, đến bên ba vị phu nhân hỏi han và đưa tay bế lấy Kiếm Hồng.

Giờ đây, cơ thể chàng đã bắt đầu phát triển nhanh, những cọng râu mọc trở lại, làm tiểu hài nhột nhột, nó thét lên cười nắc nẻ.

Võ Lâm Chí Tôn bảo chàng trao Kiếm Hồng cho ông. Đứa bé thích thú giựt chòm râu dài bạc trắng. Họ Hàn cười khà khà bảo Liễu phu nhân:

- Vân nhi có đến bốn vợ, chắc sẽ có nhiều con trai. Lão phu định bàn với chư vị cho một đứa cháu mang họ Hàn để nối dõi tông đường.

Liễu Phụng gật đầu:

- Đại thúc an tâm, thứ nam của Phụng Hương sẽ lo việc hương hỏa cho họ Hàn.

Cổ Tam Lang tiếp lời:

- Nếu thế thì con trai của Kim Thu sẽ mang họ Cổ vậy!

Bốn nàng nhìn nhau thẹn thùng. Mỗi quan hệ với Cổ mẫu đã phá vỡ bức tường ngăn cách, ba vị phu nhân sau một hồi trò chuyện đã thương mến Đồng nương hơn. Vĩnh Sương công chúa nói:

- Thu muội bất tất phải chịu phận tiểu thiếp, ta sẽ tâu với phụ vương phong nàng làm tứ phu nhân của phò mã.

Đoàn quân thị vệ đi theo hộ giá chỉ khoảng hai trăm người. Kiếm Vân liền cho gọi Tổng Trấn Hà Nam đem một ngàn quân đến lập doanh trại gần tổng đàn để bảo vệ gia quyến.

Phụng Hương tinh ý hỏi chàng:

- Đối thủ mới của tướng công là ai mà chàng có vẻ lo lắng quá vậy? Chàng không muốn họ mất vui nên cười bảo:

- Lão Bán Diện Thần Ông cũng chẳng có gì lợi hại, ta chỉ lo xa thế thôi.

Thanh Hoa công chúa biến sắc nhưng không nói gì cả.

Tiểu hài nhi Kiếm Hồng tỏ vẻ yêu thích Kim Thu, nó bám lấy nàng không rời. Vì vậy, sau bữa tiệc tẩy trần, nàng đưa Kiếm Hồng ra vườn hoa chơi để Kiếm Vân an ủi các phu nhân.

Vào đến khuê phòng, Thanh Hoa công chúa nghiêm mặt bảo:

- Tướng công đừng dẫu bọn thiếp, gia sư Từ Tâm Thần Nữ đã nói lão là tay khó chơi nhất thiên hạ.

Chàng gật đầu thú nhận:

- Đúng vậy! Nếu các nàng không tặng ta bảo y thì mạng này đã nguy rồi!

Vĩnh Sương sợ hãi:

- Vậy điện hạ tính sao?

- Hiện nay Lân hộ pháp đã chế được thuốc giải độc vụ, ta tin mình không thể bại! Ít nhất cũng phải cắt thêm lỗ tai còn lại của lão.

Phụng Hương định nói thì Kiếm Vân đã bịt miệng nàng bằng nụ hôn cháy bỏng. Hai nàng kia cười khúc khích cười, đi kéo kín rèm cửa.

Trong ánh sáng mờ mờ, ba thân hình ngọc ngà lồ lộ, chàng tả xung

hữu đột đèn bù cho những ngày tháng cách xa.

Chiều đến, Phụng Hương mẫn nguyện bợn cợt:

- Sau này mỗi lần chàng đi đâu, bợn thiếp sẽ cử một người theo giám sát, để chàng khỏi đa mang thêm nữa.

Kiểm Vân ngượng ngừng kể lại việc mình giải cứu Kim Thu khỏi giàn hỏa như thế nào.

Vĩnh Sương đay nghiến:

- Chẳng qua thấy nàng xinh đẹp nên tướng công mới hết lòng bảo bọc. May mà Thu muội là chỗ thân thích, nếu không chàng sẽ biết tay bợn thiếp!

Đã đến lúc cho hài nhi ăn, Phụng Hương thúc mọi người rời phòng.

Đêm xuống, Kiểm Hồng ngủ say không cần người bông bế, Phụng Hương bắt Kim Thu phải cùng chung chăn gối với họ.

Kiểm Vân nếu không từng ăn được kỳ trân, e khó lòng đương cự nổi bốn mỹ nhân liên thủ.

Phụng Hương sau một lần sinh nở, da bụng không được đẹp như xưa, nhìn thân hình thon gọn của ba người kia, nàng tủi phận ngày nào cũng luyện võ. Kiểm Vân hiểu ý an ủi nàng:

- Ta với phu nhân tình thâm như biển, đâu sá gì chút dung nhan?

Nàng biết chàng thật lòng yêu mình tha thiết vì hai người đã có những kỷ niệm không thể nào quên, nên lòng cũng vui lên.

Ngày ngày, chàng dùng lửa tam muội đưa ra lòng bàn tay xoa tan dần lớp mỡ thừa, khiến Phụng Hương thon thả như xưa.

Còn năm ngày nữa là đến rằm. bợn Kiểm Vân lên đường trở lại tổng đàn võ lâm ở Tung Dương để gặp chưông môn các phái. Kiểm Hồng đã dứt sữa và rất dễ dãi, không hề khóc khi xa mẹ nên Phụng Hương đã quyết định cả bốn nàng sẽ đi theo chàng. Kiểm Vân không cho, bảo rằng cục diện rất nguy hiểm, khó mà lường trước điều gì sẽ xảy ra.

Chưông môn trưởng lão các phái bạch đạo đều có mặt đông đủ. Họ mừng rỡ bái kiến Kiểm Vân, chàng dù nhỏ tuổi nhưng là phò mã đương triều và là Thái thượng bang chủ Cái Bang.

Hơn nữa, ai cũng âm thầm hiểu rằng dù Hàn Thiên Đông là minh chủ võ lâm nhưng Kiểm Vân mới là cột trụ chính. Sự có mặt của chàng khiến mọi người yên lòng, phấn khởi!

Vô Trần đạo trưởng nói sang sảng:

- Nghe nói điện hạ đã cắt một lỗ tai của Âu Dương Tú! Té ra lão cũng không ghê gớm gì lắm!

Kiểm Vân lắc đầu:

- Không hẳn như vậy, trận đó tại hạ cũng bị thương nặng và đến giờ

này cũng chẳng biết phải dùng cách nào để giết lão?

Thiên Nhất Thần Tăng, chưởng môn Thiếu Lâm lo lắng hỏi:

- Thế kế hoạch của Liễu thí chủ ra sao?

- Tại sạ sẽ vẫn giả hậu nhân của Thanh Mang Kiếm Cổ Nhược Hư, đứng ra khiêu chiến. Nếu tại hạ lại thắng được lão, Hàn minh chủ sẽ đứng ra vạch mặt Quân Tử Kiếm là người chủ sở Diêm Vương Hội, tàn sát đồng đạo. Sau đó, chúng ta nhất tề ra tay tiêu diệt.

Phiêu Phong thư sinh Hoàng Đình Phổ lắc đầu:

- Khó lắm! Chúng ta không có bằng cứ xác thực, nếu họ chối bỏ thì làm sao ra tay được?

Quần hùng gật gù đồng ý với họ Hoàng. Kiếm Vân mỉm cười:

- Chúng ta sẽ dụ cho bọn chúng lộ diện. Lần này đến dự lễ sẽ không mang theo nhiều người, chỉ toàn là cao thủ đầu não mà thôi. Quân Tử Kiếm không biết chúng ta đã có thuốc giải độc chân nên sẽ dùng Diêm Vương Sách Hồn Châm uy hiếp. Lúc đó lực lượng bên ngoài mới ập vào.

Thanh Thành Quán Chủ khen ngợi:

- Diệu kế! Lão phu tin rằng chúng sẽ mắc bẫy!

Cầu Nhiệm Cái báo cáo:

- Trình sát cho biết Hoan Hỉ Giáo có khoảng sáu trăm giáo chúng.

Nhị Phi Ma Trốc Đầu Ma Quân gãi chiếc đầu hói bóng nói:

- Địa thế Quân Sơn trống trải, chúng ta biết dấu quân vào đâu bây giờ?

Chưởng môn Hoa Sơn Lôi Đình Kiếm Sở Trục cười bảo:

- Đội quân bên ngoài sẽ đến sau giờ khai mạc, ẩn vào các nhà dân và vườn cây nơi chân núi. Chờ có hiệu lệnh mới xông lên. Nếu Diêm Vương Châm đã mất tác dụng, chúng ta có thể cầm cự được rất lâu. Kế hoạch được thảo ra rất chi tiết. Bốn vị Ma Quân sẽ cầm đầu toán quân dự bị khoảng tám trăm người. Hàn minh chủ chỉ đưa các chưởng môn và hai trăm đệ tử các phái lên núi.

Xuyên Vân Tiên Tử Lưu Trinh cũng chung toán với Tô Tháo. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Vân đệ, ngày tiên sư còn sống từng nhắc đến Bán Diện Thần Ông và một bằng hữu chí thân của lão là Xà Yết Bà Bà, cao thủ độc môn đất Miêu Cương, chuyên nghề sai sử độc vật và cỏ trùng. Nếu bà ta vẫn còn sống và liên thủ với Âu Dương Tú thì dẫu có mấy ngàn người cũng không thoát khỏi Quân Sơn.

Vạn Độc Ma Quân ồ lên kinh hãi:

- Đúng thế! Tiên Tử không nhắc thì lão phu quên mất lão Độc Bà này rồi! Cổ độc của mục cực kỳ tàn độc, lão phu cũng phải bó tay.

Kiểm Vân cau mày hỏi;

- Chẳng lẽ không có cách nào chống lại sao?

- Chỉ có những người có trên năm mươi năm công lực mới đủ sức dùng lửa tam muội thiêu chết cỏ trùng. Nếu không phải mời cho được Miêu Chúa hay Đại Pháp Sư Miêu tộc đến.

Chàng quay sang hỏi Cầu Nhiệm Cái:

- Lạ trưởng lão kiểm tra xem trong sổ tin tức báo về có nhắc đến sự xuất hiện của một phụ nhân lạ mặt nào không?

Lão là người có trí nhớ tuyệt vời nên gật đầu:

- Đúng là có, sáu ngày trước đây, đệ tử bổn bang có thấy một bà lão tóc bạc cùng sáu đệ tử, ăn mặc theo lối Miêu nhân lên núi Quân Sơn. Quần hùng chết lặng, Hàn minh chủ kiểm tra lại thì chỉ có khoảng mười người có đủ năm mươi năm công lực, Tô Tháo bị phần bảo

Lân Đính:

- Tứ ca! Sao tứ ca không vì đồng đạo mà hủy bỏ lời thề xưa, đem tài dụng độc ra tiêu diệt kẻ tà ma. Chúng có độc trùng thì ta có độc phần?

Mọi người nhìn họ Lân dò hỏi, lão nghen ngào nói:

- Ba mươi năm trước, lão phu chế ra một loại độc phần cực kỳ lợi hại nhưng chưa kịp tìm ra thuốc giải. Một hôm vong thê dọn dẹp được phòng, lỡ tay làm vỡ bình độc dược, nàng chết sau hai canh giờ. Từ đấy, lão phu thề không chế tác độc dược nữa. Nay vì sinh mạng hàng ngàn đồng đạo, lão phu đành phá thề, đem loại kỳ độc ấy ra không chế Xà Yết Bà Bà. Nếu mục ta phóng cổ độc thì lão phu cũng sẽ tung độc phần, hy vọng mục không dám liều mạng.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nhị Phi Ma vỗ vai Lân Đính bảo:

- Tứ đệ thực ngộ được đại nghĩa là điều rất tốt.

Hàn minh chủ phần khởi tuyên bố:

- Vậy là kế hoạch vẫn như cũ, nhưng Lân lão đệ sẽ theo chúng ta, và khi lên núi mọi người sẽ chiếm hướng Đông thuận gió.

Kiểm Vân bước đến kề tai Cầu Nhiệm Cái thì thầm, lão gật đầu nhận lệnh.

Vạn Độc Ma Quân huy động đệ tử Cái Bang mua thêm dược vật để lão chế độc phần. Trong hành lý của lão đã có sẵn nguyên liệu, chỉ còn thiếu vài thứ mà thôi.

Trước lúc lên đường, mỗi người đều được uống một viên thuốc giải độc Diêm Vương Châm và một viên giải độc phần.

Sáng ngày rằm, lực lượng thứ nhất đến thị trấn dưới chân Quân Sơn. Toán thứ hai cách đó ba mươi dặm, họ sẽ đến nơi đúng cuối giờ Thìn, nghĩa là sau lễ khai mạc nửa canh giờ.

Đầu giờ Thìn, Hàn minh chủ và quần hùng bạch đạo đã có mặt trước cửa tổng đàn Hoan Hỉ Giáo.

Một bức tường cao gần trượng đã chạy song song với hàng tùng, bao quanh khoảnh đất trống trước đây là chiến lược của những cuộc phò ước.

Đài môn cao hai trượng, lóng lánh năm chữ vàng Hoan Hỉ Giáo Tổng Đàn.

Rừng tùng dày mười trượng ở ngoài tường che chắn tầm mắt người lạ.

Thủ tục giống như bao cuộc lễ khai giáo khác, ngay cổng chính có dãy bàn phủ khăn đỏ. Sáu người lo việc ghi chép danh tánh, nhận thiệp mời của khách. Một người xưng danh khi khách là tông chủ một phái hoặc đại hiệp thành danh.

Kiểm Vân hóa trang thành tùy tùng của Hàn Thiên Đông nên không phải khai danh. Tuy nhiên dung mạo chàng là của Cổ Vân, chỉ cần bỏ chiếc nón rộng vành.

Vạn Độc Ma Quân cũng cải trang để tạo thế bất ngờ.

Họ đi sớm nên dễ dàng chiếm được vị trí phía Đông mà không hề gây nghi ngờ. Hào kiệt bốn phương lần lượt kéo vào. Những ai thân thiện với phe bạch đạo, đã từng chung lưng đấu cật chiến đấu với tà ma, đều được khéo léo mời ngồi chung.

Rốt cuộc, các hảo hán hắc đạo đều ngồi cả ở mé Tây. Nhung Lân Đỉnh đã đem theo cả mấy trăm viên giải dược dĩ trữ để không ai phải chết oan.

Bức tường vây ở cửa tổng đàn phía Bắc đã cắt ngang rừng tùng, ôm lấy một đoạn rừng dài năm mươi trượng vào lòng, để kiến trúc tổng đàn nằm dưới bóng mát. Ngoài những cây cần phải chặt đi để lấy chỗ dựng nhà, kỳ dư đều được lưu lại.

Nhờ vậy, toàn cảnh khán đài và mấy trăm bàn tiệc đều nằm dưới những tán cây râm mát, cao vút ở hai bên.

Trời mát mẻ nhưng thảm lá khô dưới chân dòn và dễ gãy.

Đúng ra, bọn giáo chúng đã phải quét sạch khu rừng, nhưng vì gấp gáp lo cho ngày khai giáo nên chẳng ai nghĩ đến chuyện này.

Giữa giờ Thìn, số khách đã hơn ngàn người, tiếng trống khai hội nổi lên hùng dũng, rồi đến đàn sáo, sênh phách dặt dìu.

Bán Diện Thần Ông xuất hiện trong bộ trường bào màu thanh thiên bằng gấm thượng hạng, thêu chỉ vàng, vẻ hân hoan tươi cười càng làm gương mặt lão thêm quái dị. Lão vòng tay nói:

- Kính thưa Hàn minh chủ, kính cáo chư vị đồng đạo võ lâm. Lão phu tuy tuổi tác có thể coi là cao nhất giang hồ. Nhưng thấy võ lâm loạn

lạc liên miên, chẳng được một khắc thanh bình, nên cũng mạo muội đem sức già góp tay chấn chỉnh, mong thiên hạ thái bình, người người hoan hỉ. Chính vì lẽ đó mới lấy tên Hoan Hỉ Giáo.

Lão phu xin cảm tạ minh chủ và chư ông môn các phái cùng toàn thể đồng đạo đã vui lòng đến chứng kiến lễ khai đàn. Sau lễ thụ hương, lão phu sẽ giới thiệu các cao thủ đã đồng tâm hiệp lực khai tông bốn giáo.

Nghi lễ cũng chẳng khác gì các cuộc khai đàn của Kim Long Bang năm trước.

Chỉ có điều ba cây hương này lớn bằng cánh tay người, khi đốt lên, khói tỏa nghi ngút, bay về phía dưới khán đài.

Dường như gió đã đổi chiều, thổi từ Bắc xuống nên mới có hiện tượng này. Kiếm Vân sinh nghi nhắc nhở:

- Coi chừng độc hương!

Hàn Thiên Đông tỉnh ngộ, bật cười sang sảng nói:

- Lão phu bị dị ứng với mùi hương, bởi vậy suốt đời không dám vào chùa lạy Phật.

Lão nhấc tay áo đẩy ra một đạo kinh phong đẩy làm khói lên cao.

Bọn Vô Trần đạo trưởng hiểu ý, cùng xuất chư ông phụ lực. Những người khác coi là trò tiêu khiển nên cũng tham gia. Mấy trăm đạo chư ông phong đã xua đuổi làn khói tan tác. Lát sau gió Đông thổi trở lại, khói không bay xuống nữa.

Phiêu Phong thư sinh nói nhỏ:

- Lão này tâm cơ thật ghê gớm, lão biết ở đây cứ đúng giờ này gió sẽ đổi chiều. Nếu qui củ võ lâm không qui định rõ pháp đàn phải nằm ở hướng Bắc, quay về Nam thì chúng ta khó mà đề phòng.

Rượu và thức nhắm dọn ra đãi khách. Chư ông môn phái Hoa Sơn, Lung Linh Kiếm Thái Siêu, tuổi đã bát tuần, nổi tiếng võ lâm là người nói thẳng. Lão cất giọng ấm ớ hỏi:

- Dám hỏi Âu Dương lão huynh là trong rượu thịt này có độc hay không?

Bán Diện Thần Ông cười khanh khách:

- Chư vị yên tâm, lão phu lấy danh dự một lão chủ bảo đảm rằng không có độc trong rượu cũng như thức ăn. Mời chư vị nâng chén mừng cho bốn giáo!

Tỳ nữ đã chờ sẵn, dâng lên lão một chén rượu đầy.

Phe bạch đạo cũng vờ cạn chén nhưng đều đổ cả ra ngoài.

Trên khán đài đã bày ra sáu chiếc đại y. Hai ghế giữa lót gấm hồng, bốn ghế còn lại phủ gấm xanh.

Hà Phi Vệ, nam tử của Quân Tử Kiếm và Bán Tiểu Hằng Nga bước

ra. Gã cũng mặc thanh bào nhưng sạm hơn. Họ Hà hắng giọng giới thiệu:

- Kính cáo Hàn minh chủ và đồng đạo võ lâm. Tại hạ là Hà Phi Vệ, đại tổng quản Hoan Hỉ Giáo, xin trân trọng giới thiệu giáo chủ phụ nhân Xà Yết Bà Bà Đàm Bích Quân. Đệ nhất phó giáo chủ Quân Tử Kiếm Hà Tuyên Châu, đệ nhị phó giáo chủ Bán Tiểu Hằng Nga Đào Uyển Lan, đại hộ pháp Xảo Đạt Thiên Công Phó Huyền. Nhị hộ pháp Xuyên Tâm Kiếm Mạng Xuân Lâm.

Gã nói đến tên ai thì người đó bước ta, vòng tay chào rồi an tọa. Bán Diện Thần Ông đã ngồi trước.

Quần hùng xôn xao ngấm dung mạo Xà Yết Bà Bà và Bán Tiểu Hằng Nga.

Đàm Bích Quân dù tuổi đã hơn thất tuần, tóc bạc như sương nhưng dung mạo trẻ như mới ba mươi, không một nếp nhăn. Mụ không xinh đẹp nhưng phong vận cực kỳ tà mị. Còn Đào Uyển Lan xứng danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tuổi quá ngũ tuần mà như gái đôi mươi. Tuy nhiên, hôm nay nhan sắc kém tươi và mắt thâm quầng, ra chiều mệt mỏi.

Đâu ai biết rằng cả tháng nay nàng phải đem tấm thân ngà ngọc chịu đựng sự dày vò của lão ác ma. Âu Dương Tú dù đã hơn chín mươi nhưng nhờ luyện ma công nên sinh lực dồi dào, lão lại háo sắc thành danh nên ôm ấp Đào Uyển Lan chẳng quản ngày đêm. Nàng vì tham vọng điên cuồng nên cắn răng chịu đựng lão già hôi hám, dâm dục. Khi Xà Yết Bà Bà đến nơi này mới biết là mình đã sai lầm. Mụ là vợ cũ của Thần Ông, tính tình dâm đãng chẳng kém phu quân. Đàm Bích Quân bám riết lấy Quân Tử Kiếm, bắt lão phục vụ mình. Họ Hà trong cơn nhục nhã vì mất vợ, nhắm mắt ân ái với Bà Bà, trong cơn ảo tưởng trả thù Thần Ông.

Nhưng oái oăm thay, Đàm Bích Quân tuy tuổi cao và không lấy gì làm xinh đẹp, nhưng thủ thuật phòng the lại rất linh diệu, tân kỳ. Đem lại nhiều lạc thú cho họ Hà.

Từ đấy phát sinh tình trạng dâm loạn éo le giữa bốn người.

Nhắc lại, khi thấy sáu cao thủ đầu não của Hoan Hỉ Giáo xuất hiện, Kiếm Vân thăm đánh giá lại tình hình. Chàng truyền âm bảo Lâm Đính:

- Lâm hộ pháp mau giả đồ đi tiểu, tìm chỗ thuận lợi để tung độc phấn. Vạn Độc Ma Quân lúc này đang cải trang thành một đạo sĩ già, lập tức đứng lên đi về hướng Đông.

Chàng lại truyền âm cho Hàn minh chủ:

- Lão gia, xin người dụ Thần Ông đưa lực lượng thủ hạ ra mắt.

Võ Lâm Chí Tôn hiểu ý, đứng lên cười khà khà bảo:

- Âu Dương lão huynh, sao không cho lực lượng bang chúng ra mắt luôn thể, xem hàng ngũ nghiêm minh, tề chỉnh đến đâu?

Lời yêu cầu này phù hợp với kế hoạch của Thần Ông, lão mừng thầm trong bụng, quát lớn:

- Giáo chúng mau tập trung thành đội ngũ trước khán đài để ra mắt võ lâm.

Sáu trăm tên kiếm thủ kiêu dũng áo vàng, mau chóng đứng thành hàng trên khoảnh đất trống giữa một đài và khán giả.

Lân Đính trèo lên ngọn tùng, thấy đã đến lúc liền rải độc phấn. Chất độc này không mùi không vị và rất mịn nên được ngọn gió Đông rải xuống đầu mọi người mà không ai hay biết. Chỉ khi nào vận khí mới phát giác được mà thôi.

Kiểm Vân bước ra lột nón, cao giọng:

- Âu Dương Tú, vì tôn trọng qui củ giang hồ nên đã chờ lão làm đủ lễ nghi khai giáo, bây giờ đến lượt ta đòi món nợ cho Thanh Mang Kiếm Cổ Nhược Hư!

Trước khi bước ra, chàng đã dùng lửa tam muội đốt cháy cổ trùng trong đan điền.

Âu Dương Tú định ninh chàng không biết mình bị trúng cổ độc nên quay sang thì thầm với Xà Yết Bà Bà. Mụ gật đầu trấn an. Thần Ông yên tâm cười ha hả:

- Lân trước lão phu thương tài mà tha mạng cho ngươi, đã không biết lợi hại mà còn đến đây tầm thù. Nếu có chết, đừng trách ta tàn ác.

Sáu trăm giáo chúng tản ra hai bên, cổ tình vây chặt quần hùng trong thế gọng kìm. Nếu quan sát kỹ sẽ nhận ra lưng áo bọn hoàng y gồ lên, như dấu một vật gì đó.

Thấy đã trống chỗ, Thần Ông tung mình xuống đất. Kiếm Vân không chờ lão thủ thế, xuất ngay chiêu Kinh Kha Tây Khứ, sóng kiếm dồn dập như vó câu ập đến, lão ma cười nhạt vỗ liên bốn đạo Bạch Vụ Mê Tâm Chưởng, chặn đứng đường kiếm. Chàng không còn phải bế khí vì sợ độc vụ nữa nên chân khí sung mãn, liên miên bất tuyệt như sóng Trường Giang, tung ra hàng loạt chiêu nối đuôi nhau. Chàng vừa đánh vừa xem tình hình, chờ khi chất độc phát tác sẽ ra chiêu Nhất Khứ Bất Phục Phản.

Nhưng dường như lão không hề trúng độc, dù đánh hơn trăm chiêu mà thần thái vẫn an nhiên, Nhuyễn Thế Ma Công vẫn khắc chế được Ngư Trường Kiếm.

Hàn minh chủ cũng nhận thấy điều này, ông truyền âm hỏi Lân Đính:

- Lân lão đệ, chẳng lẽ Thần Ông không sợ độc?

Họ Lân suy nghĩ một lúc thờ dài:

- Tiêu đệ quên rằng lão luyện Độc Vụ Chưởng, thân thể đã quen với chất độc.

Kiểm Vân gầm lên, bốc cao hai trượng, tra kiếm vào võ, xuất chiêu thứ tám trong pho Hàng Long chưởng pháp, chưởng kinh nặng như núi, đổ xuống đầu lão ma.

Lão cười khẩy vung song chưởng trả chiêu, chưởng kinh chạm nhau nổ ầm ầm. Tám mươi năm công lực của chàng hầu hết là vay mượn từ kỳ trân diệp dược, đâu thể sánh với công phu khổ luyện của Thần Ông.

Chàng bị đẩy văng lên và rơi xuống cách Âu Dương Tú hơn trượng. Chân vừa chạm đất, Kiểm Vân đã đỡ pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm, pho chưởng sổ một võ lâm, dồn lão ma vào thế thủ.

Kiểm Vân cao hơn lão cả cái đầu, nên chàng dễ dàng tập trung tấn công thân trên đối thủ.

Bạch Vụ Mê Tâm Chưởng chỉ ở độc tính và lực đạo mãnh liệt, nhưng không thể so độ nhanh với Kim Trảm. Lão ma chỉ có thể hạ sát chàng bằng cách đánh vào đầu. Hai người bỏ trống hạ bàn, hăm he đập nát đầu nhau.

Mục tiêu quá nhỏ nên dằng co rất dai dẳng. Kiểm Vân thừa lúc lão sơ hở, vung cước quất thẳng vào hạ thể. Lão không thọ thương nhưng cũng rùng mình vì đau đớn. Kiểm Vân đắc ý đỡ hết tuyệt nghệ Liên Hoàn Trảm phong tỏa hai tay lão rồi đá liên mấy đá. Dù có ma công hộ thân nhưng hạ thể vẫn là chỗ trí mạng, lão đau đớn gầm lên võ liên mười mấy đảo chưởng kinh trả đũa.

Thân pháp Kim Ưnh Phiêu Phong lừng danh vũ nội, giúp chàng xoay chuyển giữa luồng chưởng phong, phản công quyết liệt.

Quần hùng đứng cả lên xem cho được trận đấu tuyệt vời.

Đến hiệp thứ năm trăm, Kiểm Vân xuất liên bốn chiêu Hàng Long như trời giáng. Dù sao lão cũng đã gần bách tuế, càng đánh càng xuống sức, đâu thể dẻo dai như Kiểm Vân. Thấy miệng Âu Dương Tú rỉ máu, chàng mừng rỡ xuất ngay chiêu Thiên Long Xung Vân.

Chưởng kinh mù mịt, chưởng ảnh giăng giang. Lão ma trúng thêm hai chưởng nữa, nhưng cũng trả lại một đòn thật nặng nề.

Hai người đều thọ thương do lỗi đánh đối đòn.

Bổng Thần Ông quát vang, há miệng thổi một luồng sương trắng vào mặt Kiểm Vân.

Đòn bất ngờ này khiến chàng tối tăm mặt mũi, không còn nhìn rõ nữa. Nhưng phản ứng của chàng rất mau lẹ, ngã ngay xuống đất,

vung cước quất vào mạng dưới đối phương. Hai tiếng bùng vang lên cùng một lúc. Kiếm Vân lãnh đủ song chưởng nhưng cú đá kinh hồn đã làm giập hạ nang đối thủ.

Lão ma rú lên ghê rợn, lão đảo lùi mau. Kiếm Vân lặn xa mấy vòng rồi đứng dậy, máu miệng tuôn không ngớt.

Xà Yết Bà Bà tung mình xuống định tấn công Kiếm Vân thì bị Võ Lâm Chí Tôn chặn lại:

- Giáo chủ phu nhân làm như vậy là phá hoại qui củ giang hồ.

Mụ bật cười khanh khách:

- Bọn người như cá nằm trong lưới, còn dám nói đến qui củ nữa sao? Hãy nhìn lại xem.

Bà phát tay ra hiệu, sáu trăm giáo chúng nhất tề chĩa ống Diêm Vương Châm vào quần hùng.

Nào ngờ họ Hàn không hề run sợ mà quát lên:

- Tấn công!

Dứt lời ông phóng chưởng đánh vào ngực đối phương. Mụ xoay người tránh chiêu nhưng vai hữu cũng bị chưởng kinh phốt qua đau điếng.

Ba trăm cao thủ bạch đạo đã chuẩn bị từ trước nên nhất loạt xông vào bọn hoàng y. Họ múa tít vũ khí bảo vệ các yếu huyệt trước làn mưa độc châm, dù có dính vài mũi ở tay chân cũng chẳng sao.

Sáu trăm tên áo vàng đều đã trúng độc nên chân khí bế tắc, không sao chống nổi các cao thủ.

Các chưởng môn bạch đạo đón đánh bọn Quân Tử Kiếm.

Bán Diện Thần Ông và Kiếm Vân đứng gườm nhau nhưng không ai xuất thủ. Mỗi lần lão đảo bộ rời đấu trường đều bị Kiếm Vân chặn lại.

Hàn minh chủ vừa đánh vừa cười khanh khách khiến Bà Bà không cách nào niệm chú phát động cổ trùng được. Chân khí mụ càng ngày càng bế tắc, sợ hãi bảo:

- Té ra các người đã hạ độc bọn ta? Nhưng nếu ta chết thì hơn ngàn cao thủ này cũng phải chết theo. Ta đề nghị đình chiến.

Họ Hàn gằn giọng:

- Ta đồng ý tha mạng cho mụ và Bán Diện Thần Ông, nhưng phải sau khi giết hết bọn Diêm Vương Hội đã.

Bà Bà biến sắc nói:

- Không được giết Quân Tử Kiếm, nếu không ta sẽ liều mạng!

Võ Lâm Chí Tôn cao giọng:

- Bắt sống Quân Tử Kiếm!

Vô Trần đạo trưởng dang định lấy đầu y, nghe vậy liền trở kiếm đập bản vào vai họ Hà, điểm thêm vài huyệt nữa rồi xách y ngẩng xuống.

Thanh Thành Quán Chủ Cổ Phác có đến mười đệ tử bỏ mạng vì Diêm Vương Châm nên quyết không tha Bán Tiểu Hằng Nga. Ông giới sắc từ nhỏ nên không hề biết thương hương tiếc ngọc, vung kiếm đâm thủng ngực người đàn bà đẹp nhất thiên hạ.

Hai vị hộ pháp cũng đã bỏ mạng.

Sáu trăm tên giáo chúng chỉ còn sót lại chưa đầy ba chục vì lực lượng dự bị đã tràn vào làm cỏ tổng đàn Quân Sơn. Tô Tháo đốc thúc thủ hạ châm lửa đốt sạch.

Nhận ra phe mình đã toàn thắng, Hàn Minh chủ hô to:

- Tất cả dừng tay!

Vạn Độc Ma Quân cao giọng tuyên bố:

- Xà Yết Bà Bà, độc phần của Lạn mỗ chỉ sau ba canh giờ là phát tác, ruột đứt, gan tiêu, da thịt, xương cốt đều vỡ nát từ từ, cực kỳ đau đớn. Nếu mụ thu cổ độc về, lão phu sẽ trao giải dược, để mụ và Thần Ông được lui gót.

Bà bà biết rằng không còn đường nào khác, vội lâm râm niệm chú, thu hồi cổ độc để đổi lấy viên giải dược.

Bán Diện Thần Ông thấy Bán Tiểu Hằng Nga đã chết, cơ nghiệp ra tro, chán nản bỏ đi. Bà Bà ôm lấy Quân Tử Kiếm theo sau.

Quần hùng tụ lại chăm sóc vết thương cho nhau. Ai trúng độc phần mà không thuộc nhóm người uống trước thì đến nhận giải dược.

Hàn Minh chủ đang định ra lệnh rút quân thì nghe tiếng còi trúc lạ tại nổi lên bốn bề.

Từ đầu tường nhảy xuống mấy trăm hán tử mặc áo hồng, tay cầm hỏa đồng dài ba thước, lớn bằng bắp chân.

Chỉ có khoảng ba trăm người, dưới dự thống lĩnh của một lão nhân mặt trường bào đỏ như máu, tuổi trạc bát tuần.

Võ Lâm Chí Tôn giật mình hô lớn:

- Té ra là Xích Hỏa lão nhân Đồ Phục. Lão đến đây làm gì?

Lão nhân bật cười kinh khiếp:

- Hai mươi sáu năm trước, bọn người liên thủ tiêu diệt Xích Hỏa Giáo. Lão phu thọ thương phải trốn vào rừng sâu ẩn náu. Âu Dương Tú mời ta đến liên thủ, nhưng ta đại gì mà đánh thuê cho lão? Giờ đã đến lúc trả mối hận năm xưa, ba trăm cây Xích Hỏa Đồng này đốt cháy cả đá, tầm phá hủy ngoài ba trượng, thử xem bọn người thoát bằng cách nào?

Kiểm Vân bỗng bật cười như điên dại, tiếng cười cao vút vang dậy cả núi Quân Sơn.

Mọi người không hiểu tại sao chàng làm vậy. Lát sau, Kiểm Vân bước ra nói:

- Lão ẩn cư mấy chục năm chắc đã luyện thành thần công vô thượng. Vậy có muốn đánh cược với ta một phen hay không?

Xích Hỏa lão nhân cau mày:

- Người muốn đánh cược việc gì?

Chàng mỉm cười đáp:

- Ta chỉ dùng một chiêu kiếm duy nhất để lấy mạng lão. Nếu sai lời sẽ hoành kiếm đâm cổ tự tuyệt. Lão có dám không?

Người võ lâm vốn háo danh, khó mà chịu được lời khiêu khích như vậy. Nhưng lão là người thận trọng, hỏi lại:

- Vậy người hãy báo tính danh cho lão phu nghe thử?

Chàng chậm rãi nói:

- Ta là Liễu Kiếm Vân, trước đây giữ chức bang chủ Cái Bang, sau vì nhận ngôi phò mã nên phải từ nhiệm giao lại cho Tư Mã trưởng lão. Chắc lão đã từng nghe đến cuộc so tài giữa ta và Liêu Đông Tôn Giả rồi chứ? Họ Quan không địch nổi ta, đành liên thủ với Trường Bạch Thần Dao, cuối cùng cũng bị ta giết sạch, Liễu mỗ không dám tự hào võ công vô địch, nhưng tự tin chỉ cần một chiêu kiếm cũng đủ đưa Xích Hỏa lão nhân về chốn suối vàng. Ta đã thành thực tỏ bày, lão cứ suy nghĩ cẩn thận rồi hãy trả lời.

Quần hùng kinh ngạc vì tính Kiếm Vân trước đây vẫn khiêm tốn, không bao giờ nhắc đến thành tích của mình. Sao giờ đây lại có vẻ tự cao, tự đại, kể lể, khoe khoang thành tích?

Xích Hỏa lão nhân bối rối vì đối thủ đã tự xưng mình là phò mã đương triều, nếu lão cố tình sát hại, tất sẽ bị triều đình truy sát, tru di tam tộc.

Lão do dự rất lâu, cân nhắc lợi hại, cảm thấy mình hoàn toàn chiếm ưu thế. Cuối cùng, lão cười rộ:

- Cảm tạ điện hạ đã thành thực khai báo, nhưng lão phu đang nắm sinh mạng chư vị trong tay, chẳng đại gì vì chút hư danh mà phí sức! Ba trăm ngọn hỏa đồng này thừa sức thiêu chư vị thành tro bụi, chẳng còn ai sống sót để làm nhân chứng. Điện hạ hãy cầu nguyện là vừa.

Lão không để ý rằng trong ánh mắt quần hùng thoáng nét vui mừng.

Võ Lâm Chí Tôn bật cười ha hả bảo:

- Người đắc chí hơi sớm đấy! Hãy nhìn lại sau lưng xem sao?

Xích Hỏa lão nhân quay đầu lại, kinh hoàng nhận ra hơn ngàn quan quân đã lợi dụng lúc lão đối đáp với Kiếm Vân, lặng lẽ vượt tường, chĩa cung tên vào ba trăm tên giáo chúng Xích Hỏa Giáo.

Viên Tổng Binh đang đứng cạnh Cầu Nhiệm Cái quát lớn:

- Bọn cầu tặc còn chưa chịu buông hỏa khí xuống hay sao?

Xích Hỏa lão nhân thấy cơ hội hiếm có để trả thù đã tan tành, lão nghiêng răng nói:

- Đẳng nào cũng chết, lão thí mạng với bọn ngươi!

Kiểm Vân nghiêm mặt bảo:

- Đồ giáo chủ hãy nghe đây! Bồn phò mã dám bảo đảm rằng nếu lão rút quân, bỏ ý định hạ sát quần hùng thì sẽ được toàn mạng. Nếu còn có ý định muốn báo thù, xin hẹn hôm khác.

Xích Hỏa lão nhân cũng chưa muốn chết nên gật đầu:

- Nhất ngôn vi định, lão phu rút quân đây!

Kiểm Vân cao giọng:

- Ba quân hãy mở đường cho bọn họ!

Ba trăm đệ tử Xích Hỏa Giáo hạ ống đồng, làm lũ đi theo giáo chủ xuống núi.

Cầu Nhiệm Cái đang đứng cạnh viên Tổng Binh chạy lại tán dương:

- Bang chủ thần cơ diệu toán, lão phu xin cúi đầu bái phục.

Quần hùng cũng hết lời khen ngợi.

Kiểm Vân ngượng ngừng nói:

- Thực ra Liễu mỗ cũng chẳng giỏi giang gì. Chỉ vì lo sợ rằng Xà Yết Bà Bà không sợ chất độc, hoàn toàn chiếm thượng phong, dùng cổ trùng biến cả ngàn người thành công cụ thì võ lâm sẽ nguy tai. Chưởng môn các phái đều có mặt, mục đích họ để khống chế môn đệ rất dễ dàng.

Vạn Độc Ma Quân thở phào:

- Liễu đại hiệp thâm mưu viễn lược, lo xa như vậy rất phải. Chẳng may, chỉ một mình Bán Diện Thần Ông không bị tác dụng của độc phẫn, nếu cả Bà Bà cũng vậy thì hậu quả khó lường.

Viên Tổng Binh thành Ngạc Châu quỳ xuống ra mắt:

- Tiểu tướng là Chu Hà, Tổng Binh thành Ngạc Châu bái kiến phò mã diện hạ.

Kiểm Vân tươi cười bảo:

- Cũng nhờ khanh mà ta và quần hùng mới thoát nạn. Nhìn tướng mạo người tinh minh cơ trí, hãy về báo với Tuần Phủ và Tổng Đốc Hồ Bắc rằng ta đề nghị họ vinh thăng phẩm ngạch của khanh lên hai bậc.

Chu Tổng Binh mừng rỡ lạy tạ, kéo quân trở về, từ sau vụ phò mã chém đầu chín viên tham quan ở Quảng Tây đến giờ, quan lại địa phương nghe đến tên chàng là run lên bần bật. Đường nhiên Tuần Phủ Hồ Bắc phải mau mắn thi hành kim khẩu của chàng.

Quần hùng giải tán, Hàn minh chủ trở lại tổng đàn võ lâm còn bọn Kiểm Vân quay về Lạc Dương.

Trưa ngày mười tám, tổng đàn Cái Bang mở tiệc ăn mừng chiến thắng.

Bốn mỹ nhân thấy phu tướng vẫn bình lặng, mặt hoa tươi tắn, xúm đến hỏi han.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 15

Trường giang vi tuyệt phùng huỳnh đệ Sách khắc tàng trân kiến pháp sư

Trong suốt hai ngày trời, Kiếm Vân ngụp lặn trong vòng tay của bốn vị phu nhân và vui đùa với tiểu hài tử Kiếm Hồng.

Sáng ngày thứ ba, trong bữa điểm tâm, chàng bàn với Tô Tháo việc xuống Quảng Đông, đem hài cốt ba vị nghĩa đệ về quê hương của họ.

Tô Tháo bùi ngùi bảo:

- Chúng ta biết ăn nói làm sao với Thường bá mẫu và Kim Yến đây!

Kiếm Vân buồn bã nói:

- Tiểu đệ sẽ rước Thường bá mẫu về Lạc Dương phụng dưỡng, nhưng chẳng hiểu người có chịu đi hay không?

Viên Long lúc này đã được rút về tổng đàn, giúp Cầu Nhiệm Cái điều hành mạng lưới trinh sát. Gã chạy vào báo tin:

- Bẩm Thái thượng bang chủ, có một lão già to béo tự xưng là họ Thường, muốn được vào bái kiến.

Kiếm Vân đoán rằng đó là thân nhân của Thiết Quyền, đến hỏi thăm tin tức, chàng gạt đầu:

- Sao không đưa người ấy vào ngay?

Liễu mẫu thở dài:

- Thực tội nghiệp cho Thường Kim Yến, xuất giá chưa được bao lâu đã góa chồng!

Truy Phong Cái đưa khách vào đến, lão to lớn và có bộ râu che kín gần hết khuôn mặt.

Phùng Hương là thánh thủ trong nghề hóa trang, lập tức nhận ra lão mang râu giả liền nói nhỏ với Kiếm Vân, bảo chàng lưu ý đề phòng.

Lão đứng nhìn mọi người với ánh mắt thân thiết, không nói một lời.

Kiếm Vân hắng giọng:

- Mời tiền bối an tọa, tại hạ chính là Liễu Kiếm Vân.

Lão nhân ngữ cổ cười khanh khách, giọng cười vô cùng quen thuộc, đưa tay gỡ bộ râu, để lộ dung mạo thật. Mọi người bàng hoàng dụi mắt, không còn tin vào nhãn lực của mình. Tô Tháo thảng thốt gọi lớn:

- Thường tứ đệ!

Quả đúng là hắn, người tưởng đã chết từ mấy tháng trước. Gã sụp xuống ra mắt:

- Diệt nhi bá kiến ba lão nhân gia. Tiểu đệ bá kiến nhị vị huynh trưởng và chư vị.

Kiểm Vân không kềm được hân hoan, rời ghế bước đến ôm gã vào lòng khóc vui, Tô Tháo cũng vậy, lão cười như điên cuồng:

- Tứ đệ chết đi sống lại quả là việc hi hữu chốn nhân gian!

Kiểm Vân dất gã vào bàn, ngồi cạnh Cổ mẫu, bà run rẩy đưa tay vuốt ve gã, cười ra nước mắt:

- Chúng ta đang bàn chuyện xuống Huê Sơn bốc cốt cho người đấy!

Tư Mã bang chủ rót cho gã một chung rượu, cười khà khà hỏi:

- Việc hồi sinh này chắc có nhiều điều kỳ thú, Thường lão đệ mau kể cho bọn ta nghe xem sao?

Thiết Quyền cười hiền hòa đáp:

- Hôm ấy, tiểu đệ trúng Diêm Vương Châm, lập tức ngất đi. Khi tỉnh lại thấy mình đang nằm dưới lòng đất, vội phá mồ mà ra. Nhìn tảng đá trên đầu hai ngôi mộ mới biết cả tam ca và ngũ đệ cũng mạng vong. Tiểu đệ sợ họ cũng chưa chết như mình nên mới bới đất xem thử. Nhưng đúng là họ đã qua đời, tiểu đệ lấy hai túi bạc của tam ca rồi tìm đường trở lại Động Đình Hồ. Tuy không chết nhưng chân khí bế tắc, phải tĩnh dưỡng mấy tháng trời mới hồi phục. Gia mẫu bảo rằng lúc nhỏ tiểu đệ vô tình nuốt viên Tụ Độc Hoàn của tiên phụ vào bụng, nhờ vậy mới thoát chết.

Ai nấy nghe xong đều tạ ơn trời đất, cười nói vui vẻ.

Thiết Quyền nói tiếp:

- Tam ca Sáu Diêm La và ngũ đệ Hồ Nam Khoái Dao đều không còn thân quyến, vì vậy tiểu đệ đã mượn người đưa di cốt của họ về chôn trong Thường gia trang rồi! Nhưng trong túi bạc của tam ca có một tấm bản đồ bằng da dê rất cũ kỹ. Ngoài những nét vẽ còn có những chữ kỳ lạ. Nhị ca là người tài trí, may ra hiểu được.

Lão trao cho Kiểm Vân một mảnh da dê lớn bằng hai bàn tay, trên có vẽ những hình tròn, hình tam giác rất khó hiểu. Còn văn tự thì rõ ràng không phải chữ Hán.

Thanh Hoa công chúa ngồi cạnh chàng tò mò liếc mắt nhìn xem, giật mình nói:

- Đây là loại chữ tối cổ của người Mông, gia sư Từ Tâm Thần Ni đã từng nghiên cứu loại văn tự này. Thiếp chỉ nhận ra chữ Kim trong vòng tròn nhỏ này.

Tô Tháo bật cười:

- Thì ra đây là bản đồ một kho tàng nào đó, đang lúc rảnh rỗi, chúng ta đi tìm thử xem sao!

Trưa hôm đó, bọn Kiềm Vân nhận được thiệp mời dự lễ thượng thọ tám mươi mốt của Bạch Hổ lão nhân tổ chức vào ngày hai mươi tám tháng ba, tại tổng đàn võ lâm.

Mọi người chuẩn bị lễ vật lên đường. Bạch Hổ lão nhân là tam đệ của Võ Lâm Chí Tôn, nên Nan Đề lão nhân là nhị ca đương nhiên phải có mặt. Kiềm Vân mừng rỡ ra mắt ân sư. Dường như lão cũng có ý muốn tìm gặp Kiềm Vân. Họ là người nhà nên đến trước hai hôm. Lão gọi chàng ra vườn hoa đàm đạo. Thấy sư phụ già yếu hơn trước, chàng xúc động thưa:

- Ân sư tuổi hạc đã cao, ở một mình trên núi Thanh Nè e bất tiện, xin người về Lạc dương để đồ nhi phụng dưỡng.

Lão mỉm cười đáp:

- Vân nhi có lòng hiếu kính như vậy, sư phụ rất hài lòng. Thực ra ta cũng không định trở về núi nữa. Tháng trước ta xem thiên văn biết rằng năm nay thời tiết cực kỳ khắc nghiệt, hạn hán sẽ kéo dài đưa bách tính vào cảnh đói khát, chết chóc. Phương Tây Bắc lại có đại hung tinh xuất hiện, ma khí vượng lên. Sư phụ không còn sống được bao năm nữa nên quyết định đem thân già góp sức tiêu diệt ma chướng.

Kiềm Vân là người nhân hậu, nghe nói lê thứ sắp lâm vào đại họa, chàng buồn rầu nói:

- Hạn hán kéo dài tất mùa màng thất bát, hàng trăm vạn người sẽ chết vì đói. Ba năm liền lụt lội nên ngân quỹ triều đình thiếu hụt, lúa dự trữ chẳng còn bao nhiêu. Lúc ấy thiên hạ sẽ lâm cảnh đại loạn. Chàng chợt nhớ đến tám bản đồ da dê, vội chạy vào phòng mở bọc hành lý lấy ra trao cho sư phụ. Nan Đề lão nhân xem kỹ, cao hứng bảo:

- Gần trăm năm trước, người Mông Cổ vào đánh chiếm Trung Hoa, thành lập nhà Nguyên, Thừa Tướng Nguyên Tiễn Gia Luật Sở Tài là người tài ba lỗi lạc, tiên đoán người Mông không cai trị được lâu bền, lão bèn gom một số lớn vàng bạc châu báu cướp được, chuyển đến một nơi bí mật gần biên giới chôn giấu. Sau tám mươi bốn năm thống trị, triều Nguyên bị Minh Thái Tổ lật đổ, đuổi về bên kia Vạn Lý Trường Thành. Lúc đó Sở Tài đã chết, họa đồ kho tàng được

Nguyên Thuận Đế lưu giữ. Nhưng trong lúc rời cung bỏ chạy, lão quên không đem theo. Bản đồ thất lạc từ ấy đến nay, không ngờ lại lọt vào tay Vân nhi.

Kiểm Vân vui mừng khôn xiết hăm hở nói:

- Đồ nhi sẽ đi tìm kho báu này, mua thật nhiều lúa gạo, ngũ cốc dự trữ để phát chẩn cho bách tính khi hạn hán! Xin sư phụ chỉ giúp đường đi nước bước.

Nan Đề lão nhân gật đầu:

- Đêm nay ta sẽ xem kỹ lại rồi dịch ra Hán ngữ để người xử dụng. Còn bây giờ ta dạy cho Vân nhi chiêu cuối cùng trong pho Hàng Long Thập Bát Chưởng. Sau hơn tháng trời nghiên cứu, ta mới thức ngộ rằng đây không phải là một chiêu chưởng pháp mà lại là cước pháp. Đó chính là tại sao cả người lẫn mấy đời chưởng môn Cái Bang trước đây đều không luyện được.

Kiểm Vân sửng sốt lắm lắm:

- Té ra là thế!

Nan Đề lão nhân liền biểu diễn cho chàng xem, đôi chân lão vun vút đảo lộn, những cú đá hiểm hóc liên miên bất tuyệt.

Kiểm Vân tròn mắt thán phục vì chính chàng cũng chẳng biết giải phá bằng cách nào.

Hết chiêu, lão nhân cười bảo:

- Đây thực là chiêu cuối cùng trong pho Cuồng Phong Nghịch Đảo Cước của Vô Thủ lão nhân, thất truyền đã hơn trăm năm nay. Lão ta bẩm sinh không có hai tay nên mới sáng chế ra pho cước pháp linh diệu này.

Lão bèn giảng giải, hướng dẫn cho chàng cách luyện tập. Kiểm Vân đã thuộc lòng khẩu quyết và nhờ thiên bẩm hiếm có, chỉ một canh giờ chàng đã thành công.

Sau lễ khánh thọ, chàng mời lão nhân về Lạc Dương. Đầu tháng tư, Kiểm Vân đem theo Tô Tháo, Thường Luyện và Viên Long lên đường ra vùng quan tái. Lộ trình của họ phải qua Tây An, Lan Châu, cắt ngang địa phận các tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc, Ninh Hạ để đến hồ Sách Khắc, chỉ cách trường thành chỉ có vài chục dặm.

* * *

Đã vào đầu mùa hạ, mặt trời chói chang, nắng gắt khiến người ngựa đều mau chóng mệt mỏi, cước trình chậm chạp. Hơn mười ngày sau bọn chàng mới về đến được Lan Châu.

Thủ phủ đất Lan Châu rất sầm uất, phồn thịnh vì nằm ngang ngã ba sông, nơi Vị Thủy hợp lưu với Hoàng Hà, đây còn là trục lộ chính giao thông với Tây Vực qua ải Ngọc Môn Quan.

Đường trường thành được lát đá để bụi không bốc lên dưới vó của hàng trăm đoàn ngựa và lạc đà qua lại suốt ngày.

Bốn người vào Lan Châu đại lý điểm nghỉ ngơi. Kiếm Vân từ ngày vào sanh ra tử chiến đấu với tà ma, không còn bận tâm về vấn đề tiền bạc nữa.

Gia lễ, trong cương vị một phò mã, chàng không thể keo kiệt như ngày trước. Kiếm Vân phó mặc việc may sắm cho các phu nhân. Họ biết tính chàng nên không mua những y phục cầu kỳ, sắc sỡ. Chàng có thể bỏ ra hàng vạn lượng để cứu giúp những người khốn khó, mà chẳng bao giờ tự mình gọi một món ăn đắt tiền. Nhưng người người cùng đi với chàng thì lại khác, họ yêu thương, mến mộ chàng nên đã cung phụng những tiện nghi tốt nhất. Ngược lại, chàng cũng hài lòng khi thấy huynh đệ được ăn ngon.

Tắm gội xong, Viên Long lập tức tìm đến phân đà Cái Bang ở Lan Châu xem xét sự vụ rồi hỏi thăm động tĩnh trong vùng.

Ba người đợi gã trong phòng ăn của lý điểm. Lát sau, họ Viên trở lại báo cáo:

- Phân đà Lan Châu phụ trách ba tỉnh Thanh Hải, Cam Túc, Ninh Hạ.

Phân đà chủ là Lục Chỉ Cái Phan Hùng nói rằng gần đây trong địa phận ba tỉnh Tây Bắc xuất hiện những vụ án ma quỷ rất quái lạ.

Từng đoàn nhân mã chạy rầm rộ trên đường giữa đêm khuya, bị quan quân thẩm tra truy đuổi, bắn chết mấy tên. Sáng ra, xác chết hóa thành người rơm, còn ngựa chỉ là mảnh giấy cắt thành. Hàng trăm vạn lượng bạc và châu báu đã biến mất khỏi tủ sắt của những nhà đại phú mà chẳng hề để lại dấu vết gì.

Kiếm Vân trầm ngâm bảo:

- Gia sư cũng đã nói quỷ khí vượng lên ở vùng này. Người ra bảo đệ tử Cái Bang gọi Lục Chỉ Cái đến đây!

Viên Long trở ra cửa, dặn dò tên hóa tử đang ngồi trước cửa lý điểm rồi quay lại bàn ăn uống với mọi người.

Nửa canh giờ sau, Phan Hùng bước vào kính cẩn thi lễ:

- Đệ tử bái kiến Thái thượng và trưởng lão.

Chàng mời lão ngồi ăn chung, tàn tiệc mới nói:

- Bọn ta có việc cấp bách không thể lưu lại được, người đốc thúc bốn bang trong ba tỉnh, điều tra xem vùng này có cao nhân nào chuyên luyện ma thuật. Đồng thời tìm xem có dấu vết của tay thần thủ nào không. Một mặt cho chim câu bay về tổng đàn, nhờ báo tin này cho Hàn minh chủ, bảo ông huy động hai trăm cao thủ tinh nhuệ, giả làm khách thương hồ đến thành Lan Châu chờ đợi. Hơn tháng sau, ta sẽ trở lại đây.

Lục Chỉ Cái đi rồi, Tô Tháo cười hỏi:

- Nếu quả có chuyện sai đậu thành binh thì chúng ta đối phó bằng cách nào?

Kiểm Vân ngao ngán lắc đầu:

- Tiểu đệ cũng chẳng biết nữa, trước mắt phải tìm ra kho tàng cái đã. Sáng hôm sau, bốn người lại lên đường. Họ đi dọc theo Hoàng Hà để đến Ngân Xuyên, thủ phủ đất Tây Hạ, nằm cạnh dòng sông Hán Thủy.

Tây Hạ, còn gọi là Ninh Hạ, địa hình hiểm trở, ba phần tư là núi và cao nguyên, từ ngàn xưa vẫn thuộc giống người Hồi. Dân chúng quen nghề chăn thả gia súc trên đồng cỏ, loài cừu rất thích hợp với khí hậu của vùng phía Bắc, nơi đây, đầu cuối tháng năm cũng vẫn còn lạnh giá. Ngoài người Hồi còn có khá nhiều dân Hán, Mãn, Mông đến đây sinh cơ lập nghiệp.

Đất đai tuy khô cằn, nhưng lại ở đoạn thượng nguồn Hoàng Hà nên không bị cảnh lụt lội hàng năm. Nhiều người Hán đã quá chán ngán và ám ảnh vỡ đê nên chọn Ninh Hạ làm quê hương. Cũng như Lan Châu, Ngân Xuyên nằm cạnh ngã ba sông, nơi dòng Thanh Thủy đổ vào Hoàng Hà. Đệ tử Cái Bang ở trong thành chỉ có độ hai mươi người, do dân Hồi không thích bố thí cho những người không cùng tôn giáo với mình. Vì vậy, chẳng hề có trụ sở phân đà. Tối đến, anh em tụ tập trong một ngôi nhà hoang ở ngoại thành. Nơi đây rất điêu tàn mái ngói chỗ còn, chỗ mất, tường lở, cột xiêu. Kiểm Vân phủ dụ bọn họ rồi tặng ngàn lượng bạc để cứu tế và sửa chữa chỗ ở.

Người có địa vị cao nhất ở đây là một lão khát cái ba túi. Lão từng lang bạt khắp vùng Tây Hạ, nên đã chỉ dẫn cận kề đường đi đến hồ Sách Khắc.

Sau hơn hai mươi ngày gian khổ, bốn người mới đến được mục tiêu. Họ vào trấn Sách Khắc tìm nơi nghỉ ngơi.

Quả đúng như lời truyền tụng, đã giữa tháng năm mà vùng này vẫn còn hiu hiu rét.

May thay, trong trấn có một khách điểm của người Hán, dù tồi tàn nhưng thức ăn vẫn mang hương vị Trung Thổ.

Từ khách điểm có thể nhìn thấy rõ ràng núi cao hơn trăm trượng ở phía Bắc hồ.

Nan Đề lão nhân đã khẳng định kho tàng được giấu trong rặng núi ấy. Mờ sáng, bốn người mang theo lương khô, dây chảo đi về hướng hồ Sách Khắc. Đây là chiếc hồ lớn nhất Tây Hạ, chu vi rộng đến mấy chục dặm, ở cuối sông Sách Giang chảy từ cao nguyên Thanh Hải đến.

Bọn Kiếm Vân đi men theo bờ Đông của hồ để đến rặng Thạch Sơn. Dãy núi không cao lắm nhưng gồm nhiều ngọn nằm kề nhau. Đỉnh trơ trọi toàn đá nhưng sườn núi có rừng cây rậm rạp, dây leo chằng chịt.

Chàng xem lại họa đồ, các đỉnh mục tiêu là sơn cốc nằm ở phía Tây đỉnh cao nhất.

Còn cách chừng vài chục trượng, Kiếm Vân kinh ngạc nhận ra tiếng cuốc xẻng bổ vào đất đá và tiếng người xôn xao vọng lại.

Chàng băng mình lên trước thấy trước mặt mình là một hồ nước đường kính chừng mười trượng, cách đó không xa là một vách núi thẳng đứng đang bị mấy trăm người đào bới. Cạnh hồ là dãy nhà tranh chứng tỏ họ đã đến được nhiều ngày.

Bốn người lướt đến núp sau bụi rậm ở bờ hồ phía Nam dõi mắt quan sát.

Năm người y phục chỉnh tề đang đứng bàn bạc, đốc thúc công nhân, trông vóc dáng rất quen thuộc.

Quanh hồ có rất nhiều cây cỏ nên Kiếm Vân luồn sau đấy mà đến gần hơn. Chỉ có lão râu dài chính giữa là xa lạ, còn lại đều là người quen cũ. Bán Diện Thần Ông, Xà Yết Bà Bà, Xích Hỏa lão nhân, Quân Tử Kiếm. Họ đối với lão đạo nhân lạ mặt rất kính cẩn. Đại Lực Ma Quân vắt óc suy nghĩ rồi nói nhỏ:

- Chẳng lẽ lão quỷ kia chính là Trường Tu Đại Pháp Sư Vu Hội, sư huynh Bán Diện Thần Ông?

Kiếm Vân hỏi lại bản lãnh họ Vu thế nào?

Tô Tháo thở dài:

- Lão là người giỏi pháp thuật nhất võ lâm, hô thần hoán quỷ, sai khiến âm binh. Còn võ công thì lợi hại hơn Thần Ông một bậc. Chưa ai chọc đến lão mà toàn mạng cả. Nhiều khi lão chỉ cười nhạt bỏ đi, thế mà đối thủ về nhà bồng phát cuồng rồi chết. Lão còn giỏi khoa địa lý, biết rõ tính chất của đất đá, đã từng tìm được một mỏ vàng nhỏ cách đây hơn bốn mươi năm.

Thiết Quyền nhăn nhó:

- Chúng ta chỉ có bốn người, làm sao cự lại bọn ma đầu kia?

Kiếm Vân gật đầu, lắng nghe bọn chúng sàng lọc. Xích Hỏa lão nhân hỏi lão râu dài:

- Vu lão huynh có chắc rằng kho báu ở nơi này hay không?

Vu Hội cười khanh khách bảo:

- Đồ lão đệ yên tâm, dù họa đồ mà lão đệ vẽ trộm của lệnh điệt Sáu Diêm La có hơi sai sót. Nhưng lão phu với kinh nghiệm già dặn của mình, đoán chắc bảo tàng phải ở quanh đây. Chúng ta đã quây nát

hồ nước mà không thấy gì thì nó phải ở trong bức vách này.

Tô Tháo thì thầm:

- Hóa ra Xích Hỏa lão nhân Đồ Phục là chú họ của tam đệ.

Tam Nhãn Tú Sĩ mở lời:

- Đồ lão chớ lo, tại hạ đã vâng lời sư phụ, sang tận Mông Cổ bắt lão trưởng tộc của giòng họ Gia Luật tra khảo suốt một ngày. Lão ta thú nhận rằng đúng là địa điểm gần hồ Sách Khắc.

Thiết Quyền lẩm bẩm:

- Không ngờ Tam Nhãn Tú Sĩ lại bái lão quý này làm sư phụ.

Kiểm Vân bảo Viên Long:

- Người mau quay lại tìm một chỗ ẩn thân. Đêm nay ta sẽ thám sát hồ nước.

Viên Long cười đáp:

- Bẩm bang chủ, lúc này, trên đường vào, thuộc hạ đã lưu ý đến một động khẩu rộng rãi, kín đáo.

Bốn người quay lại, chỉ vài chục trượng đã đến chỗ ấy.

Viên Long bẻ cành lá quyết dọn sạch sẽ nền hang rồi mời ba người vào.

Gã lấy thức ăn bày ra, hai con gà luộc và một đùi dê nướng cũng vừa với túi rượu mười cân.

Cả bọn vừa ăn vừa bàn bạc. Kiểm Vân hỏi họ Tô Tháo:

- Đại ca! chẳng lẽ nào Trường Tu Đại Pháp Sư không hề bị đối thủ nào cạnh tranh hay sao?

Đại Lực Ma Quân cười đáp:

- Có chứ, đối thủ của họ Vu chính là ân sư của người, Nan Đề lão nhân. Tuy võ công và tà pháp của Vu Hội cao cường hơn, nhưng về cơ trí và tài thiên văn địa lý, kỳ môn độn giáp lão kém xa Nan Đề. Hai người đã từng đấu với nhau suốt một năm dài, lần nào họ Vu cũng thua thiệt. Nhờ vậy mà lão ma không dám khuynh đảo giang hồ. Năm ấy, lệnh sư có danh hiệu là Thần Cơ Tử.

Một mưu kế hiện ra trong đầu chàng.

Canh ba đêm ấy, bốn người mò lại gần khu khai quật. Trăng rằm sáng vàng vạc soi tỏ mặt hồ. Cạnh đấy lại có sáu tên thủ hạ Xích Hỏa Giáo đang quây quần ben đông lửa để canh gác.

Trong điều kiện này không thể nào xuống hồ được. Trăng lơ lửng treo trên đầu vách núi nên chân vách tối om. Kiểm Vân dặn mọi người chờ đợi rồi lướt nhanh đến vách đá. Chàng chọn một phiến đá có mặt phẳng, vận công viết lên mấy chữ, rồi dùng nội lực ấn sâu vào vách. Sáng mai, khi bọn võ sĩ đào bới, tất sẽ làm chấn động và phiến đá này sẽ hở ra.

Xong việc, cả bọn kéo nhau về hang nghỉ ngơi. Đầu giờ Thìn sáng hôm sau, họ lại có mặt trong đám bụi cây bên hồ nước, chờ xem diễn biến.

Quả nhiên, sau vài nhát cước, phiến đá long ra rơi xuống chân một hán tử. Hắn nhanh nhẹn nhảy lùi, nhận ra trên mặt đá có khắc chữ, mừng rỡ kêu lên:

- Thấy rồi!

Bọn Trương Tu, Tam Nhãn phấn khởi lướt đến. Vu Hội đọc dòng chữ: “Vu lão! Người đã chạm chân hơn lão phu một bước rồi!”

Ở dưới thụ danh Thần Cơ Tử. Kiếm Vân thông thuộc nét chữ của ân sư nên nhái theo rất đúng. Trường Tu Đại Pháp Sư gầm lên đau đớn:

- Hóa ra lão thất phu Nam Cung Sách đã đến đây trước ta!

Bán Diện Thần Ông nhìn vách đá thắc mắc:

- Rõ ràng, lúc bọn ta đến đây, vách núi còn y nguyên, không hề có dấu vết khai quật, thì làm sao lão đặt phiến đá này vào trong được? Vu Hội tỉnh ngộ:

- Chí lý! Vậy là lão mới đến đây đêm qua và không chừng còn quanh quẩn đâu đây! Chúng ta thử lục soát xem sao.

Quân Tử Kiếm Hà Tuyên Châu thở dài:

- Khu vực này rộng lớn, rừng cây chằng chịt, chỉ có mấy người tìm sao cho xuể. Nếu lừa bọn thủ hạ đi thì khác nào lừa dê vào miệng cọp?

Vu lão cười khanh khách:

- Để lão phu sai âm binh truy lùng, xem lão thoát bằng cách nào? Dứt lời, lão rút kiếm gỗ chỉ lên trời lâm râm niệm chú. Lát sau, cả một vùng núi rừng tối sầm lại, cát bay đá chạy mịt mù. Lão bốc mấy nắm đậu trong túi vải đeo bên hông rải vào không gian hàng ngàn ma ảnh dật dờ tỏa đi tứ hướng.

Lúc này bọn Kiếm Vân đã chạy cả về hang ẩn náu. Chàng không ngờ lão ma giữa thanh thiên bạch nhật lại thi triển được tà pháp nên trong lòng rất hối hận, lo cho ba người kia.

Chợt nhớ đến thanh Ngư Trường Kiếm là vật tùy thân của Minh Thái Tổ hoàng đế, chàng đem ra treo trên sợi dây trước cửa động.

Nào ngờ lại vô cùng diệu dụng, hồn ma bóng quế bay ngang qua đều không dám dừng lại mà còn tránh xa.

Một khắc sau, trời quang đảng trở lại, bốn người lại chạy ra núp ở ven bờ xem thử.

Trường Tu Đại Pháp Sư tra kiếm vào vỏ, mở mắt lăm lăm:

- Lạ thật, trong vòng chu vi mấy chục dặm không hề có bóng người

nào?

Xích Hỏa lão nhân buột miệng:

- Vàng bạc không thể cháy được, hay là Vu huynh cho phép tiểu đệ dùng hỏa dược phá vách núi để công việc được mau chóng hơn? Vu Hội đồng ý. Đồ Phục bảo bọn công nhân khoét mười lỗ trên vách. Lão trộn những trái cầu màu đen vào đấy rồi cho phát hỏa. Vách đá bị bóc một lớp sâu nửa trượng mà vẫn không thấy cửa vào, làm thêm hai lần nữa cũng chẳng thấy gì, cả bọn thất vọng đến ngây người.

Vu Hội nói:

- Thần Cơ Tử đã đến đây, tức phải có bản đồ trong tay. Chúng ta cứ để cho lão lấy kho tàng rồi cướp lại, chỉ cần cho tai mắt vây chặt vùng Sách Khắc này, lo gì không phát hiện được?

Bốn người kia cũng đã quá chán cảnh nằm sương, gọi sương gió nơi vùng rừng núi cô tịch này, nên cùng đồng thanh tán thành.

Chờ bọn tà ma đi thật xa, bọn Kiếm Vân mới dám ra tay. Chàng buộc dây chảo vào bụng, lao mình xuống hồ. Ra đến trung tâm, chàng hít một hơi dài lặn xuống. Đáy hồ phủ một lớp bùn dày đặc vì năm tháng. Chàng nhắm mắt dùng tay khoét lớp bùn, phải nửa trượng mới chạm một thạch bàn vuông vức, bằng phẳng.

Chàng trôi lên đổi hơi rồi trở xuống, thọc tay vào lỗ hổng trên mặt đá, vận toàn lực kéo lên. Cửa mở ra, để lộ một hang ngầm, chàng chui vào bơi theo thủy đạo. Nền hang cao dần, cuối cùng là bậc tam cấp đi lên một thạch động rộng rãi.

Chàng ước đoán, thạch động này nằm dưới vách chân núi phía Đông, dù có phá tan phần trên cũng chẳng tìm ra.

Dưới ánh hỏa tập, trước mặt chàng có đến mấy chục bộ xương người nằm rải rác trên nền hang. Chắc họ là những người đã xây dựng kho tàng này?

Cạnh cửa thạch thất là hai đồng nhân tay cầm chùy. Chàng nhặt một khúc xương đùi quăng vào cánh cửa, cơ quan phát động, hai đồng nhân giáng chùy vun vút, lát sau mới dừng lại.

Chàng bước lên vài bước, còn cách chừng hơn nửa trượng thì đồng nhân lại cử động.

Kiếm Vân lùi lại, chờ chúng đứng im mới tung mình lặn xuống, vung Ngư Trường Kiếm chặt bay hai cánh tay cầm chùy, tung cước đá chúng ngã lặn ra.

Chàng hạ thân xuống, nhìn khung cửa có hai cánh bằng đá. Chàng lùi lại đứng một trượng, vỗ hai đạo chưởng, đẩy bật chúng ta.

Từ trong, hàng vạn cây độc châm bắn ra như bão táp. Dù đã tung

mình lên cao, không có bảo y che chở, chàng khó mà toàn mạng với những mũi kim đâm độc xanh lè.

Chàng lại gần, vẩy thêm một loạt chưởng nữa để xua đuổi làn không khí ẩm mốc trong thạch thất ra.

Ánh sáng yếu ớt của hỏa tập làm sáng rực hàng ngàn viên Dạ Minh Châu gắn trên vách đá, ngọc ngà, châu báu, vàng thoi chất đầy trong những rương gỗ.

Kiểm Vân đồ đầy châu báu vào bốn túi vải mang theo rồi rời thạch thất. Hai trăm cân châu ngọc này trị giá đến mấy trăm vạn lượng vàng, đủ để cứu tế bách tính Trung Nguyên.

Chàng cột các túi vào đầu dây giắt mạnh, rồi bám luôn vào đó. Bọn Tô Tháo ra sức kéo.

Đến đáy hồ, chàng thả cho túi ngọc lên trước, đưa thạch bàn vào chỗ cũ, khóa bùn lấp kín lại, trôi lên mặt hồ.

Bốn người không quay lại trấn Sách Khắc mà đi thẳng về hướng Vạn Lý Trường Thành. Họ sẽ đi dọc theo chân tường đến Ngọc Môn Quan, để về Trung Nguyên bằng đường Lan Châu.

Mỗi người một túi nên chẳng hề gây nghi ngờ cho ai cả. Hai ngày sau, họ mới đến được Ngọc Môn Quan, nghỉ ngơi một ngày, cải trang thành các lái buôn rồi mua tuần mã, nhập vào các đoàn khách thương hồ, ung dung dong ruổi trên đường quan đạo.

Họ đã xóa hết mọi dấu vết trong hang và bờ hồ, nhưng vẫn còn bốn con ngựa ở khách điểm, trước sau gì bọn Trường Tu Đại Pháp Sư cũng phát giác ra, nhưng lão cũng không thể biết rằng bọn chàng đã lấy đi một nửa kho báu!

Ngư Trường Kiếm

Hồi 16

Bách vạn tai dân hoan vũ lộ

Tô Châu thiên lý cầu giai nhân

Giữa tháng sáu, bốn người mới về đến Lan Châu, tên đệ tử Cái Bang ở cửa Tây thành báo rằng Hàn minh chủ và các cao thủ đầu não hiện ở một gia trang gần đó.

Bọn Kiếm Vân đi theo gã, Võ Lâm Chí Tôn, Bạch Hổ lão nhân, Hắc Lư đạo trưởng cùng ba vị Phi Ma đều có mặt. Họ mừng rỡ xúm lại hỏi han. Nhìn bốn túi vải đầy châu ngọc, ai nấy đều hân hoan khôn

xiết.

Đã đến bữa cơm chiều, mọi người quây quần bên bàn tiệc nghe Kiếm Vân kể lại mọi việc. Hàn minh chủ biến sắc:

- Không ngờ Trường Tu Đại Pháp Sư lại tái xuất giang hồ. Tà pháp của lão đã có Nam Cung nhị đệ, nhưng về võ công, khó mà tìm được ai địch nổi lão họ Vu. Đó là chưa kể đến Bán Diện Thần Ông.

Cử tọa rầu rĩ, công nhận ông nói đúng. Kiếm Vân tự lự bảo:

- Xưa nay tà không thắng chính, nhưng thế lực đối phương đang hùng mạnh, chúng ta chẳng thể sánh cường được. Trước mắt, bán châu báu đi mua lương thực dữ trữ, phòng khi bách tính lâm cảnh hiểm nghèo. Còn bọn tà ma trước sau gì cũng lộ mặt, lúc ấy đối phó cũng chẳng muộn.

Hôm sau, hai trăm đệ tử các phái ở lại Lan Châu, còn các đầu lĩnh đều theo hộ tống châu báu.

Đúng như dự đoán của Nan Đề lão nhân, vàng thái dương ngày càng chói lọi, khí hậu oi bức, nóng nực hơn mọi năm. Mực nước các sông đều hạ thấp, báo hiệu một năm đại hạn khủng khiếp.

Họ về đến Lạc thành chiều ngày hai mươi lăm tháng sáu. Nan Đề lão nhân không có vẻ hoan hỉ mà đượm chút lo âu. Lão bắt đồ cả bốn túi ngọc ra sàn nhà rồi bới tìm vật gì đó.

Cuối cùng, lão cười khà khà đứng lên trong tay có một vật lạ. Đó là một pho tượng Phật bằng bạch ngọc nhỏ bằng nắm tay.

Lão bảo Viên Long bỏ mọi thứ trở lại túi vải, đem cất trong hòm quý của tổng đàn, rồi tươi cười dơ cao vật nọ:

- Đã có Bạch Ngọc Phật trong tay, còn sợ gì lão họ Vu nữa. Hàn đại ca cùng mọi người hãy vào tắm gội, lát nữa lão phu sẽ nói rõ hơn. Sau bữa cơm tối, lão nhân đặt vật đó ở giữa bàn rồi bắt đầu câu chuyện:

- Bạch Ngọc Phật không quý giá về chất ngọc mà vì nó chứa đựng một môn tuyệt học vô thượng, đó là Ly Hỏa Thần Công. Đây lại chính là khắc tinh của Nhuyễn Thế Ma Công mà Bán Diện Thần Ông đã luyện. Nếu Kiếm Vân luyện thành thì chân khí Ly Hỏa sẽ nung đỏ Ngư Trường Kiếm, thừa sức chém đứt đầu hai lão Bán Diện, Trường Tu. Khi phổ vào song thủ thì cũng lợi hại không kém. Lão phu đã ngờ rằng vật này trong kho báu, nhưng lúc nhớ ra thì Vân nhi đã đi rồi. May thay có được, thật là trời cao có mắt.

Tô Tháo thác mắc:

- Nhưng liệu y phải mất bao lâu mới luyện xong?

Nam Cung Sách gật gù:

- Ta cho rằng chỉ cần một trăm ngày là đủ. Y đã có tám mươi năm

công lực trong người và tuổi lại còn trẻ.

Kể từ hôm đó, Kiếm Vân chú tâm luyện môn Ly Hỏa Thần Công không hề xao lãng một khắc nào. Khu hậu viện Liễu gia trang hoàn toàn yên tĩnh, nhưng bên tổng đàn Cái Bang lại cực kỳ nhộn nhịp. Cuối tháng tám, trời không một giọt mưa, mực nước hai sông Hoàng Hà, Trường Giang đều xuống rất thấp, lúa và hoa màu chết rụi, rừng bốc cháy khắp nơi. Mấy trăm vạn dân lâm vào cảnh đói khát, kho lúa dự trữ của triều đình đã phát ra hết sạch nhưng cũng chẳng thấm thía gì. Lúc ấy, xảy ra một cảnh ngược đời chưa hề có. Mười vạn đệ tử Cái Bang tham gia cuộc phát chẩn, những người trước đây ngày ngày ngửa tay xin bố thí, giờ rộng rãi đóng đủ từng bát gạo đầy, giúp đỡ bách tính ở vùng bị nạn.

Đâu đâu cũng vang lên lời ca ngợi Cái Bang. Kiếm Vân đã dặn dò đệ tử Cái Bang tuyệt đối không được nhắc đến tên chàng. Vĩnh Sương công chúa và ba vị phu nhân cũng đi khắp đó đây đốc thúc, giám sát việc phát chẩn.

Cuối tháng chín, trời đổ cơn mưa đầu tiên tưới mát ruộng đồng, cũng là lúc Kiếm Vân luyện Ly Hỏa Thần Công đến lớp thứ sáu. Đây là thành quả của những kỳ ngộ mấy năm qua, chàng cố luyện xong lớp thứ bảy nhưng không hề có tiến bộ.

Nan Đề lão nhân cười bảo:

- Tạo hóa ố toàn, không nên khiên cưỡng làm gì. Với bản lĩnh hiện nay, đã thừa sức diệt ma, hà tất phải luyện thêm.

Giữa tháng mười, cuộc hạn hán đã qua đi, nhà nông lo cày xới mảnh ruộng đầy nước của mình. Nhưng trên giang hồ lại xảy ra nhiều chuyện động trời. Có đến mấy trăm cao thủ hạng nhất đột nhiên biến mất, như viên đá rơi xuống lòng sông, chẳng còn chút tăm hơi.

Nan Đề lão nhân cùng bọn Kiếm Vân đến tổng đàn võ lâm ở Tung Dương hội họp với Hàn minh chủ và các phái. Lần này cả bốn vị mỹ nhân đều đi theo.

Võ Lâm Chí Tôn là minh chủ nên mở lời trước:

- Qua những vụ mất tích kỳ bí xảy ra trong tháng qua, chúng ta đều biết rằng bọn Trường Tu Đại Pháp Sư đã xâm nhập vào các tỉnh nội địa. Nhưng có điều chúng không công khai lập giáo mà ẩn nấp ở nơi nào đó. Điều bí ẩn lớn nhất là việc thất tung của mấy trăm cao thủ thành danh. Muốn giam giữ một số người lớn như vậy, không phải là chuyện dễ dàng. Trinh sát Cái Bang đã lùng sục khắp nơi mà không hề có kết quả. Chư vị có cao kiến gì xin cho biết!

Mọi người xôn xao bàn luận nhưng chẳng thể đưa ra chủ ý gì hay ho. Họ nhìn Phiêu Phong thư sinh và Kiếm Vân với vẻ chờ đợi.

Hoàng Đình Phổ hắng giọng:

- Theo thiên ý của lão phu thì Vu Hội đã dùng tà pháp khống chế nguyên thần của những người bị bắt. Sau này sẽ dùng họ làm công cụ chống lại võ lâm. Có lẽ họ không hề bị giam giữ mà chỉ bị cải trang cho khác đi và an nhiên cư ngụ, ra vào một nơi nào đó. Việc cung cấp vật thực cho mấy trăm người sẽ là dấu hiệu để chúng ta lần ra nơi giam giữ, nhưng trước hết, phải xác định được những nơi cần thăm dò. Đối với trình sát Cái Bang, chỉ có những nơi như đại lao, trại lính là họ không vào được. Chỉ cần chú ý hai nơi trên là đủ.

Mọi người đều công nhận lão có lý. Kiếm Vân bổ xung thêm:

- Theo thiên ý của tiểu điệt, còn một nơi nữa để dấu người rất tốt, đó chính là chùa chiền. Chỉ cần cạo sạch tóc và khoác vào bộ tăng y là chẳng ai có thể nhận ra! Đệ tử Cái Bang cũng không hề lưu ý đến khu vực này!

Tô Tháo bật cười:

- Phải lắm! Lão phu cũng đã từng giả làm Hoa hòa thượng để đánh nhau với bọn Liêu Đông Song Sứ mà có ai nhận ra đâu?

Nhị Phi Ma Trốc Đầu Ma Quân hắng giọng:

- Còn một nơi mà ta cũng chẳng bao giờ dám nghĩ đến. Lão phu muốn nhắc tới Phong Nhân Cốc trong dãy núi Quả Sơn Hồ Bắc. Cũng là nơi mà cả quan quân lẫn chúng ta chẳng dám vào!

Thiên Nhất Thần Tăng thắc mắc:

- Nhưng họ cũng cần phải ăn uống chứ?

Nhị Phi Ma cười mát:

- Đại sư là bậc nhân từ, làm sao biết rõ thủ đoạn của bọn tà ma. Chúng chỉ cần dùng hỏa đồng đốt chết ngàn người cùi hủi trong ấy, rồi ung dung hưởng thụ những thứ mà bách tính thường chờ đến bố thí. Hoặc giả Trường Tu Đại Pháp Sư cho người mua vật thực mang vào, cũng chẳng ai dám nghi ngờ.

Võ Lâm Chí Tôn lên tiếng:

- Chúng ta cứ kiểm tra tất cả những nơi ấy thì sẽ rõ ngay. Biết đâu chúng chẳng phân tán ra, vì kể cả bọn mọn đồ Xích Hỏa Giáo thì số nhân thủ đã lên đến gần ngàn người.

Trưởng lão phái Thanh Thành là Tang Hải Kiếm Khách Vương Mai hỏi:

- Nghe nói Nan Đề lão huynh đã từng so tài với Trường Tu Đại Pháp Sư. Vậy xin hỏi, thực ra tà pháp của lão là thế nào?

- Trong thiên hạ, oan hồn uổng tử rất nhiều. Trường Tu đã học được thuật chiêu hồn, bắt những u linh vất vưởng làm tay sai cho mình.

Tuy nhiên, chẳng có gì là đáng sợ, chỉ cần giữ được tâm lòng trong

sáng, ngay thẳng thì quỷ ma nào hại được? Cổ nhân đã có câu “Đức trọng quỷ thần kinh!” Loạn thạch âm hồn trận của họ Vu chỉ dọa được những người yếu bóng vía. Thực ra, Trường Tu lợi hại nhất ở công phu Nhiếp Hồn Đại Pháp, lão có thể dùng lời nói, ánh mắt khiến đối thủ mê muội cuồng điên. Có lẽ sau bốn mươi năm tiềm tu, bản lãnh lão đã hơn xưa, phải dụng độ một lần mới biết được.

Kiểm Vân đỡ lời:

- Sư phụ! Hôm trước, đồ nhi thấy lão giữa ban ngày mà có thể làm cho thiên hôn, địa ám, sai khiến âm binh. Thật là đáng sợ!

Nam Cung Sách vuốt râu cười đáp:

- Rừng sâu núi thẳm là nơi trống vắng, ít người lai vãng nên thiếu hắc dương khí. Vùng Sách Khắc lại gần Vạn Lý Trường Thành, có hàng vạn oan hồn của những dân phu ngày xưa bị bắt đi sai dịch, xây thành. Bảo sao lão không dễ dàng thi thổ tà pháp?

Còn Trung Nguyên người đông như kiến, dương khí mạnh mẽ, ban ngày làm gì có u linh nào dám xuất hiện?

Phiêu Phong thư sinh thở dài:

- Đáng lo nhất là việc lão dùng chính những bằng hữu của ta để tiêu diệt ta. Họ bị mê muội nên tận lực xuất thủ, còn chúng ta tỉnh táo, sao có thể nhẫn tâm được? Phải tìm cách phá cho được Nhiếp Hồn Đại Pháp của lão mới xong!

- Năm xưa ta thắng được Trường Tu cũng là nhờ Thất Tinh Bảo Kính của một bằng hữu ở Tô Châu. Nghe nói lão đã qui tiên, truyền lại cho người con gái lớn tên là Thẩm Xuân Mi, năm nay đã tam tuần. Cái khó ở chỗ là Thất Tinh Bảo Kính không cho người ngoài mượn!

Hàn Phụng Hương thắc mắc:

- Thế sao nhị thúc tổ lại mượn được?

Lão bụi ngùi đáp:

- Ta chính là cô trượng của Xuân Mi nhưng khổ nỗi chỉ được quyền mượn có một lần thôi.

Thanh Hoa công chúa tủm tỉm cười:

- Vậy chúng ta tìm người nào chưa vợ đến hỏi cưới nàng là có Bảo Kính trong tay!

Vạn Độc Ma Quân bảo Phiêu Phong thư sinh:

- Hoàng lão đệ góa vợ lại anh tuần hơn người, sao không đi Tô Châu một chuyến xem sao?

Nan Đề lão nhân cười bảo:

- Ai cũng được, nhưng trong số tử vi phải đúng cách Tử Phủ, Vũ Tướng và tuổi không quá bốn mươi thì Xuân Mi mới chịu.

Bốn vị mỹ nhân xụ mặt xuống, nhìn Kiểm Vân với vẻ giận hờn.

Vô Trần đạo trưởng cười ha hả:

- Bàn đạo đã đoán trước rằng Liễu bang chủ sau này có đến năm vị phu nhân!

Kiểm Vân lúng túng đáp:

- Không có Thất Tinh Bảo Kính cũng chẳng sao, chúng ta cứ tận lực là được!

Nam Cung Sách cười bí ẩn:

- Vân nhi nói đúng, cứ thử đụng vài trận rồi sẽ tính sau.

Bàn bạc kế hoạch xong quần hùng trở về phòng thủ bản phái và chuẩn bị lực lượng, chờ tin tức trình sát Cái Bang.

* * *

Bọn Kiểm Vân về đến Lạc Dương thì hôm sau đã có đoàn khâm sứ đến. Nhìn bộ mặt lạnh lùng, cao ngạo của viên khâm sứ đại thần cũng đủ biết chuyện chẳng lành.

Mọi người quỳ xuống nghe thách chỉ, lão cao giọng tuyên đọc:

- Vĩnh Lịch nhị thập niên, thập nguyệt, thập bát nhật. Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. “Điện Tiền Đặc Sứ kiêm phò mã Liễu Kiểm Vân khi quân phạm thượng, tìm được kho tàng của quốc gia mà không dâng nạp vào quốc khố, lại tùy tiện phát chẩn mua danh, làm tổn hại đến thể diện kim thượng và triều đình, tội khó dung tha. Nay xét bao công lao trước, không nỡ khép tội, chỉ thu hồi chức tước, giáng xuống làm thứ dân. Khâm thử!”

Kiểm Vân chẳng chút buồn lòng, lạy tạ long ân, trao lại mật chỉ phong chức Đặc Sứ.

Viên khâm sai đòi lấy luôn Ngự Trường Kiếm. Vĩnh Sương công chúa quắc mắt nói:

- Năm xưa, tướng công ta đã trả lại, nhưng phụ vương đã tuyên bố trước mặt quân thần rằng quân vương không hí ngôn, tặng luôn cho chàng, sao giờ khanh dám đòi lại?

Lão sợ hãi nín thinh, lặng lẽ rút lui.

Nan Đề lão nhân giận dữ nói:

- Lão họ Vu này quả là đốn mạt, không lấy được kho tàng nên cho người xúc xiêm thánh thượng để hại Vân nhi!

Chàng cười đáp:

- Đồ nhi vốn chẳng ham vinh hoa phú quý, lẽ nghi rằng buộc. Không phải trở lại Bắc Kinh khom lưng, cúi gối, càng mừng chứ sao?

Tô Tháo cười rộ:

- Hiền đệ nói rất phải, ta cũng chán ngán cảnh ấy lắm rồi.

Chỉ có mình Vĩnh Sương công chúa là không chấp nhận được chuyện này, nàng hậm hực bảo:

- Nếu thiếp còn ở trong cung, chắc chắc không lão gian thần nào dám mở miệng sàm tấu như vậy!

Cổ Tam Lang cười khà khà:

- Vân nhi cưới đến hai vị công chúa mà không được gọi là phò mã, quả là điều kỳ quái.

Mọi người bật cười vui vẻ. Cuối tháng mười, tin tức các nơi báo về rất đáng ngại: Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Kim Ưng Môn, Thanh Thành và tổng đàn võ lâm đều bị tấn công lúc nửa đêm.

Đoàn quân của Trường Tu do những cao thủ mất tích dẫn đầu, cùng với môn đồ Xích Hỏa Giáo đánh phá mục tiêu. Khi lâm trận, Trường Tu cùng bọn đệ tử dùng tà pháp huy động âm binh, làm nổi cuồng phong, cuốn gạch đá tấn công phe đối phương. Các phái thiệt hại rất nặng nề, nhưng có lẽ Trường Tu Đại Pháp Sư chỉ muốn thị uy nên không tiêu diệt mà rút quân.

Phái Thiếu Lâm phải đem cả kim thân phật tổ ra sân chùa để trấn áp tà pháp, và nhờ nhân số đông hơn nên đỡ tổn thất.

Trình sát Cái Bang vẫn chưa tìm ra sào huyệt của Đại Pháp Sư.

Nan Đề lão nhân cùng bọn Kiếm Vân lập tức xuống tổng đàn võ lâm phối hợp với quần hùng tìm cách đối phó.

Phái Thanh Thành ở tận Chiết Giang nên không có mặt. Nhưng tin báo về cho biết họ mất đến năm mươi đệ tử. Tổng cộng thương vong là hơn bốn trăm người. Nặng nề nhất là hai bang hội mới thành lập, đó là Thanh Long Bang ở Hồ Nam và Hồng Kỳ Bang ở Hồ Bắc.

Trong trận thiên tai vừa qua, hai tay hào kiệt con nhà đại phú đã bỏ ra một nửa sản nghiệp mua lương thực từ các tỉnh duyên hải về phát chẩn, thu phục được lòng người.

Nên khi họ đứng ra chia bang lập hội, mau chóng trở thành hùng mạnh, mục đích chỉ để dương danh với thiên hạ chứ chẳng có dã tâm gì to lớn.

Bang chủ Thanh Long Bang là Thanh Long Kiếm Lục Tồn Trung, tuổi quá tam tuần, tướng mạo anh tuấn hiên ngang. Còn bang chủ Hồng Kỳ Bang lại là một nữ hiệp cân nhắc anh thư, Kim Kiếm Tôn Thu Thủy, tuổi mới đôi mươi.

Hai người này lần đầu được hội hợp chung với các đại nhân vật hàng đầu võ lâm nên rất lắt lăm vinh hạnh. Tôn Thu Thủy say đắm nhìn chàng hiệp sĩ được nhân gian truyền tụng Liễu Kiếm Vân. Nhưng khi nhận ra bốn cặp mắt tóe lửa của các thiếu phu nhân, vội cúi mặt thẹn thùng.

Hàn minh chủ khích lệ hai vị bang chủ trẻ tuổi:

- Lão phu rất mừng khi lớp thiếu niên lại xuất hiện nhân tài xuất

chúng, hào khí can vãn như quý vị.

Hai người ngưỡng ngừng nói chẳng nên lời, Phiêu Phong thư sinh háng giọng:

- Sau khi phân tích những trận tấn công vừa rồi của bọn Trường Tu, lão phu nhận thấy rằng chúng ta hoàn toàn bị động, chỉ có cách dùng kế khích tướng, loan báo lời khiêu chiến ra khắp võ lâm, dụ cho lão Đại Pháp Sư xuất hiện mới mong tiêu diệt được.

Thiên Nhất Thần Tăng hỏi lại:

- Lão nạp cũng đồng ý với Hoàng thí chủ nhưng theo qui củ võ lâm, bên được khiêu chiến có quyền tự chọn ngày giờ. Nếu họ Vu đòi tử chiến ban đêm thì ta lấy gì trấn áp âm binh? Hơn nữa, số đồng đạo võ lâm bị khống chế đã lên đến gần ngàn. Chẳng lẽ chúng ta lại nhẫn tâm giết hại họ?

Vô Trần đạo trưởng cười khà:

- Đến nước này chỉ còn trông chờ vào lượng bao dung của bốn vị thiếu phụ nhân đấy thôi!

Bốn nàng ngưỡng ngừng thì thầm bàn bạc, lát sau, Phụng Hương mỉm cười:

- Nếu quả thật mối lương duyên giữa tướng công và Thẩm Xuân Mi cô nương có thể cứu vãn được tai kiếp của võ lâm thì bọn tiểu nữ cũng chẳng dám hẹp hòi.

Vĩnh Sương công chúa hậm hực nói:

- Chỉ mong cho Xuân Mi xấu như Chung Vô Diệm cho đáng đời kẻ có số đào hoa!

Nghe giọng ghen hờn chua như dấm, ai nấy bật cười dòn dã!

Cầu Nhiệm Cái bảo:

- Lão phu đã đến tận Phong Nhân Cốc thám sát nhưng không phát hiện điều gì khả nghi. Nhưng lại tình cờ đi ngang một đoạn đê sông Hán Thủy đang được sửa chữa. Bọn phu đông đến hơn ngàn người, thân hình lực lưỡng như người thường khổ luyện võ công. Đa số đều có cặp mắt lạc thần lơ đãng. Có thể Trường Tu đã nhận thầu với bộ Công để có thể che dấu nhân thủ!

Hàn minh chủ mừng rỡ:

- Hay lắm! Chúng ta cứ cho giám sát chặt chẽ hành vi của họ, nhất là vào ban đêm. Khi họ xuất quân, chúng ta biết trước mà đối phó.

Thanh Long Kiếm Lục Tồn Trung rút rè góp ý:

- Theo thiên kiến của tại hạ thì để tránh việc tương sát đồng đạo, chúng ta dùng lưới đánh cá để bắt sống bọn họ, sau khi Liễu đại hiệp lấy được Thất Tinh Bảo Kính sẽ giải phá ma pháp, cứu họ hồi tỉnh lại.

Nan Đề lão nhân khen ngợi:

- Lục bang chủ quả là cao kiến, xin hãy mua dùm vài trăm tấm.

Họ Lục phần khởi đáp:

- Cung bẩm tiền bối, Thanh Long Bang có rất nhiều bang chúng sinh sống bằng nghề hạ bạc trên Trường Giang và Động Đình Hồ. Vì vậy, bọn bang xin được đóng góp năm trăm tấm lưới và sẽ cho người hướng dẫn cách xử dụng.

Kim Kiếm Tôn Thu Thủy cũng không chịu kém:

- Bọn bang có đội quân sử dụng câu liêm rất tài tình, xin được góp sức bắt sống những đồng đạo bị ma pháp khống chế.

Hàn minh chủ dơ ngón cái tán dương:

- Tốt lắm, chỉ cần tung lưới chụp gọn, dùng câu liêm kéo ngã rồi trói lại. Lão phu thay mặt võ lâm cảm tạ sự đóng góp của nhị vị bang chủ.

* * *

Sáng hôm sau, Kiếm Vân cầm phong thư của Nan Đề lão nhân đi xuống Tô Châu, thê thiếp trở lại Lạc Dương!

Chàng chỉ đem theo một mình Viên Long. Gã nhỏ con nên dễ hóa trang thành một tiểu đồng lanh lợi, phù hợp với chàng thư sinh như chàng. Hàn Phụng Hương đã đích thân ra tay để bảo đảm an toàn cho trượng phu.

Giữa tháng mười một, hai thầy trò mới vào thành Tô Châu. Nơi đây nổi tiếng là thắng cảnh đẹp nhất Trung Hoa, không bút nào tả xiết. Chàng vào trọ trong một khách điểm ở phía Tây thành để có thể ngắm nhìn cảnh thơ mộng trên Thái Hồ.

Tâm trạng chàng rất rối rắm, tự thẹn mình là thân đại trượng phu, võ công vô địch mà không diệt trừ được tà ma, phải dùng đến chuyện hôn nhân khiên cưỡng.

Vĩnh Sương công chúa dù sao cũng đã nặng tình với chàng từ lâu, nên khi thành phu phụ, tình yêu dễ dàng phát sinh trong lòng chàng, đối với Thẩm Xuân Mi, chưa một lần gặp gỡ, làm sao mở miệng cầu hôn?

Viên Long biết tâm sự của chàng nên bàn rằng:

- Nếu bang chủ không vui lòng với cuộc cầu hôn này thì ta dùng cách khác. Thuộc hạ sẽ lẻn vào gia trang lấy trộm Bảo Kính. Diệt bọn Trường Tu xong sẽ trả lại.

Kiếm Vân cười bảo:

- Không được đâu, ân sư sẽ phạt ta rất nặng!

Viên Long đáp:

- Thuộc hạ sẽ nhận lỗi về mình!

Ăn uống xong, hai người thả bộ đi ngay Thẩm gia trang xem thử địa hình.

Tòa trang viện này nằm dựa lưng vào Thái Hồ, xung quanh có hoa viên, cây cối xanh tươi, rậm rạp.

Chắc nhà không có nhiều gia đình nên ngoài đại sảnh, hậu viện chẳng có thêm công trình nào khác.

Giữa canh ba, mây đen vần vũ che kín vàng trăng tròn trịa, cơn mưa rào đổ xuống khiến khách dạ hành thêm vững bụng. Hai thầy trò vượt tường, vào khu hậu viện bằng lối vườn cây.

Nhưng vườn cây này có điều quái dị, hai người loay hoay cả canh giờ, không tiến vào được mà lại trở ra. Kiếm Vân thở dài:

- Trận thế thật là lợi hại, chúng ta về thôi!

Sáng ra, chàng dậy hơi trễ, vừa rửa mặt xong đã thấy Viên Long chạy vào báo:

- Mờ sớm, thuộc hạ đã đi đến phân đà Cái Bang trong thành. Lúc trở về, thấy trước cửa trang có treo tấm bảng, nội dung là cần một vị nho sĩ để dạy học cho Thẩm tiểu công tử, tuổi mới lên mười. Hay bang chủ giả làm gia sư một phen?

Kiếm Vân không hề được đến trường học hành, nhưng chàng nhờ thông tuệ nên thuộc lâu sách vở, chữ viết lại rất đẹp. Nếu có dạy một đứa bé lên mười thì cũng chẳng khó khăn gì.

Chàng ra thư quán hỏi mua một số sách dành cho bọn tiểu đồng như Tam Tự Kinh, Tam Thiên Tự và một chiếc tráp gỗ rồi đến Thẩm gia trang. Dung mạo hiện nay rất phù hợp với công việc. Bát Lão Bạch Quả đã mất tác dụng, trả lại hình dáng cũ cho chàng. Hàng râu mép xanh rì cộng với vài nét hóa trang, đủ biến chàng thành một thư sinh trạc tam tuần đạo mạo.

Tổng quản Thẩm gia trang là một nữ nhân ngũ tuần to béo. Bà hỏi:

- Chắc tiên sinh đến vì tấm bảng kia?

- Thưa phải, tiểu sinh quê ở Hà Nam, vì muốn thưởng thức cảnh đẹp thần tiên của Tô Châu nên đến đây lập nghiệp. May thay sáng nay tình cờ đi ngang thấy bảng cần người nên vội đến hỏi xem.

Bà ta ngắm nghía thật kỹ rồi mới đưa vào gặp Thẩm tiểu thư.

Thẩm Xuân Mi và bào đệ đang vui đùa trong khách sảnh, thấy chàng bước vào, họ nghiêm nghị trở lại.

Bà tổng quản trình bày ý định và hoàn cảnh của chàng.

Xuân Mi lạnh lùng hỏi:

- Chẳng hay tính danh tiên sinh là gì?

Kiếm Vân kính cẩn đáp:

- Tiểu sinh là Tào Tử Huệ, ba mươi một tuổi, quên quán Hà Nam.

- Tiên sinh định thù lao bao nhiêu một tháng?

Chàng không hề biết giá cả dạy học nên nói tránh đi:

- Tiểu sinh vì say mê khung cảnh vùng này nên chỉ cần nơi ăn ở, còn thù lao thì tùy tiểu thư định đoạt.

Nàng nói ngay:

- Nếu vậy, ta sẽ trả cho tiên sinh mỗi tháng mười lượng bạc. Nhưng phải xem tiên sinh có dậy nổi em ta không đã? Miên nhi là đứa bé lười biếng và nghịch ngợm.

Miên nhi này giờ ngắm chàng hơi kỹ, thấy chàng oai phong khác hẳn đám thầy đồ gầy nhom, yếu đuối. Nó tò mò hỏi:

- Tiên sinh! Chẳng hay người có luyện võ công hay không?

Chàng mỉm cười đáp:

- Ta có học được vài đường quyền cước để phòng thân.

Tiểu đồng hứng thú hỏi tiếp:

- Thế tiên sinh có biết giai thoại về chàng hiệp sĩ Liễu Kiếm Vân hay không?

Chàng giật mình gượng cười:

- Chuyện ấy ta cũng biết đôi chút, nhưng Miên nhi chịu khó học hành, ta mới kể cho nghe.

Ngay trưa hôm ấy, Miên nhi tự động lấy sách ra ê a và tập viết. Chỉ hơn hai khắc đã thuộc lầu. Té ra nó chỉ lười biếng chứ không hề ngu ngốc một chút nào cả.

Học xong, Miên nhi bắt chàng kể lại chuyện Liễu tráng sĩ diệt kinh ngư trên sông hoàng Hà.

Xuân Mi cùng các tỳ nữ ngồi gần đấy lắng nghe. Lúc đầu, chàng còn ngượng ngùng khi nhắc lại chiến công của mình, nhưng không nỡ phụ lòng kỳ vọng của Miên nhi, nên thuật lại chính xác từng chi tiết. Giọng chàng trầm bổng, vẽ lại bức tranh hôm ấy, khiến Miên nhi tưởng như mình đang được tận mắt chứng kiến.

Chàng kể xong, Xuân Mi hỏi liền:

- Hôm ấy tiên sinh có mặt hay không mà sao câu chuyện lại sinh động đến như vậy?

Chàng đành phải đáp:

- Thưa có! Vì hiếu kỳ nên tiểu sinh đã đến xem kinh ngư và tình cờ thấy hết diễn biến.

Chiều đến, chàng giả đồ ra ngoài dạo phố, tìm gặp Viên Long bàn bạc.

Tối đến, chàng lại dậy thêm một bài nữa cho Miên nhi và kể chuyện. Sau ba ngày, cậu bé đã hết lòng mến mộ sư phụ của mình. Nó bám chặt lấy chàng không rời một bước, luôn miệng hỏi han những điều thắc mắc. Kiếm Vân đã từng trải qua thời thơ ấu như vậy, và cảm tưởng cảnh cô cút nên nhẫn nại giải thích cặn kẽ.

Tâm tư chàng cũng không ngừng xao động. Tự hỏi có nên cầu hôn Xuân Mi hay không?

Thân hình nàng rất đẹp, tính tình thông tuệ, dịu dàng nhưng khuôn mặt nám đen, xấu xí.

Chàng vào đây với mục đích mượn bảo vật để trừ hại cho võ lâm, nhưng lòng rất băng khoăn. Nay thấy cảnh ngộ hai chị em họ Thẩm, chàng lại chẳng muốn ra tay chút nào cả.

Miên nhi rất lạnh lợi, khả ái đã chiếm được lòng chàng. Một hôm nó hỏi nhỏ:

- Tiên sinh! Chẳng hay bát tự niên canh của tiên sinh thế nào?

Chàng đành phải nói ngày sinh tháng đẻ của Thiết Quyền Thường Luyện.

Hôm sau, trước cổng lại treo thêm tám bảng cần người làm vườn.

Chỉ một khắc sau Viên Long đã đến xin việc, trong lớp một hán tử trung niên chất phác. Không hiểu sao gã được nhận ngay, dù họ Viên cả đời chưa hề sờ đến cuốc sên.

Kiểm Vân truyền âm nói rõ ý mình. Hôm sau, nhân lúc vắng người, gã hỏi nhỏ:

- Bang chủ cứ để thuộc hạ ra tay, chứ lẽ nào lại để bang chủ lấy một người con gái xấu xí như vậy?

Chàng mỉm cười nhớ đến lời Vĩnh Sương công chúa.

Viên Long vào trang được năm ngày đã phát hiện được nơi cất dấu Thất Tinh Bảo Kiếm, gã xin lệnh của chàng để ra tay.

Đêm ấy, Kiểm Vân không ngủ được, chàng ra chiếc hồ nhỏ trong hoa viên ngâm mình trong làn nước mát cho tỉnh táo.

Đang định trở lên thì nghe có bước chân người đi tới. Kiểm Vân hít một hơi dài, lặn sâu xuống đáy hồ.

Thì ra Xuân Mi cũng không ngủ được và cùng ý định như chàng.

Bốn tỳ nữ treo đèn lồng vào bốn cành cây rồi lấy sa trắng vây kín chung quanh hồ. Thẩm Xuân Mi thoát y rồi trằm mình xuống nước.

Hồ chỉ rộng chừng hai trượng và nước trong vắt nên nhãn quang tinh tường của chàng thấy rõ thân hình ngà ngọc, nhờ ánh sáng của những ngọn đèn trên mặt nước.

Chàng đã sắp cạn hơi nhưng không dám trồi lên. Lát sau, Xuân Mi lặn xuống, đương nhiên không thể không thấy Kiểm Vân đang ngồi thu lu dưới đáy hồ.

Nàng sợ hãi trồi lên, Kiểm Vân sợ nàng la hét sẽ hại đến thanh danh, nên phóng theo, đưa tay bịt miệng nàng lại rồi nói nhỏ:

- Xin tiểu thư chớ la, chính là tiểu sinh đây!

Trong lúc cấp bách, chàng quên rằng cả hai đang lỏa thể. Xuân Mi

thẹn thùng đẩy chàng ra, nàng thấp hơn mực nước nên không thể đứng im được, bèn nín lấy vai chàng thở thẽ:

- Sao tiên sinh lại có mặt ở đây?

Kiểm Vân ngượng ngùng đáp:

- Tiểu sinh nghe nóng nực trong người nên định nhờ nước hồ làm dịu mát.

Xuân Mi sa lẹ:

- Sau việc này, tiện thiếp còn dám gặp mặt ai nữa?

Giọng nàng ngọt ngào nhưng lại bi ai đến nỗi lòng. Chàng bỗng nghe xao xuyến, cúi xuống hôn lên đôi môi chín mọng. Xuân Mi không hề từ chối, khao khát nhận lấy. Hai thân hình áp sát vào nhau như muốn hòa thành một.

Trong mười ngày kề cận, cũng nhu Miên nhi, Xuân Mi đã chinh phục được chàng bằng tính đoan trang thủy mị và thông tuệ. Nàng vẫn thường tự pha trà cho chàng thưởng thức, khâu vá những vết rách trên bộ nho phục bằng vải xấu mà Viên Long đã mua lại trong hàng đồ cũ.

Khung cảnh đêm nay lại thật hữu tình, màn sương trắng chung quanh tạo cảm giác kín đáo, bốn ngọn đèn lồng tỏa ánh vàng ấm cúng.

Kiểm Vân đã quyết lòng lấy Xuân Mi nên không giữ gìn. Chàng muốn chứng tỏ rằng mình không hề chê bai nhan sắc của nàng. Đôi bàn tay thành thực lướt nhanh đưa Xuân Mi vào vòng hoan lạc.

Xuân Mi ôm chặt cổ chàng, liên tiếp rung mình nhận lấy phần của mình. Nàng đã quá ba mươi nhưng da dẻ mịn màng, săn chắc không thua gì bọn Thanh Hoa.

Sau cơn ân ái, Kiểm Vân bồng nàng lên bờ, định mặc lại y phục.

Xuân Mi bẽn lễn nói:

- Chàng đừng đi vội, nếu không có lệnh của thiếp, bọn tỳ nữ không dám đến đây đâu!

Kiểm Vân ngồi xuống bãi cỏ mềm, đặt Xuân Mi vào lòng rồi nói:

- Nếu tiểu thư không chê kẻ hàn nho này hèn kém, tiên sinh xin được cầu hôn!

Nàng cười đáp:

- Thiếp xấu xí thế này, chàng không chán ghét hay sao? Nhưng bát tự mà chàng nói với Miên nhi có đúng sự thật hay không?

Kiểm Vân bẽn lễn lắc đầu rồi nói rõ bát tự của mình.

Xuân Mi cười mát:

- Thiếp đoán không sai vì so dung mạo với số tử vi thì hoàn toàn không đúng. Có lẽ chàng đến đây vì muốn lấy Thất Tinh Bảo Kính

phải không? Tiệp thiếp xấu xí không dám trối buộc chàng nên tình nguyện giao Bảo Kính để chàng xử dụng mà không đòi phải có hôn ước. Cuộc ái ân đêm nay sẽ là kỷ niệm suốt đời của thiếp.

Kiểm Vân nghiêm giọng:

- Nếu nàng không đồng ý gả nghĩa với ta, thì ta sẽ bỏ đi ngay chứ không cần Bảo Kính nữa. Ta thật là thương mến nàng và Miên nhi. Xuân Mi hài lòng trườn lên hôn vào má chàng mời gọi gầy lại cuộc mây mưa. Dưới ánh đèn lồng, suối tóc đen tuyền càng làm tôn nước da trắng muốt. Đôi ngực no tròn kiêu hãnh và vùng bụng thon thả, mỏng manh làm huyết mạch người quân tử căng phồng. Trận mây mưa thứ hai mãnh liệt hơn, hòa với tiếng côn trùng rên rỉ.

Nàng thì thào vào tai chàng:

- Đến giờ mà chàng còn dấu kín lai lịch với thiếp nữa sao Kiểm Vân?

Chàng giật mình gượng cười:

- Té ra ta không qua được đôi huệ nhãn của Thảm tiểu thư. Nàng quả là lợi hại.

Xuân Mi lại chìm vào bể ái ân, thả thả:

- Tứ vị phu nhân của chàng nghĩ sao?

- Họ tán thành việc mời nàng chung thuyền, nhưng có hòa thuận hay không là do bản lĩnh của nàng.

* * *

Sáng hôm sau, tỷ đệ họ Thảm thu xếp hành lý đi theo Kiểm Vân và Viên Long về Hà Nam. Miên nhi rất khoan khoái khi được gọi sư phụ bằng tỷ phụ.

Thảm Xuân Mi tinh thông kỳ môn độn giáp và y thuật nhưng không hề biết võ công. Nàng và Miên nhi ngồi trong xe song mã để Viên Long làm xà ích.

Nửa tháng sau về đến Lạc Dương. Thấy con dâu thứ năm cực kỳ xấu xí. Liễu mẫu và Cổ mẫu chẳng được vui. Nan Đề lão nhân cười bảo:

- Nếu người không gỡ cái mặt nạ quái quỷ đó ra, cô trượng sẽ đánh đòn cho đấy nhé!

Xuân Mi bẽn lẽn đưa tay lột mảng da mặt mỏng như cánh ve sần.

Dung nhan nàng xinh đẹp chẳng kém gì bốn người kia.

Thi lễ xong, nàng đặt lên bàn một lọ ngọc rồi cung kính nói:

- Tức nữ xin dâng lên nhị vị lão mẫu và các đại thư bầy viên Hồi Xuân Linh Chi Đơn. Lão niên uống vào trẻ lại mười năm, còn người trẻ tuổi giữ được nhan sắc lâu bền.

Là nữ nhân ai chẳng sợ già? Nhất là bọn Phụng Hương, Kiểm Vân đã uống Bất Lão Bạch Quả, chàng sẽ trẻ trung rất lâu, nên bốn nàng

đều sợ mình già, xấu xí, khi phu tướng vẫn còn xuân sắc. Nay đã có linh đơn còn gì mừng hơn nữa? Họ xúm lại vuốt ve, hỏi han Xuân Mi rất ngọt ngào, thân thiết.

Cổ Tam Lang cười khà khà:

- Ai uống cũng tốt, chỉ mình bà lão nhà ta không nên. Bà mà trẻ lại mười năm thì chắc ta phải chết sớm mất!

Cả nhà ôm bụng cười, Cổ mẫu đỏ mặt nhéo Tam Lang một cái đầu điên.

Miên nhi tỏ ra rất yêu thích Kiếm Hồng, hai đứa chơi đùa vui vẻ, hòa thuận.

Nàng lại trao cho Thiết Quyền một viên khác:

- Bá mẫu uống viên này vào sẽ khỏe mạnh và thọ rất lâu!

Thuờng Luyện mừng rỡ vòng tay cảm tạ:

- Tiểu đệ biết ơn ngũ đại tẩu!

Kiếm Vân thấy Xuân Mi xinh đẹp lại khôn khéo, biết cách lấy lòng mọi người, chàng thở phào nhẹ nhõm.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 17

Quân sơn bán diện Trường Tu tẩu

Hỏa thượng hồi sinh tự phụng hoàng

Thư khiêu chiến của võ lâm minh chủ Hàn Thiên Đông đã được dán khắp giang hồ nửa tháng trước, hẹn ngày rằm tháng giêng sẽ cùng nhau quyết tử. Trường Tu Đại Pháp Sư bị gọi đích danh nên không thể từ chối. Huống hồ lão tự cho rằng võ công mình vô địch thiên hạ. Trong thư phúc đáp, lão đồng ý với địa điểm Quân Sơn vào ngày rằm, nhưng lại vào ban đêm, đầu canh hai.

Cuộc phó ước ngược đời này càng đánh động lòng hiếu kỳ của anh hùng thiên hạ, do vậy, số người đến quan chiến sẽ rất đông. Đây lại là lần đầu tiên vị Đại Pháp Sư lừng danh đem phát thuật ra thi triển, nếu không xem được thì thật là đáng ân hận.

Đây cũng là mùa Xuân thứ hai Kiếm Vân được sum họp với gia đình, chàng đắm mình vào hạnh phúc, tạm quên đi chuyện võ lâm.

Từ ngày phe bạch đạo đưa ra thư khiêu chiến, bọn Trường Tu không tấn công nữa, để dưỡng sức cho ngày quyết đấu.

Xuân này, các mỹ nhân trong Liễu gia trang rất hân hoan. Tóc của

Liễu mẫu và Cổ mẫu đã bắt đầu đen trở lại, da dẻ mịn màng hơn. Xuyên Vân Tiên Tử cũng vậy, nàng bắt đầu cham sóc nhan sắc của mình. Năm vị thiếu phu nhân lại càng xinh đẹp, thướt tha trong những bộ xiêm y lộng lẫy. Nếu lưu tâm đếm thử, các nàng thay áo mỗi ngày không dưới sáu lần.

Kiểm Vân ngồi sừng sững trong chiếc ghế bành lớn, nựng nịu Kiểm Hồng. Chàng cũng khá mệt mỗi khi phải đối phó với năm mỹ nhân nõn nà kia.

Dường như họ muốn làm chàng khiếp vía, không lấy thêm người nào nữa nên đã nũng nịu, đòi hỏi hơn bình thường. Và quả là rất hiệu nghiệm!

Sáng ngày mồng một tết, chúc tụng nhau xong, cả nhà bày tiệc mừng xuân.

Tô Tháo nhìn Kiểm Hồng và Thẩm Miên tung tăng, xúng xính trong áo mới, lão gãi đầu hỏi:

- Nay phu nhân! Chừng nào chúng ta mới có một tiểu hài tử?

Lưu Trinh then thùng, cúi mặt nói lí nhí:

- Còn hơn tám tháng nữa!

Tô Tháo mừng như điên cuồng, vỗ đùi cười ha hả. Thì ra Xuyên Vân Tiên Tử chưa kịp báo tin vui cho lão biết.

Mọi người xúm đến chúc mừng. Họ Tô hồ hồ nói:

- Trai gái gì cũng được, quý hồ có một hài nhi mang họ Tô là lão phu khoan khoái rồi.

Kiểm Vân thấy sư phụ có vẻ ươi tư liền hỏi:

- Ân sư bận tâm vì cuộc chiến sắp tới sao?

Lão gật đầu:

- Đúng vậy! Ta chỉ thắc mắc một điều là Trường Tu Đại Pháp Sư biết ta có Thất Tinh Bảo Kính, sao vẫn nhận lời phó ước? Chẳng lẽ giờ đây pháp thuật của lão đã cao cường hơn trước rấy nhiều?

Đêm ấy, lão nhân thức rất khuya chiêm nghiệm thiên văn và quẻ Dịch.

Sáng mùng hai tết, lão trao cho chàng một phong thư dán kín, dặn dò:

- Vân nhi cùng Tô Tháo đến phủ Khai Phong, trao thư này cho trang chủ Triền gia trang là Triền Thạch. Nếu lão đồng ý tương trợ thì hộ tống lão về đây. Phải cẩn trọng và tuyệt đối cẩn thận, vì không chừng Trường Tu lão quỷ cũng biết họ Triền đang ở Khai Phong. Cuộc chiến đêm rằm thành hay bại, phụ thuộc rất lớn vào nhân vật này. Dù chàng không sợ lạnh nhưng cũng khoác áo lông, đội mũ để nguy trang. Hai người đều vạm vỡ nên trông càng khôi vĩ thêm.

Thời gian sau này, họ Tô chuyên luyện Đả Cầu Bổng Pháp, đã đặt rên một cây côn thép ngắn hơn.

Năm nay, tiết trời lạnh giá hơn mọi năm, tuyết rơi phủ kín đường đi, nhiều nơi ngập gối tuấn mã. Mỗi đầu canh một hai người mới đến nơi. Triển trang chủ là một lão già nhỏ bé, tuổi đã bát tuần, lão đọc xong thư thờ dài bảo:

- Không ngờ lão họ Vu tuổi hơn bát tuế mà vẫn chưa chết, lại nuôi tham vọng làm bá chủ giang hồ. Vậy ta cũng không tiếc gì năm xương tàn này, cùng lão tử chiến một phen. Hai người vào rửa ráy rồi dùng cơm với lão phu.

Trời lạnh như cắt da nên chẳng ai muốn tắm, rửa mặt xong, hai người trở ra ngay. Tỳ nữ trong trang đã dọn cơm rượu.

Kiểm Vân và Tô Tháo đi cả ngày không ăn uống nên rất đói bụng, họ ăn như rồng cuốn. Triển lão gia chỉ ăn hơn chén đã buồng dưa, cầm chai rượu nhâm nhi. Lão khề khà nói:

- Lão phu và Thần Cơ Tử là bằng hữu thâm giao. Ta tuy võ công kém cỏi nhưng lại luyện được Thiết Đăng Thần Pháp, khắc tinh của các loại tà ma. Chắc Thần Cơ Tử sợ rằng sau bốn mươi năm tu luyện, bản lãnh Trường Tu đã tăng tiến vượt bậc nên mới tìm đến lão phu.

Bổng lão rùng mình liềm mấy cái, vội bấm tay tính toán. Lát sau cười bảo:

- Sáng mai sẽ có phục binh dọc đường, hai người phải cẩn trọng.

Ăn xong, Kiểm Vân cỡi Mãng Xà Kim Giáp trao cho Triển lão:

- Xin tiên bối hãy mặc tấm bảo y này vào, đao thương không sợ, chưởng lực cũng coi khinh. Nếu có bị đánh trúng cứ giả vờ chết để lừa lão tặc họ Vu!

Triển Thạch mặc vào nghe ăm ắp, mềm mại, lòng rất khoan khoái.

Mờ sáng, ba người lên ngựa khởi hành. Được chừng ba mươi dặm, hai bên đường nhảy ra mười mấy bóng bạch y múa kiếm tấn công, chúng nằm phục xuống mặt tuyết nên bọn chàng không phát hiện được.

Bọn Kiểm Vân tung mình xuống ngựa, đứng hai bên hộ vệ Triển Thạch. Thiết côn của Đại Lực Ma Quân lập tức đập cong ba thanh trường kiếm và gõ bể sọ hai tên. Ngự Trường Kiếm cũng như chiếc móng bạc lướt ngang đầu ba gã bạch y.

Bọn chúng sợ hãi lùi lại hơn trượng, hai người dần lên truy sát.

Chỉ chờ có thế, một bóng trắng này giờ vẫn phục trong đồng tuyết, tung mình đến vỗ mạnh vào lưng triển lão rồi đào tẩu. Bọn kia cũng rút nhanh.

Hai người vội chạy lại xem xét thương thế Triển Thạch. Lão đang nằm phục trên lưng ngựa, hé mắt mỉm cười:

- Ta không sao, chúng đi hết chưa?

Kiểm Vân thở phào:

- Tiền bối yên tâm, không tên nào dám chậm chân đâu!

Để đề phòng tai mắt bọn đối phương, chàng đặt lão vào lòng, giả như thọ thương rất nặng. Hai người đi chung một ngựa, còn con của lão thì bỏ lại.

Cũng may, lão nhân nhỏ bé, gầy gò nên rất nhẹ, chẳng ảnh hưởng gì đến tốc độ của tuấn mã.

Chiều tối, họ về đến Lạc Dương. Nan Đề lão nhân mừng rỡ bước ra ôm cổ hữu vào lòng.

* * *

Trưa ngày mười bốn tháng giêng, quần hùng đã tề tựu đông đủ ở Quân sơn. Võ Lâm Chí Tôn cùng mấy trăm thuộc hạ đã có mặt từ năm hôm trước. Họ đã dọn dẹp sạch sẽ tàn tích tổng đàn Hoan Hi Giáo và dựng lên mấy chục dãy nhà tranh để tránh tuyết.

Hào kiệt bốn phương đã đông đến hơn ngàn. Họ đến sớm để gia nhập vào đội ngũ quân vệ đạo.

Nan Đề lão nhân vừa đến nơi đã bắt hơn ngàn người phải ra sức dặm chặt lớp tuyết trên bình đài.

Thanh Long bang chủ nhân nhó trình bày:

- Tiểu bối đã đem năm trăm tấm lưới cá đến tổng đàn võ lâm nhưng chưa có cơ hội dùng đến, lại phải vác đến đây. Xin tiền bối chỉ giáo cho.

Nam Cung Sách suy nghĩ một lát bảo gã:

- Bang chủ hãy cho thuộc hạ nối lại thành một mảnh lớn, chiều dài mười trượng, chiều cao hai trượng. Sau đó đặt nằm ngang trước mặt khu nhà tranh dưới rừng tùng, cách chừng tám trượng. Hai đầu dưới cột chặt vào gốc cây tùng, hai đầu trên cột sẵn dây, lấy tuyết lấp lên. Khi có lệnh, lập tức phái người tung mình lên cây, buộc cho lưới căng ra, che chở quần hùng!

Lục Tồn Trung phấn khởi, quát thuộc hạ thi hành.

Nguyên một ngày hôm đó và hôm sau, quần hùng được phiên chế thành đội ngũ, dọn dò từng điểm trong kế hoạch.

Giờ quyết tử đã đến. Tuyết rơi dày đến nỗi che mờ cả vàng trắng.

Hàng ngàn ngọn đuốc thông được thắp lên, soi sáng cả một vùng núi non.

Về mặt địa thế, phe bạch đạo đã chiếm trọn khu tổng đàn Hoan Hi Giáo trước đây. Rừng tùng sẽ che chở cho họ khi cần phải động thủ.

Đầu canh một, lực lượng quần ma kéo đến. Đi tiên phong chính là bọn Trường Tu Đại Pháp Sư, Bán Diện Thần Ông, Xà Yết Bà Bà, Tam Nhãn Tú Sĩ và Quân Tử Kiếm Hà Tuyên Châu.

Phe quần hùng bày trận trước cánh rừng tùng phía Bắc. Như vậy, họ đã đặt được đối phương vào khoanh đất trống, không nơi ẩn nấp.

Trường Tu tất nhiên nhận ra điều ấy, lão bật cười cao ngạo:

- Bọn người dù có chiếm được địa lợi cũng đừng mong toàn mạng.

Trắng bị che mờ là địa lợi thuộc về ta!

Võ Lâm Chí Tôn hỏi lại:

- Vu huynh định cử người đơn đấu hay loạn chiến?

Lão ma gằn giọng:

- Trước sau gì cũng đến lúc đối mặt! Giờ đây hãy thưởng thức ma pháp của lão phu đã.

Lão rút kiếm gỗ đào lâm râm câu niệm chú, cuồng phong nổi lên, thổi tắt mấy trăm ngọn đuốc quanh đấu trường. Trong lúc ấy, quần hùng đã kịp ẩn vào rừng tùng, núp sau thân cây chờ đợi.

Sàn bằng đã bị nện chặt nên chỉ có những bông tuyết cuốn về phía quần hùng. Vu lão cười nhạt, bốc đậu đen rải trong không trung. Kỳ lạ thay, những hạt đậu nhỏ bé bỗng nở lớn thành những viên đá to hơn nắm tay, bay đi với tốc độ kinh hồn!

Nhưng tấm lưới đánh cá bền chắc được căng lên, cản đường phi thạch. Chúng rơi xuống đất và lại hóa thành hạt đậu.

Trường Tu Đại Pháp Sư động nộ, vũ lộng linh kiếm khiến cuồng phong càng dữ dội, như muốn thổi bật gốc rừng tùng.

Lão phát tay ra hiệu, Thần Ông liền cho đội quân Lạc Hồn Nhân tiến lên. Họ chính là huynh đệ, bằng hữu của những người đang ẩn nấp trong rừng.

Thời cơ đã đến, Nan Đề lão nhân đứng lên, sử dụng Thất Tinh Bảo Kính. Một luồng hồng quang chói lọi chiếu ra. Bọn Lạc Hồn Nhân nhất tề lăn ra bất tỉnh.

Hàn minh chủ quát lớn:

- Bắn!

Sáu trăm cây trường cung lập tức nhả tên vào người Đại Pháp Sư và bọn cao thủ đứng sau lưng. Các tay đầu não không việc gì nhưng bọn giáo đồ Xích Hỏa Giáo thì thương vong rất nhiều.

Vu Hội bật cười ghê rợn, cắn đầu lưới phun vào không khí. Hàng vạn đốm đỏ rực như than hồng bay về phía đối phương.

Nhưng Triển lão gia, nãy giờ núp sau thân hình to lớn của Kiếm Vân, đã bước ra, niệm thần chú rồi chấp hai tay đẩy mạnh.

Một trái cầu to bằng đầu hai người tỏa ánh xanh biếc chói lọi bay ra,

lơ lửng trên không. Tà pháp Huyết Vũ Lân Hỏa của Đại Pháp Sư tan như sương khói.

Lão ma biến sắc tung mình lên, định hủy diệt Thiên Đăng. Kiếm Vân dù ở xa hơn, nhưng nhờ khinh công tuyệt thế nên đã phi thân đến cản đường.

Thanh Ngư Trường Kiếm lúc đầu chỉ loang loáng ánh bạc, nhưng khi sắp chạm người đối phương, bỗng rực rỡ hào quang.

Đến những thức cuối cùng của chiêu Nhất Khử Bất Phục Phản, chàng mới dồn hết sáu thành Ly Hỏa Chân Khí vào lưỡi kiếm.

Trước đó, lão ma đã vỗ liên tám đạo chuông phong mãnh liệt, mà không cản được kiếm chiêu! Khi thấy kiếm tỏa hồng quang, lão kinh hoàng, dùng phép Thiên Cân Trụy sa xuống đất để tránh chiêu.

Nhưng màn kiếm quang đỏ rực vẫn bám theo.

Đại Pháp Sư cắn răng vung song chuông đổi mạng! Làn Bạch Vụ trong tay lão đẩy ra bao trùn cơ thể Kiếm Vân, che lấp nhãn quang, đập vào màn kiếm ảnh khiến đường kiếm chậm lại, bổ nhẹ vào ngực chàng.

Nhưng lưỡi kiếm cũng đã kịp rạch ba đường sâu hoắm trên lồng ngực lão và tiện đứt hàm râu đẹp.

Vu Hộ gào lên đau đớn, phi thân đào tẩu. Kiếm Vân đuổi theo thì bị lão rải đậu thành đá cản đường.

Hơn ngàn cao thủ bạch đạo ào ra tấn công bọn thuộc hạ Trường Tu. Mấy trăm cây hỏa đồng phun lửa sáng rực mở đường máu. Nhưng chẳng bao lâu đã bị trường kiếm triệt hạ.

Quân Tử Kiếm và Xà Yết Bà Bà đều thiệt mạng dưới tay các chuông môn. Tam Nhãn Tú Sĩ là kẻ giảo hoạt nên đã bỏ chạy theo Đại Pháp Sư ngay từ lúc đầu.

Bán Diện Thần Ông không hề mang thương tích, ung dung giao đấu với Hàn minh chủ và Đại Lực Ma Quân Tô Tháo. Lát sau, thấy tình hình tuyệt vọng cũng bỏ đào.

Xích Hỏa lão nhân điên cuồng chống lại, cuối cùng cũng bị Thiết Quyền đâm chết.

Hàng ngàn ngọn đuốc lại được thắp lên để mừng chiến thắng. Nhờ vậy, Tô Tháo mới nhận ra Kiếm Vân đang nằm lẩn dưới gốc cây, mê man bất tỉnh, miệng rỉ máu đen.

Chàng đã thương được Trường Tu Đại Pháp Sư nhưng cũng phải trả giá! Bảo y đã cản bớt bảy phần lực đạo, nên lúc đầu chàng không biết mình bị thương nặng. Khi phát giác thì đã muộn.

Họ Tô lột áo và bảo y ra, phát giác hai dấu tay đen sì in trước ngực chàng.

Nan Đề lão nhân điểm nhanh mười mấy huyết đạo trước sau, nhét vào miệng chàng năm viên linh đan rồi truyền chân khí.

Một khắc sau, Kiếm Vân mở mắt gượng cười:

- Đồ nhi không sao đâu, xin ân sư yên tâm!

Tin chàng thọ thương đã làm giảm đi niềm vui đại thắng!

Hàn minh chủ giục mọi người mang các Lạc Hồn Nhân về tổng đàn võ lâm ngay. Kiếm Vân đã được đưa đi trước một bước.

Thiết Quyền, Tô Tháo và tất cả những ai còn sức lực, thay phiên cõng chàng đi suốt quãng đường ba trăm dặm.

Nan Đề lão nhân cần nhằn tự trách mình:

- Ta đã đánh giá sai lão họ Vu rồi! Công lực lão thật là khủng khiếp, đánh xuyên cả bảo y!

Đầu giờ Ty, sáng ngày mười sáu, đã về đến Tung Dương.

Nan Đề lão nhân và Vạn Độc Ma Quân hội chẩn, xem xét thương thế và kinh mạch.

Lân Đính thấy chàng lúc mê, lúc tỉnh, có dấu hiệu trúng độc liên cắt một mảnh da nơi vết thương để thử nghiệm. Lão rút lên cắn thù:

- Bạch Vụ Chương của Trường Tu còn kèm thêm chất độc Phong Mạch Tỏa Hồn. Lão cầu tặc thật là gian hiểm!

Nan Đề lão nhân thất sắc hỏi:

- Chất độc này Lân lão có giải được không?

Vạn Độc Ma Quân lắc đầu rầu rĩ:

- Dẫu có cũng vô ích thôi! Trong rừng rậm Miêu Lĩnh có một loại Lục Túc Thiềm Thừ, mật của nó trị được chất độc này. Nhưng đường xa vạn dặm, mà Kiếm Vân chỉ còn sống có mười ngày nữa thôi!

Bọn Tô Tháo đều sa lệ nhưng không dám khóc lớn.

Một canh giờ sau, Hàn minh chủ và quần hùng đã về đến. Họ nghe tin mà chết lặng người.

Thiên Nhất Thần Tăng đưa ra ba viên Đại Hoàn Đơn, thần dược trấn sơn của Thiếu Lâm. Vô Trần đạo trưởng cũng đem hai viên Thái Ất Thần Đan cuối cùng trao tặng.

Nam Cung Sách đau đớn nói:

- Ly Hỏa Chân Khí thừa sức thiêu hủy bách độc, nhưng Kiếm Vân lại không thể tự mình vận công chữa trị! Phải có người thứ hai cũng luyện môn thần công này, truyền nội lực thúc đầy chân khí ở đan điền lên thì sẽ cứu được.

Lão quay sang bảo Hàn minh chủ:

- Đại ca mau cho đệ tử Cái Bang truyền tin khắp giang hồ việc Kiếm Vân bị trúng chất kỳ độc Phong Mạch Tỏa Hồn. Nếu ai giải được hoặc có luyện môn Ly Hỏa Chân Khí thì đến ngay tổng đàn Cái

Bang. Chúng ta chỉ còn chừng mười ngày nữa thôi.

Ăn uống qua quít cho xong, đoàn người lại đưa Kiếm Vân trở về Lạc Dương.

Ngay chiều hôm ấy đã đến nơi. Chàng vẫn hôn mê trầm trầm nên không biết người thân đã tuôn đổ hàng suối nước mắt.

Năm viên thần đan của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang và tài y thuật của họ Lân đã kéo dài mạng sống của chàng đúng mười sáu ngày.

Nhưng vẫn chẳng có ai đến theo lời thông báo.

Trong phút hồi quang phản chiếu, chàng tỉnh lại, thều thào trăn trối:

- Khi ta qua đời, hãy hỏa thiêu thân xác này, lấy tro xương rải trên hai giòng sông Hoàng Hà và Trường Giang để ta được gần gũi với trăm vạn lệ dân.

Chàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của hài nhi Kiếm Hồng và Phụng Hương rồi ra đi mãi mãi!

Tiếng khóc nức nở vang dội cả Liễu gia trang, lan ra khắp thành Lạc Dương và khắp thiên hạ.

Phi cấp tung tin về muôn hướng. Mấy chục vạn đệ tử Cái Bang và hào kiệt giang hồ đều chít khăn tang.

Cả mấy trăm vạn lệ dân hai bên bờ Hoàng Hà và những vùng hạn hán đau đớn khóc ròng. Họ đã biết chàng vì việc phát chẩn mà bị Vĩnh Lịch hoàng đế tước bỏ ngôi phò mã. Điều này càng làm tăng niềm kính ngưỡng, xót thương của bách tính.

Lễ hỏa táng được tổ chức vào ngày rằm tháng hai, ở dưới chân núi Thiếu Thất. Mấy vạn anh hùng hào kiệt đã lên đường dự lễ.

Ngày chàng qua đời, năm vị thiếu phụ nhân lăn ra khóc lóc, đòi chết theo, liền bị Liễu mẫu trách mắng:

- Kẻ thù sát phu vẫn còn đó, sao không lo việc báo phục?

Họ gạt lệ, lo tắm rửa thi hài, thay y phục cho chàng.

Thanh Hoa công chúa cầm bộ bảo y trong tay, nhớ đến những ngày ân ái mặn nồng ở Vân Nam, lòng đau như cắt nghẹn ngào nói:

- Tấm áo Mãng Xà Kim Giáp này do chị em ta hợp sức may thành, đã theo chàng bấy lâu nay. Nếu giữ lại chỉ làm mọi người thương tâm. Chi bằng hãy mặc vào cho tướng công, để nó bảo vệ chàng ở chốn âm cung!

Bốn nàng kia sa lệ tán thành.

Khâm liệm xong, linh cửu lập tức được hộ tống đến Tung Sơn. Dù sao chàng cũng là trưởng lão danh dự của phái Thiếu Lâm.

Đoàn người hộ tang càng lúc càng đông, kéo dài đến hàng chục dặm. Trên đầu họ là những mảnh vải trắng, xé vụn từ bất cứ chiếc áo nào đó.

Tiếng khóc ai oán, nỉ non của mấy ngàn người như trách móc trời xanh.

Linh đường thiết lập ngay dưới chân núi. Đồng đạo đến xem mặt lần cuối và ai cũng đông như kiến cỏ.

Lúc đầu, Vạn Độc Ma Quân đã định dùng một loại độc dược để giữ cho thi hài không thối rữa. Nhưng lạ thay, chờ mãi vẫn không thấy mùi hôi, có lẽ chính chất độc Phong Mạch Tỏa Hồn đã gây ra hiện tượng này.

Tuy nhiên, lão nhớ đến một chuyện. Thiết Quyền Thường Luyện hồi sinh nên bàn bạc với Nan Đề lão nhân. Họ không đóng nắp hòm, thay nhau thăm mạch từng giờ, xem kỳ tích có xảy ra không?

Sáng ngày rằm, một đàn hỏa cao hơn trượng, chất toàn bằng gỗ hương mộc và những khúc trầm già, đã sừng sững trên khoảnh đất rộng mấy trăm mẫu, dưới chân núi Thiếu Thất.

Bảy ngày qua, Thiên Nhất Thần Tăng cùng mấy trăm cao tăng đắc đạo, đã mở pháp đàn cầu siêu cho Kiếm Vân.

Hàn minh chủ và ba vị chưởng môn Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang đưa hòm lìa vai, tung mình lên đặt trên giàn hỏa giữa tiếng khóc của mấy chục vạn người. Nắp linh cữu bỏ lại để chàng được tắm ánh dương quang lần cuối.

Tám trăm tăng lữ Thiếu Lâm đứng quanh hỏa đài tụng niệm. Đầu giờ Ngọ, họ lui ra. Đại hồng chung nặng ba ngàn cân trong Đại Hùng Bảo Điện vang lên những hồi buồn bã, báo hiệu đã đến giờ hỏa táng.

Nan Đề lão nhân nhìn cờ phát phờ rợn trời cười nhạt. Bao nhiêu lời xưng tụng, tán dương như:

- Thiên hạ đệ nhất kỳ hiệp, võ lâm minh đăng, nhân tâm hiệp cốt, cũng không cứu nổi ái đồ của ông.

Lão nhân cảm thấy cây đuốc trong tay mình nặng tựa ngàn cân, dường như ông đã già đi mười tuổi.

Nam Cung Sách mệt mỏi, chậm rãi bước đến tấm dầu. Ngọn lửa lan ra, lát sau bốc cháy ngùn ngụt, hòa mùi trầm thơm ngát.

Tô Tháo gào lên thảm thiết, định lao vào lửa chết theo, nhưng đã bị hai vị Phi Ma kia cản lại.

Năm mỹ nhân cũng đều muốn vậy, chỉ e thù chồng không ai báo phục. Họ ngất đi rồi tỉnh lại, gào thét như điên cuồng. Tiếng khóc ai oán, thê lương của họ hòa vào tiếng khóc chung, vang lên đến tận mây trời.

Lửa từ từ lan đến phía trên, liếm vào linh cữu. Bỗng từ phía trời xa, bốn bóng chim ưng bay đến, sà xuống lơ lửng bên trên giàn hỏa, ra sức đập cánh như muốn dập tắt ngọn lửa hồng để cứu chủ nhân.

Đó chính là Kim Ưng và thê tử của nó. Mọi người xông xao đứng dậy. Cổ Tam Lang quát đuổi Thần Ưng:

- Ưng nhi! Kiếm Vân đã chết rồi, ngươi có mau bay đi không?

Bốn con chim vẫn không nghe, quạt đôi cánh rộng, thổi bạt khói lửa, không cho liếm vào bốn cạnh hòm.

Ngọn lửa đành chịu thua, âm ỉ đốt cháy phần đáy áo quan. Hơi nóng không làm tổn thương da thịt vì có Mãng Xà Kim Giáp ngăn cản, chỉ làm bộ y phục bên ngoài bốc cháy. Tóc chàng cũng khét lẹt.

Càng lúc, sức cháy càng lên cao, thấm qua Kim Giáp, nung đốt phần lưng. Nhờ vậy, chất độc trong kinh mạch hai bên cột sống bị tan đi.

Luồng Ly Hỏa Chân Khí ở Đan Điền hút lấy sức nóng của lửa qua huyết Mệnh Môn mạnh dần lên, đổ vào hai mạch Nhâm Đốc, đi lên huyết Bách Hội, thiêu hủy hoàn toàn chất độc Phong Mạch Tỏa Hồn. Y phục chàng đã cháy rụi nhưng chân khí đã luân chuyển điều hòa trong kinh mạch và tỏa ra bảo vệ toàn thân.

Ưng nhi tuyệt vọng, rít lên nghe thê thiết lạ lùng. Nó điên cuồng quạt những luồng gió cuối cùng, bay lên cao rồi lao xuống ngọn lửa để đi theo chủ nhân. Thê tử của nó đều đã bỏ cuộc vì lửa bốc cao.

Nhưng khi Thần Ưng còn cách ngọn lửa chừng ba trượng, đôi mắt sắc bén của nó nhận ra tay chân chàng đang cử động. Nó mừng rỡ, đảo cánh bay xuống cắn áo Phiêu Phong thư sinh lôi kéo.

Biết có chuyện lạ, Hoàng Đình Phổ cùng Hàn minh chủ tung mình lên xem thử. Qua ánh lửa hồng, họ thấy hai tay Kiếm Vân đang quờ quang, cố nắm mép quan tài để ngồi dậy. Cả hai vui mừng khôn xiết, quát vang:

- Kiếm Vân còn sống! Lấy nước!

Không có chỗ hạ thân, họ rơi xuống đất, lấy hơi, định trở lên lần nữa.

Nhưng Kiếm Vân đã nắm được thành linh cữu, lão đảo đứng dậy. Bộ y phục bằng gấm trắng đã cháy tiêu, để lộ Kim Giáp vàng óng, phản chiếu ánh lửa hồng, bó sát thân hình cường tráng của chàng.

Kim Ưng quác lên mừng rỡ, lơ lửng trên đầu chàng, dùng cánh quạt bay khói lửa.

Mấy vạn người đã qua cơn sửng sốt, reo hò như sấm động. Hàn minh chủ và Phiêu Phong thư sinh bay lên, nắm hai tay chàng đưa xuống.

Năm mỹ nhân ôm chàng khóc vui. Chàng bừng tỉnh, hiểu rằng mọi người đang hỏa táng mình.

Tô Tháo ôm lấy Thiết Quyền cười như điên dại:

- Hảo hoàng thiên! Ta thề từ nay không chửi mắng lão nữa.

Kiếm Vân an ủi ba vị phụ mẫu, họ chỉ nghẹn ngào cười ra nước mắt,

không nói nên lời.

Mấy vạn người chen nhau đến chúc mừng. Ai cũng muốn được nắm tay, được nhìn cho thật rõ một người vừa chết đi sống lại.

Hàn minh chủ bảo bọn Tô Tháo đứng lên vai nhau, làm thành một tháp người ba trượng, đưa Kiếm Vân lên đỉnh.

Chàng vòng tay nói với mọi người:

- Tại hạ muôn vàn cảm tạ chư vị đồng đạo võ lâm và bách tính đã đến ai điếu. Nhưng may mắn thay, Liễu mỗ chưa đến sổ chết, nguyện sẽ tiếp tục chiến đấu vì võ lâm và sinh linh trong thiên hạ. Tiếng hoan hô, cầu chúc vang dội cả vùng núi Tung Sơn. Họ phấn khởi trở về, tô điểm thêm hào quang cho chàng tráng sĩ đã sống lại trong lửa đỏ, như loài phụng hoàng linh thiêng.

Nan Đề lão nhân vò đầu tự trách:

- Lão phu đúng là ngu ngốc nên không nghĩ đến chuyện dùng sức nóng bên ngoào để hỗ trợ cho Ly Hỏa Chân Khí của Vân nhi. Cũng may y dẫn chúng ta hỏa táng, nếu không đã chết oan còn gì?

Kiếm Vân cười bảo:

- Thực ra nếu không có bộ bảo y Mãng Xà Kim Giáp thì đồ nhi cũng đã cháy tiêu trước khi chân khí phục hồi.

Phụng Hương hoan hỉ nhắc:

- Đây là ý của Thanh Hoa đấy tướng công!

Cổ mẫu góp lời:

- Cũng phải nhắc đến công lao của Kim Ưng, nếu không người cũng đã chết ngạt vì khói rồi!

Chàng gạt đầu công nhận, quay sang vẫy gọi Ưng nhi. Nó đang đậu trên cành tùng gần đấy, liền đập cánh bay lại đậu trên vai chàng.

Kiếm Vân vuốt ve Thần Ưng:

- Cám ơn Ưng nhi đã cứu ta!

Kim Ưng quác lên như chúc mừng, vỗ cánh bay trở về với thê tử.

Thiết Quyền trao cho chàng bộ y phục, gã áp úng nói:

- Tiểu đệ chết chỉ vài giờ đã sống lại. Nhị ca đứt hơi mười một ngày mà hồi sinh, quả là khó tin!

Chàng nhìn đôi mắt sừng húp và hàm râu lởm chồm, cảm động ôm Thường Luyện vào lòng.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 18

Quan tái diệt Mông thu tàng bảo Ly sơn bán dạ cứu tào kang

Đoàn người kéo nhau về Lạc Dương, đông cũng không kém lúc đi, nhưng vang dậy tiếng nói cười vui vẻ.

Bách tính hai bên đường đổ xô ra xem mặt vị kỳ hiệp vừa chết đi sống lại.

Tin mừng lan nhanh như nước lũ, qua hệ thống phi cáp truyền thư của Cái Bang.

Sau mười ngày, Kiếm Vân đã hồi phục như xưa, chỉ có mái tóc là không toàn vẹn.

Trong tiệc mừng, chàng hỏi Nam Cung Sách:

- Sư phụ, đồ nhi nhớ rằng đã chém gãy xương lồng ngực của họ Vu, nhưng chẳng hiểu lão bị thương có nặng hay không?

Lão nhân vuốt râu cười:

- Nhuyễn Thể Ma Công có đặc tính là biến da thịt thành mềm mại, dai bền đến mức không thể chém đứt, nhưng khi đã đứt rồi thì rất lâu liền miệng. Do đó, lão quỷ Trường Tu phải mất không dưới một năm để trị thương!

Cầu Nhiệm Cái nói:

- Vậy lão phu sẽ đôn đốc đệ tử truy tìm tông tích lão tặc, nhân cơ hội này diệt trừ hậu họa cho võ lâm.

Cuối tháng tư, tin quân Mông Cổ vượt trường thành chiếm ải Ngọc Môn Quan và vùng hồ Sách Khắc đã làm chấn động thiên hạ.

Hai mươi vạn quân triều đình đang lập phòng tuyến chặn đường tiến của quân Mông.

Nhưng dường như chúng không có ý định tiến sâu mà chỉ giữ chặt những vùng đất đã chiếm được.

Quân Minh đã mấy lần tràn lên để chiếm lại cương thổ, nhưng đều thất bại trước đoàn kỵ binh tinh nhuệ và thần xạ Mông Cổ.

Tả Thừa Tướng Tiết Thân quỳ xuống, dâng biểu tấu:

- Khải tấu thánh thượng! Việc Liễu tráng sĩ hồi sinh trên giàn hỏa đã khiến mọi người đều ngưỡng mộ, tôn sùng. Quan lại các nơi gởi tấu chương về kinh đều báo rằng lòng dân oán trách triều đình đã bạc đãi một bậc hiền tài nhân nghĩa, đức độ như họ Liễu. Nay biên thù nổi sóng, cương thổ bị xâm lăng. Xét ra chỉ có họ Liễu mới đủ tài lấy đầu tướng giặc giữa ba quân, đuổi người Mông về bên kia Vạn Lý Trường Thành. Lão thần dập đầu xin long nhan phục hồi họ Liễu, gia phong tước Bắc Bình Vương, cử làm Nguyên Soái mặt trận kháng

Mông!

Vĩnh Lịch buồn rầu bảo:

- Lúc trước, cũng chính các khanh lời ra tiếng vào, đàn hạch, ép trẫm phải truất phế phò mã. Nay có việc cần đến y lại giáng chỉ phục hồi, thì hóa ra trẫm là đàn bà hay sao?

Bổng ngài động nộ vỗ long án hỏi:

- Chủ ý hạ bệ là của ai, mau tấu trình cho trẫm rõ?

Bá quan đều nhìn về phía Hộ Bộ Thượng Thư Trình Lăng. Lão run rẩy bước ra kêu oan:

- Muôn tâu! Lão thần chỉ vì thiên uy và thanh danh của triều đình nên mới đàn hạch phò mã, chứ nào phải do tư lợi.

Ngự Sử đài Phạm Thực bước ra tấu rằng:

- Muôn tâu! Trước đây hạ thần đã hết lời can gián mà long nhan chẳng chịu nghe. Sau này, hạ thần đã điều tra phát giác Trình Thượng Thư đã mua một trang viện đồ sộ ở cửa Nam để đồ với giá ba ngàn lượng vàng. Trước đó, Thượng Thư rất túng thiếu thường phải vay mượn đồng liêu. Hơn nữa, việc phò mã tìm được kho báu không hề được tiết lộ ra ngoài, chỉ có đối thủ với phò mã là Trương Tu Đại Pháp Sư Vu Hội biết được. Phải chăng, họ Vu đã hối lộ Thượng Thư để hãm hại trung lương? Xét ra, họ Liễu hoàn toàn vô tội, chàng ta không hề lấy danh nghĩa của mình mà phát chẩn để thu phục lòng người. Chính Vĩnh Sương công chúa đã đứng ra tổ chức và giám sát việc cứu muôn dân. Hạ thần xin thánh thượng giao Trình Thượng Thư cho Đại Lý Tự xét xử!

Minh Thần Tông tái mặt, gằn giọng hỏi họ Trình:

- Té ra khanh tâu nhà mới mà chẳng thêm mời trẫm uống chén rượu tân gia? Thôi được, khanh đã không coi trọng trẫm thì còn làm quan gì nữa. Hãy trả áo mão và chịu sự điều tra của Đại Lý Tự.

Ngự tiền thị vệ lập tức lột áo mão, đưa vào thiên lao.

Chiếu chỉ phục chức và gia phong tước Bắc Bình Vương được phê duyệt. Giữa tháng năm, khâm sứ đã có mặt ở Lạc Thành, tuyên đọc thánh chỉ.

Bọn Kiếm Vân lập tức lên đường vào sáng hôm sau. Chỉ mình Phụng Hương ở lại để chăm sóc con thơ, bốn nàng kia đều được đi theo.

Tô Tháo, Thiết Quyền, Phiêu Phong thư sinh, Viên Long cùng ba vị Phi Ma cũng tháp tùng.

Để tranh thủ thời gian, họ không ghé qua Bắc Kinh mà đi thẳng đến Thương Dịch trên đất Cam Túc. Nơi đây là đại bản doanh của Tổng Đốc Quân Vụ Hồ Đình Tá, Nguyên Soái của đạo quân Tây Bắc.

Hồ Tổng Đốc cũng đã nhận được thánh chỉ về việc Liễu phò mã sẽ

đến thay nên khắp khởi chờ đợi. Lão tự biết mình không đủ khả năng đánh thắng quân Mông, trước sau gì cũng mang tội với triều đình.

Nay có người tới gánh thay, lão mừng là phải.

Đoàn người đi không quản ngày đêm, chỉ dừng lại để đổi ngựa và lấy thêm vật thực.

Hai cỗ xe tứ mã do xưởng đóng xe nổi tiếng nhất Lạc Dương chế tạo đã chạy rất êm, giúp cho bốn mỹ nhân đỡ cực nhọc trên đường thiên lý.

Đám nam nhân thay nhau vào chiếc thứ hai nghỉ ngơi. Bọn họ đều là những thiết hán nên mới chịu nổi cuộc hành trình thần tốc, gian khổ như vậy.

Hai mươi ngày sau họ đã có mặt ở thành Tương Dịch. Nghỉ ngơi một đêm, sáng ra, Kiếm Vân cho triệu tập ba quân tướng sĩ để khích lệ tinh thần.

Họ đều biết phò mã là người võ nghệ tuyệt luân, mình đồng da sắt, nên rất phấn khởi, đồng thanh thề sẽ quét sạch quân Mông khỏi cõi bờ.

Sau cuộc hội quân, Kiếm Vân ra lệnh tăng gấp đôi khẩu phần ăn, cho phép uống rượu, nhưng ai say sẽ bị chém. Ba quân hớn hở thắm cảm ơn chủ soái.

Khi kiểm tra quân nhu, chàng cau mày nhận ra áo giáp quá mỏng nên không chống nổi những mũi tên có đầu bọc sắt.

Phiêu Phong thư sinh cười bảo:

- Nếu mặc hai lần giáp may ra mới cản được trường tiễn của quân Mông.

Ba vạn quân binh lực lưỡng được tuyển ra, họ sẽ được trang bị đến hai bộ giáp để làm lực lượng tiên phong. Trường thương và giáo dài rất thích hợp để chiến đấu với bọn kỵ binh.

Bàn bạc kế hoạch xong, sáng ngày tám tháng sáu, Kiếm Vân mặc giáp thụ nguyên nhung, kéo ba vạn quân đi chiếm lại Ngọc Môn Quan. Hồ Tổng đốc thống lĩnh sáu vạn, ở cách sau chàng hai dặm, chờ lệnh.

Quân Mông chiếm cứ ải Ngọc Môn Quan đông đến năm vạn người. Chúng thấy quân số đối phương ít hơn nên mở cửa thành nghênh chiến.

Tiếng trống thúc quân nổi lên, ba vạn quân Minh ào đến vượt qua làn mưa tên. Thấy cung tiễn không cản được bước tiến đối phương, kỵ binh Mông Cổ tung vó tràn lên.

Kiếm Vân nhắm hướng ngọn đại kỳ của quân địch, lướt đến như bay. Thanh tuế kiếm tựa ánh chớp bạc chặt phẳng những chiếc đầu đội

mũi lông trên đường.

Chỉ một khắc sau, chàng đã vào đến trung quân. Đại tướng Mông Cổ Cỗn Sa Luân đang ngồi trên chiến mã chỉ huy, nhận ra có một người kiêu hùng như thiên tướng xông đến, theo sau là giáp sĩ dũng mãnh, họ đi đến đâu máu tuôn như suối, xác người ngã gục.

Thanh thiết côn của Đại Lực Ma Quân vun vút trong không gian, đập cong trường kiếm và gãy nát xương cốt bọn quân Mông. Sáu người đều mặc đến ba lần áo giáp nên không sợ cung tiễn, giáp gươm.

Tướng Mông kinh hoàng, thét đám giáp sĩ chặn đường, nhưng chúng đều bỏ mạng trong chớp mắt dưới trường kiếm của họ Liễu. Chàng nhún chân bốc lên cao hai trượng, nhảy xổ vào Cỗn Xa Luân như Thần Ưng tróc vỏ. Lão vung đao chống cự nhưng đã bị tuệ kiếm chặt phăng cổ tay.

Kiểm Vân đáp xuống lưng ngựa, điểm huyết lão rồi đứng trên yên, nâng cao thân hình họ Cỗn lên, quát lớn bằng tiếng Mông:

- Cỗn Sa Luân đã bị bắt, mau buông vũ khí đầu hàng!

Một tên sau lưng chàng dương cung bắn trộm. Mũi tên cắm vào áo giáp gây làm đôi.

Viên Long ở hậu trận thấy chàng đắc thủ, tung pháo hiệu cho Hồ Tổng Đốc biết. Đại quân tràn lên, trống thúc vang trời. Thấy quân Mông vẫn chiến đấu dù chủ tướng đã bị bắt, chàng kẹp gã vào hông, tiến về phía cổng thành khép kín. Sáu người kia cũng bám theo hộ vệ.

Quân trong thành không dám bắn tên vì sợ trúng Cỗn Sa Luân. Bấy người phi thân đến trước cánh cửa gỗ đai thép dày hàng gang tay, hợp chưởng quát vào. Dăm gỗ tróc ra bắn tung tóe nhưng không chịu vỡ.

Kiểm Vân trao viên tướng Mông cho Tô Tháo rồi vận Ly Hỏa Chân Khí khiến lưỡi kiếm đỏ rực lên như đường nằm trong lò rèn.

Chàng thọc kiếm vào khe cửa, sọc đứt thanh gỗ gài bên trong, đẩy tung cửa xông vào.

Bốn vạn quân Mông không còn đường rút lui, bị vây chặt và tử vong rất nhiều. Sở trường của chúng là cung tiễn nhưng đụng phải đội giáp sĩ sử dụng trường thương nên hết phương sánh cường. Hơn nữa, chủ soái đã bị bắt sống, không người điều động, chỉ huy nên chúng rất lúng túng.

Thẩm Xuân Mi tinh thông binh pháp, đứng cạnh Hồ Tổng Đốc, cố vấn cho lão điều động ba quân, nhờ vậy quân Mông mau chóng tan tành.

Nhắc lại, bọn Kiểm Vân mở cửa thành xông vào, mấy ngàn quân sĩ cũng tràn theo.

Chàng quát vang như sấm:

- Nếu buông vũ khí qui hàng sẽ được toàn mạng. Bốn phò mã sẽ cho Vương Tử Mông Cổ đem vàng đến chuộc về.

Phu nhân của Cỗn Sa Luân nhận ra trượng phu đang nằm trong tay Tô Tháo. Địch quân lại đã tràn vào thành, bà bảo viên phó tướng giương cờ trắng trước dinh và mặt trường thành.

Quân Mông Cổ bên ngoài chỉ còn hơn hai vạn vội buông giáp qui hàng. Quân Minh chỉ mất có bốn ngàn người.

Cỗn Sa Luân cho biết ở thành Sách Khắc có bốn vạn quân Mông.

Chàng biết bọn chúng đang ra sức tìm kho tàng trong Thạch Sơn nên sẽ chẳng kéo đến đây làm gì, đêm ấy toàn quân vui say chiến thắng.

Hôm sau, những người có công vinh thăng cấp bậc và thưởng bạc.

Chàng rút kinh nghiệm lần trước nên sang sảng tuyên bố:

- Thánh thượng đã ra lệnh cho bốn Nguyên Soái ân thưởng cho ba quân bằng ngân sách của triều đình.

Toàn quân đồng thanh cảm tạ long ân! Chỉ mình Hồ Tổng Đốc biết chàng đã bỏ ra đến nửa trong số hơn trăm vạn lượng.

Phiên chế lại đội ngũ xong, trưa ngày mười một tháng sáu, đại quân kéo về hướng Sách Khắc.

Hai ngày sau dừng quân ở một vùng đồi núi, cây cối thưa thớt, cách hồ Sách Khắc hơn trăm dặm.

Tối đến, trong lúc bàn chuyện quân cơ, Phiêu Phong thư sinh chỉ địa đồ nói:

- Nếu ta là tướng Mông, sẽ cho hai vạn quân phục kích ở địa điểm phía trước. Đoạn đường này xuyên qua hai ngọn đồi, nếu có cây cối rậm rạp thì mai phục rất tốt.

Hồ Tổng đốc xác nhận:

- Hoàng tiên sinh đoán chẳng sai, trên đồi đầy những bụi rậm cao hơn đầu người, có đến mấy vạn quân cũng đủ.

Kiểm Vân cười bảo:

- Để tại hạ đến đấy thám thính xem sao?

Chàng mặc y phục dạ hành vượt quãng đường ba chục dặm, đến điểm hiểm yếu kia.

Khíng công Vạn Lý Phần Hương đưa chàng lướt nhanh như cánh dơi đêm dưới ánh trăng vàng yếu ớt.

Lúc đến gần, chàng không theo đường sơn đạo mà lẩn vào cây cỏ.

Trong đêm thanh vắng, tiếng trò chuyện của bọn lính Mông dù thì thào cũng bị thính giác tinh tường của chàng nhận ra.

Chàng tiến đến gần, còn cách hai chục trượng thì vô tình đạp gãy

đám cỏ khô dưới chân. Đương nhiên quân địch không nghe thấy, nhưng việc này lại gọi ra một kế sách diệu kỳ.

Kiểm Vân quay lại bản doanh, chén trà vẫn chưa kịp nguội. Chàng ngồi xuống tươi cười bảo:

- Mùa này nắng gắt nên cỏ đã khô cả rồi!

Thẩm Xuân Mi hiểu ngay:

- Tướng công định dùng hỏa công ư?

Hoàng Đình Phổ vỗ đùi khen ngợi:

- Vân nhi giỏi lắm! Chỉ cần ba ngàn cây hỏa cũng là đủ phá địch rồi!

Xuân Mi trở tài thao lược, bàn rằng:

- Tướng công nên đưa những tay cao thủ giỏi khinh công, vượt lên phóng hỏa mặt Đông để chặn đường rút lui của chúng. Sau đó phóng hỏa phía Nam. Gió hạ sẽ đưa lửa dồn chúng về phía trường thành vì ba ngàn cung nỏ đã chặn ở phía Tây, rót tên lửa vào đồng cỏ. Chỉ cần cho quân mai phục ở mặt Bắc chờ đợi là toàn thắng!

Hồ Tổng Đốc vô cùng tán phục:

- Tài quyết sách của ngũ phu nhân khiến bản quan thêm hổ thẹn.

Kế hoạch lập tức được triển khai. Hồ Tổng Đốc kéo hai vạn quân lặng lẽ đi dọc theo trường thành, mai phục sau lưng địch. Ba ngàn cung thủ cũng ngậm tăm tiến lên.

Thanh Hoa công chúa và Đồng Kim Thu khinh công cao cường nên được chọn theo Kiểm Vân đi phóng hỏa. Vĩnh Sương nằng nặc đòi theo! Chàng đành chiều ý, nhưng bắt phải mặc bảo y và theo sát Thanh Hoa, Kim Thu, không được rời một bước.

Trên đường tiến quân, bọn chàng đã giết sạch đoàn thám mã Mông Cổ, để chúng không thể báo động khi đội cung thủ của chàng tiến đến.

Còn cách điểm mai phục của quân Mông Cổ chừng hai chục trượng, chàng dẫn chín người kia rẽ phải, băng qua đồng cỏ, bọc hậu cánh quân Mông đang phục bên hữu đường quan đạo.

Trăng đã sáng hơn nhưng những lùm rậm cao ngất che chở cho toán dạ hành.

Quân Mông phục kín một đoạn dài trăm trượng. Kiểm Vân rải người dọc sau lưng chúng rồi cùng Phiêu Phong thư sinh, Viên Long vượt lên phía trước chặn mặt Tây.

Ba ngàn cung thủ Minh triều vào vị trí đã định, liền đốt pháo hiệu.

Bọn Kiểm Vân lập tức bật hỏa tập đốt đuốc rồi dùng khinh công lướt đi, châm lửa khắp hai mặt Tây và Nam.

Toán cung thủ cũng rót tên lửa vào khu vực quân Mông đang ẩn nấp.

Đồng cỏ đã khô héo vì nắng hạ, gặp lửa bùng lên dữ dội. Gió Nam

lồng lộng khiến thế lửa mạnh hơn, thiêu chết mấy ngàn lính Mông. Còn gần vạn người tháo chạy về hướng Bắc, rơi vào ổ phục kích của Hồ Tổng Đốc.

Đến sáng lửa mới tàn và quân Mông Cổ cũng chẳng thoát được mấy tên.

Đại quân theo kế hoạch cũng nhổ trại lên đến nơi, cùng chủ tướng tiến về Sách Khắc. Đoạn đường về tiếp địa hình bằng phẳng, ít cây cối nên không sợ phục binh.

* * *

Chiều hôm ấy, quân Minh hạ trại cách bờ hồ, cách thành Sách Khắc hai dặm.

Quân Mông trong thành chỉ còn hơn vạn nên không dám mở cửa nghinh chiến với chín vạn quân Minh.

Tối đến, Xuân Mi đang ăn cơm bổng rưng mình. Náng bấm tay tính toán, tái mặt bảo Kiếm Vân:

- Đêm nay chúng sẽ cướp trại và thiếp nghe như có mùi ma quỷ đâu đây!

Kiếm Vân giật mình lắm bầm:

- Chẳng lẽ bọn Trường Tu Đại Pháp Sư và Bán Diện Thần Ông đã đầu phục quân Mông? Không có Triền lão gia ở đây, ai sẽ phá tà pháp của họ Vu?

Xuân Mi trấn an:

- Tướng công chớ lo, Vu lão tặc đang thọ thương, khó lòng thi triển được hết tuyệt kỹ. Thiếp có mang theo Thất Tinh Bảo Kính, sẽ cùng lão thi thố một phen. Chủ yếu là chàng phải giữ cho ba quân không náo loạn.

Kiếm Vân bèn sai tùy tướng truyền mật lệnh rằng, đêm nay dù có cuồng phong bão táp, ma quỷ hiện hình cũng không được sợ hãi, làm loạn quân kỷ. Ai vi phạm sẽ chém ngay tại trận.

Hai viên Tổng Binh lãnh mỗi người năm ngàn quân âm thầm rời trại, phục cách thành Sách Khắc một dặm để chặn đường rút lui của quân Mông.

Đến đầu canh ba thì trong doanh trại chỉ còn độ vài ngàn quân rải khắp nơi để nghỉ binh. Số còn lại đã rút cả vào khu rừng thưa phía sau lưng.

Đội quân ở lại đều mặc hai ba lần giáp trụ, có nhiệm vụ cầm chân quân Mông để những toán khác ập vào vây chặt.

Cuối canh ba, mây đen vẫn vũ che kín vẫn trắng, quân Mông lặng lẽ áp sát khu trại ồ ạt tấn công. Hàng vạn mũi tên lửa cắm vào lều vải, cháy rực trời.

Tiếng trống thúc quân vang dội, như để cướp tinh thần đối phương. Nhưng quân Minh không ở trong lều mà ẩn mình dưới hố, nhất tề buông tên bắn trả.

Đại quân trong rừng kéo ra vây chặt lấy chiến trường. Quân Mông biết trúng kế, quay ngựa quyết phá vây.

Đoàn quân giáp sắt do bọn Tô Tháo thống lĩnh đã dồn quân Mông xuống hồ Sách Khắc, chúng là người phương Bắc, quen với nghề cưỡi ngựa, bắn cung trên sa mạc Đại Am Bích mệnh mông, nhưng không hề biết bơi lội. Quân Mông cố bám vào lưng ngựa để khỏi chết chìm nhưng cũng làm mỏi cho cung thủ Minh triều. Nước hồ loang máu, biến thành màu đen thẫm dưới ánh lửa hồng. Cuối cùng chúng đành phải đầu hàng.

Kiểm Vân kéo đại quân về phía thành Sách Khắc.

Bổng cuồng phong nổi lên ào ạt, cuốn cát đá vào mặt quân Minh.

Trời đất tối sầm lại, hàng ngàn hồn ma bóng quế bay lượn, rên khóc. Nhưng đã có nghiêm lệnh nên quân Minh không hề rối loạn, họ đưa khiên mây che đầu, chân vẫn tiến lên.

Xuân Mi đứng trong vòng bảo vệ của Kiểm Vân, xoa tóc, niệm chú, Thất Tinh Bảo Kính tỏa hồng quang chói lọi, phá tan tà pháp.

Lát sau, cuồng phong im bật, mây đen tan biến, trả lại vàng trắng rực rỡ.

Quân mình tràn lên vây chặt bốn cửa thành.

Bọn Tô Tháo cùng đội giáp quân đánh phá cửa Nam thành, nhưng bị những tay thần xạ Mông Cổ chặn đứng.

Kiểm Vân đã tính toán từ trước nên đêm nay mặc hắc y, còn giáp trụ Nguyên Nhung đưa cho Thiết Quyền. Từ đầu trận đến giờ, Thường Luyện đóng vai Nguyên Soái, đứng dưới đại kỳ thúc quân.

Bọn Trường Tu, Bán Diện tướng chàng đang ở cửa Nam đốc chiến nên tụ cả lại ở nơi này.

Kiểm Vân trà trộn vào hàng ngũ quân Minh ở cửa Tây, chờ cơ hội.

Mấy khắc sau, một đám mây đen bay đến che phủ vàng trắng.

Chàng như bóng ma lướt đến chân thành, tung mình lên, điểm vào chân tường, chỉ hai lượt đã lên đến mặt thành.

Chàng vung Ngự Trường Kiếm chém bay đầu tên lính Mông trước mặt rồi buông mình xuống phía trong.

Hành động chàng thần tốc đến nỗi bọn lính Mông không kịp phản ứng. Khi đám mây trôi qua thì chàng đã có mặt ở cửa Nam.

Chàng vung chưởng đánh gãy thanh gỗ chắn cửa, mở tung ra cho bọn Tô Tháo tràn vào.

Kiểm Vân nhảy lên mặt thành tìm bọn Trường Tu thì chúng đã biến

mất.

Quân Mông Cổ cửa Bắc phá vòng vây chạy về phía Thạch Sơn, lẫn vào rừng mất dạng.

Chàng không muốn ba quân dẫn thân vào hiểm địa nên sai đánh trống lui quân, không cho truy kích nữa.

Sáng ra, thám mã về báo rằng quân Mông đã vượt qua đoạn tường thành bị vỡ trước đây, thoát về Mông Cổ.

Hồ Tổng Binh thống lĩnh vạn quân lục soát khắp vùng mà không hề thấy bóng một tên nào.

Chiều hôm đó, chàng cho quân sĩ tát cạn hồ nước trong Thạch Sơn, chuyển tất cả vàng vạc, châu báu lên.

Kiểm Vân niêm phong hai mươi hòm bảo vật, viết tấu chương giao cho Hồ Tổng Đốc mang về kinh dâng lên thánh thượng.

Họ Hồ hỏi chàng:

- Sao Vương gia không hồi kinh báo tiếp?

Chàng cười bảo:

- Hồ Tổng Đốc thay ta nhận long ân cũng có sao đâu? Ta vốn chỉ là kẻ áo vải trên giang hồ, không thích hợp với chốn triều trung.

Chàng trao lại ấn Nguyên Nhung cho họ Hồ rồi cùng bọn Tô Tháo trở lại Trung Nguyên.

Hồ Tổng Đốc bố trí lại quân cơ phòng thủ trường thành rồi cùng ngàn quân hộ tống hai chục rương bảo vật hồi kinh.

Tin báo biệp đã được thám mã đưa về trước nên đế đô mở hội ăn mừng.

Họ Hồ vênh râu vào thành, thay áo rồi lập tức triều kiến Vĩnh Lịch.

Dù không phải buổi chầu nhưng quần thần vẫn vào cung để mừng thắng trận.

Không thấy Kiểm Vân, Vĩnh Lịch sa sầm nét mặt hỏi:

- Phò mã đâu sao không hồi kinh?

Hồ Tổng Đốc vội tấu rằng:

- Phò mã diện hạ sau khi đại công cáo thành đã sai hạ thần hộ tống hai mươi rương vàng bạc châu báu trong kho tàng Sách Khắc về dâng lên thánh thượng. Người có gửi cả tấu chương nữa.

Quốc khố đang trống rỗng, Minh Thần Tông đổi giận làm vui:

- Khanh mau dâng tấu biểu của phò mã lên cho trẫm xem.

Đọc xong, Vĩnh Lịch thở dài:

- Người này anh hùng cái thế, khí tiết cương trực lại không màng vinh hoa phú quý, thật đáng khâm phục.

Quân cấm vệ đã chuyển những rương bảo vật vào đến và mở nắp để thánh thượng và quần thần chiêm ngưỡng.

Ai nấy đều sửng sốt trước số tài sản khổng lồ. Vĩnh Lịch vui mừng truyền đem cả vào quốc khố.

* * *

Bọn Kiếm Vân về đến Lạc Dương vào khoảng giữa tháng bảy. Mười ngày sau, Hàn Minh chủ nhận được tin đã cùng hai vị chưong môn tìm đến.

Khi nghe chàng kể rằng bọn Trường Tu, Bán Diện có mặt trong đoàn quân Mông Cổ, Hàn Thiên Đông cả giận bảo:

- Thật là đáng giận cho những kẻ táng tận lương tâm. Không hiểu sau này chúng còn âm mưu gì nữa đây?

Trời đã hoàng hôn nên ba người ở lại qua đêm, định sáng mai mới khởi hành.

Tối hôm đó, Hàn Minh chủ cao hứng nên ép mọi người uống rất nhiều. Chỉ trừ Thiên Nhất Thần Tăng, ai cũng say khướt.

Mờ sáng, nghe dậy nhà các phu nhân xôn xao tiếng khóc, Kiếm Vân bật dậy chạy sang. Thanh Hoa công chúa đang run rẩy cầm một tờ hoa tiên, ba nàng kia khóc vui bên cạnh Kiếm Hồng, nhưng Phụng Hương thì chẳng thấy đâu.

Thấy chàng, Vĩnh Sương òa lên:

- Tướng công ơi! Hàn đại thư đã bị bắt cóc rồi.

Kiếm Vân bàng hoàng, nhận lấy tờ hoa tiên. Chàng mở ra đọc, lời lẽ trong mảnh hoa tiên đó như sau:

“Liều đại hiệp nhã giám!

Bổn cung chủ muốn mời ngọc giá đến Thánh Thủy Cung chơi một chuyến, mà không biết làm cách nào, đành phải đưa quý phu nhân đi trước. Bổn cung mỗi năm chỉ mở có ba tháng, mong đại hiệp vội bước cho. Nếu không, lòng này sẽ rất ân hận.

Bách Lý Nhu cần bút.”

Kiếm Vân muốn gầm thét lên, nhưng sợ tiểu hài tử kinh hãi nên cố nén lòng, trấn an các phu nhân:

- Thánh Thủy Cung muốn ta đến làm khách, chắc sẽ hậu đãi Phụng Hương. Đừng làm rối lên như vậy.

Kiếm Hồng đã lên ba, thường được ngồi trong lòng thân phụ nghe bàn bạc chuyện giang hồ, nên cũng học đòi làm người lớn, ngây thơ bảo:

- Phụ thân đã nói vậy, tứ vị di mẫu còn khóc làm gì nữa?

Họ đành lau nước mắt, gượng cười. Mọi người trong trang và tổng đàn đã xúm lại, nhưng không hề dám lộ vẻ lo lắng trước mặt Kiếm Hồng.

Kiếm Vân bước ra đại sảnh, họ lặng lẽ theo sau, vây quanh bên bàn

gỗ lớn.

Viên Long quỳ xuống khóc ròng:

- Thuộc hạ canh phòng không nghiêm nên mới để gian phi vào tận hậu viện bắt cóc phu nhân, tội đáng muôn thác!

Hàn minh chủ đau đớn nói:

- Võ công Thánh Thủy Cung quán tuyệt thiên hạ, dù một nữ tỳ cũng có bản lĩnh ngang với cao thủ thành danh trên giang hồ. Nay mục cung chủ đã đích thân ra tay thì bọn người làm sao mà phát giác nổi. Hãy đứng lên đi.

Kiểm Vân buồn rầu hỏi:

- Lão gia và ân sư có biết Thánh Thủy Cung ở địa phương nào không?

Nam Cung Sách gật đầu:

- Vùng Tây Bắc đất Thiểm có núi Ly Nhung, thuộc địa phận huyện Thần Thủy. Thánh Thủy Cung ở trên núi ấy.

Chàng hỏi tiếp:

- Võ công của Thánh Thủy Cung lợi hại ra sao, xin ân sư chỉ giáo?

Võ Lâm Chí Tôn đỡ lời:

- Về phương diện này thì lão phu biết rõ hơn Nam Cung nhị đệ. Ba mươi năm trước, ta có đụng độ với một đường chủ ở ngoại thành Diên An. Sau ba trăm hiệp bắt phân thắng bại, đành phải giải hòa. Đó chỉ là một nữ nhân, vì trong Thánh Thủy Cung hoàn toàn không có bóng nam nhân. Chắc cũng vì vậy mà Bách Lý Nhu không bắt cóc Kiểm Hồng thay vì Phụng Hương.

Tô Tháo hậm hực nói:

- Vậy chúng muốn Vân đệ đến đây làm gì?

Hàn minh chủ giạt mình:

- Đúng vậy! Chúng ta vẫn chưa biết động cơ của họ. Chẳng lẽ có nữ nhân nào trong cung để ý đến Vân nhi?

Vô Trần đạo trưởng bối rối:

- Bàn đạo đã xem số tử vi của Liễu đại hiệp, rõ ràng chỉ có năm vợ thôi. Chắc lần này không phải duyên nợ gì đâu.

Hàn minh chủ kể tiếp:

- Võ công Thánh Thủy Cung lợi hại nhất là pho Ảo Ảnh Thần Bộ và chưởng pháp Thánh Thủy Xuyên Tâm. Khi giao đấu với họ, ta cảm thấy như mình đánh nhau với những bóng u linh, khó mà phân biệt thực hư. Trong chưởng kinh có dấu những hạt nước cực độc, dính vào thân là xuyên thủng thịt da, xương cốt, bỏ mạng đương trường.

Thiết Quyền áp ứng hỏi:

- Họ lợi hại đến thế mà sao lão gia vẫn thủ hòa được?

Hàn lão gương cười:

- Ba mươi năm trước lão phu còn rất anh tuấn, nên mỹ nhân sinh lòng quyến luyến mà không nỡ hạ độc thủ. Nếu không ta cũng đã táng mạng rồi!

* * *

Ngay sáng hôm ấy, Kiếm Vân khoác bọc hành lý lên đường. Chàng hóa trang làm khất cái, trà trộn vào đám đệ tử vẫn ra vào tổng đàn để xuất trang. Đến chỗ vắng mới cải dạng thành một lão nhân tuổi độ ngũ tuần râu cằm dài đen nhánh.

Ra khỏi cửa thành Tây vài dặm, chàng ghé vào một trấn nhỏ mua ngựa. Chiều hôm sau đến Trường An, chàng qua đêm ở đây, dầu canh tư đã len đường.

Quá trưa, chàng dừng cương trước một tửu điểm ven đường để tuấn mã được nghỉ ngơi.

Lòng chàng nặng trĩu nỗi lo lắng và nhớ thương Hàn Phụng Hương. Những kỷ niệm êm đềm và kỳ diệu hiện về trong tâm tưởng, lệ bất giác tràn mi, lăn dài trên má.

Điều này làm gã hán tử mặt đầy râu, đang ngồi cạnh một nữ nhân ở bàn bên chú ý.

Gã có vẻ hơi say nên bước qua, ngồi xuống trước mặt chàng lè nhè hỏi:

- Lão huynh có tâm sự gì đau lòng lắm hay sao mà sa lệ vậy? Tiểu đệ cũng đang buồn, hay là chúng ta cùng uống?

Chàng nghe giọng nói quen quen, chăm chú nhìn gã và nhận ra Hà Phi Vệ, nam tử của Quân Tử Kiếm và Bán Tiểu Hằng Nga.

Từ trận đại phá Hoan Hỉ Giáo của Bán Diện Thần Ông đến nay, chàng không gặp lại gã. Phi Vệ gầy đi rất nhiều, gương mặt hốc hác đầy râu trông rất thiếu náo.

Chàng bảo gã:

- Lão đệ hãy mời luôn cả phu nhân qua đây cho vui.

Nữ lang tuổi độ đôi mươi, dung mạo xinh xắn nhưng đầy nét ưu sầu.

Phi Vệ quay lại vậy, nàng bẽn lẽn bước sang ngồi cạnh gã.

Họ Hà rót đầy hai chén rượu, nâng lên ngâm nga:

“Đồng thị thiên thai luân lạc nhân

Tương phùng hà tất tăng tương thức.”

- Xin mời lão huynh cạn chén.

Kiếm Vân uống xong, hỏi gã:

- Lão đệ có tâm sự gì mà hình dung tiêu tụy đến dường này?

Gã hạ giọng nói nhỏ:

- Lão huynh biết không, song thân của tiểu đệ đều bị sát hại, nhưng

võ công y vô địch thiên hạ nên tiểu đệ đành ngậm hờn mà sống.

- Nhân vật ấy là ai mà ghê gớm vậy?

Gã chua xót đáp:

- Còn ai nữa ngoài gã Liễu Kiếm Vân danh lừng vũ nội.

Chàng mỉm cười hỏi lại:

- Thế là chính y đã ra tay sát hại lệnh huyền đường?

Phi Vệ lúng túng:

- Không! Hắn không tự tay nhưng đồng bọn của hắn đã hạ thủ.

- Thế lệnh huyền đường đã làm gì để họ Liễu phải kéo đồng đạo võ lâm đến truy sát?

Gã căm hận nói lấp bắp:

- Hắn... Hắn....

Chàng xua tay rồi hỏi:

- Quý trang có ở gần đây không? Sao chúng ta không về đây đối ẩm và tâm sự cho thoải mái hơn?

Hà Phi Vệ mừng rỡ đáp:

- Tốt lắm! Xin mời lão huynh. Nhưng xin đừng chê tẻ xá chật hẹp, tòi tàn nhé.

Kiếm Vân gọi tiểu nhị tính tiền cả hai bàn rồi theo phụ thê họ Hà.

Chàng không quên mua thêm vò rượu ngon năm cân và mấy món thức nhắm.

Hóa ra nhà họ Hà cũng ở gần đây, trong một xóm bên kia đường.

Căn nhà gỗ nhưng rất sạch sẽ, chứng tỏ nữ lang là người siêng năng, cần mẫn.

Nàng mau mắn chạy vào bếp lấy chén đĩa sắp thức ăn ra.

Chàng mỉm cười bảo nàng:

- Mời phu nhân an tọa, lão phu có chuyện muốn nói cùng cả hai người.

Hà Phi Vệ có vẻ tỉnh to lại đôi chút, gã nhìn chàng với vẻ dò xét.

Kiếm Vân trầm giọng:

- Theo lời tâm sự của các hạ, lão phu đoán rằng lệnh huyền đường chính là Quân Tử Kiếm và Bán Tiểu Hằng Nga, đã từng thống lãnh đệ tử phái Diêm Thương thành lập Diêm Vương Hội, khuynh đảo giang hồ. Sau lại gia nhập Hoan Hỉ Giáo của lão ác ma Bán Diện Thần Ông. Nếu các hạ công nhận là đúng thì lão phu mới dám nói tiếp.

Hà Phi Vệ nghiêng răng gật đầu.

Chàng tiếp lời:

- Xét hành vi của Diêm Vương Hội, rõ ràng là lệnh huyền đường và hai phái Không Động và Côn Luân đã tự biến mình thành công địch

của võ lâm. Các hạ là bậc nhân kiệt há không hiểu điều ấy? Họ Liễu cũng là một phần tử của võ lâm, tất phải góp sức tiêu diệt tà ma, chứ đâu phải vì tư thù với họ Hà. Sao các hạ không thức ngộ mà trở về gây dựng lại Điểm Thương, nối tiếp truyền thống chính nghĩa của tổ sư? Lệnh huyền đường ở dưới suối vàng chắc cũng đã nhận ra lỗi lầm của mình. Nếu các hạ nổi lại được tông môn Điểm Thương, chắc họ sẽ mỉm cười. Lão phu chỉ có bấy nhiêu lời phế phủ, mong Hà thiếu hiệp suy nghĩ.

Phi Vệ buồn bã nói:

- Tại hạ cũng biết tiên phụ vì muốn thỏa mãn lòng tham vọng của tiên mẫu nên đã đưa bọn phái vào cảnh diệt vong. Thực tâm cũng chẳng oán hận Liễu Kiếm Vân nhiều lắm đâu. Nhưng trong cảnh ngộ này, suốt ngày nơm nớp lo sợ bị truy sát, sản nghiệp cũng không còn, nếu chẳng vì chút duyên nợ với tiên thê thì đã tự sát cho rồi.

Kiểm Vân nghiêm nghị bảo:

- Nếu Hà thiếu hiệp thực lòng muốn làm lại cuộc đời, lão phu tự tin sẽ giúp được.

Chàng lấy mười tám ngàn phiếu vạn lượng đặt trước mặt gã:

- Đây là mười vạn lượng bạch ngân. Thiếu hiệp cứ trở về Quảng Tây dựng cờ triệu tập những môn đồ Điểm Thương ngày xưa đã không đồng ý với hành động của lệnh tiên phụ nên bỏ đi ẩn dật. Sau đó chọn ngày lành tháng tốt thông báo với tổng đàn võ lâm. Hàn minh chủ sẽ cùng chiêu mộ môn, long đầu các phái trong thiên hạ sẽ đến chúc mừng.

Phi Vệ kinh ngạc, nhìn chàng trân tối:

- Lão huynh đây là...

Chàng vuốt mặt để lộ chân diện mục:

- Tiểu đệ là Kiếm Vân đây!

Phi Vệ chết lặng rất lâu mới nắm lấy tay chàng, sa lệ:

- Liễu đại hiệp quả là bậc chính nhân quân tử, tại hạ đã tỉnh cơn mê, xin nghe theo lời chỉ giáo của đại hiệp.

Chàng an ủi gã:

- Tiểu đệ đã nhận ra Hà huynh là bậc anh tài. Nhưng phận làm con đâu có quyền lựa chọn cha mẹ? Tiểu đệ nguyện sẽ hết lòng hỗ trợ Hà huynh dựng lại môn phái. Giờ đây tiểu đệ phải lên đường có chút việc riêng.

Hà Phi Vệ vội nói:

- Tại hạ quên không giới thiệu tiên thê, nàng tên gọi Phùng Thu Hà.

Phùng nương kính cẩn thưa:

- Tiệm thiếp đội ân đại hiệp đã mở con đường sáng, cứu vớt cuộc đời

tầm tối của Hà lang. Dám hỏi, phải chăng đại hiệp đang tìm đến Thánh Thủy Cung?

Kiểm Vân giật mình:

- Sao đại tẩu lại biết? Tiệp thê Hàn Phụng Hương đã bị Bách Lý cung chủ bắt cóc. Bà ta đòi tiểu đệ phải đến Thánh Cung bái kiến.

Phùng nương cười đáp:

- Tiệp thiếp chính là môn đồ Thánh Thủy Cung, vì mối lương duyên với Hà lang nên đã thoát ly, trốn theo chàng cách nay nửa tháng.

Trước đó, có nghe Trường Tu Đại Pháp Sư và Bán Diện Thần Ông dâng năm ngàn lượng vàng, nhờ cung chủ tiêu diệt đại hiệp.

Chàng là người quang minh chính đại, không muốn nhân lúc thi ân mà ép nàng phản sư, chỉ giáo đường đi nước bước, nên đứng lên cáo từ. Phùng nương ngăn lại:

- Tiệp thiếp biết đại hiệp không dám hỏi nội tình Thánh Thủy Cung để giữ tròn khí tiết cho thiếp. Nhưng thực ra Thánh Thủy Cung chủ cũng là kẻ thù của họ Phùng. Trước đây tiệp thiếp không biết, sau nhờ Hà lang chỉ giáo, thiếp mới biết rõ căn nguyên.

Phi Vệ đỡ lời nàng:

- Song thân Thu Hà làm chủ một sản nghiệp lớn ở huyện Thần Thủy. Biết nàng hiếu võ nên mới gửi vào Thánh Thủy Cung học nghệ. Họ vẫn thường gửi vàng bạc, lễ vật rất hậu nên Thu Hà được cung chủ thương yêu, tận tình dạy bảo. Ba năm trước đây, phu thê Phùng trang chủ đột ngột qua đời. Thánh Thủy Cung chủ đã phủ dụ Thu Hà đem hết sản nghiệp dâng cho bà ta. Tại hạ quen nàng, nghe kể chuyện mới sinh lòng hoài nghi, bảo nàng hỏi han các gia nhân. Họ đều nói phu thê Phùng trang chủ rất khỏe mạnh, không hề có bệnh tật gì.

Phùng nương căm hận nói:

- Tiệp thiếp tài hèn sức mọn, không cách nào báo được đại thù. Chỉ dám đem những gì mình hiểu biết truyền đạt lại cho đại hiệp. Nếu người diệt trừ được Bách Lý Nhu thì vong linh tiên phụ mẫu cũng toại lòng nơi chín suối.

Nàng bèn chỉ dẫn cận kề vị trí đại lao, đường đi nước bước trong cung. Thu Hà còn đem pho Ảo Ảnh Thần Bộ và Thánh Thủy Xuyên Tâm Chưởng mà biểu diễn lại, để chàng biết lộ số mà đối phó. Với thiên bẩm tuyệt cao, chỉ sau một canh giờ, chàng đã hiểu hết tinh túy của hai pho tuyệt kỹ.

Điểm then chốt của Độc Thủy là nó được bắn ra từ tay áo, cổ tay có dấu ống phóng rất tinh xảo. Lúc bất ngờ nhất, chỉ cần lắc nhẹ, phát động cơ quan là nước độc bắn ra, vô hình vô ảnh.

Chiều đến, chàng viết một phong thư trao cho Phi Vệ rồi cáo từ. Thực ra, lần này chàng đến huyện không phải chỉ có một mình. Võ Lâm Chí Tôn, Nan Đề lão nhân và các đại cao thủ đã đến Diên An bằng con đường khác. Dù nhân số chỉ có mười mấy người, nhưng toàn là trang hảo thủ.

Điều quan trọng nhất là phải giải thoát cho được Phụng Hương trước đã rồi mới tính đến chuyện đánh phá Thánh Thủy Cung.

Hai ngày trôi qua, chàng đến Diên An lúc xẩm tối. Đã có hẹn trước nên Kiếm Vân đi thẳng đến Thiểm Tây đệ nhất khách điểm.

Viên Long trong vai một gia nhân, đang quanh quẩn trước cửa, mừng rỡ nháy mắt ra hiệu với chàng.

Gã chạy vào thì thầm với chủ nhà rồi đưa chàng lên tầng ba.

Hàn Thiên Đông đã thuê trọn tầng này để bảo đảm bí mật.

Mỗi tầng đều có phòng ăn riêng, mọi người đang quây quần ở đây.

Thanh Hoa công chúa và Kim Thu cũng có mặt.

Nan Đề lão nhân cần nhân:

- Sao Vân nhi lại chậm chân như vậy, để bọn ta phải nóng ruột, lo âu?

Chàng tươi cười đáp:

- Dù chậm nhưng lại thu hoạch được rất nhiều lợi ích, ân sư chớ trách đồ nhi.

Chàng bèn kể lại cuộc gặp gỡ bất ngờ với phu thê Hà Phi Vệ. Hàn minh chủ cao hứng vỗ đùi:

- Trời cao có mắt, phen này bọn ta sẽ cho bọn Thánh Thủy Cung biết tay.

Ăn uống xong, chàng đem hai pho tuyệt học của đối phương ra phân tích, mổ xẻ, tìm cách giải phá. Đến nửa đêm thì mọi người đã hoàn toàn nắm vững.

Sáng ra, trong bữa điểm tâm, chủ nhà đem lên một bọc vải. Lão tuổi chừng năm mươi, người cao gầy, mặt xương xương, trông dáng vẻ nhũn nhẽ nhưng đôi mắt lại lấp lánh hận thù. Lão cung kính nói:

- Nam Cung bá phụ. Tiên phụ lúc lâm chung chỉ để lại có ba mươi trái Chấn Thiên Thần Đan. Tiểu diệt xin dâng lên hết để bá phụ xử dụng.

Nan Đề lão nhân bùi ngùi nói:

- Hiền diệt yên tâm, bọn lão phu sẽ thay người thanh toán món nợ với Bách Lý Nhu.

Chủ nhà bái tạ rồi bước ra. Kiếm Vân thắc mắc:

- Sư phụ! Người này có mối thù với Thánh Thủy Cung hay sao?

Nam Cung Sách gạt đầu:

- Cha của y là Hỏa lão nhân Tàn Võ, cố hữu của lão phu. Đã mấy năm không gặp nên ta đâu biết Tàn hiền đệ bị Thánh Thủy Cung sát hại cách đây ba năm? Lần này đến đây là có ý muốn xin vài quả thần đan, nào ngờ y đã qua đời. Gã lúc này là Tàn Văn, chỉ ham đọc sách chứ không thích võ công nên đành chôn chặt mối phụ thù.

Tàn Thủy cách Diên An chỉ hai trăm dặm, nên trưa hôm sau mới khởi hành, để đến nơi khi trời sụp tối.

Viên Long đã đi trước một bước để lo bố trí nơi ăn chốn ở. Xong xuôi, gã đứng ra cạnh đường quan đạo chờ đợi. Truy Phong Cái đã mượn nguyên một khách điểm nhỏ kín đáo.

Kẻ trước, người sau vào điểm tập kết chứ không đi thành đoàn.

Cơm nước đã sẵn sàng, Kiếm Vân ăn thật no rồi lên đường đến núi Ly Nhung.

Ly Nhung còn gọi là Ly Sơn tuy không cao nhưng phong cảnh rất xinh đẹp. Trên đỉnh núi có một hồ nước tên gọi Thanh Hoa Trì, Đường Minh hoàng, trong những năm tháng chạy loạn An Lộc Sơn, đã xây dựng Thanh Hoa Cung cạnh hồ để vui say với Dương Quý Phi.

Sau này, Thánh Thủy Cung đã chiếm cả ngọn núi và sửa chữa Thanh Hoa Cung để làm bản doanh.

Nhân số trong cung chỉ có hơn trăm người. Mỗi năm mở cửa ba tháng để tìm kiếm nam nhân tuần tú trong thiên hạ vào gieo giống. Khi họ hoàn thành nhiệm vụ thì cũng là lúc về Quỷ Môn Quan. Các cung nữ thọ thai, nếu sinh nam tử cũng loại bỏ ngay, chỉ để lại nữ hài.

Số nam nhân mất tích trong vòng mấy chục năm nay đã khá đông, nhưng không ai dám nghi ngờ đó là hành vi của Thánh Thủy Cung. Vì họ hành sự vô cùng kín đáo. Nếu không có sự tiết lộ của Phùng Thu Hà thì bí mật này sẽ còn được che dấu rất lâu.

Kiếm Vân nai nịt gọn gàng, toàn thân hắc y. Chàng tiến lên núi một mình, mọi người chờ ở chân núi.

Có lẽ do tự thị uy danh của Thánh Thủy Cung nên đường sơn đạo không hề có người canh gác. Nữ nhân dù có võ công cao cường cũng vẫn là nữ nhân, họ không đủ can đảm để đi tuần tra trong đêm vắng.

Thanh Hoa Cung nằm ở phía Bắc hồ nước. Mé Tây hồ là một vách đá cao chừng bốn trượng. Lao thất là hang động thiên nhiên nằm trong dãy vách đá này. Nhưng cửa ra vào lại nằm dưới nước, ngay gốc cây quế già cạnh hồ.

Kiếm Vân chuỗi xuống nước ở bờ Nam, lặn một hơi về hướng đã

định. Chàng trồi lên lấy hơi và xác định vị trí lần cuối rồi lặn xuống. Chàng dồn Ly Hỏa Chân Khí vào thân Ngự Trùng Kiếm khiến nó đở rục lên, làm sôi dòng nước và tỏa ánh sáng mờ mờ, đủ để thấy hàng song sắt bị khóa chặt. Kiếm Vân chặt đứt dây xích, mở cửa lướt nhanh vào trong hang. Nền cao dần, hang động hiện ra trước mặt. Phụng Hương đang rầu rĩ ngồi cạnh đĩa đèn dầu trên nền đá, ngửa mặt nhìn qua lỗ hồng trên trần, ngắm ánh sao trời nhấp nháy. Lỗ này là một đường ống tròn dài nửa trượng, chỉ đủ để thông hơi và thả vật thực vào.

Có lẽ vì quá hư nhược, nên nàng không nhận ra sự có mặt của Kiếm Vân. Chàng sa lệ gọi nhỏ:

- Phụng Hương!

Rồi lao đến ôm nàng vào lòng, hôn lên gương mặt tiều tụy, lem luốc.

Phụng Hương mừng như sống lại, nàng nức nở nói:

- Thiếp biết thế nào tướng công cũng tìm ra chỗ này.

Lời nói thể hiện một niềm tin yêu tuyệt đối.

Kiếm Vân cống nàng trên lưng như những ngày đầu quen biết, cùng nhau dong ruổi dặm trường.

Xuống đến chân núi, mọi người mừng rỡ nhưng không dám nói to.

Thanh Hoa, Kim Thu lau nước mắt đỡ lấy nàng. Phụng Hương là vợ cả nhưng đối với họ như tình ruột thịt, không hề ghen hờn đố kỵ. Nếu nàng không rộng lượng, họ cũng khó lòng trở thành dâu nhà họ Liễu và sống hạnh phúc bên Kiếm Vân.

Hàn minh chủ bảo hai người đưa Phụng Hương về khách điểm trước. Nàng ngẩng răng cảm ơn:

- Tôn nữ muốn ở lại để xem cảnh Thánh Thủy Cung cháy rụi.

Lão đàn ông chiều ý, bảo hai nàng kia đưa Phụng Hương ẩn vào chỗ kín đáo, an toàn.

Mười hai người chia nhau ba chục trái Chấn Thiên Thần Đạn rồi tiến lên núi.

Họ vây quanh cung điện, tung thần lôi vào. Ba mươi trái nổ nhau nổ vang trời, chấn động đêm trường, lửa bốc cao rọi sáng cả đỉnh núi Ly Sơn.

Sau loạt đạn đầu tiên, Thanh Hoa Cung đã sụp mất một nửa. Kiếm Vân phát hiện có bóng trắng từ trong thoát ra, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Chàng đoán đó là Bách Lý cung chủ nên dồn Ly Hỏa Chân Khí vào song chưởng, đánh chiêu Thiên Long Ván Tâm trong pho Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Mụ hoa tay đẩy ra một luồng chưởng kinh vàng nhạt, kèm theo những giọt độc thủy phản chiếu ánh lửa hồng lóng lánh.

Nhưng chưởng phong của Kiếm Vân nóng như lửa đỏ, rực rỡ hồng quang, đã đốt độc thủy thành hơi tan biến mất. chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền.

Công lực hai bên có vẻ ngang tay. Mụ đảo bộ, biến thành năm sáu bóng trắng. Chàng đã biết cách hóa giải Ảo Ảnh Thần Bộ, nên dùng Vô Nhẫn Kim Thủ trong pho Kim Trảm, xông vào bóng thứ hai từ trái qua.

Hai bàn tay chàng bỗng đỏ rực, phá tan màn chưởng phong màu vàng của đối phương, ập vào như thiểm điện.

Bách Lý Nhu đâu ngờ chàng lại ra đòn chính xác như vậy, mụ hoàn toàn lúng túng. Song thủ Kiếm Vân như hai lưỡi cương đao nóng bỏng, định rạch nát cơ thể đối phương.

Nhưng võ công Thánh Thủy Cung nào phải tầm thường, Bách Lý Nhu điểm nhanh chân lùi nhanh. Đôi kim thủ chỉ kịp rạch đứt bộ ngực đầy đà. Mụ rú lên ghê rợn, tung mình đào tẩu với tốc độ kinh hồn.

Chỉ có hơn ba chục nữ môn đồ Thánh Thủy Cung sống sót, họ chẳng còn tinh thần đâu mà chiến đấu nữa, quỳ cả xuống xin tha mạng. Một người kể rằng cả Trường Tu Đại Pháp Sư, Bán Diện Thần Ông, Tam Nhẫn Tú Sĩ đều đã vong mạng vì hai trái thần lôi đã rơi ngay vào phòng ngủ của họ.

Kiếm Vân bảo:

- Bách Lý Nhu đã thọ thương đào tẩu. Thánh Thủy Cung cũng thành tro, các người nên trở về quê cũ làm ăn. Ta biết rõ trong khu rừng sau cung còn có một tòa thạch thất, nơi nuôi dưỡng các nữ hài nhi. Hãy đem cả bọn chúng đi theo, lấy tài sản của Thánh Thủy Cung chia nhau để sinh sống và nuôi dưỡng trẻ thơ.

Bọn nữ nhân cảm kích, lạy tạ rồi làm theo ý chàng.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 19

Tráng sĩ nhất khứ hà thời phản

Tử địa thủy tri hữu cố nhân

Đoàn người về đến Lạc Dương đúng chiều ngày mừng tám tháng tám.

Liễu Phụng và phu thể họ Cổ thấy con dâu trưởng thoát nạn, mừng sa nước mắt. Kiếm Hồng chạy ra ôm lấy mẫu thân cười hỏi:

- Mẫu thân! Phải chăng phụ thân đã chịu cưới mụ cung chủ nên mẫu thân mới được về?

Cả nhà phì cười.

Thì ra nó đã nghe lỏm mọi người bàn luận nên mới hỏi thế.

Tiệc mừng đủ mặt anh hào, chưông môn các phái nghe tin dữ đã kéo nhau đến đây chờ đợi, xem chàng có cần trợ thủ hay không?

Đại Lực Ma Quân Tô Tháo thao thao bất tuyệt kể lại cuộc tấn công Thánh Thủy Cung. Nan Đề lão nhân cầu nhàu:

- Chưa giết được Bách Lý Nhu là còn tai họa, có gì mà tự đắc?

Kiểm Vân cười bảo:

- Xét ra, bản lĩnh mụ ta không địch lại đồ nhi. Dù tái xuất cũng chẳng có gì đáng ngại.

Nam Cung Sách lắc đầu:

- Người sai rồi, sau lưng Bách Lý Nhu còn một nhân vật cực kỳ lợi hại nữa. Trước đây, ta cứ tưởng lão đã qua đời, nhưng lúc gặp Tần Văn ở Diên An ta mới biết Thanh Hải Long Vương còn sống và lão lại là nghĩa phụ của Bách Lý Nhu. Ba năm trước, con trai út của lão đến Thánh Thủy Cung chơi. Hắn vào thành Diên An chọc ghẹo một lương nữ, bị Tần Võ đánh đuổi. Chính vì vậy mà Thánh Thủy Cung đã sát hại họ Tần. Nay Bách Lý Nhu đào vong, tất sẽ đến cầu cứu nghĩa phụ. Thanh Hải Long Vương mà kéo quân vào Trung Nguyên thì hậu quả khó lường.

Thanh Thành Quán Chủ cười cao ngạo:

- Lão phu nghe nói tuổi Long Vương đã sắp chẵn trăm, lẽ nào tinh lực lại không giảm sút? Còn Liễu đại hiệp đang tuổi thanh niên, có gì phải sợ?

Vô Trần đạo trưởng râu rĩ nói:

- Tiếc là chẳng phải như vậy! Thanh Hải Long Vương có nuôi được một bày kỳ ngư tên gọi Lân Đầu Thủ Vĩ Ngư. Lão ta thường xuyên ăn loại cá này nên chân nguyên càng ngày càng tăng chứ không hề giảm sút. Dẫu có sống thêm vài chục năm nữa cũng dễ dàng thôi. Bốn mươi năm trước, tiên sư đã từng bị lão dùng Lôi Âm Chưởng đánh trọng thương. Thiên Nhất Thần Tăng giải thích thêm:

- Lôi Âm Chưởng là thần công phật môn của Lôi Âm Tự bên Thiên Trúc, nơi mà ngày xưa Phật Tổ đã trụ trì. Chưởng pháp này thiên hạ vô song, đánh ra như lôi giáng. Ngoài tiếng nổ kinh hồn còn có cả ánh chớp tan đá nát vàng. Cũng May Long Vương không có tham vọng tranh bá, nếu không võ lâm đã nguy rồi.

Cổ mẫu lo lắng cho Kiểm Vân nên lẩm bẩm:

- Nếu lão đã lợi hại như thế thì chống cự làm gì, cứ kéo nhau về Nam

Lĩnh ở cho yên thân.

Bà hơi bị lằng tai nên nói lớn mà cứ ngỡ mình nói nhỏ. Cổ Tam Lang cười bảo:

- Bà giỏi chữ hơn một lão tiều phu như ta, mà xem ra chẳng hiểu đạo nghĩa chút nào cả. Làm thân đại trượng phu phải đưa lưng gánh vác thiên hạ, dẫu chết chẳng sờn, sao lại thấy khó mà rút lui?

Kiểm Vân biết nghĩa mầu vì thương mình nên mới nói vậy. Chàng an ủi bà:

- Mầu thân yên tâm! Hài nhi có thể sống lại trong lửa đỏ, lẽ nào lại chết vì sấm sét.

Bà ngượng ngịu nói:

- Ta chỉ sợ rằng sét nóng hơn lửa mà thôi.

Mọi người bật cười vang.

* * *

Một mùa xuân nữa lại đến, êm đềm và hoan lạc. Tiếng cười nói râm ran khắp Liễu gia trang.

Thanh Hải cách Lạc Dương đến mấy ngàn dặm, Long Vương có muốn báo thù cho nghĩa nữ chắc cũng phải ra giềng. Biết đâu, lão đã quá già và không muốn xa bầy cá quý nên chẳng vào Trung Nguyên nữa?

Nhưng Kiểm Vân là người chuộng võ, chàng không hề bỏ bê việc luyện công, dù phòng loan có đến năm vị tuyệt thế giai nhân.

Các nàng biết chàng chuẩn bị cho cuộc chiến với Thanh Hải Long Vương nên không quấy nhiễu, để chàng tĩnh tâm luyện võ.

Trưa mừng một, Thiên Nhất Thần Tăng đến chúc tết. Trong lúc đàm đạo, ông đặt lên bàn một quyển chân kinh cũ kỹ, nghiêm nghị:

- A Di Đà Phật! Lão nạp đã thỉnh ý tứ vị sư thúc, họ đồng ý để Liễu đại hiệp tham luyện pho Như Lai Tâm Chưởng, tuyệt học của Đạt Ma tổ sư. Trăm năm nay bỗng tự chưa có ai luyện được trọn vẹn. Nhưng với căn cơ tuyệt thế, may ra thí chủ sẽ thành công, tạo phúc cho võ lâm. Có thể công phu này sẽ giúp thí chủ chống lại Lôi Âm Chưởng của Thanh Hải Long Vương.

Kiểm Vân mừng rỡ cảm tạ thần tăng. Ngay sau khi khách về, chàng bắt tay nghiên cứu pho kinh.

Toàn văn chỉ có bốn chiêu nhưng khẩu quyết trúc trắc, uyên ảo phi thường. Nan Đề lão nhân đã vận dụng toàn bộ sở học, cùng chàng nghiền ngẫm pho chưởng pháp. Đến cuối tháng giềng chàng mới luyện xong.

Vừa lúc Thanh Hải Long Vương gửi thư phó ước, hẹn chàng đến bờ Tây hồ Thanh Hải tỷ thí.

Lão hứa rằng, chỉ cần chàng chịu nổi ba trăm chiêu sẽ bỏ qua thù oán. Nhưng nếu chàng không dám đến phó ước, lão sẽ kéo hai ngàn đệ tử vào Trung thổ quét sạch võ lâm.

Ngày phó ước là ngày hai mươi bốn tháng tư, sinh nhật thứ một trăm của Long Vương.

Nan Đề lão nhân thở dài nói:

- Cho dù Như Lai Tâm Chưởng là khắc tinh của Lôi Âm Chưởng đi nữa, hy vọng sống sót của Vân nhi cũng rất mỏng manh. Long Vương công lực cao thâm, lại khổ luyện Lôi Âm Chưởng đã hơn tám mươi năm. Còn Vân nhi chỉ mới học có một tháng, làm sao bì với lão được? Có lẽ đành chờ lão vào Trung Nguyên rồi tập hợp đồng đạo võ lâm chống cự mà thôi.

Vạn Độc Ma Quân tán thành:

- Đúng vậy! Ít nhất bang chủ cũng tranh thủ được mấy tháng trời để luyện võ thêm.

Ý kiến này được tất cả mọi người nghe theo. Nhất là Liễu mẫu và Cổ mẫu, họ quyết không cho chàng đi Thanh Hải phó ước.

Kiểm Vân thần nhiên vâng dạ, không hề phản đối. Chàng chăm chỉ luyện công, chẳng nhắc gì đến việc ấy nữa.

Đêm mừng mười tháng hai, trời đã quá canh ba mà Kiểm Vân vẫn chưa ngủ. Từ ngày Phụng Hương được giải thoát trở về đến nay, chàng ngủ chung với nàng và Kiểm Hồng. Dù đầu hôm chàng ân ái mặn nồng với bốn nàng kia, nhưng nửa đêm vẫn trở về khuê phòng Phụng Hương.

Cạnh chàng là bình rượu nhỏ và đĩa lạc rang. Kiểm Vân đứng ngắm những bông tuyết lát phất ngoài vườn, lắng nghe tiếng côn trùng rỉ rả và hứng ngọn gió xuân lạnh lẽo.

Vàng trắng non mờ nhạt cuối trời xa không đủ soi sáng khu vườn tịch mịch. Xa xa, vẳng lại tiếng đàn trúc gay gắt và tiếng tơ ai oán.

Kiểm Vân bất giác rúng động. Phụng Hương xuống giường, bước đến dựa đầu vào vai chàng, dịu dàng bảo:

- Tướng công đã định đi phó ước, sao còn chần chừ mãi như vậy?

Kiểm Vân giật mình, xiết chặt ái thể thì thầm:

- Chỉ có nàng mới hiểu được lòng ta!

Người quân tử sống an nhiên mà thọ mệnh trời. Nay ta đã quyết hiến thân cho võ lâm, lẽ nào vì sợ chết mà để Thanh Hải Long Vương kéo môn đồ vào Trung Nguyên, gây nên cảnh suối máu, rừng xương?

Các nàng đều đã có tin vui, hậu tự họ Cổ, họ Hàn không còn phải lo nữa. Nếu lần này ta không trở về, nương tử hãy thay ta phụng dưỡng ba vị lão nhân và nuôi dạy Kiểm Hồng. Không đi phó hội, ta

sẽ suốt đời hổ thẹn, chẳng dám nhìn mặt ai nữa.

Nước mắt Phụng Hương tuôn trào, ướt đầm vai chàng nhưng không dám khóc thành tiếng, sợ kinh động mọi người.

Nàng gật đầu, nghẹn ngào nói:

- Tướng công vốn mang bản chất hào hùng, cương liệt, chắc sẽ không sống nổi với nỗi dằn vặt trong lòng. Tướng công cứ yên tâm lên đường, thiếp sẽ vì chàng mà chu toàn mọi việc.

Phụng Hương quay vào sửa soạn hành lý cho trượng phu. Trước lúc lên đường, chàng dặn dò:

- Trong ngăn tủ đầu giường có một quyển sách dày. Đó chính là sở học của cả đời ta. Sau này hãy bắt các con khổ luyện để tuyệt học khỏi thất truyền. Mỗi thù này bắt tất phải trả, nếu không chỉ dấy động can qua, đưa võ lâm vào cảnh tang thương.

Kiểm Vân hôn vợ con rồi tung mình qua cửa sổ, biến vào màn tuyết lạnh.

Sáng ra, Liễu gia trang náo loạn vì cuộc ra đi của chàng. Liễu mẫu trách Phụng Hương sao lại để phu tướng đi vào tử địa. Nàng sụp xuống nước nỡ thừa rằng:

- A nương cũng biết tính thiếu gia, thà chết chứ không chịu nhục.

Nếu giữ ở lại, chỉ đưa chàng vào cái chết lằn mồn mà thôi.

Cổ Tam Lang vuốt râu gật gù:

- Đúng vậy! Hương nhi không có lỗi gì cả, lão phu nuôi hấn từ nhỏ, lẽ nào không biết tính con mình?

Nan Đề lão nhân thở dài:

- Lão phu cũng đoán trước rằng y sẽ nhận lời phó ước. Vân nhi không muốn vì mình mà đồng đạo võ lâm phải đổ xương máu chống cự với Long Vương.

Phụng Hương mếu máo nói:

- Tướng công có dặn tiểu nữ nói lại rằng: chàng tha thiết cầu xin chư vị đừng tiết lộ việc này ra ngoài. Chàng sợ khi quần hùng biết tin, tất sẽ kéo đến Thanh Hải quan chiến. Cái chết của chàng có thể gây nên trận tử chiến giữa hai phe, uổng phí tâm huyết cuối đời. Chàng sẽ chết mà không nhắm mắt.

Nam Cung Sách an ủi các nữ nhân già trẻ đang sụt sùi khóc lóc:

- Vân nhi là bậc kỳ tài trong võ học, lại có bảo y hộ thân, chắc không đến nỗi mạng vong đâu. Ba trăm chiêu chẳng phải là nhiều. Hơn nữa, lão phu đã chiêm nghiệm thiên tượng, thấy tướng tinh của y rất sáng.

Tô Tháo bực tức nói:

- Tô mỗ và Thường hiên đệ sẽ đuổi theo Kiểm Vân. Ít nhất cũng phải

có người đem xác y về chử?

Mọi người đều tán thành. Hai gã lập tức khởi hành.

* * *

Kiểm Vân ra đi lòng bùi ngùi, lưu luyến nhưng lại nhẹ nhõm lạ thường.

Mấy ngày qua, chàng nhìn con thơ mà không đành mở miệng dứt áo ra đi. May có Phụng Hương thấu hiểu, nói giùm tâm sự, chàng mới yên tâm dần thân vào tử địa.

Trưa ngày thứ tư mới đến bờ sông Hán Thủy, chàng đứng đợi đò ngang. Gió xuân lạnh lẽo thổi bay vạt áo và làm xôn xao mặt nước. Chàng nhớ lại cảnh tổng biệt Kinh Kha bên bờ sông Dịch, khẽ ngâm nga:

“Phong phiêu phiêu hồ.

Dịch Thủy Hàn!

Tráng sĩ nhớ khứ hề!

Bất phục phản.”

Chàng mỉm cười vì cảnh ngộ mình và Kinh Kha có mối tương đồng. Chàng vô tình luyện được Xuân Thu Kiếm Pháp, lại có Ngự Trường Kiếm của họ Kinh trong người.

Chỉ khác ở chỗ, Kinh Kha ra đi hành thích Tần Thủy Hoàng để báo đáp mối ân tình với Thái Tử Đan. Yên Vương đã dùng đủ mọi cách hậu đãi để ràng buộc, khiến họ Kinh không thể không đi.

Còn chàng thì ngược lại, không ai ở Trung Nguyên muốn chàng đi phò hội cả. Họ sẵn sàng chấp nhận hy sinh xương máu khi Thanh Hải Long Vương kéo quân vào. mấy năm qua, chàng đã vì họ mà làm quá nhiều điều.

Đò ngang cập bến, chàng bước lên, bỗng nhớ ngày đầu gặp Phụng Hương, cũng tại một bến đò. Chàng cười thầm, tự trách mình ngu ngốc. Bao đêm ôm ấp nàng mà chẳng nhận ra Hàn hiền đệ là nhi nữ. Kiểm Vân ít có dịp độc hành để tự đối thoại với mình. Nay, trong cuộc hành trình đi vào tử địa, chàng ôn lại mọi chuyện đã qua, cảm thấy mình chẳng có điều gì phải hổ thẹn.

Đò cập bờ Tây, chàng vui vẻ cho lão lái đò cả nén bạc mười lượng. Lão mừng đến nỗi suýt lặn đùng xuống sông. Lão không biết rằng tráng sĩ này sắp sửa không phải dùng đến tiền bạc nữa.

Chàng ghé vào huyện thành Hàm Ninh nghỉ ngơi, định sáng ra sẽ mua tuần mã rồi mới lên đường.

Trăng mười bốn lên rất sớm, đầu canh một đã tỏa sáng như chiếc đĩa bạc treo lưng trời.

Đêm càng khuya, trăng càng vàng vạc. Tự cổ chí kim, độc ẩm vẫn

mau say.

Trong đêm vắng lặng, Kiếm Vân ngắm vàng nguyệt, chạnh lòng nhớ đến bài Tĩnh Dạ Tứ của Lý Bạch, buột miệng ngâm:

Lân tiền khán nguyệt quang.

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt.

Đê đầu tư cố hương.

Tạm dịch:

Trước lầu nhiều trăng sáng.

Trên đất ngỡ là sương.

Ngẩng đầu trông trăng tỏ.

Cúi đầu nhớ cố hương.

Bỗng có người ở bên vỗ tay khen dòn:

- Hay lắm! Nãy giờ, lão phu cũng cố tìm một bài thơ thích hợp với cảnh đêm trăng yên tĩnh nhưng chẳng nhớ ra. Túc hạ chỉ sửa một chữ sàng thành chữ lân là đã có ngay. Thật là bậc tao nhân mặc khách.

Chàng ngượng ngùng vì quả thực câu đầu tiên phải là:

Sàng tiền khán nguyệt quang.

Kiếm Vân vòng tay nói:

- Tiên sinh quá khen khiến tại hạ thêm hổ thẹn. Liều mỗ võ biên thô lậu, đâu dám nhận là kẻ tao nhân.

Người kia khẽ giật mình, nhưng cũng cười, bưng chén rượu qua ngồi đối diện với chàng. Đó là một lão nhân, phong thái thì giống như đã lục tuần nhưng tóc không một sợi bạc, râu năm chòm đen nhánh, da mặt lại mịn màng không một nếp nhăn.

Lão rót đầy chén của chàng rồi bảo:

- Độc ẩm cũng buồn, lão phu xin được cùng túc hạ uống vài chén thưởng trăng. Lão phu là Khương Văn, dám hỏi danh tính túc hạ là gì?

Chàng kính cẩn đáp:

- Tại hạ là Liễn Vân, xin mời Khương tiên sinh cạn chén.

Chàng không muốn dẫu nhưng cũng không muốn lão mất tự nhiên nên mới bớt đi chữ Kiếm.

Họ Khương uống xong cười hỏi:

- Liễn túc hạ thân hình khôi vĩ, oai vũ phi thường, chắc cũng là tay hảo thủ trong võ lâm? Sao lại một mình cô tịch chốn này?

Dung mạo lão rất đoan chính, ánh mắt hiền hòa nên chàng sinh lòng mến mộ:

- Tại hạ chỉ được to xác chứ võ công chẳng được bao nhiêu. Lần này

đang trên đường sang Thanh Hải thăm thân quyến nên mới dừng chân ở đây.

Lão mừng rỡ nói:

- May quá, lão phu quê cũng ở Thanh Hải, mới vào Hà Nam thăm bằng hữu trở về. Có được bạn đồng hành như túc hạ thì thật là may mắn.

Lão hạ giọng nói tiếp:

- Lão phu có mang trong người một viên linh đan chí bảo, uống vào tráng dương ích thọ. Nếu người học võ có được sẽ tăng thêm hai mươi năm công lực. Vị cố hữu đã tặng để ta đem về cho tiện thể, vì bà ta bệnh hoạn liên miên. Mong túc hạ bảo vệ lão phu về đến đất Thanh, ơn này chẳng dám quên.

Chàng thấy lão văn chất bần bần, lại mặc trường bào xanh, đội mũ thư sinh, trông rất yếu đuối nên nhận lời:

- Tiên sinh yên tâm, tại hạ sẽ tận lực.

Hai người uống rượu, đàm đạo rất tương đắc. Hóa ra Khương tiên sinh là chủ một hiệu thuốc bắc ở trấn Mã Đa, cạnh thượng nguồn sông Hoàng Hà.

Lão mê văn chương thi phú nên thao thao bất tuyệt. Kiếm Vân được dịp đem vốn liếng văn học ra xử dụng.

Chàng là người chuộng võ nhưng trí nhớ siêu phàm, đọc một lần nhớ mãi. Ngày còn thơ ấu cũng đã đọc được hơn ngàn quyển sách cũ. Sau lại được Nan Đề lão nhân dạy dỗ nên tinh túy học thuyết các nhà đều biết cả. Chính người điều đó đã hun đúc nên tinh thần hiệp sĩ, nhân nghĩa trong con người chàng hôm nay.

Mấy năm qua, chàng luôn phải bồn ba vì thiên hạ, tâm trí nặng nề, chẳng có phút giây nào thanh thản mà nghĩ đến thi phú văn chương. Nay gặp lúc khảng khái đi vào chỗ chết, tự cho rằng đã trả xong nợ kiếm cung, nên không muốn nhắc đến võ nghệ, đâm ra cao hứng bàn luận.

Lạ thay, hai người đều cùng chí hướng, say mê tâm học của Vương Dương Minh. Dù có đôi chút khác biệt ở hành vi, nhưng cốt lõi vẫn chung gốc.

Họ Khương nghiên cứu y đạo, chữa bệnh cho bách tính không hề lấy một trinh. Còn chàng xông pha gươm giáo, đem máu xương tạo phúc cho võ lâm và lê thứ.

Đêm ấy, hai người say mèm, ôm nhau ngủ chung một giường, sáng ra tiếp tục cuộc hành trình đến Thanh Hải.

Mười ngày sau, họ đi ngang đồi Lạc Phượng, cách huyện thành Vị Nam bốn chục dặm.

Càng đến gần ranh giới Thanh Hải trời càng lạnh thêm, tuyết rơi phủ trắng cây cỏ, núi đồi.

Ba hôn trước, Kiếm Vân đã tặng Khương Văn chiếc áo khoác lông cáo tuyết của mình, vì lão nói đã để quên ở nhà bằng hữu.

Đường phủ băng trơn trượt nên hai người thả lỏng dây cương đi rất chậm, say mê tranh luận. Đến khi phát giác bên đường có phục binh thì đã muộn. Kiếm Vân nghe tiếng tên bay xé gió, vội vươn tay nắm cổ áo bạn đồng hành. Tung mình lên không, hạ thân xuống mặt đường, cách đấy ba trượng. Loạt tên thứ hai lại bay đến, Kiếm Vân kéo Khương Văn đến sau lưng mình, thả nhiên để cho mười mấy mũi cắm vào người.

Mãng Xà Kim Giáp và thần công hộ thể đã chấn gãy những mũi trường tiễn. Chàng đứng sừng sững, uy nghi như thiên tướng.

Bọn cường đạo thất đảm kinh hồn bỏ chạy tán loạn.

Chàng công họ Khương trên lưng, đuổi theo tên đầu đảng râu ria, khăng đồ quán ngang trán.

Chỉ điểm chân vài cái chàng đã chặn trước mặt gã. Đại hán bủn rủn tay chân, quỳ sụp xuống van xin:

- Xin đại hiệp tha mạng, bọn tiểu nhân vì quá nghèo khổ, không đóng nổi sưu cao thuế nặng, nên mới bỏ vào núi làm cường đạo để nuôi vợ con và phụ mẫu.

Hai mươi tên lâu la cũng dập đầu kêu khóc. Chàng nhìn người khuôn mặt quê mùa chất phát, chẳng giống sơn tặc chút nào nên hòa hoãn lại, bảo rằng:

- Máy ăm qua thiên tai địch họa khá nhiều nên dân tình nơi nơi đều đói khổ. Vậy mà các người giết người đoạt của để no ấm cho riêng mình, tội khó dung tha.

Đại hán râu dài biện minh:

- Thề có hoàng thiên chứng giám, bọn tiểu nhân chưa hề giết một người nào, chỉ dọa dẫm để các khách thương hồ sợ hãi, nộp bạc mà thôi. Như lúc này chỉ bắn vào ngựa.

Chàng cười nhạt:

- Thế còn loạt tên thứ hai thì sao? Đã đem thân làm cường đạo, lúc cùng đường cũng phải sát nhân. Nhưng ta cũng bỏ qua, chỉ cần các người nói rõ về nền cai trị của huyện lệnh Vị Nam.

Một gã trung niên mặt mũi đôn hậu nghiêng rằng, sa lệ nói:

- Tri Huyện Vị Nam Lâm Phú ỷ mình là cháu ruột hoàng hậu nương nương nên coi thường quốc pháp, mặc sức vợ vét, hút máu lê dân. Quan trên có biết cũng đành nhắm mắt làm ngơ. Sưu thuế cao hơn các huyện lân cận. Mỗi lần lễ tết, đều bắt bách tính đóng thêm một

khoảng để mua lễ vật gửi về kinh. Con trai lão háo sắc thành danh, hãm hại dân nữ, cướp đoạt vợ người. Ai hé miệng phản đối, kiện cáo lập tức bị vu là cường đạo, bắt giam ngay.

Kiểm Vân tái mặt, không ngờ em họ công chúa lại đồn mạt như vậy.

Chàng gần giọng hỏi:

- Hóa ra các người đều là nạn nhân của họ Lâm đấy sao?

Chúng đồng thanh gật đầu. Đại hán râu dài bi phần nói:

- Như tiểu nhân đây là La Hổ, vì có vợ đẹp nên bị vu oan giá họa, bắt giam vào đại lao. Nhờ có chút võ nghệ nên nửa đường phá gông chạy thoát. Xin hỏi nếu không làm cường đạo thì còn làm gì nữa?

Kiểm Vân lấy ra tám ngân phiếu ngàn lượng trao cho gã:

- Ta tặng các người mỗi người năm mươi lượng để làm vốn. Nhưng phải mau trở về nhà viết đơn tố cáo, kêu gọi thêm những nạn nhân trong huyện làm theo. Sáng mai, tất cả kéo lên huyện đường, chờ xem ta trừng trị tên cầu quan họ Lâm.

La Hổ mừng rỡ, nhớ đến một người, lấp bắp hỏi:

- Phải chăng... đại hiệp là... Liễu phò mã?

Chàng gật đầu, cả bọn vội sụp xuống tung hô.

Chàng xua tay:

- Ta không thích lễ nghi, các người cứ về làm theo lời ta là đủ.

Chờ bọn sơn tặc bắt đắc dĩ kia đi khỏi, chàng đặt họ Khương xuống đất. Té ra lão đã mê man bất tỉnh vì sợ hãi.

Chàng vội thăm mạch, thấy mạch nhẩy rất nhanh. Được xoa bóp huyết đạo một hồi, lão mới hồi tỉnh. Khương Văn ngượng ngùng nói:

- Lão phu cũng muốn học theo đạo quân tử uy vũ bất năng khuất, nhưng khốn nỗi, bẩm sinh đã bị chứng hư tâm mạch nên mỗi lần bị kinh động là ngất xỉu ngay. Thật là đáng xấu hổ.

Chàng an ủi lão rồi gỡ bọc hành lý trên xác hai con tuấn mã, bảo lão leo lên lưng rồi đi tiếp.

Đêm ấy, hai người ngủ trọ trong khách điếm. Sáng ra chàng dặn họ Khương:

- Tiên sinh ở lại đây chờ tại hạ giải quyết một việc riêng, khoảng một canh giờ sau sẽ trở lại.

Khương Văn bình thần nhận lời. Kiểm Vân hỏi đường rồi đi thẳng về phía huyện đường. Quả nhiên bách tính đang tụ tập đông đảo trước cửa. Lính lệ sợ hãi đóng chặt cổng, canh phòng nghiêm mật. Tổng Binh Vị Nam Kha Luân cũng đã đem quân đến thị uy, sợ đám dân quê kia làm loạn nha môn. Gã cao giọng cảnh cáo:

- Không được gây huyên náo, muốn kiện cáo gì phải chờ Lâm Tri Huyện thức giấc thẳng đường rồi tuân tự từng người một vào.

Kiểm Vân bước đến trước mặt gã hỏi:

- Thánh thượng là bậc chí tôn mà đầu giờ Mão đã ngự triều, sao đã đầu giờ Thìn mà Tri Huyện Vị Nam chưa làm việc?

Kha Tổng Binh biến sắc, quát lớn:

- Bọn kiêu dân ngu dốt, biết gì mà dám bàn đến việc cai trị?

Kiểm Vân hất ngược chiếc nón rộng vành, gằn giọng:

- Trước mặt bổn phò mã mà người dám cuồng ngạo đến thế cơ à?

Kha Tổng Binh nghe như sét đánh bên tai, nhìn kỹ lại, nhận ra dung mạo của vị đại sát tinh mà giới quan lại đã truyền tụng. Lão hồn phi phách tán, xuống ngựa tung hô:

- Phò mã điện hạ vạn an! Tiểu tướng là Kha Luân, Tổng Binh Vị Nam xin dập đầu ra mắt.

Hai ngàn quân sĩ và dân chúng cũng quỳ theo. Có tiếng phụ nhân nước nở:

- Hoàng thiên hữu nhãn nên phò mã giá lâm qua đây, xin rửa oan cho bách tính Vị Nam.

Chàng vẫy tay mời mọi người đứng dậy:

- Chư vị yên tâm, bổn phò mã sẽ không tha cho bọn cầu quan đề tiện ấy đâu.

Chàng dơ cao Ngự Trường Kiếm ra lệnh:

- Kha Tổng Binh, Khanh hãy đến tư dinh Lâm Tri Huyện, bắt lão và tên công tử gian ác về đây. Bổn phò mã sẽ thẳng đường chấn chỉnh triều cương.

Bọn lính lệ run rẩy mở cổng, bách tính xếp hàng trật tự theo chặt kín cả ngoài sân.

Một khắc sau, Lâm Tri Huyện và Lâm công tử bị giải đến. Trong tay lão có một hộp gỗ nhỏ, thần sắc ung dung như không hề sợ hãi.

Lão kéo con trai quỳ xuống tung hô:

- Phò mã giá lâm, thần không biết mà nghênh đón, thật là thất kính.

Chàng cười nhạt:

- Bổn phò mã đã được bách tính Vị Nam nghênh đón rồi. Muôn dân oán hận, đệ đơn kêu oan, lão còn muốn nói gì nữa?

Lão mỉm cười mở hộp gỗ, lấy ra một thẻ vàng óng ánh:

- Họ Lâm bao đời nhất mạch đơn truyền nên đã được ban miễn tử kim bài, nam nhân họ Lâm được bảo vệ để lo việc tông tự. Phò mã không thể giết phụ tử chúng ta được đâu.

Kha Tổng Binh nhận kim bài dâng lên. Chàng nhận ra bốn chữ: Miễn tử truyền tông.

Kiểm Vân suy nghĩ một lúc quắc mắt bảo:

- Lão đừng vội đắc ý. Bổn phò mã không lấy đầu bọn người thì cũng

có thể chặt đứt tay chân. Việc nói dối tông đường vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Họ Lâm kinh hoàng, dập đầu van lạy:

- Xin phò mã niệm tình hoàng hậu nương nương khai ân tha cho một lần. Thần xin trả áo mão về làm thứ dân, tu nhân tích đức để chuộc lại lỗi lầm. Dù sao thần cũng là biểu cữu tử của phò mã.

Chàng vỗ bàn quát vang:

- Lúc ngươi hút máu lê dân, sao không nghĩ đến thanh danh của hoàng hậu và thánh thượng?

Chàng đứng lên hướng về bách tính, dịu giọng nói rằng:

- Tội của cha con họ Lâm, chiếu quốc pháp là phải chém đầu. Nhưng nay vì muốn bảo toàn tông tự cho giòng họ hoàng hậu, nên bỗ phò mã đành phải tha mạng chúng, chỉ chặt hết tay chân, ý bách tính thế nào?

Một lão trượng râu tóc bạc phơ thưa rằng:

- Phò mã không vì kim bài mà nương nhẹ, vẫn quyết tâm trừng trị tham quan. Bách tính Vị Nam đều thấu hiểu và ngưỡng phục. Xin phò mã yên tâm.

Mọi người đồng thanh khen phải. Kiểm Vân bảo Kha Tổng Binh:

- Khanh đem cha con họ Lâm ra giữa chợ chặt đứt tay chân. Gọi ngay Tuần Phủ Thiểm Tây đến tiến hành tịch biên gia sản, bồi thường cho các nạn nhân. Sau đó dâng biểu về kinh tấu rõ mọi việc. Lâm Tri Huyện và gã công tử gào thét, khóc lóc nhưng Kha Tổng Binh nào dám trái lệnh. Kha Tổng Binh cho quân giải ngay ra giữa chợ. Bách tính kéo theo để xem cuộc hành hình.

Kiểm Vân thừa lúc nhốn nháo, tung mình lên nóc nhà, trở về khách điểm. Chàng rủ Khương Văn lên đường ngay.

Đến ngoại thành, lão cười bảo:

- Sao túc hạ không mua ngựa mà cưới, cồng mãi thế này đâu có tiện?

Đi thêm vài dặm, thấy bên đường có trại nuôi tuần mã, chàng ghé vào. Lão chủ đưa ra rất nhiều con ngựa đẹp nhưng đều bị Khương Văn chê bỏ. Cuối cùng lão chọn hai con ngựa gầy. Lão chủ mục trường biến sắc vái dài:

- Tiên sinh quả là Bồ Nhạ tái sinh, đây là hai con ngựa tốt nhất của tiểu nhân, lòng rất thương mến nên không nỡ bán.

Khương Văn cười khà khà, kéo lão vào trong thì thầm điều gì đó. Lão ta tỏ vẻ hân hoan, kính cẩn nói:

- Nếu thế thì tiểu nhân rất vinh dự được tặng đôi tuần mã cho nhị vị. Họ Khương không chịu, bắt lão phải nhận tám ngàn phiếu ngàn

lượng bạc.

Lúc rời mục trường, Kiếm Vân tòm tòm hỏi:

- Tiên sinh nói gì mà lão định cho chúng ta đôi ngựa quý này?

Khương Văn vuốt râu cười đáp:

- Trước đây lão ta có đem mẫu thân đến Mã Đa nhờ ta trị bệnh nên nhớ ơn ấy mà tặng ngựa.

Cuối tháng ba, họ đến ranh giới Thanh Hải, Thiểm Tây. Đường quan đạo đi ngang một sơn trấn chỉ có độ vài trăm nóc nhà.

Trời lạnh cắt da, gió thổi vù vù, mang theo những bông tuyết lớn bằng hạt lạc, đập vào mặt khách lữ hành.

Thấy đường trong trấn vắng tanh, không người qua lại, nhà nhà đều đóng cửa, Kiếm Vân thắc mắc:

- Trời dù lạnh nhưng cũng đâu đến nỗi không dám ra đường, phải chăng ở đây có chuyện gì xảy ra?

Bỗng trước mặt xuất hiện một toán đông đến bốn chục người, trang bị cung tên giáo mác tựa phượng sẵn. Đi đầu là một lão nhân trắng kiện, lão chặn đầu ngựa:

- Nhị vị mau dừng ngựa, cách đây bốn dặm có một quái thú cực kỳ hung ác. Nó đã ăn thịt mấy chục khách lữ hành và hơn trăm người trong trấn này. Bọn lão phu vừa đi tuần phòng không gặp.

Khương Văn tò mò hỏi:

- Thế hình dáng con quái vật ấy ra sao?

- Nó là một con ác điều to lớn, thân dài hai trượng, cánh có màng như cánh dơi, vươn ra rộng hơn ba trượng, mỏ dài cứng như thép. Toàn thân nó không hề sợ gươm đao, cung tiễn.

Kiếm Vân cười nhạt:

- Để Liễu mỗ diệt trừ ác điều báo thù cho những người đã chết. Xin chư vị chỉ đường.

Đám phượng sẵn thấy chàng cao lớn uy nghi, mắt sáng như sao nên có đôi phần tin tưởng. Lão già đứng đầu nói:

- Nếu tráng sĩ đã có lòng vì dân trừ họa, xin hãy vào nhà lão phu ăn uống no nê rồi hãy ra tay cũng không muộn. Lão phu còn phải bắt bò làm mồi dụ quái thú. Nghe mùi máu nó sẽ ra ngay.

Hai người cũng đang đói bụng nên đi theo bọn thợ săn. Ăn uống xong thì bò cũng sẵn sàng. Chàng dặn dò họ Khương ở lại giữ hành lý rồi cùng phượng sẵn xuất hành.

Thấy chàng tay không, một người trao cho chàng thanh giáo sắt, chàng cầm cho họ yên tâm.

Gần đến đoạn rừng già có tổ quái điều, mọi người dừng lại còn Kiếm Vân dắt bò đi tiếp.

Kiểm Vân không nỡ giết con vật hiền lành, cột nó vào thân cây rồi lấy giáo đâm vào đuôi. Nó đau đớn rống lên vang dội.

Quả nhiên, lát sau, con ác điều mò đến. Thân hình nó đúng như lời miêu tả, nhưng không có lông, da dễ xám xịt như da voi.

Nó quác lên, sà xuống chụp lấy con bò. Kiểm Vân núp sau thân cây, thừa cơ vung giáo đâm mạnh vào bụng nó. Con vật không bị thương nhờ lớp da dày nhưng cũng cực kỳ đau đớn. Nó bay lên rồi lại bổ xuống tấn công Kiểm Vân.

Giáo sắt đập vào đôi chân đầy móng vuốt, không làm gì được nó mà còn cong queo. Chàng giận dữ ném thanh giáo vô dụng vào đầu quái điều rồi rút Ngư Trường Kiếm lao đến.

Quái thú vỗ mạnh đôi cánh lớn bằng cả cánh bướm, tạo nên một luồng gió mạnh như bão táp, đẩy chàng rơi xuống. Nó đắc ý lao xuống định mổ chết chàng.

Kiểm Vân vận toàn lực xuất chiêu Kiếm Luân Phong Nguyệt chụp màn kiếm quang vào đầu nó. Bảo kiếm chém vào chiếc mỏ dài như chém vào đá, chỉ làm trầy chứ không chặt đứt được. Nhưng chiêu chiếm cũng làm ác điều ê ẩm, nó đập cánh bay lên.

Kiểm Vân nhân dịp này lăn mình vào bụi rậm, búng nhanh lên một cành cây cao gần đấy. Con vật thấy mất mục tiêu liền đổi hướng chụp lấy con bò.

Chàng chờ cho móng vuốt của nó cắm sâu vào da thịt con bò, mới tung mình đáp lên lưng nó, cầm pháp Ngư Trường Kiếm xuống.

Thanh kiếm được phổ Ly Hỏa Chân Khí đến độ chót nên đỏ rực, xuyên qua lớp da dày.

Tiếc thay lưỡi kiếm chỉ dài có hơn gang tay nên chưa thấu đến chỗ hiểm. Quái điều đau đớn vỗ cánh bốc thẳng lên cao mang theo cả Kiểm Vân trên lưng.

Toán thợ săn này giờ núp ở cách đấy sáu bảy trượng quan chiến, thấy chàng tráng sĩ đã bị quái điều đem đi, họ kinh hãi gọi nhau đuổi theo.

Quái điều bay lượn, đảo cánh cố giữ chàng khỏi lưng mình. Nhưng Kiểm Vân từ nhỏ đã quen cưỡi chim Ưng nhào lộn nên chẳng hề bị choáng váng hay sợ hãi.

Nhân lúc vòng lượn của nó thấp hơn, chỉ cách ngọn cây chừng vài trượng, chàng xoay kiếm rọc mạch, cố cắt đứt xương cổ của ác điều. Thanh kiếm nóng như lửa lập tức khoét sâu da thịt, đi dần vào, đốt cháy những sợi gân cổ và làm tê liệt hệ thần kinh lên não.

Quái điều đau đớn kêu vang, làm chấn động cả sơn trấn, dân chúng kéo cả ra đường để xem. Cuối cùng nó mất tri giác, không vỗ cánh

nữa và rơi xuống như tảng đá ngàn cân.

Mọi người rú lên sợ chàng hiệp sĩ kia sẽ tan xương nát thịt. Nhưng Kiếm Vân cơ trí tuyệt luân đã kịp ấn mạnh vào thân quái điều, lấy đà bốc trở ngược lên, đáp xuống một ngọn cây cao ngất bên đường. Xác của con vật càng rơi xuống nhanh hơn, giáng xuống đường quan đạo, làm chấn động cả nhà cửa trong sơn trấn. Nó gãy giữa một cái rồi bất động.

Bách tính hoan hô vang dội, chạy đến xem con quái vật đã giết hại người thân của họ. Có mấy chục người không dần được cơn phấn nộ, dẫm đá vào xác ác điều.

Kiếm Vân từ ngọn cây nhảy xuống đáp lên lưng nó, thu hồi bảo kiếm. Trông chàng hiền ngang như thiên tướng. Mọi người quỳ xuống lạy như tế sao.

Lão thủ lĩnh phường săn bỗng cất tiếng hỏi:

- Lúc này tráng sĩ xưng họ Liễu, vậy có phải chính là Liễu phò mã, người đã diệt kinh ngư năm xưa đây không?

Chàng mỉm cười gật đầu. Bách tính hân hoan vì được diện kiến người anh hùng đã trở thành nhân vật truyền thuyết dân gian.

Bọn tiểu đồng trong sơn trấn nhảy múa hò hét:

- Liễu tráng sĩ! Liễu tráng sĩ!

Khương Văn đứng ở ngoài xa vuốt râu gật gù.

Kiếm Vân phải mất đến hai khắc mới thoát sự lôi kéo, mời mọc của dân chúng. Ai cũng muốn được chàng làm khách một lần.

Khương Văn dắt ngựa đến, hai người từ tạ rồi lên đường. Nhân dân đứng nhìn theo vẫy chào cho đến lúc họ khuất sau cánh rừng.

Kiếm Vân thấy họ Khương không hề tán dương và cũng chẳng nhắc gì đến chuyện vừa qua, chàng rất hài lòng. Họ tiếp tục đàm đạo chuyện đời để quên cảnh đường dài.

Chàng đã đến Thanh Hải một lần để tiêu diệt bọn Diêm Vương Hội ở núi Côn Luân. Nhưng lần ấy chàng đi đường Tứ Xuyên, đến miền Nam Thanh Hải, vì vậy không rành lộ trình lắm.

Cũng may, Khương Văn là người thông thuộc đường lối nên chẳng lo đi lạc.

Sáng sớm hôm sau, hai người vượt ranh giới, đi vào địa phận đất Thanh. Còn cách thành Trang Ba vài dặm, đường quan đạo tấp nập người qua lại. Ngoài những đoàn người ngựa của bọn thương nhân, còn có những nông dân gánh gồng rau quả vào thành để bán.

Chàng cho ngựa đi rất chậm nhưng phía trước mặt lại có hai kỵ mã đang phi đến rất mau.

Bỗng đưa tiểu đồng tóc trái đào đang lon ton bên cạnh một nữ nhân

gánh rau, băng qua đường để nhặt một vật xinh xắn nào đó. Mẹ nó thét lên kinh hoàng nhưng đã quá trễ. Hai thót ngựa không cách nào hãm kịp, cuốn đến, sắp sửa dẫm nát đứa bé. Nhưng Kiếm Vân đã như ánh chớp lao đến ôm chặt lấy tiểu hài vào lòng, đưa lưng hứng chịu những cú đập như trời giáng của hai con ngựa. Chúng gõ vó lên người chàng, vượt qua mấy trượng mới dừng lại được.

Hai kỵ mã xuống ngựa chạy lại xem xét thương thế của chàng. Họ là thám mã của triều đình.

Kiếm Vân đứng dậy, trao đứa bé lành lặn cho mẹ nó rồi phỉ áo hỏi:

- Nhị vị đi đâu mà cấp bách quá vậy?

Họ ngượng ngùng nói:

- Mong các hạ thứ lỗi, người Tây Khương rục rịch làm phản nên bọn ta phải hồi kinh báo gấp.

Chàng gật đầu bảo:

- Không phải lỗi của nhị vị, hãy lên đường cho kịp việc quân.

Kiếm Vân giết ác điều họ Khương không hề khen lấy một câu, nhưng lần này lão dơ ngón cái tán dương:

- Túc hạ đáng gọi là đệ nhất đại trượng phu trên thế gian này.

Nữ nhân sợ trễ buổi chợ nên chàng nhớ đến việc cám ơn, lôi con đi cho nhanh.

Thấy cạnh đó vài chục trượng có tửu kỳ phát phối, họ Khương rủ chàng:

- Chúng ta vào quán kia uống rượu nghỉ chân một lát.

Trời còn rất sớm nên chẳng ai uống rượu vào giờ này, tiểu nhị mừng rỡ mời vào quán vắng. Uống được ba chén, Khương Văn nghiêm nghị bảo:

- Lão phu hâm mộ đức độ của túc hạ, muốn nhận làm nghĩa tử có được chăng?

Chàng suy nghĩ một lát đáp rằng:

- Lão gia đã có lòng thương mến, hài nhi xin phụng ý.

Chàng sụp xuống vái lão chính lạy, hai người cạn chén, Kiếm Vân búi người nói:

- Can gia không phải là khách võ lâm nên không biết giang hồ muôn vàn nguy hiểm, chuyện sinh tử khó lường trước được. Thú thực rằng hài nhi đang trên đường đến hồ Thanh Hải để phó hội với một nhân vật cực kỳ lợi hại. Chỉ nắm được có ba phần sống sót. Nếu can gia có lòng thương, rằm tháng tư này hãy đến hồ lo giùm hậu sự. Thi hài thì hỏa táng, rải xuống thượng nguồn hai giòng sông Hoàng Hà, Trường Giang. Còn bảo hiểm và Bảo Y thì nhờ phân đà Cái Bang ở

Tây Ninh đem về Trung Nguyên cho thê tử. Nếu được vậy, hài nhi nguyện kiếp sau kết cở ngậm vành đèn đáp.

Khương Văn nghiêm nghị bảo:

- Té ra người định tử đấu với Thanh Hải Long Vương? Nhưng đã biết mình không thắng nổi thì đến đây làm gì?

Chàng cười khổ đáp:

- Hài nhi nào phải vì chút hư danh mà đi vào tử địa? Nhưng nếu không đi thì Long Vương kéo môn đồ vào càn quét võ lâm, sẽ hao tổn biết bao máu xương đồng đạo. Lúc ấy, hài nhi dù có tiêu diệt được lão ta, cũng hối hận suốt đời.

Khương lão xúc động:

- Nghĩa tử yên tâm! Ta sẽ đến.

Kiểm Vân sực nhớ đến lời của hai gã thám mã, cau mày nói:

- Người Tây Khương thần phục Minh triều đã hơn trăm năm nay, sao bỗng nhiên lại tạo phản? Vừa hết nạn đao binh ở phía Bắc, đã đến khói lửa Tây Nam. Lê thứ vùng biên lại lâm cảnh lầm than chết chóc.

Khương lão phì cười:

- Vân nhi thật lạ lùng, thân mình sắp chết không lo, lại lo đến chuyện thiên hạ. E rằng Vương Thu Bị cũng chẳng sánh bằng người đâu.

(Vương Thu Bị là chức quan của Vương Dương Minh.)

Chàng gượng cười:

- Vân nhi đâu dám sánh với công lao đánh Đông dẹp Bắc của họ Vương, chẳng qua chỉ tận lực noi gương mà thôi. Tiếc rằng chỉ còn tháng rưỡi nữa, muốn đi Tây Khương cũng không kịp. đành trông chờ vào binh tướng triều đình thôi.

Khương Văn nghiêm nghị hỏi:

- Vân nhi có biết tại sao Thanh Hải Long Vương võ công tuyệt thế mà không vào Trung Thổ dương danh, xưng bá, lại suốt đời ở đất Thanh Hải hoang vu, lạnh giá này không?

Chàng lắc đầu tỏ ý không biết, họ Khương tự đáp:

- Đó là vì muốn trấn áp hai xứ Tây Khương và Tây Tạng, nếu không họ đã làm phản từ lâu rồi.

Kiểm Vân toát mồ hôi:

- Hóa ra Long Vương lại là người có tâm huyết với sơn hà đến thế sao? Nếu vậy, hài nhi có phải chết dưới tay lão cũng vui lòng.

Khương lão không đồng ý:

- Vân nhi nghĩ sai rồi, Trung Nguyên mới là nơi nhiều sóng gió, có ngàn vạn lê dân sinh sống. Họ chỉ trông mong có được một người như Vân nhi, để nền hành chính bớt hà khắc vì lũ tham quan, ô lại, cường sơn, thảo khấu. Hãy cố sống vì họ, không được xuôi tay chịu

chết. Hơn nữa, Thanh Hải Long Vương dạy con không nghiêm, buông lung cho nghĩa nữ tung hoành, cũng là có lỗi.

Kiểm Vân cười buồn:

- Hải nhi cũng đâu cam tâm chịu chết, nhưng Lôi Âm Chưởng là tuyệt học phật môn, cộng với công lực trăm năm, khó mà địch lại được.

Khương Văn tươi cười:

- Ta không biết võ công nhưng trong nhà có một pho quyền phổ tổ truyền nên tên gọi là Lôi Đình Thần Quyền, khi đánh ra cũng long trời lở đất như Lôi Âm Chưởng. Vân nhi hãy về Mã Đa chơi với ta ít ngày, học thử pho quyền này, biết đâu lại có tác dụng?

Chàng thấy thời gian cũng còn dài nên nhận lời. Hai người rẽ trái đi về phía thượng nguồn Hoàng Hà, chứ không theo đường bên hữu đến hồ Thanh Hải nữa.

* * *

Chính vì vậy là Đại Lực Ma Quân Tô Tháo, Thiết Quyền Thường Luyện không gặp được chàng.

Kể cả hơn ngàn hào kiệt Trung Nguyên do Hàn minh chủ dẫn đầu có mặt ở Thanh Hải trấn từ hôm hai mươi tháng tư cũng không tìm ra bóng dáng Kiểm Vân.

Thì ra, sau khi bọn Tô Tháo đi rồi, đám phụ nhân lẫn ra khóc lóc.

Đúng lúc Hàn minh chủ đến thăm cháu chết, lão giận dữ bảo:

- Kiểm Vân dám chết vì đồng đạo, chẳng lẽ đồng đạo lại để y chết một mình hay sao? Lão phu sẽ phát võ lâm thiếp, kéo quân sang Thanh Hải ngay mới được.

Nan Đề lão nhân nhắc nhở:

- Hàn đại ca đừng quá nóng, chúng ta cứ tiên lễ hậu binh, mượn cơ đi đến mừng thọ lão. Biết đâu Long Vương vì e ngại tấm lòng quyết tử của mấy ngàn người mà nhẹ tay, không dám giết Vân nhi?

Ai nấy đều khen phải. Bộ máy truyền tin khổng lồ của Cái Bang lập tức phát động.

Hào kiệt tam sơn ngũ nhạc kéo nhau lên đường cho kịp kỳ hạn.

Nhưng toàn bộ đều là những cao thủ hàng đầu mới dám đem chuông đi đánh xứ người. Hơn nữa, đường xa đến mấy ngàn dặm, đâu thể đi bằng đôi bàn chân và chiếc túi rỗng.

Họ đi không phải vì lòng hiếu kỳ, muốn xem cho được trận đấu vô tiền khoáng hậu, giữa đệ nhất cao thủ Trung Nguyên và tuyệt thế kỳ nhân đã thành danh gần trăm năm. Họ đi với lòng quyết tử, báo đền những gì chàng đã làm mấy năm qua.

Kiểm Vân đã vào sinh ra tử, đối đầu với những tên ma đầu lợi hại nhất. Họ đi vì không tin rằng chàng sẽ sống sót dưới Lôi Âm Chưởng

của Thanh Hải Long Vương.

Ai cũng thủ sẵn một dải khăn trắng trong hành lý. Khi chàng nằm xuống, họ sẽ chít khăn tang lên đầu, đem máu mình nhuộm đỏ nước hồ Thanh Hải.

Năm vị nương tử của Kiếm Vân đều có mặt trong đoàn người. Họ ngồi trong hai chiếc xe tứ mã tốt nhất.

Tổng Đốc Thanh Hải Hồ Chi nghe nói có công chúa Vĩnh Sương giá lâm, vội đến bệ kiến, và dành mọi tiện nghi tốt nhất trong trấn cho đám hào khách.

Nàng rĩ tai lão phán rằng:

- Sáng ngày hai mươi tư, khanh hãy kéo ba ngàn quân cung nỏ ẩn mình thật kín ở cánh rừng phía Nam, cách hồ vài dặm và cho trinh sát đến gần lễ thọ chờ đợi. Khi nào nghe tiếng khóc của bọn ta mới được tiến lên chờ lệnh. Nếu phò mã an toàn thì thôi, khanh cứ âm thầm rút quân về, tuyệt đối không được để lộ ra kế hoạch của ta. Hồ Tổng Đốc tuân chỉ ra về. Vĩnh Sương tính tình nóng nảy, đâu chịu để trượng phu chết oan. Nàng thề sẽ tru di tam tộc Thanh Hải Long Vương.

* * *

Đang lúc đó thì Kiếm Vân ở Khương gia trang, trong thành Mã Đa. Tiền sảnh suốt ngày nhiệt náo, bệnh nhân ra vào tấp nập. Dưới tay Khương Văn còn có hơn mười lang trung, họ làm việc đến toát mồ hôi mà vẫn không kịp.

Ba chục công nhân lo việc phơi phóng, sao nấu, bào chế dược liệu. Việc chữa bệnh hoàn toàn miễn phí, chẳng ai phải tốn một đồng trinh nào cả. Những bệnh nhân từ xa đến, nằm lại điều trị còn được cung cấp ăn uống.

Khương phu nhân tuổi trạc ngũ tuần, da dẻ mịn màng, trắng trẻo.

Nhưng lạ thay, ai cũng gọi bà bằng lão thái và Khương Văn bằng lão thái công.

Lúc mới đến, Kiếm Vân xưng tên ra mắt can nường, bà hơi sững sốt nhưng chợt hiểu ra, tươi cười đón tiếp.

Hôm sau, Khương Văn trao cho chàng một quyển sách mỏng, thơm mùi giấy mới:

- Đây là bản sao của pho Lôì Đình Thần Quyền, Vân nhi luyện thử xem sao.

Chàng đem vào phòng lật ra đọc, kinh hãi nhận ra pho quyền này lợi hại phi thường, so với Như Lai Tâm Chưởng chỉ có hơn chứ không hề kém.

Khẩu quyết từng chiêu được chú giải tỉ mỉ, rõ ràng, chứng tỏ tổ phụ

họ Khương đã luyện môn công phu này đến mức đại thành. Nhờ vậy, trong vòng hai mươi ngày, chàng đã luyện xong. Dù chỉ có tám chiêu nhưng thay đổi, biến hóa thành cả ngàn chiêu cũng chưa dứt.

Chàng đã thử dồn ba thành công phu vào đã nghe quyền phong nổ ì ầm như sấm vọng.

Chỉ còn sáu ngày nữa là đến kỳ hạn, chàng cùng phu thê họ Khương lên đường đi hồ Thanh Hải.

Đến nơi đã là ngày hai mươi hai. Vừa đến đầu trấn, Khương Văn bảo chàng:

- Bọn ta có việc phải ghé nhà bằng hữu, đúng giờ Tý ngày mốt sẽ đến nơi phò hội.

Kiểm Vân lững thững thúc ngựa vào trấn tìm chỗ trọ.

Chàng dừng cương trước Thanh Hải lữ điểm là khách sạn hạng đẹp nhất vùng này.

Kiểm Vân lột nón rộng vành, định xuống ngựa vào hỏi trọ. Bỗng nghe trên đầu có những tiếng gọi thất thanh quen thuộc:

- Tướng công!

Năm bóng người từ lầu trên nhảy xuống ôm chặt lấy chàng. Thì ra năm nữ nhân đã ra cả lan can trông ngóng bóng trượng phu.

Chàng biến sắc hỏi:

- Sao các nương tử lại đến đây làm gì?

Vĩnh Sương công chúa đầu mỏ nói:

- Phu thê đồng mệnh uyên ương, chàng định chết một mình hay ao?

Kiểm Vân cảm động bảo:

- Có được nương tử như các nàng, ta chết sao đành?

Võ Lâm Chí Tôn đã ra lan can quát lớn:

- Tên tiểu tử ngỗ nghịch kia, còn không mau lên đây chịu tội, đứng dưới ấy làm gì?

Chàng kinh hãi hỏi Phụng Hương:

- Chẳng lẽ mọi người đều kéo hết đến đây rồi sao?

Xuân Mi cướp lời:

- Tướng công! Không chỉ có thân quyền mà cả ngàn đồng đạo võ lâm cũng đã có mặt.

Chàng rầu rĩ để mặc các nàng lôi kéo lên lầu.

Quanh chiếc bàn lớn, chẳng thấy thiếu một ai trong số những tay đầu não võ lâm Trung Thổ.

Thiên Nhất Thần Tăng mở lời:

- A Di Đà Phật! Liễu thí chủ có lòng Bồ Tát, muốn đơn thân đi vào địa ngục để cứu vãn tai kiếp cho võ lâm. Nhưng rất tiếc, bọn lão phu

cũng chẳng hề lưu luyến hồng trần, nên đến đây đi chung một chuyến cho vui.

Chàng xúc động, vòng tay chào mọi người rồi an tọa.

Nan Đề lão nhân hỏi:

- Dọc đường, bọn ta đã được nghe chuyện Vân nhi trừng trị tham quan ở Vị Nam và trừng trị quái điều ở sơn trấn. Nhưng sau đó người đi đâu mà lại đến đây trễ như vậy?

Chàng kính cẩn đáp:

- Đồ nhi đi xuống Mã Đa chơi nhà một vị nghĩa phụ và học được pho Lôì Đình Thần Quyền. Hiện nay tự tin có thể qua được ba trăm chiêu của Thanh Hải Long Vương.

Mọi người ồ lên mừng rỡ.

Nam Cung Sách cau mày:

- Lạ thật, lão phu chưa từng nghe nói đến pho quyền này. Nhưng chẳng lẽ nó còn lợi hại hơn Như Lai Tâm Chưởng?

Chàng ngượng ngùng nhìn chưởng môn phái Thiếu Lâm rồi gật đầu:

- Thừa phải! Quyền phong như bão táp, nổ vang tựa sấm rền. Đồ nhi chưa vận hết toàn lực nhưng cho rằng Lôì Âm Chưởng cũng chỉ đến thế là cùng.

Hàn minh chủ cười khà khà:

- Nếu thế thì không lo nữa, chúng ta nhân dịp này uống sạch hăm rượu của lão Long Vương, cho bổ công lặn lội đến đây.

* * *

Đêm ấy, năm nữ nhân lén lút rủ nhau lên vào phòng Kiếm Vân.

Chàng giang vòng tay đón lấy những thân hình kiều diễm. Mấy tháng cách xa, lo lắng khiến họ nhớ nhau nhiều.

Chàng là người chính trực, đối với mỹ nữ trong thiên hạ, dù có đẹp như tiên cũng chẳng hề nảy tà tâm, nhưng đối với các ái thiếp lại rất cuồng nhiệt. Chàng không cho cảnh Nhất Long Hí Ngũ Phụng là thâm đả, vì họ là vợ chàng.

Chính những lần cùng nhau chìm vào hoan lạc như vậy đã nối kết năm vị phu nhân thành một khối, họ không có cơ để ganh tỵ với nhau. Họ còn thân hơn cả chị em ruột vì có chung một bí mật phòng the. Không ai dám có ý muốn dành lấy chàng cho riêng mình.

* * *

Trong bữa điểm tâm sáng ngày hai mươi ba, Viên Long báo rằng:

- Trong rừng liễu thừa cạnh hồ Thanh Hải đã bày hơn trăm bàn tiệc.

Dường như Thanh Hải Long Vương chuẩn bị chiêu đãi chúng ta.

Kiếm Vân nói với mọi người:

- Theo tại hạ được biết, Thanh Hải Long Vương là người nặng tâm

huyết với sơn hà xã tắc. Lão hy sinh cả cuộc đời, sống ở đất Thanh Hải để trấn áp người Khương Nhung và Tây Tạng, khiến họ sợ hãi không dám phản lại Đại Minh. Vì vậy, nếu tại hạ có mệnh gì, xin chư vị tuyệt đối không được gây chiến với Long Vương. Nếu không tại hạ sẽ chết mà chẳng nhắm mắt.

Hàn minh chủ bâng hoàng:

- Nếu đúng như vậy thì lão ta quả là đáng khâm phục!

Vĩnh Sương công chúa bưng bình nói:

- Một mình lão làm sao dọa được bọn Nhung, Địch? Thiếp e rằng đó không phải là sự thực.

Kiểm Vân nghiêm mặt bảo:

- Lôi Âm Chưởng phát ra sấm sét, bọn người man rợ dốt nát rất khiếp sợ, nàng không hiểu đạo lý đó hay sao?

Chàng chợt nhớ đến tính tình của Vĩnh Sương liền quắc mắt hỏi:

- Vĩnh Sương! Ta biết nàng rất yêu thương ta. Nhưng nếu nàng đem quân triều đình tiêu diệt Thanh Hải Long Vương để trả thù, thì đừng xem ta là trượng phu nữa.

Công chúa toát mồ hôi, ấp úng:

- Tướng công đã dạy, thiếp đâu dám không tuân?

* * *

Đầu giờ Tỵ ngày hôm sau, hào kiệt Trung Nguyên rầm rộ kéo đến hồ Thanh Hải. Họ mặc y phục mới, mặt hớn hở như thực lòng đến chúc thọ.

Trưởng tử của Long Vương là một lão già đã quá thất tuần, tươi cười đón khách:

- Không ngờ lễ khánh thọ bách tuế của gia phụ lại được hào kiệt Trung Nguyên ưu ái, lặn lội đường xa đến dự. Thật vô cùng vinh hạnh, kính thỉnh chư vị an tọa dùng trà.

Hàn minh chủ cười khà khà:

- Long Vương là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, trấn giữ Thanh Hải tạo phúc cho lê thứ vùng Tây Nam Trung Hoa. Bọn lão phu ngưỡng mộ công ân ấy nên có chút lễ mọn để tỏ lòng thành.

Thiết Quyền Thường Luyện bưng rương lễ vật trao cho chủ gia.

Trang viện của Long Vương nằm ở cạnh Tây hồ Thanh Hải, quay mặt về cánh rừng rậm ở phía Nam.

Ba ngàn quân của Tổng Đốc Thanh Hải đang phục kích trong cánh rừng này.

Phía Tây và Bắc trang viện có dãy đồi thấp tròng đào, cây cối um tùm, hoa trái đầy cành, trông phong cảnh rất hữu tình.

Gió xuân thổi qua mặt hồ, được nước hấp thu bớt độ lạnh, sưởi ấm

cho thực khách.

Giữa giờ Ty, tiệc rượu đã bày xong.

Thanh Hải Long Vương với chiếc mặt nạ đầu rồng bằng vàng, che kín nửa mặt, bước ra. Chỉ cần nhìn râu năm chòm đen nhánh và làn da mịn màng, đủ biết lão chẳng hề già nua chút nào cả.

Long vương tươi cười vòng tay nói:

- Lão phu làm trái mệnh trời. Sống tròn bách tuế, lòng cũng vô cùng áy náy. Nhưng không ngờ lễ khánh thọ này lại được Hàn minh chủ và hào kiệt Trung Nguyên giá lâm đông đảo. Lão phu bội phần hoan hỉ. Xin mời chư vị nâng chén, cùng uống với lão phu chén rượu nhạt.

Cử tọa hân hoan cạn chén. Hàn minh chủ đứng lên cao giọng:

- Bọn áo vải Trung Nguyên chúng tôi đến đây, trước là vì ngưỡng mộ công đức trấn giữ cương thổ của lão huynh, sau là thưởng lãm cuộc phó hội của họ Liễu...

Long Vương mỉm cười ngắt lời:

- Mọi việc đều có thứ tự trước sau, chúng ta cứ vui say rồi hãy bàn đến cuộc phó ước.

Thấy phong thái lão vui vẻ, hòa nhã, quần hùng cũng yên tâm phần nào.

Kiểm Vân vẫn bình thản, ngồi với năm vị phu nhân, chẳng hề lộ chút vẻ lo âu.

Đến cuối giờ Ngọ, Nan Đề lão nhân cười khà khà bảo:

- Chúng ta ăn uống thế này đã đủ làm sạt nghiệp Long Vương. Vân nhi hãy ra lãnh giáo ba trăm chiêu Lôi Âm Chưởng của đệ nhất kỳ nhân xem sao.

Chàng tuân lệnh sư phụ, đứng lên vòng tay, hướng về phía Long Vương kính cẩn nói:

- Tiểu bối là Liễu Kiếm Vân, hôm nay theo lời phó ước, đến đây xin tiền bối chỉ giáo.

Long vương cười hiền hòa:

- Nan Đề lão nhân nói sai rồi, danh xưng thiên hạ đệ nhất kỳ nhân phải dành cho Liễu đại hiệp mới đúng. Lão phu rất vinh dự được so tài với đại hiệp.

Quần hùng nhất tề rời bàn tiệc, theo Long Vương và Kiếm Vân ra bãi cỏ xanh rộng rãi, cách rừng đào ở phía Tây chừng ba chục trượng.

Kiểm Vân vận khí lưu chuyển toàn thân, chợt phát hiện dường như công lực mình sung mãn hơn trước.

Trong hai mươi ngày ở Khương gia trang luyện công, Khương lão thái mỗi bữa đều cho chàng ăn cơm với cá, chỉ có cá mà thôi. Chàng làm khách nhà người đâu dám có ý kiến gì. Cũng may, loại cá này ăn

rất ngon nên đỡ ngán.

Long Vương điềm đậm ra dấu mời chàng xuất thủ trước, Kiếm Vân theo chấp tay chào theo thế Đồng Tử Bái Quan Âm rồi lướt đến tấn công.

Chàng muốn để dành Lôi Đình Thần Quyền đến phút tối hậu, nên đem pho Kim Trảm phối hợp với Hàng Long Thập Bát Chưởng ra thi thố. Từng loạt chiêu liên hoàn đánh ra với tốc độ kinh hồn, chưởng kinh cuộn cuộn như bão táp.

Thanh Hải Long Vương nhẹ nhàng như chiếc lá bay lượn trong cuồng phong, dùng Lôi Âm Chưởng tấn công.

Tiếng sấm động ngày càng vang rền khiến mọi người lo sợ cho Kiếm Vân.

Nhưng chàng vẫn bình thản dùng ngay pho Ảo Ảnh Thần Bộ của Thánh Thủy Cung và Kim Ưng thân pháp, tránh né chưởng kinh cùng những tia chớp lửa lâu lâu lóe lên, chụp xuống đầu chàng. Ly Hỏa Chân Khí phả vào song thủ, tạo nên màn chưởng phong màu hồng rực rỡ, thỉnh thoảng ập đến va chạm trực diện với Lôi Âm Chưởng phát ra tiếng nổ kinh hồn.

Quần hùng đứng ngoài quan chiến, thấy thân ảnh chàng chia thành năm sáu bóng, vây chặt lấy Long Vương, không chịu kém dù chỉ nửa chiêu, họ phần khởi hoan hô vang dội.

Đến chiêu thứ một trăm, Long Vương cười ha hả, dồn thêm công lực. Chưởng kinh Lôi Âm Khí thể uy mãnh như núi đổ, màn lửa chớp dày đặc hơn trước.

Kiếm Vân vội đem bốn chiêu Như Lai Tâm Chưởng ra chống đỡ. Một màn chân khí âm nhu dệt bằng muôn ngàn chưởng ảnh, tựa tấm lưới mềm mại nhưng bền chắc, hứng chịu sấm sét mà không hề suy sụp.

Thiên Nhất Thần Tăng hài lòng vuốt râu. Nhưng Long Vương thay đổi đấu pháp, lão tung mình lên không, vồ xoáy những luồng chưởng phong mãnh liệt như trời giáng, khoét những lỗ sâu hàng gang tay trên mặt cỏ, đất đá bay tung tóe. Bãi cỏ lổ chỗ những đám cháy đen vì tia chớp lửa.

Như Lai Tâm Chưởng bắt đầu mất tác dụng, Kiếm Vân quát vang, đỡ pho Lôi Đình Thần Quyền ra phản kích.

Chàng đã dồn hết tám thành Ly Hỏa Chân Khí nên quyền phong tỏa sắc hồng chói lọi, nổ ì ầm, khí thế chẳng kém gì Lôi Âm chưởng.

Mọi người nín thở theo dõi cuộc so tài khoáng cổ tuyệt kim, giữa hai cao thủ tuyệt thế. Nếu không tận mắt chứng kiến, sao có thể tin được rằng chân khí con người tạo ra sấm sét?

Hàn minh chủ và trưởng tử của Long Vương cao giọng đếm chiêu thứ hai trăm.

Long Vương hạ thân, xông đến cùng Kiếm Vân đối diện, chưởng quyền chạm nhau thẳng thắn, không hề tránh né.

Kiếm Vân nhận thấy công lực mình chẳng thua sút đối phương, cho rằng Long Vương đã nường tay.

Thời gian dài như vô tận, quần hùng hồi hộp theo từng tiếng đếm.

Đến chiêu thứ hai trăm chín mươi, Long Vương ra liền chín chiêu liên hoàn. Kiếm Vân đỡ được hết nhưng hai cánh tay tê dại, không cách nào nhắc lên được nữa, buông xuôi theo người, để trống toàn bộ thân trước.

Mọi người đều nhận ra, kinh hoàng không nói nên lời. Long Vương lạnh lùng vung song thủ đánh chiêu cuối cùng.

Trong lúc tuyệt vọng, chiêu Cuồng Phong Nghịch Đảo Cước hiện ra trong tâm trí, Kiếm Vân lặn tròn trên mặt cỏ, bật dậy trước mặt Long Vương. Đôi chân chàng dẻo như không hề có xương, đá liền mấy chục cước vào những đại huyết trên thân đối thủ.

Cổ nhân có nói: Có tật có tài. Vô Thủ lão nhân sinh ra đã thiếu hai tay nên dồn hết tâm huyết vào pho cước pháp. Lão lại là người có thiên bẩm cực cao nên pho Cuồng Phong Nghịch Đảo Cước đáng gọi là tuyệt học hãn thế, ngàn năm có một.

Vì vậy, trong lúc bất ngờ, Long Vương làm sao tránh kịp? Luồng cương khí hộ thân trăm năm công lực của lão ung ung đón nhận những đòn như trời giáng. Chỉ có cú đá cuối cùng là mang lại đôi chút kết quả, đánh bay chiếc mặt nạ rồng.

Hàn minh chủ quát vang như sấm:

- Ba trăm!

Quần hùng vui mừng đến phát cuồng, nhảy múa, reo hò, hoặc ôm nhau khóc nức nở.

Nhưng họ lại sững sờ khi thấy Kiếm Vân sụp xuống hô lớn:

- Nghĩa phụ!

Thì ra, chiếc mặt nạ đầu rồng rơi xuống, để lộ dung mạo hiền hòa của Khương Văn.

Lão nhìn chàng mỉm cười thân thiết, bước đến đỡ chàng lên, thì thầm:

- Bây giờ thì ngươi đã là đệ nhất cao thủ rồi đấy!

Chàng ứa nước mắt, biết lão đã thành toàn cho mình.

Long Vương cười ha hả giải thích với mọi người:

- Cuối năm ngoái, nghĩa nữ của lão phu là Bách Lý Nhu mang thương tích chạy về Thanh Hải, khóc lóc rằng Liễu Kiếm Vân muốn

làm bá chủ võ lâm Trung Nguyên nên mới kéo cao thủ đến thiêu hủy Thánh Thủy Cung. Lão phu lúc đó hồ đồ, viết thư phó ước, định sẽ giết họ Liễu để trừ họa cho võ lâm. Nhưng sau đó, khi đến Mã Đa tiếp tục trị bệnh cho bách tính, thì được nghe một số bệnh nhân ở Tứ Xuyên, Thiểm Tây hết lời tán dương nhân phẩm và công đức của Kiếm Vân. Sau hết, lão phu quyết định vào Trung Nguyên để thẩm tra sự thực. Nào ngờ, giữa đường lại gặp y mang gương đi phó ước. Lão phu bèn không đến Lạc Dương nữa mà bám theo y. Cuối cùng, thức ngộ được rằng họ Liễu quả là kỳ nam tử của thế gian, nên nhận làm nghĩa tử. Lão phu đã dạy cho y pho Lôi Đình Thần Quyền là biến thể của Lôi Âm Chưởng, đồng thời cho y ăn ba chục con Lân Đầu Thủ Vĩ Ngư để bồi bổ công lực. Trận đấu hôm nay chỉ là để thử nghiệm thành tựu của y mà thôi. Ai ngờ Kiếm Vân lại biết cả chiêu Cuồng Phong Nghịch Đảo Cước đánh thắng lão phu, thật là đáng mừng.

Mọi người vỡ lẽ ồ lên vui vẻ. Năm vị nương tử của Kiếm Vân chạy đến, quỳ xuống ra mắt:

- Chúng tức nữ bá kiến can gia.

Long Vương cười khà khà bảo:

- Cũng may là lão phu đã nhận Kiếm Vân làm nghĩa tử. Nếu không, sau cuộc đấu mà Vân nhi có mệnh hệ gì, chắc các nàng xé xác ta ra mất.

Vĩnh Sương công chúa chột dạ, mặt đỏ bừng.

Hàn minh chủ nghiêm giọng:

- Bách Lý Nhu nắm Thánh Thủy Cung, mỗi năm giết hại hàng trăm nam nhân tuần tú, lại bắt cóc thê thiếp của Kiếm Vân hòng gài bẫy hại y. Chính vì vậy quần hùng mới thiêu hủy ổ tà ma ở núi Ly Nhung. Nay đã là người nhà cả, mong Khương lão huynh giáo huấn mụ ta nghiêm khắc hơn.

Long Vương biến sắc, buồn rầu bảo:

- Phụ thân của Bách Lý Nhu là bá chủ của lão phu. Y mất sớm nên lão phu đã nhận Bách Lý Nhu làm nghĩa nữ. Nhưng vì ở quá xa nên đâu biết Thánh Thủy Cung là sào huyệt của ma quỷ? Lão phu sẽ bắt mụ phải xuống tóc quy y hầu chuộc lại lỗi lầm.

Bỗng có tiếng cười ghê rợn vang lên. Thánh Thủy Cung Chủ Bách Lý Nhu cầm trường kiếm kê sát vào cổ một phụ nhân, từ trong trang bước ra. Kiếm Vân kinh hãi gọi vang:

- Can nương!

Thanh Hải Long Vương giận đến run người:

- Người quả là loài súc sinh đề tiện, dám xúc phạm cả đến nghĩa

mẫu của mình. Người muốn gì?

Bách Lý Nhu cười nham hiểm:

- Ta với lão chỉ có chút hư danh cha con, nào có đáng kể gì. Nếu lão chịu vung chưởng đánh chết tên tiểu tử họ Liễu, ta sẽ tha mạng cho bà lão tội nghiệp này.

Khương lão thái thở dài nói:

- Thiếp năm nay đã tám mươi sáu tuổi, có chết cũng chẳng sao, phu quân đừng để con tiện nhân này đe dọa.

Bách Lý Nhu mắt lộ hung quang, kéo nhẹ lưới kiếm khiến cổ lão thái rướm máu.

Long Vương đau lòng quát lên:

- Bà ấy không biết võ công, người không được làm vậy.

Nan Đề lão nhân cất giọng quái dị:

- Người chỉ có một mình, dù Long Vương giết Kiếm Vân, người cũng chẳng dám thả lão thái ra vì sợ bị vây đánh.

Bách Lý Nhu cười gằn:

- Lão thất phu nói sai rồi, thử nhìn lại sau lưng xem.

Thì ra, từ cánh rừng đào phía Tây và Bắc đã có mấy trăm tên Lạt Ma tràn đến, đứng thành hình bán nguyệt vây lấy mọi người. Họ cầm những hộp nhỏ bằng sắt, chĩa về phía quần hùng. Hàn Minh chủ cả kinh:

- Làm sao các người lại có được mấy trăm hộp Bạo Vũ Lê Hoa

Châm của Đường gia?

Lão Lạt Ma râu dài bạc trắng cười khanh khách đáp:

- Các người đều sắp chết, ta cũng không nỡ dẫu, Đường tam công tử đã là đồ đệ của Hoạt Phạt Tây Tạng, nên đã chế ra mấy món đồ chơi này để chúng ta xử dụng.

Tô Tháo gầm lên:

- Không ngờ gã Đường Khâu Minh lại khốn nạn đến như vậy.

Kiếm Vân bỗng lên tiếng:

- Bách Lý cung chủ! Ta công nhận mục hoàn toàn chiếm thượng phong. Chúng ta đều là người võ lâm, chẳng màn đến tử sinh.

Nhưng can nường của ta không biết võ công, chẳng đáng phải chịu chết. Liễu mỗ cam tâm đem sinh mạng mình đổi lấy an toàn cho lão thái. Mục phải thề độc rằng sau khi ta chết, sẽ thả bà ra khỏi nơi này rồi mới phát động Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Nếu mục không đồng ý, Vân này sẽ liều mạng tử chiến đến cùng.

Khương lão thái cảm động nói:

- Can nường đã già rồi, Vân nhi bất tất phải hy sinh như vậy. Hãy lo cứu lấy quần hùng.

Kiểm Vân quỳ xuống thưa:

- Vân nhi đã nhận người làm mẹ, tất phải lo tròn chữ hiếu. Nếu không dẫu chết cũng chẳng yên lòng.

Bách Lý Nhu vốn ngán sợ võ công của chàng, mụ thầm tính toán rồi lập thệ:

- Ta thề rằng nếu không giữ được an toàn cho Khương lão thái sẽ bị thiên lôi đả tử.

Mọi người xôn xao, nhốn nháo cả lên.

Kiểm Vân bảo mụ:

- Để ta từ giả thân quyến, bằng hữu xong sẽ chịu chết.

Vĩnh Sương công chúa bỗng gào lên khóc rất lớn. lát sau, bốn người kia cũng khóc theo. Tiếng khóc vang dội cả hồ Thanh Hải, theo gió bay đi rất xa.

Kiểm Vân thấy cả Phụng Hương cũng gào lên, chàng không khỏi lấy làm lạ vì tính nàng chẳng bao giờ khóc lớn tiếng.

Chàng ngượng ngùng trước tiếng khóc chói tai, bước đến định bảo họ đừng khóc nữa? Bỗng thấy Vĩnh Sương nháy mắt ra hiệu rồi nhào đến ôm lấy chàng thì thầm:

- Tướng công cố kéo dài thời gian, ba ngàn quân cung thủ của triều đình đang tiến vào rừng đào, phục sau lưng bọn Lạt Ma.

Chàng mừng rỡ nói lại:

- Ta cũng đâu có chịu chết, đây chỉ là khổ nhục kế để cứu can nường mà thôi. Khi nường tử thấy ta đã đắc thủ thì lập tức truyền lệnh cho cung thủ ra tay.

Bách Lý Nhu thấy lâu, sốt ruột:

- Mau lên! Lão nường không chờ được nữa rồi.

Thanh Hải Long Vương đã được chàng truyền âm dặn dò từ trước nên giả đồ bôi rối, vò đầu, bứt tóc, dậm chân nhưng không nói một lời.

Kiểm Vân đến trước mặt lão quỳ xuống nghẹn ngào nói:

- Can gia! Chúng ta trước sau gì cũng bỏ mạng dưới độc châm. Hải nhi chẳng muốn chết vô ích nên đi trước một bước để cứu mạng can nường. Xin can gia thành toàn cho lòng hiếu thảo của hải nhi.

Long Vương thực sự cảm động, sa lệ bảo:

- Con cứ đi trước, can gia sẽ theo sau.

Dứt lời, lão phá lên cười như điên loạn, múa song chưởng tạo nên một luồng kinh phong cuộn cuộn, mờ mờ lơ lửng trên đầu Kiểm Vân. Tiếng sấm nổ vang rền, và từ trong đám chân khí ấy, một tia chớp lóe lên giáng vào lưng chàng.

Thân hình Kiểm Vân bốc cháy như ngọn đuốc, văng lên rơi xuống

trước mặt Bách Lý Nhu. Thanh Ngự Trường Kiếm rút ngay cạnh tay chàng, lửa vẫn tiếp tục đốt cháy y phục, xông mùi khét lẹt.

Quần hùng ồ lên kinh ngạc, năm nữ nhân dù đã được báo trước vẫn kinh hoàng ồ lên khóc lóc thảm thiết.

Tô Tháo gầm lên định xông ra thì bị Hàn minh chủ nắm lại rí tai:

- Đồ ngốc! Vân nhi đâu có sợ lửa!

Bách Lý Nhu thấy thần kiếm vỏ bằng vàng sáng rực, lồ lộ năm chữ Hồng Võ Ngự Trường Kiếm, nhận ra đây chính là thanh bảo kiếm khét tiếng võ lâm, có một không hai. Mụ nổi lòng tham nhưng vẫn còn tỉnh táo, bảo Khương lão thái:

- Bà bước đến nhặt thanh kiếm cho ta!

Lão thái gạt lệ tuân lệnh. Bách Lý Nhu vẫn dí mũi kiếm vào lưng bà, đề phòng Long Vương tập kích.

Nào ngờ, khi lão thái vừa cúi xuống nhặt kiếm, thì xác chết bốc lửa kia chụp lấy tay bà, quăng mạnh về phía quần hùng rồi chồm dậy, quát hai đạo chưởng kinh đở rực vào tâm thất Bách Lý Nhu. Thân hình mụ bốc cháy, xương lồng ngực vỡ nát, văng ra sau hơn trượng, hồn du địa phủ.

Cùng lúc đó, Vĩnh Sương công chúa thét lên:

- Xạ thủ!

Ba ngàn mũi tên chia nhau bay vào đích đã nhắm nãy giờ.

Bọn Lạt Ma đang đắc ý vì đã hoàn toàn khống chế được cục diện.

Chúng chỉ lo đối phó với quần hùng ở trước mặt, sợ họ bất ngờ phản công, nên đâu nghĩ gì đến mặt sau.

Chỉ có chừng bốn chục tên đứng ở hàng đầu là thoát chết, nhưng đã bị quần hùng hợp chưởng đánh cho tối tăm mặt mũi.

Lôi Âm Chưởng của Long Vương đã xuất đủ mười hai thành công lực nên cực kỳ khủng khiếp. Chớp lửa giáng xuống như mưa, biến bọn Lạt Ma thành những cây đuốc sống.

Quần hùng reo hò vang dội, vui mừng vì thoát nạn một cách diệu kỳ.

Tô Tháo, Thường Luyện giúp Kiếm Vân dập lửa và cởi bỏ bộ y phục cháy nham nhờ.

Chàng nhảy đến ôm lấy Vĩnh Sương công chúa hôn liền mấy cái vào má. Nàng sung sướng, then thùng nói:

- Tướng công chẳng biết xấu hổ hay sao?

Nhờ có thần mưu của Vĩnh Sương công chúa mà quần hùng thoát được tai kiếp này.

Mọi người hết lời tán dương công chúa, khiến nàng hổ then, núp sau lưng Kiếm Vân.

Hồ Tổng Đốc bước đến ra mắt:

- Lão thần Hồ Chi, Tổng Đốc Thanh Hải, khấu kiến phò mã cùng công chúa.

Chàng tươi cười bảo:

- Hồ khanh hành sự chuần xác, chu đáo, lập được đại công. Khanh muốn ân thưởng gì cứ nói?

Họ Hồ ngưng ngưng tấu rằng:

- Lão thần năm nay đã bảy mươi, sắp đến ngày cáo lão. Ngặt nỗi, bao năm qua trấn giữ đất Thanh, lương bổng có hạn mà con cháu lại quá đông nên chẳng tích lũy được gì. Cúi mong điện hạ tâu với thánh thượng ban cho lão thần mảnh ruộng để cày cấy nuôi nhau.

Thần thái lão rất thành thực khiến chàng vô cùng kinh ngạc. Lẽ nào một Tổng Đốc quyền uy lại không có đến mấy mẫu ruộng dưỡng già? Long Vương cười bảo:

- Hồ Tổng Đốc là vị quan thanh liêm hiếm có trên đời. Lão có đến năm vị phu nhân và hàng trăm con cháu nên nghèo là phải. Vân nhi nên nghĩ cách giúp lão.

Kiểm Vân mỉm cười bảo:

- Té ra khanh cũng đã mang không kém gì ta! Đại Minh có được bấy tôi liêm khiết như khanh là điều đại phúc. Bỏ phò mã thừa ân thánh thượng, ban cho Hồ khanh tòa Thiên Thai đại khách điểm ở Thiểm Tây. Khi cáo lão, khanh và gia quyến không lo đói nữa rồi.

Hồ Chi đã từng ghé qua nơi ấy, nên mừng rỡ dập đầu:

- Phò mã rộng lượng như biển, lão thần xin đội ơn.

Lão cáo từ, cho quân mang theo mấy trăm xác chết, trả lại về thanh bình của một vùng cây cỏ xanh tươi.

Đêm ấy, mọi người ở lại vui say đến tận cuối canh ba, đuốc đèn sáng rực mặt hồ Thanh Hải.

Trưa hôm sau họ mới kéo nhau trở về Trung Thổ. Đoàn người vui vẻ nói cười, gõ kiểng ca hát vang trời.

Nhưng những giải khăn tang vẫn nằm dưới đáy bọc hành lý, vì kiếp giang hồ chẳng bao giờ biết chắc được ngày mai.

Ngư Trường Kiếm

Hồi 20

Hung tin tây thiên xuất

Vô nhân quy cố hương

Về đến Lạc Dương, Kiếm Vân cho họp hội đồng trưởng lão Cái Bang và tuyên bố đưa gia quyến trở về cố quận Giang Tây.

Chỉ năm tháng sau, Liễu gia trang đã được xây dựng lại trên nền cũ, cạnh giòng sông Cẩm. Kiến trúc giống hệt như thời Luân Kiếm Liễu Kính Trung còn sống.

Đại Lực Cái Tô Tháo cùng hai vị Phi Ma cũng từ chức, đưa Xuyên Vân Tiên Tử Lưu Trinh về lò gốm cũ, chỉ cách Liễu gia trang mười dặm.

Tóm lại, trừ Võ Lâm Chí Tôn phải ở lại Hà Nam để đảm đương chức minh chủ, thân quyến của Kiếm Vân đều tề tựu cả ở Giang Tây.

Sự có mặt của phò mã điện hạ đã khiến bách tính mấy tỉnh Giang Nam mừng rỡ, nhưng lại khiến trăm quan địa phương lo ngay ngáy. Chẳng ai bảo ai mà họ đều trở thành những vị mệnh quan thanh liêm, mẫn cán, thương dân còn hơn con đẻ.

Nhờ vậy, nền hành chính bớt hà khắc, lê thứ ít gặp cảnh cường hào ác bá. Tuy nhiên, cũng có một vài người vác sớ đến kêu oan.

Kiếm Vân tránh tiếp, giao cho Vĩnh Sương công chúa đứng ra giải quyết. Nàng cũng là người đầy nhiệt huyết nên mọi việc đều thỏa đáng.

Nhất là có sự cố vấn của Nan Đề lão nhân.

Cuộc sống nhàn hạ khiến Kiếm Vân buồn chán. Ngay cả việc luyện võ hằng ngày cũng trở thành vô nghĩa. Giờ đây, chàng là người có võ công cao siêu nhất võ lâm. Ví như kẻ khổ công trèo lên đỉnh Thái Sơn, đến nơi nhìn quanh chỉ thấy có một mình mình và sợ cô độc vô cùng.

Năm nữ nhân tuyệt thế cùng đàn con thơ cũng không an ủi được nỗi cô đơn trong lòng chàng. Kiếm Vân khao khát được vẫy vùng, được chạm trán những cường địch hùng mạnh hơn chàng, được lao vào nguy hiểm để đem ba thước gươm thiêng tạo phúc cho bá tánh.

Chàng vẫn gượng cười nhưng uống rượu hơi nhiều. Nan Đề lão nhân cười bảo:

- Vân nhi đừng tưởng võ lâm sẽ mãi thanh bình khiến thanh Ngự Trường Kiếm kia rỉ sét. Ta đoán rằng chỉ trong vòng tháng này phong ba sẽ lại dấy lên.

Đôi mắt Kiếm Vân bừng sáng, chàng ngượng ngùng nói:

- Đồ nhi còn quá trẻ nên cảm thấy mình về hưu hơi sớm. Thực ra cảnh chém giết nào có hay ho gì?

Nam Cung Sách nghiêm giọng:

- Đêm qua, lão phu xem thiên văn phát hiện sao hung tinh Không,

Kiếp, Kinh, Đà sáng rực ở hướng Tây. E rằng Thanh Hải Long Vương sẽ gặp khó khăn.

Kiểm Vân kinh hãi:

- Nếu vậy đồ nhi phải đi Thanh Hải ngay mới được.

Nam Cung Sách bùi ngùi lắc đầu:

- Trễ lắm rồi! Long Vương đã hết tuổi trời, người có đi cũng không cứu được. Hơn nữa, hung tinh kia đang di chuyển dần vào trong cung, có lẽ tai họa sẽ phát khởi ở vùng Cửu Châu. Vân nhi phải ở lại để đối phó mới xong.

Kiểm Vân cau mày:

- Ân sư! Chẳng lẽ trong võ lâm lại còn có người giỏi hơn Thanh Hải Long Vương nữa sao?

Nan Đề lão nhân vuốt râu khề khà:

- Thiên hạ thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, chẳng qua chưa đủ nhân duyên để xuất hiện đấy thôi. Bản thân người mấy lần ngộ kỳ duyên thì người khác cũng có thể. Cộng thêm chút ít tham vọng là giang hồ nổi sóng ngay.

Kiểm Vân lo lắng cho nghĩa phụ nên cho gọi Truy Phong Cái Viên Long. Gã được Cái Bang giao trọng trách chỉ huy năm mươi cao thủ phòng vệ Liễu gia trang. Viên Long rất vui mừng được kề cận thái thượng bang chủ. Dù không có nghĩa sư đồ nhưng Kiểm Vân vẫn tận tình dạy dỗ họ Viên và các cao thủ hộ viện.

Viên Long lên đến, cung kính chờ lệnh. Kiểm Vân bảo gã:

- Người mau đưa tin hỏa tốc về tổng đàn, nhờ Tư Mã bang chủ hỏi thăm tin tức Thanh Hải Long Vương. Đồng thời, phi báo cả cho Hàn minh chủ và các phái đề phòng cường địch.

Viên Long lãnh lệnh đi ngay. Nhưng chỉ sáu ngày sau, tin dữ đã bay về: Thanh Hải Long Vương tỷ võ với một lão Lạt Ma và đã bị đả bại. Đối phương là Xá Lợi Tỳ Khưu, sư đệ của Đại Lai Hoạt Phật. Lão ta mới bảy mươi tuổi nhưng đã luyện thành Ngũ Sắc Xá Lợi Thần Công và Liên Hoa Thần Chưởng.

Kiểm Vân hỏi Nan Đề lão nhân:

- Ân sư! Xá Lợi Ngũ Sắc Thần Công và Liên Hoa Thần Chưởng lai lịch thế nào?

Nam Cung Sách thở dài đáp:

- Hai môn công phu ấy là tuyệt học tối thượng của Phật Môn Tây Tạng. Giờ đây Xá Lợi Tỳ Khưu đã có tám thân Kim Cương bất hoại và chưởng pháp lợi hại nhất thế gian.

Hàn Phụng Hương lo lắng hỏi:

- Bẩm ân sư! Chẳng lẽ trên người lão không còn nhược điểm nào

nữa sao?

- Có chứ! Đó chính là đôi mắt.

Vĩnh Sương công chúa nhăn mặt:

- Mục tiêu nhỏ như vậy làm sao đã thương được?

Kiểm Vân thần nhiên bảo:

- Ngày nào Xá Lợi Tỳ Khưu tiến vào Trung Thổ, chúng ta sẽ có dịp chiêm ngưỡng thần công Kim Cương bất hoại.

* * *

Từ đó, Kiểm Vân ngày ngày khổ luyện võ công với một niềm hứng khởi ngút ngàn. Chàng không còn cảm giác tịch mịch, cô đơn vì đã có mục tiêu để vượt qua. Chàng vui mừng vì mình chẳng phải là thiên hạ đệ nhất nhân.

Lại một mùa xuân nữa trôi qua êm đềm đầy hoan lạc.

Mãi đến đầu tháng hai, Kiểm Vân mới nhận được thư của Thiên Nhất Thần Tăng, phương trượng Thiếu Lâm Tự. Ông báo tin rằng Xá Lợi Tỳ Khưu đã chính thức gửi thiệp đến Tung Sơn, hẹn ngày rằm sẽ đến quan chiến.

Nan Đề lão nhân lập tức dẫn Kiểm Vân, hai vị Phi Ma lên đường đi Hà Nam. Kiểm Hồng đã lên năm và rất ngoan nên Phụng Hương cũng đi theo Kiểm Vân.

Trưa ngày mười hai, năm người đã có mặt ở tổng đàn võ lâm Tung Dương.

Võ Lâm Chí Tôn Hàn Thiên Đông vui mừng đón tiếp. Hàn minh chủ nói ngay:

- Lão phu đã cho người sang tận Thanh Hải điều tra, được Long Vương cho biết rằng Xá Lợi Tỳ Khưu quả thực đã luyện thành tám thân bất hoại. Khương lão huynh đã đánh trúng lão mười chưởng mà không thể đã thương được. Ngược lại, Long Vương trúng ba đòn Liên Hoa Thần Chưởng đã rỉ máu miệng. Ông dặn dò Kiểm Vân phải thận trọng.

Kiểm Vân vui vẻ gật đầu:

- Tôn tể chẳng dám khinh xuất, nhưng đã có Mãng Xà Kim Giáp hộ thân, chắc không đến nỗi.

Nan Đề lão nhân nghiêm sắc mặt:

- Người đã một lần suýt chết dưới độc chưởng của Trường Tu Đại Pháp Sư mà còn ỷ vào bảo giáp nữa sao? Liên Hoa Thần Chưởng lợi hại hơn rất nhiều, đừng coi thường mà uống mạng.

Hàn minh chủ đỡ lời:

- Lần này Xá Lợi Tỳ Khưu đến khiêu chiến Tung Sơn, đương nhiên Thiếu Lâm Tự phải dốc hết lực lượng để bảo toàn thanh danh. Nghe

nói bốn vị trưởng lão trăm tuổi sẽ xuất quan đối phó với Tỳ Khưu. Như vậy, chưa chắc đã đến lượt Kiếm Vân.

Đại Lực Phi Ma Tô Tháo cười ha hả:

- Giả như lão Lạt Ma kia chấp nhận xa luân chiến, tại hạ cũng muốn thử vài chiêu xem sao.

Vạn Độc Ma Quân cũng nói:

- Chẳng hiểu lão ta có sợ độc không nhỉ?

Nan Đề lão nhân cười đáp:

- Tất nhiên là có! Nhưng vấn đề ở chỗ là làm sao đưa được chất độc vào người lão ta.

Sáng ngày rằm tháng tư, bọn Kiếm Vân kéo đến núi Tung sơn.

Không phải chỉ có bọn chàng mà các phái bạch đạo đều có mặt.

Tổng cộng không dưới hai trăm người.

Lên đến chùa, họ được Thiên Nhất Thần Tăng đón tiếp trọng thể, mời tất cả vào trai đường. Đây là nơi dùng bữa của cả chùa nên rất rộng rãi.

Thiên Nhất Thần Tăng vẫn ung dung. Không hề có chút lo âu. Ông điềm đạm chấp tay:

- A Di Đà Phật! Cảm tạ Hàn minh chủ và chư vị đồng đạo đã đến quan chiến. Tam vị sư thúc của lão nạp đã chịu xuất quan tiếp đón Xá Lợi Tỳ Khưu, có lẽ không đến nỗi thua thiệt.

Nan Đề lão nhân cười nhạt:

- Lão phu đã nghe được mùi máu phảng phất, chỉ sợ ô uế.

Nam Cung Sách là bậc kỳ nhân tuyệt thế, tài trí vô song nên lời nói rất có trọng lượng. Mọi người giật mình nhìn nhau. Thiên Nhất Thần Tăng lo lắng hỏi:

- A Di Đà Phật! Chẳng lẽ Xá Lợi Tỳ Khưu là bậc cao tăng Mật Tông mà lại nuôi lòng hiếu sát?

Hàn minh chủ thở dài:

- Xá Lợi Tỳ Khưu tọa quan suốt năm mươi năm ròng rã, luyện thành thần công tuyệt thế, nhưng lại xao lãng đường tu niệm tham sân si vẫn còn nhiều. Với chiêu bài tỷ võ so tài, chỉ e các phái đều phải mang nhục với lão ta mà thôi.

Bỗng có tiếng khánh ngọc vọng lên báo hiệu khách đã đến chân núi. Quần hùng vội kéo cả ra sân chùa chờ đợi.

Lát sau, phái đoàn Tây Tạng lên đến. Họ gồm năm mươi Lạt Ma, đi đầu là một hòa thượng trẻ chỉ độ tứ tuần. Da dẻ ông ta trắng như ngọc và mịn màng như thiếu nữ đôi tám. Nếu ông không đứng dưới chiếc lọng vàng thì ai cũng tưởng đó chỉ là một Lạt Ma cấp thấp.

Nhưng không, người ấy chính là Xá Lợi Tỳ Khưu, đệ nhất cao thủ

Mật Tông, và cũng có thể là thiên hạ đệ nhất nhân.
 Quần hùng thấy Xá Lợi Tỳ Khưu tiến đến mức phản lão hoàn đồng, lòng không khỏi kính phục và e ngại.
 Thiên Nhất Thần Tăng giữ lễ chủ nhà, cất tiếng chào:
 - A Di Đà Phật! Bốn tự vinh hạnh được đón tiếp chư vị Phật huynh.
 Xá Lợi Tỳ Khưu mỉm cười:
 - Bần tăng ngưỡng mộ Thất Thập Nhị Huyền Công của Thiếu Lâm Tự, mạo muội xin được chư vị thần tăng Trung Thổ chỉ giáo vài môn tuyệt học.
 Thiên Nhất phương trượng điềm đạm đáp:
 - A Di Đà Phật! Việc giao lưu giữa các nền võ học là chuyện nên làm, chỉ mong sao đừng gây đổ máu, trái với tôn chỉ Phật môn.
 Tỳ Khưu nhếch mép cười:
 - Xác phạm này chỉ là giả tạo, nếu có mất đi cũng chẳng sao. Chư vị cứ tận tình xuất thủ, bần tăng có thọ tương hay vong mạng cũng không hề dám oán trách.
 Quần hùng rung động vì lời nói ấy của Tỳ Khưu. Lão đã âm thầm báo trước rằng cuộc chiến sẽ rất khốc liệt.
 Thiên Nhất Thần Tăng buồn rầu bảo:
 - Phật huynh đã nói thế thì lão nạp cũng chẳng dám nhiều lời, đành đem tám thân cát bụi này hầu tiếp vậy! Xin mời!
 Tỳ Khưu cười khanh khách:
 - Bần tăng chẳng dám mạo phạm đến phương trượng, xin cho lãnh giáo tứ vị trưởng lão.
 Thiên Nhất Thần Tăng nghiêm sắc mặt:
 - Lão nạp cũng tự biết mình chẳng phải là địch thủ của Phật huynh, đành muối mặt mời tứ vị sư thúc xuất quan vậy.
 Từ trong Đại Hùng Bảo Điện vang lên tiếng niệm Phật trầm trầm, và bốn lão tăng gầy gò, râu dài đến rốn chậm rãi bước ra.
 Lão tăng già nhất hòa nhã nói:
 - Lão nạp là Ngô Linh xin được lãnh giáo tuyệt học Mật Tông.
 Đại trưởng lão Ngô Linh, tuổi đã gần trăm, khổ luyện Giáng Long Thần Chưởng đã chục năm nên tự tin chẳng thể bại được.
 Xá Lợi Tỳ Khưu cười nhát:
 - Tốt nhất là cả bốn vị cùng liên thủ, nếu không sẽ thiệt thòi đấy.
 Quần hùng chấn động vì thái độ cao ngạo của lão Lạt Ma kia.
 Ngô Linh trưởng lão thần nhiên đáp:
 - Phật huynh cứ đã bại lão nạp trước đã.
 Xá Lợi Tỳ Khưu gật đầu, quang thân tỏa làn sương ngũ sắc sáng mờ, mắt sáng lòa.

Quần hùng ồ lên kinh ngạc trước hiện tượng phi thường ấy. Lòng thăm lo sợ cho Ngô Linh trưởng lão.

Tỳ Khưu lướt đến như ánh sao, song thủ đẩy ra những đạo chưởng kinh dũng mãnh, gần hàng trăm đóa hoa sen ngũ sắc.

Ngô Linh trưởng lão mỉm cười dùng một chiêu trong pho Giáng Long Thần Chưởng chống đỡ. Chưởng phong cuộn cuộn như rồng thiêng vươn móng vuốt, đánh tan phần lớn những đóa hoa sen.

Nhưng Tỳ Khưu vẫn còn lại bốn đóa vun vút bay đến, bất chấp hai chiếc móng rồng đang sắp chụp vào người. Song phương cùng trúng đòn một lượt. Ngô Linh bị đẩy lùi hai bước mà Tỳ Khưu chỉ khẽ khựng lại và tiếp tục tấn công.

Ngô Linh có cảm giác mình đã đánh trúng một khối bông mềm mại, thăm khiếp sợ thần công của đối phương. Ông nghiêng rằng đem pho tuyệt học ra thi triển, cùng Tỳ Khưu đối đòn.

Xá Lợi Tỳ Khưu dũng mãnh vô cùng, công nhiều hơn thủ, lao vào lướt chưởng của đối phương. Cách đánh khùng khiếp này đã khiến toàn trường thất sắc.

Tiếng chưởng kinh chạm nhau nổ lừng bùng, vang dậy cả sân chùa.

Lão Lạt Ma trúng đòn nhiều hơn nhưng vẫn chẳng hề hấn gì, ngược lại, trên mép Ngô Linh trưởng lão đã ứa ra giòng máu đỏ tươi.

Kiểm Vân lặng lẽ quan sát pho Liên Hoa Thần Chưởng, có tìm ra lộ số để đối phó. Chàng thở dài bảo Nan Đề lão nhân:

- Sư phụ! Nếu đánh thêm vài chục hiệp nữa chắc Ngô Linh trưởng lão khó mà thoát chết!

Nam Cung Sách chưa kịp trả lời thì đấu trường đã có biến cố. Song thủ Tỳ Khưu chấp lại trước ngực rồi đẩy ra một đạo chưởng kinh chói lọi, tụ thành hình một đóa Liên Hoa to lớn. Đóa sen ấy nuốt chửng những đạo chưởng phong của Ngô Linh ập vào cơ thể lão.

Ngô Linh rú lên thảm khóc, văng ngược ra sau hai trượng, nằm lăn lóc trên mặt sân, máu miệng phun thành vòi.

Ba vị trưởng lão kia vội chạy đến xem xét, buồn rầu niệm Phật hiệu.

Ngô Linh trưởng lão đã tuyệt khí, về chốn Niết Bàn.

Tiếng niệm Phật hiệu lan khắp nơi, quần tăng bi phần cúi đầu, cố nén lòng sầu hận.

Xá Lợi Tỳ Khưu thản nhiên nói:

- Bàn tăng chưa sử dụng chiêu Liên Hoa Thần Chưởng lần nào nên đã nặng tay. Cũng may chúng ta là đệ tử Phật môn nên siêu thoát sớm cũng chẳng sao.

Quần hùng ồ lên phẫn nộ. Đại Lực Ma Quân Tô Tháo bực bội bảo:

- Nếu vậy sao lão không tự sát cho sớm đi cho sớm về cõi niết bàn?

Mọi người đồng thanh khen phải, Tỳ Khưu ung dung đáp:

- Tự sát là điều cấm kỵ của Phật môn. Bần tăng chẳng ham sống nhưng cũng chờ đợi đủ nhân duyên mới chết được. Nếu có cao thủ nào đủ sức hóa kiếp cho bần tăng thì hay quá.

Ngộ Thiền nhị trưởng lão trầm giọng:

- Bọn lão nạp tự lượng không địch lại Phật huynh nếu đơn đấu. Vì vậy, muốn đem Tam Thế Trận ra nhờ Phật huynh chỉ giáo.

Tỳ Khưu kinh khí đáp:

- Nếu Thiếu Lâm Tự chẳng còn ai hơn được thì bần tăng cũng không từ chối. Tuy nhiên, giả như chư vị lại thua thì xin hãy cho phép bần tăng được làm phương trượng Thiếu Lâm tự.

Quần tăng kinh hãi ồ lên:

- Không được! Lão là người Tây Tạng mà?

Lão Lạt Ma mỉm cười:

- Việc ấy không khó vì bần tăng vốn là người gốc Hán, tục danh Công Tôn Thức, thuộc giòng Công Tôn Thuật thời Hán. Bần tăng có mang theo tộc phả, chư vị nghi ngờ xin cứ tham khảo.

Thiên Nhất Thần Tăng đau đớn nói:

- Lão nạp quả không dám đem cơ nghiệp Thiếu Lâm ra đánh cược, đành phải bãi chiến và chịu bại.

Toàn trường im lặng như tờ, quần tăng Thiếu Lâm hổ thẹn cúi đầu.

Mối nhục này sẽ đè nặng lên lịch sử Thiếu Lâm cho đến mai sau.

Xá Lợi Tỳ Khưu ngửa cổ cười khanh khách:

- Không ngờ Phật huynh lại chịu nhục chứ không chịu mất chức chưởng môn. Bần tăng xin nghiên mình bái phục.

Lời mỉa mai khiến Thiên Nhất Thần Tăng rúng động. Ông buồn bã nói:

- Lão nạp không bảo toàn được thanh danh bản tự, chẳng mặt mũi nào mà sống nữa. Phật huynh chẳng cần phải nhắc nhở làm gì.

Quần hùng kinh hãi ồ lên còn chư tăng thì sa lệ. Thiên Nhất Thần Tăng nghiêm giọng:

- Thiên Minh sư đệ sẽ thay lão nạp chấp chưởng Thiếu Lâm Tự. Từ nay trở đi, các đệ tử phải khổ công rèn luyện võ nghệ để sau này không phải chịu cảnh nhục nhã như hôm nay.

Quần tăng đồng thanh niệm Phật hiệu, lệ nhỏ như mưa. Thiên Nhất Thần Tăng quay sang chào quần hùng lần cuối. Ông sững sờ khi thấy phu thê Kiếm Vân đã biến mất và Võ Lâm Chí Tôn cười ha hả nói:

- Phương trượng sao lại vội thoái chí như vậy? Nghe nói quý tự còn có một cao tăng hàng chữ Thiên bể quan diện bích đã ba mươi năm

luyện Kim Cương thần công. Sao không mời Thiên Vân thần tăng ra đối chiêu rồi nói đến chuyện thắng bại sau.

Thiên Nhất Thần Tăng biết ngay đó là Kiếm Vân, Thần Tăng rầu rĩ đáp:

- Chỉ sợ uống thêm một mạng người nữa mà thôi!

Hàn minh chủ vội truyền âm nói:

- Thần tăng đừng lo, Kiếm Vân đã có diệu kế, chẳng thể chết được đâu.

Thiên Nhất Thần Tăng mừng rỡ, quay lưng đi vào chùa. lát sau, ông dẫn ra một nhà sư mặc áo xám, đầu trọc lóc, thân hình khô vữa, râu quai nón che kín nửa mặt. Vị tăng nhân đến trước mặt Tỳ Khưu Xá Lợi chấp tay thi lễ:

- A Di Đà Phật! Bần tăng luyện Kim Cương thần công có được chút thành tựu, mong được thử sức với Phật gia. Bần tăng chỉ luyện nội công nên quyền cước kém cỏi. Vì vậy, xin tỷ đấu nội công, ai bị đẩy ra khỏi dấu chân là bại.

Tỳ Khưu đâu ngờ Kiếm Vân lại hy sinh mái tóc để giả làm sư nên vui vẻ nhận lời.

Kiếm Vân vận công cho hai chân lút sâu xuống một gang rồi đưa song thủ chờ đợi. Xá Lợi Tỳ Khưu cũng làm theo. Bốn bàn tay đan nhau, chờ đợi tiếng đếm của trọng tài.

Võ Lâm Chí Tôn cao giọng đếm từ một đến ba, hai người lập tức dồn chân khí ra lòng bàn tay. Cơ thể của Tỳ Khưu vốn được luồng chân khí Xá Lợi Ngũ Sắc Thần Công bảo vệ, hóa tán mọi ngoại lực.

Nhưng giờ đây, tay lão bị Kiếm Vân xiết chặt, da thịt áp sát vào nhau. Chàng dồn hết mười hai thành Ly Hỏa Chân Khí, biến song chưởng thành hai thỏi sắt đỏ rực.

Xá Lợi Tỳ Khưu kinh hãi cố đem Xá Lợi Thần Công chống trả. Hơi nóng từ tay Kiếm Vân bị chặn lại, không tiến lên được. Nhưng da mu bàn tay Tỳ Khưu đã cháy khét lẹt.

Những ngón tay của Kiếm Vân bấu chặt da thịt lão, lún dần vào. Tỳ Khưu cắn răng chịu đựng được hơn nửa khắc, cuối cùng rú lên, giật mạnh hai tay, tung mình rời khỏi chỗ. Hai người đang ở thế đẩy nhau nên lão thoát ra không khó.

Quần hùng mừng rỡ reo hò vang dội. Thiên Vân đại sư lau máu miệng, vòng tay nói lớn:

- Cảm tạ Phật huynh đã nhường tay.

Quần hùng phấn khởi hô to:

- Thiếu Lâm đại thắng!

Xá Lợi Tỳ Khưu tái mặt, bật cười ghê rợn:

- Bần tăng trúng kế nên đành phải chịu bại trước Thiếu Lâm Tự. Sẵn có mặt Vô Trần đạo trưởng ở đây, bần tăng xin hẹn ít ngày nữa sẽ đến núi Võ Đang thỉnh giáo. Nghe nói kiếm thuật của quý phái cao siêu nhất võ lâm Trung Thổ, nếu không được thưởng lãm sẽ uổng phí chuyến đi của bần tăng. Xin cáo biệt!

Dứt lời, Tỳ Khưu cùng đám Lạt Ma hạ sơn. Mọi người nhìn theo với ánh mắt nặng trĩu ưu tư.

Lúc này Kiếm Vân đã học ra một búng máu, lão đảo quy xuống.

Thiên Nhất Thần Tăng vội nhét vào miệng chàng một viên đại hoàn đan, và truyền công hỗ trợ.

Mọi người lo lắng xúm lại chờ xem. Lát sau, Kiếm Vân hồi phục thờ dài bảo:

- Xá Lợi Tỳ Khưu đã đả thông Sinh Tử huyền quan nên công lực sâu như biển. Nếu lão chịu đặng được nửa khắc nữa thì tại hạ đã thua rồi.

Thiên Nhất Thần Tăng cảm kích nói:

- Liễu thí chủ liệu thân bảo toàn thanh danh cho bản tự, lão nạp cùng các đệ tử Thiếu Lâm xin đề đầu bái tạ.

Gần ngàn tăng chúng đồng thanh cúi đầu niệm:

- Công đức vô lượng!

Nan Đề lão nhân cười khà khà:

- Thiếu Lâm Tự tượng trưng cho chính khí võ lâm, Vân nhi có khổ cực một chút cũng chẳng sao. Chỉ lo Xá Lợi Tỳ Khưu đến Võ Đang Sơn thì ai sẽ đối phó đây?

Vạn Độc Ma Quân cả cười:

- Tiếc là Liễu công tử đã cạo đầu, nếu không lại giả làm đạo sĩ đánh thêm trận nữa.

Mọi người bật cười vang.

Võ Lâm Chí Tôn nghiêm giọng:

- Sự việc hôm nay mong chư vị giữ kín cho!

Họ đồng thanh hứa sẽ thủ khẩu như bình.

Sau lễ hỏa táng Ngộ Linh, các phái giả từ, rời khỏi núi Thiếu Thất. Họ hứa với phái Võ Đang rằng sẽ có mặt khi Tỳ Khưu cho biết ngày giờ.

Bọn Kiếm Vân theo Hàn minh chủ về tổng đàn võ lâm ở Tung

Dương, quây quần bên bàn tiệc bàn bạc.

Nan Đề lão nhân cau mày nói:

- Lạ thực! Vì sao Xá Lợi Tỳ Khưu vào Trung Nguyên lại không khiêu chiến với Kiếm Vân hoặc Hàn đại ca mà lại nhắm và hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang? Ai chẳng biết Vân nhi mới là người có võ công cao nhất Trung Nguyên?

Vạn Độc Ma Quân trầm ngâm bảo:

- Lão phu có cảm giác rằng Xá Lợi Tỳ Khưu cố tình khích bác để Thiên Nhất phương trượng phải tự sát.

Nan Đề lão nhân giật mình:

- Chẳng lẽ Lão lão đệ nghĩ rằng Thiên Minh đại sư lên làm phương trượng sẽ có lợi cho Tỳ Khưu?

Lân Đính mỉm cười:

- Lão phu chẳng dám nói chắc. Có điều, khi Hàn minh chủ bảo Thiên Nhất Thần Tăng rằng trong chùa còn có Thiên Vân đạo sĩ, lão phu tình cờ đang nhìn về phía hàng ngũ Thiếu Lâm. Lão phu thấy ai cũng cười hoan hỉ, chỉ riêng Thiên Minh đại sư sa sầm nét mặt. Lão phu xuất thân từ Ma đạo nên rất nhạy bén với các hiện tượng gian trá, liền chăm chú nhìn mãi. Thiên Minh cũng biết điều ấy nên không hề dám có cử chỉ gì. Nếu không Xá Lợi Tỳ Khưu đã biết Thiên Vân chính là Liễu công tử giả trang. Tuy nhiên, lão phu xin nhắc lại rằng đây chỉ là nghi vấn mà thôi.

Hàn minh chủ cười bảo:

- Vậy chúng ta cứ chờ xem sách lược của Tỳ Khưu đối với Võ Đang thế nào rồi hãy kết luận.

Kiểm Vân nghiêm giọng:

- Bất kể lão Lạt Ma ấy có âm mưu gì thì cũng có ngày sẽ khiêu chiến với chúng ta. Điều quan trọng là làm sao đối phó đây? Tiểu tôn tự lượng Ngự Trường Kiếm cũng không đã thương được lão.

Nan Đề lão nhân nhăn mặt:

- Vân nhi nói không sai!

Kiểm pháp của người chỉ đến tấn công vào tâm thất, trong khi nhược điểm của lão ta lại nằm ở đôi mắt. Trong võ lâm, chỉ có một người duy nhất chọn mắt làm mục tiêu của mình, đó là Vô Nhãn Kiếm Khách Yến Phi. Ông ta bị thông manh từ thuở lọt lòng, khi nhìn ai cũng chỉ thấy ánh mắt là rõ nhất. Vì vậy, Yến Phi đã sáng tạo mấy chiêu kiếm chuyên để đâm mù mắt người khác.

Hàn minh chủ góp lời:

- Ta thì cho rằng Yến Phi bị tật ở mắt nên sinh lòng đố kỵ những người sáng mắt. Do đó, lão ta mới nghĩ ra loại kiếm pháp vô nhân tính ấy. Đã có năm mươi mấy người bị lão biến thành đui mù.

Kiểm Vân nóng ruột hỏi:

- Nhưng hiện giờ lão ta đang ở đâu?

Nam Cung Sách cười đáp:

- Ba mươi năm trước, Vô Nhãn Kiếm Khách đã bị lệnh tôn, Luân Kiếm Liễu Kính Trung cùng các chư ông môn bạch đạo vây đánh,

nhốt vào một sơn cốc ở vùng núi Linh Sơn Hồ Nam. Phía ngoài được ta phong tỏa bởi một trận kỳ môn.

Tô Tháo lâu bầu nói:

- Thế thì chắc lão ta đã chết rục xương từ lâu rồi còn gì?

Kiểm Vân kiên quyết bảo:

- Nếu lão có chết thì cũng lưu lại bí kíp, đồ nhi và Phụng Hương phải đến đây xem thử mới được.

Nan Đề lão nhân gật đầu:

- Hai người đi là đủ rồi. Bọn ta ở lại chờ xem Xá Lợi Tỳ Khưu đối xử với phái Võ Đang thế nào.

Ông bèn chỉ dẫn cho Kiểm Vân cách xuất nhập trận pháp. Hai người ở lại một đêm, sáng ra khởi hành đi Hồ Nam ngay.

Hàn Phụng Hương đã che chiếc đầu trọc của Kiểm Vân bằng chính mái tóc cắt ra. Đương nhiên, sau khi chế tác lại thành mái tóc giả, nó không được dài như cũ, và chỉ ngắn đến vai. Với giải khăn xanh buộc ngay trán, trông Kiểm Vân khác hẳn ngày thường. Nàng khúc khích cười bảo:

- Bốn nàng kia mà phát hiện tướng công trọc đầu, chắc sẽ bật ngựa ra mà bất tỉnh mất.

Kiểm Vân mỉm cười:

- Ta chỉ sợ đám tiểu hài không nhận ra phụ thân thôi!

Hai vợ chồng vui vẻ dong ruổi nói cười luôn miệng và nhìn nhau say đắm. Đã lâu rồi họ không có dịp sánh đôi, Kiểm Vân có đến năm vị phu nhân nên thời gian riêng tư với Phụng Hương rất hiếm hoi.

Chàng vẫn hết lòng yêu thương Phụng Hương như ngày nào. Nàng chính là mối tình đầu của chàng trai sơn dã, ngây ngô, chất phác.

Mỗi lần nhắc đến kỷ niệm xưa, hai người cùng bật cười và cảm thấy yêu thương nhau nhiều hơn.

Sau nửa tháng bôn hành, phu thê Kiểm Vân đến Trường Sa. Đây là buổi trưa, họ ghé vào Hồ Nam đại tửu điểm dùng bữa.

Lúc xuống ngựa, Kiểm Vân nhận ra dưới bóng mát của cây liễu, cạnh vệ đường có một lão nhân cao lớn, y phục rách rưới. Râu tóc của lão bạc trắng và rối bù như tổ quạ, đôi mắt mờ đục khép hờ cùng cây gậy trúc trong tay chứng tỏ rằng lão bị tật nguyền.

Lão nhân này có lẽ không hoàn toàn khiếm thị nên bước thẳng đến trước mặt Kiểm Vân, trầm giọng bảo:

- Lão phu thêm rượu mà túi chẳng có tiền. Chẳng hay công tử và phu nhân có vui lòng đãi già này một bầu được chăng?

Kiểm Vân là người nhân hậu, kính lão nên vui vẻ đáp:

- Tại hạ cũng đang thiếu người đối ẩm, kính thỉnh lão trượng cùng

vào.

Thái độ của chàng rất trung thực và không hề gượng ép.

Lão nhân hài lòng gật gù:

- Xem ra lão phu chẳng đến nỗi nhìn lầm người!

Lão ung dung theo đôi vợ chồng trẻ vào tửu điểm. Bước chân của lão rất vững vàng và không cần phải dùng gậy trúc để dò đường.

Dường như lão ta cầm cây gậy ngắn kia với một mục đích khác?

Bọn tiểu nhị xum xoe mời khách an tọa, trong bụng vô cùng kỳ quái khi thấy cặp vợ chồng quá quý phái này lại dễ dàng tiếp đãi một lão già rách rưới, mù lòa.

Kiểm Vân cười bảo:

- Lão trượng thích loại danh tửu nào xin cứ gọi. Tại hạ vốn không sành rượu.

Lão nhân thần nhiên gọi:

- Tiểu nhị! Cho lão phu một vò Trung Sơn thanh tửu và món cá chép Động Đình Hồ chưng tương.

Phụng Hương cũng gọi thêm vài món hợp với khẩu vị của nàng và Kiểm Vân.

Rượu đem ra trước, tiểu nhị mở nắp vò, mùi rượu thơm tỏa ngát.

Gã cười nịnh:

- Lão gia quả là bậc tửu thần. Vò rượu này đã lên đến bốn mươi năm và chánh hiệu Trung Sơn.

Lão nhân cười nhạt:

- Người định bịp lão phu đấy ư? Nghe mùi lão phu cũng biết nó chỉ chừng mười năm mà thôi.

Kiểm Vân nghiêm giọng:

- Nếu còn vò nào lâu năm hơn nữa cứ việc đem ra, giá cả không thành vấn đề.

Ánh mắt uy nghiêm của chàng khiến gã tiểu nhị run bắn, ôm vò rượu chạy vào trong. lát sau, chường quỹ đích thân mang ra một vò khác.

Lão cười hề hề:

- Bẩm công tử! Đây là vò thanh tửu năm mươi năm, nếu nói sai tiểu nhân xin biếu không.

Lão mở nắp, rót vào chung cho khách. Lão nhân thông manh ném thử, khoan khoái gật đầu:

- Hảo tửu! Đúng là rượu Trung Sơn năm mươi năm.

Lão nâng chén mời phu thê Kiểm Vân. Uống xong lão vui vẻ nói:

- Loại thanh tửu (rượu trong) này có từ thời nhà Hán, nổi tiếng nhất là đất Trung Sơn. Lão phu suốt đời chỉ uống loại rượu này. Đã lâu không được thưởng thức, nay uống vào nghe lòng sáng khoái phi

thường.

Nghe lão nói với khẩu âm Giang Tây, Kiếm Vân dò hỏi:

- Đường như lão trượng là người Giang Tây, sao lại lưu lạc đến Trường Sa?

Lão nhân buồn rầu đáp:

- Công tử nhận xét không sai. Lão phu quê ở Thượng Nhiên, xa nhà đã lâu nay muốn trở lại cố hương để gửi nắm xương tàn.

Phụng Hương lạnh lẽ mở bọc hành lý lấy ra ba thỏi vàng mười lượng, đặt trước mặt lão nhân rồi thở thê:

- Đường về Thượng Nhiên còn hơn ngàn dặm, lão trượng nên mua một con ngựa đỡ chân.

Lão nhân hấp hái đôi mắt mờ đục, sững sờ lắm bẫm:

- Chẳng lẽ trên đời này vẫn còn người tốt?

Lão nhặt ba nén vàng nhét cẩn thận vào thắt lưng, không thềm nói lời cảm tạ. Và lão âm thầm quan sát thấy đôi vợ chồng trẻ kia chẳng hề phật ý.

Lão nhân tiếp tục ăn uống, cùng Kiếm Vân thù tạc. Lão không nói gì thêm, dáng điệu như suy nghĩ về một vấn đề nan giải. Bỗng lão thở dài hỏi:

- Công tử và phu nhân đều mang kiếm chắc cũng là khách võ lâm, lại chẳng phải là người Hồ Nam, vậy nhị vị định đi đâu?

Kiếm Vân cười đáp:

- Bọn tại hạ định đến núi Linh Sơn du ngoạn một chuyến.

Lão nhân mỉm cười, uống cạn chén rượu rồi cáo biệt:

- Lão phu nóng ruột về quê, phải đi mua ngựa ngay mới được. Hy vọng còn có ngày gặp lại.

Nói xong, lão bỏ đi một nước.

Phụng Hương cười bảo:

- Vị lão trượng này tính tình cao ngạo, lúc khốn cùng vẫn không hề nhún dù chỉ nửa lòi, thật đáng khâm phục!

Kiếm Vân thở dài:

- Nhượng người mang cơ thể khiếm khuyết thường có tính bất thường. Ta cho rằng lão cũng là người võ lâm và có một quá khứ khá là oanh liệt.

Phụng Hương tiếp lời chàng:

- Nếu Vô Nhãn Kiếm Khách Yến Phi không bị nhốt ở Linh Sơn thì chắc thiếp đã cho rằng người này chính là lão ta.

Kiếm Vân giật mình suy nghĩ và lắm bẫm:

- Lễ nào lại tấu xảo đến như vậy?

Phụng Hương vui vẻ nói:

- Chúng ta cứ lên sơn cốc dưới chân núi Linh Sơn sẽ rõ thực hư, hơi đầu tướng công phải suy nghĩ làm gì cho mệt óc.

Nàng gọi tiểu nhị tính tiền rồi cùng Kiếm Vân sang khách điểm đối diện tửu quán.

Tắm gội xong, Phụng Hương đòi trượng phu dắt đi du ngoạn cảnh Trường Sa. Kiếm Vân mỉm cười, nhìn nàng đăm đúi rồi bồng ái thê lên giường.

Sau một lần sinh nở, cơ thể Phụng Hương nẩy nở, tròn trịa hơn xưa. Nàng sung sướng lắng nghe da thịt rạo rục dưới bàn tay phu tướng. Nhìn vào đáy mắt Kiếm Vân, nàng cảm nhận được một tình yêu nồng nàn, sâu sắc. Bất giác những giận hờn thắm kín trong lòng tan biến cả.

Tuy chàng đa mang, có đến năm vợ, nhưng Phụng Hương hiểu rằng mình được chàng yêu thương mãnh liệt nhất.

* * *

Trưa hôm sau, phu thê Kiếm Vân có mặt trước sơn cốc, dưới chân núi Linh Sơn.

Cửa cốc bị che kín bởi hàng trăm tảng đá lớn, đủ mọi hình thù. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy một rừng toàn đá ngổn ngang, hỗn loạn.

Cỏ gai, bụi rậm mọc đầy giữa các khối đá nên hai người phải dùng kiếm phá đường vào trận. cũng may không có độc xà, độc vật gì cả. Hơn khắc sau họ mới vào đến bên trong. Té ra sơn cốc này rất rộng lớn, diện tích có đến hàng mươi mẫu.

Nơi đây cây cỏ tốt tươi, hoa xuân nở rộ. Trên vách phía Đông còn có cả một thác nước trắng xóa đang đổ xuống.

Thoang thoảng đâu đây mùi thơm của quả chín, và thỉnh thoảng lại có vài chú thỏ xám chạy ngang.

Phụng Hương cười bảo:

- Phong cảnh nơi đây quả là xinh đẹp! Vô Nhãn Kiếm Khách bị giam giữ chốn này cũng chỉ như ẩn dật lâm tuyền mà thôi.

Kiếm Vân cười mát:

- Nương tử quả là khéo ví von. Thực ra, cái đáng sợ nhất ở sơn cốc này chính là sự cô đơn, tịch mịch.

Dù có đủ nước và lương thực, người ta cũng sẽ chết vì nỗi buồn cô độc.

Bỗng từ trong khoảng rừng trước mặt vọng ra tiếng cười ha hả:

- Tiểu tử nói hay lắm! Nhưng cũng có người đã quá quen với nỗi cô đơn nên chẳng thể chết vì tịch mịch được.

Phụng Hương biến sắc:

- Tướng công! Té ra Yến lão vẫn còn sống!

Kiểm Vân xiết tay nàng trấn an rồi cao giọng:

- Văn bối là Liễu Kiểm Vân, cùng chuyết thể Hàn Phụng Hương xin được bái kiến Yến tiền bối.

Yến Phi gần giọng hỏi:

- Hai người chắc là hậu bối của Luân Kiểm Liễu Kính Trung và Võ Lâm Chí Tôn Hàn Thiên Đông, nên mới biết đường vượt trận?

- Thừa phải! Tiền phụ đã thất lạc hơn hai mươi năm. Còn Hàn lão gia giờ đã là minh chủ võ lâm. Nay Xá Lợi Tỳ Khưu từ Tây Tạng vào Trung Thổ gây trường sát kiếp, văn bối được lệnh đến đây để tìm di học Vô Nhãn Kiếm Pháp của tiền bối. Nhưng không ngờ tiền bối vẫn kháng kiện, vậy xin hãy vì võ lâm mà đối phó với Tỳ Khưu.

Yến Phi cười nhạt:

- Phế ngôn! Các phái đã giam cầm lão phu suốt ba mươi năm dài, mỗi hận ấy vẫn luôn cánh cánh bên lòng. Vậy hà tất lão phu phải xuất lực vì họ?

Kiểm Vân thản nhiên nói:

- Tiền bối ở đây suốt ba mươi năm mà vẫn không chết hoặc hóa điên thì chắc chắn trong tâm đã giác ngộ được đạo lý của kiếp nhân sinh, sao không nhân dịp này trở lại với nhân quần xã hội? Ba mươi năm lao lý cũng đủ xóa tội lỗi ngày xưa, nếu tiền bối trừ khử được Xá Lợi Tỳ Khưu, sẽ được toàn thể võ lâm kính ngưỡng. Văn bối xin hứa sẽ phụng dưỡng người cho đến trăm tuổi.

Vô Nhãn Kiếm Khách lạnh lùng đáp:

- Nếu lão phu không đồng ý thì sao?

Kiểm Vân thở dài:

- Thì cứ coi như kiếp vận võ lâm đã đến hồi cùng cực, phu thể văn bối xin cáo biệt. Trận pháp trước cửa cốc đã bị phá, tiền bối cứ việc rời khỏi cốc này, trở về cố quán.

Yến Phi ngờ ngàng hỏi lại:

- Tiểu tử buông tha lão phu thật sao?

Phụng Hương đỡ lời chồng:

- Tiền bối cứ ra xem sẽ rõ. Xin bái biệt!

Yến Phi cười dài:

- Hảo tiểu tử! Tâm địa của người quang minh, nhân hậu hiếm có trên đời, khiến lão phu phải động lòng. Nhưng chẳng hay bản lãnh lão Lạt Ma Tây Tạng kia lợi hại thể nào mà người lại cần đến Vô Nhãn Kiếm Pháp của lão phu?

Kiểm Vân mừng rỡ đáp:

- Bản tiền bối! Xá Lợi Tỳ Khưu luyện thành Xá Lợi Ngũ Sắc Thần Công, toàn thân không bị bảo kiếm hay chưởng kinh, chỉ có đôi mắt

là nhược điểm duy nhất. Lão ta đã bại Thanh Hải Long Vương và giết đại trưởng lão Thiếu Lâm Tự, Ngộ Linh đại sư bằng Liên Hoa Thần Chưởng.

Yến Phi dường như đã giật mình. Lão im lặng một lúc mới nói:

- Nếu thế thì lão phu cũng đành bó tay. Với năm mươi năm công lực, lão phu chẳng thể nào đến gần Tỳ Khưu được.

Phụng Hương hỏi lại:

- Thế tám mươi năm công lực thì sao?

Yến Phi cười khanh khách:

- Kể nào có được chừng ấy công lực thì có thể dùng Vô Nhãn Kiếm Pháp dương danh thiên hạ đệ nhất nhân. Tuy nhiên, lão phu chỉ dạy kiếm cho đồ đệ mình thôi. Và đâu có lão già trăm tuổi nào chịu lay ta là sư phụ?

Phụng Hương cười khúc khích:

- Trong võ lâm hiện có một người tuổi mới trên hai mươi mà đã có tám mươi năm tu vi. Đấy chính là chuyết phu.

Yến Phi giật mình ủa thật lớn:

- Có thực thế chẳng?

Kiểm Vân ngượng ngừng nói:

- Vãn bối may mắn ngộ kỳ duyên đến ba lần nên mới có được công lực ấy.

Yến Phi cười vang dội cả sơn cốc:

- Hay lắm, nếu người chịu gọi lão phu là nghĩa phụ thì Vô Nhãn Kiếm Pháp sẽ có người thừa kế.

Kiểm Vân nghiêm giọng:

- Tiền bối không sợ giao trướng cho ác hay sao?

Yến Phi lại cười khà:

- Hảo hài tử! Lão phu chưa mù hắc, lẽ nào không nhận ra người là người thế nào?

Kiểm Vân lại nói:

- Gia sư chính là Thần Cơ Tử Nam Cung Sách, người đã bày trận kỳ môn trước sơn cốc. Còn những thù nhân của tiền bối đều là trưởng bối hoặc bằng hữu của vãn bối, liệu người có quên được hiềm khích ấy hay không?

Yến Phi nghiêm giọng:

- Thực ra, sau mấy chục năm sống một mình nơi sơn cốc này, lão phu đã hiểu ra nhiều điều và không còn oán hận họ nữa. Năm xưa, lão phu vì khuyết tật của mình mà hủy hoại thị giác của mấy mươi cao thủ, xét ra quá ư tàn nhẫn. Bọn Luân Kiếm không giết lão phu cũng là đã có lòng nhân hậu. Nay lão phu tuổi đã bảy mươi ba, thân

quyển chẳng còn ai, muốn đem nắm xương già này nương tựa vợ chồng người có được chăng?

Kiểm Vân nghe giọng bi thiết biết lão thực lòng. Chàng nghiêm trang nói:

- Vậy xin nghĩa phụ bước ra để phu thê hài nhi bái kiến.

Người trong rừng lập tức phi thân ra, đứng trước mặt vợ chồng Kiểm Vân. Lão mặc một bộ trường bào bằng gấm xanh mới toanh, nhưng dung mạo vẫn là lão nhân gặp ở Trường Sa.

Kiểm Vân và Phụng Hương nhìn nhau mỉm cười, cùng sụp xuống lạy chín lạy.

Yến Phi vui vẻ nói:

- Y phục này can gia mua bằng vàng của vợ chồng người tặng đấy.

- Can gia thật là lợi hại, phá được cả trận kỳ môn, ra ngoài hý lộng bọn hài nhi!

Yến Phi đắc ý nói:

- Lão phu là người kiên nhẫn, làm gì cũng phải thành công cho được.

Ba hôm trước, ta tìm cách xuất nhập, tìm đường trở lại Giang Tây.

Không ngờ khi đến Trường Sa tìm chút lộ phí thì lại gặp hai người.

Xem ra hoàng thiên cũng còn thương xót lão già này.

Kiểm Vân mỉm cười:

- Can gia đã mua ngựa chưa?

- Mua rồi! Nhưng còn gửi ở nhà gã tiểu phu ngoài kia. Đường đi chật hẹp đâu thể mang vào sơn cốc được.

Ba người vui vẻ rời sơn cốc, khởi hành đi Hà Nam. Trên đường, Yến Phi tranh thủ giảng giải khẩu quyết của năm chiêu Vô Nhãn Kiếm Pháp cho Kiểm Vân. Chàng là bậc kiếm thủ số một võ lâm, nên tiếp thu rất nhanh. Trong nửa tháng đã học xong toàn bộ, vừa kịp đến Tung Dương.

Vô Nhãn Kiếm Khách cũng được Phụng Hương tỉ tê kể lại tình hình võ lâm mấy năm qua. Yến lão càng cao hứng khi biết con nuôi của mình là bậc đệ nhất anh hùng và còn là phò mã hai nước Hán, Mãn. Trong tổng đàn võ lâm, bọn Nan Đề lão nhân đang tề tựu đông đủ và mặt mũi rầu rĩ như đưa đám. Thấy phu thê Kiểm Vân đưa Vô Nhãn Kiếm Khách vào, họ vui mừng và vô cùng sửng sốt.

Yến lão cười nhạt:

- Làm gì mà chư vị nhìn lão phu chăm chăm như thế? Yến mỗ là người thực chứ đâu phải hồn ma.

Kiểm Vân vội nói:

- Bẩm chư vị trưởng bối, hài nhi đã lạy Yến tiên bối làm nghĩa phụ.

Người sẽ sát cánh với chúng ta để tiêu diệt Xá Lợi Tỳ Khưu.

Ai nấy đều hoan hỉ, phá lên cười. Hàn Minh chủ bước đến ôm lão nói:

- Hay lắm! Giờ đây chúng ta đã là người một nhà rồi.

Nan Đề lão nhân vuốt râu cười khà khà:

- Ta đoán rằng Yến lão đệ đã phá được trận pháp kia.

Yến Phi giật mình, giờ ngón cái khen ngợi:

- Nam Cung lão huynh quả là bậc kỳ nhân, tiểu đệ xin bái phục.

Tô Tháo nói oang oang:

- Sao Hàn Minh chủ không cho bày đại yến mừng cho Kiếm Vân và Yến lão?

Hàn Thiên Đông mỉm cười ra hiệu cho bọn đệ tử. Tổng đàn võ lâm thường xuyên có khách nên vật thực và rượu ngon lúc nào cũng sẵn sàng. Chỉ gần khắc sau mọi người đã quây quần bên bàn tiệc.

Kiếm Vân hỏi ngay:

- Ân sư! Chẳng hay diễn biến võ lâm thời gian qua thế nào?

Nam Cung Sách buồn rầu đáp:

- Xá Lợi Tỳ Khưu dùng chiến thuật tốc thắng, đưa thiệp hôm trước, hôm sau đã thượng sơn. Vì vậy, hai phái Hoa Sơn, Võ Đang đều bị khống chế trước khi bọn ta hay biết. Võ Đang Tam Lão và Hoa Sơn Nhị Lão đều bị giết. Cũng may Vô Trần đạo trưởng và Lôi Đình Kiếm đã được bọn ta âm thầm cảnh báo nên đã không tự sát. Ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đã tiến hành điều tra nội bộ và phát hiện cả ba người thừa kế y bát đều có hành vi đáng ngờ. Tuy không có bằng chứng xác thực nhưng ba người ấy lại cùng có mặt ở Lạc Dương, cách nay ba tháng. Họ không giải thích được nên đều bị quản chế chặt chẽ.

Võ Lâm Chí Tôn tiếp lời:

- Có lẽ lão Lạt Ma kia phát hiện âm mưu đã bại lộ nên bỏ về phía Tây. Trinh sát Cái Bang theo dõi đến Trường An thì mất dấu. Ta cho rằng Xá Lợi Tỳ Khưu vẫn còn ở Trung Nguyên và đang chuẩn bị một kế hoạch mới.

Kiếm Vân trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

- Tiểu tôn đã học được pho Vô Nhãn Kiếm Pháp của Yến nghĩa phụ, tự tin giết được Xá Lợi Tỳ Khưu. Xin lão nhân gia loan báo khắp võ lâm lời khiêu chiến, hẹn Xá Lợi Tỳ Khưu so tài vào ngày rằm tháng tư, địa điểm là nơi này.

Hàn Minh chủ phẫn khởi bảo:

- Hay lắm! Vân nhi cứ đưa Phụng Hương về Giang Tây trước, gần đến kỳ hẹn hãy lên đường. Nhưng để đề phòng lão ta đã về Tây Tạng, thông báo đến trễ, lão phu đề nghị dời đến rằm tháng năm.

Nan Đề lão nhân khen phải:

- Đại ca có lý! Vân nhi phải có thời gian rèn luyện pho kiếm pháp Vô Nhãn đến mức đại thành mới mong thắng được đối phương.

Hôm sau phu thê Kiếm Vân, Nan Đề lão nhân và hai vị Ma Quân đưa Yến lão về Giang Tây.

Liều gia trang mở đại yến đón chào Vô Nhãn Kiếm Khách. Tiếng cười nói, vui đùa của bọn tiểu đồng khiến lòng lão ấm lại. Ba mươi năm sống với chồn thỏ, chim chóc, vật lộn với nỗi buồn chán, tuyệt vọng đã khiến lão khao khát những hạnh phúc nhỏ bé của cõi đời.

Thanh Hoa công chúa bỗng hỏi:

- Tướng công! Vì sao Xá Lợi Tỳ Khưu lại không chịu giao đấu với chưong môn các phái và Hàn minh chủ?

Kiếm Vân nhíu mày đáp:

- Võ lâm Trung Nguyên có một luật lệ thành văn: Kẻ giết chưong môn sẽ bị đệ tử phái ấy căm thù suốt đời, bất kể giết vì lý do gì. Thứ hai, kẻ nào giết võ lâm minh chủ sẽ không được ứng cử minh chủ trừ trường hợp giao đấu công khai giữa đại hội. Quy củ này lập ra để tránh tình trạng giết người đoạt ngôi trong các phái võ lâm.

Nan Đề lão nhân tiếp lời:

- Cũng vì lẽ ấy, lão phu cho rằng Xá Lợi Tỳ Khưu đã âm mưu không chế dần dần các phái rồi mới đả bại Hàn đại ca. Sau đó sẽ thành lập một bang hội mới, từ bỏ lai lịch Tây Tạng, yêu cầu cử hành đại hội bầu lại minh chủ mới. Lão sẽ không giết mà hạ nhục khiến Hàn minh chủ phải tự sát hoặc từ nhiệm.

Thảm Xuân Mi thắc mắc:

- Nếu đúng như ân sư đã suy đoán thì Xá Lợi Tỳ Khưu sẽ không còn được sự ủng hộ của Hoàng Giáo Tây Tạng. Vậy lão lấy đâu ra nhân lực, tài lực để tranh bá? Hải nhi nghe nói cuộc sống của các Lạt Ma đều rất đạm bạc, không hề có của cải riêng?

Đồng Kim Thu ngượng ngùng nhắc nhở:

- Tướng công! Chẳng có nghĩ rằng Đường tam công tử nhúng tay vào vụ này hay không?

Kiếm Vân biến sắc, nhắm mắt cố mượn tượng lại gương mặt của đám Lạt Ma tháp tùng Xá Lợi Tỳ Khưu lên núi Thiếu Thất. Gương mặt quen quen của một gã Lạt Ma trẻ hiện lơ mờ trong ký ức. Chẳng không chắc lắm nhưng Đại Lực Ma Quân Tô Tháo đã vỗ trán than thở:

- Chết thực! Đúng là gã tiểu tử họ Đường ấy rồi. Lúc ta nhìn thì gã cứ cúi gầm mặt xuống.

Kiếm Vân hỏi lại:

- Đại ca có chắc không?

Tô Tháo cả quyết:

- Không thể sai được! Chiếc miệng méo kia chính là của Khâu Minh.

Kiểm Vân rầu rĩ nói:

- Tiểu đệ đã vì chín lạy kết giao mà bỏ qua việc bên bờ hồ Thanh Hải, không ngờ y lại chẳng hề thức tỉnh, vẫn nuôi lòng thù hận.

Đồng Kim Thu hổ thẹn cúi mặt. Nàng hiểu rằng chính vì mình mà Khâu Minh căm hận Kiểm Vân và đi vào tà đạo.

Phụng Hương hiểu ý, choàng tay ôm vai nàng an ủi:

- Đồng hiền muội chẳng có lỗi gì cả. Đó là do họ Đường tự tác đa tình mà thôi.

Kiểm Vân lặng người suy nghĩ, lát sau hỏi Viên Long:

- Người mau dùng phi cáp truyền lệnh cho phân đà Nam Xương cử đoàn cao thủ hộ tống gia đình Thiết Quyền Thường Luyện về đây gấp.

Tô Tháo tái mặt:

- Chẳng lẽ nhị đệ cho rằng Khâu Minh sẽ ám hại Thường tam đệ hay sao?

Kiểm Vân thở dài:

- Nhân tâm nan trắc. Tiểu đệ chỉ phòng xa mà thôi. Đường Khâu Minh đã quá căm thù tiểu đệ, không chừng sẽ giận lây đến Thường tam đệ. Và... đại ca cũng nên đưa đại tẩu cùng tiểu hài Tô Dũng về Liễu gia trang, nếu không tiểu đệ sẽ chẳng yên tâm.

Tô Tháo già rồi mới có thể tử nên rất yêu quý Lưu Trinh và con trai.

Lão giận dữ nói:

- Lần này gặp lại, Tô mỗ quyết không tha cho gã khốn kiếp ấy đâu. Ngay chiều hôm ấy, Tô Tháo cùng hai vị Ma Quân kia hộ tống mẹ con Lưu Trinh sang ở Liễu gia trang.

Vĩnh Sương công chúa ôm lấy đứa bé nựng nịu:

- Dũng nhi ở đây với bọn ta sẽ tuyệt đối an toàn.

Kiểm Vân quá hiểu tính tình nàng liền hỏi:

- Phải chăng nương tử đã điều động quan quân Giang Tây?

Vĩnh Sương thản nhiên đáp:

- Thiếp chẳng cần mở miệng thì Tổng Trấn Quân Vụ Giang Tây cũng phải cho quan quân bảo vệ Liễu gia trang, nếu muốn giữ cho đầu liên cổ. Có điều họ ẩn nấp thật kỹ nên tướng công không thấy đó thôi.

Thanh Hoa cười bảo:

- Thực ra thì họ sợ tướng công chứ chẳng phải vì Sương muội đâu. Mấy tháng nay, đêm nào cũng có hai chiếc thuyền đậu ở khúc sông sau gia trang, còn trong khu rừng đào phía trước là năm trăm quân

tinh nhuệ.

Kiểm Vân nghiêm sắc mặt:

- Lương bổng của họ chẳng được bao nhiêu, sao lại bị đầy ải khổ cực như vậy?

Vĩnh Sương sợ hãi nói:

- Tướng công yên tâm! Họ đều rất vui lòng với nhiệm vụ ấy vì bọn thiếp đối đãi rất hậu. Số bạc được thưởng thêm đã giúp gia đình họ đỡ vất vả hơn.

Kiểm Vân dịu lại, mỉm cười:

- Công chúa quả có tài thao lược, ta chẳng thể nào sánh nổi.

Vĩnh Sương sung sướng liếc chàng tình tứ, đưa mẹ con Lưu Trinh vào hậu viện.

Sáng hôm sau, Kiểm Vân đang luyện võ trong vườn thì nghe tiếng Tô Tháo cười vang:

- Tam đệ, không ngờ người lại đến sớm như vậy.

Kiểm Vân giật mình, biết là đã có chuyện, chàng chạy ra ngay. Thấy có cả Thường lão mẫu và Thường Kim Yến, chàng an tâm thở phào, bước lại bái kiến.

Thường Luyện vẫn to béo, phục phịch và đôn hậu như ngày nào. Gã buông Tô Tháo ôm lấy Kiểm Vân:

- Nhị ca! Tiểu đệ nhớ chư vị vô cùng.

Kiểm Vân cảm động cười hỏi:

- Phải chăng Thường gia trang đã bị cường địch tập kích?

Thường Luyện trợn tròn mắt:

- Sao nhị ca biết?

Chàng không đáp, quay sang mời Thường mẫu và Kim Yến vào khách sảnh. Mọi người trong nhà đã thức dậy cả, ùa ra đón mừng.

Ăn tọa xong, Thường Luyện buồn bã kể:

- Hôm kia, tiểu đệ chèo thuyền ra giữa hồ đánh cá, tình cờ gặp mấy anh em ngư phủ đang nhậu nhẹt trên bãi đá, dưới chân ngọn Quân Sơn. Tiểu đệ bị họ ép uống nên quá chén, đến trưa say khướt nhưng cũng gắng chèo về. Đến bờ, sợ gia mẫu và Kim Yến buồn lòng nên bỏ thuyền treo lên cây hoàng cam cạnh nhà đánh một giấc cho bay hơi rượu. Xế chiều tiểu đệ chợt tỉnh vì có tiếng người nói chuyện dưới gốc cây. Một trong sáu người ấy chính là Đường Khâu Minh. Khi họ đi khỏi, tiểu đệ tức tốc trở lại nhà, thu xếp hành lý, đưa gia mẫu và Kim Yến lên thuyền. Tiểu đệ neo thuyền ở một đoạn bờ hồ gần đấy. Quả nhiên, mới đầu canh hai đã có mấy chục gã hắc y xuất hiện. Phóng hỏa thiêu hủy Thường gia trang. Mờ sáng, tiểu đệ lên đường đến đây ngay.

Thường lão mẫu sùt sùi nói:

- Thế là cơ nghiệp tiêu tan cả rồi!

Kiểm Vân chỉnh sắc nói:

- Bá mẫu yên tâm, sau khi diệt được cường địch, tiểu diệt sẽ cùng tam đệ xây dựng mại Thường gia trang.

Phụng Hương thở thê:

- Hay là tam vị ở Giang Tây luôn để chúng ta được gần gũi? Mảnh đất cạnh Liễu gia trang còn rất rộng, đủ để xây một Thường gia trang mới.

Thường Luyện khoan khoái tán thành ngay:

- Đại tẩu bàn chí phải. Xa chư vị tiểu đệ buồn lắm. Ra vào chỉ có ba người, vắng vẻ biết bao.

Thường mẫu quay sang hỏi Kim Yển:

- Ý người thế nào?

Kim Yển thấy Liễu gia trang đông vui, nhiều chị em, cũng rất muốn kề cận. Nàng then thùng nói:

- Hải nhị cũng cùng một ý với tướng công.

Thường mẫu vui vẻ bảo:

- Lão thân cũng vậy? Ở đây còn có Liễu thư thư, Cổ thư thư để hàn huyên tâm sự.

Cà nhà mừng rỡ hoan hô nhiệt liệt. Nan Đề lão nhân ngậm ngùi nói:

- Té ra ở đời ai cũng sợ nỗi cô đơn.

* * *

Đầu tháng tư, Kiểm Vân nhận được thư của Võ Lâm Chí Tôn, bảo rằng Xá Lợi Tỳ Khưu đã nhận lời tỷ đấu. Kiểm Vân càng ráo riết rèn luyện pho Vô Nhãn Kiếm Pháp. Tuyệt học này thực ra có đến mười tám chiêu căn bản, nhưng chỉ năm chiêu sau cùng là tấn công vào mắt đối phương;

cuối tháng tư, Kiểm Vân lên đường đi Hà Nam. Họ đến nơi vào ngày mười ba và thấy hào kiệt thiên hạ đã tề tựu đông đủ. Quần hùng reo hò nhiệt liệt, đồng thanh chúc Kiểm Vân đại thắng.

Tuy nhiên, trong bữa đại yến chiều hôm ấy, Võ Lâm Chí Tôn lo lắng hỏi:

- Vân nhi! Người liệu sức có thắng nổi Xá Lợi Tỳ Khưu hay không?

Kiểm Vân mỉm cười:

- Tiểu tôn không chắc lắm. Lão ta có đến hai hoa giáp công lực, chưởng xuất như lôi, rất khó đối phó.

Vô Nhãn Kiếm Khách đã nghe nói nhiều về bản lĩnh Tỳ Khưu nên cũng không còn đặc ý như trước nữa. Lão thận trọng nói:

- Theo ý lão phu thi Vân nhi phải ra đòn một cách bất ngờ mới mong

đắc thủ được.

Nan Đề lão nhân gật gù:

- Đúng vậy! Lợi thế lớn nhất của Kiếm Vân là đối phương không biết rằng Vô Nhãn Kiếm Pháp đã có truyền nhân.

Hàn minh chủ vân vê bộ râu trắng như cước, cao giọng:

- Chính lời khiêu chiến của Vân nhi đã phá tan kế hoạch chinh phục các phái của Xá Lợi Tỳ Khưu. Sau khi sát hại Ngộ Linh trưởng lão một cách dễ dàng, lão cho rằng chẳng ai dám đòi tỷ đấu với mình. Không ngờ Kiếm Vân lên tiếng khiến lão không có cơ tìm đến những bang phái còn lại nữa.

Thanh Thành Quán Chủ Lỗ Phác cười khanh khách:

- Bần đạo đang lo lão Lạt Ma kia tìm đến núi Thanh Thành, thì Liễu công tử đã đứng ra gánh vác, thật là hủ vía.

Kiếm Vân nghiêm giọng:

- Tại hạ có chứng cứ rõ ràng rằng Đường môn là hậu thuẫn của Xá Lợi Tỳ Khưu. Mong các phái nhớ đến trận phục kích ở hồ Thanh Hải năm nào mà lưu tâm phòng vệ cho chu đáo.

Các trưởng môn đều tái mặt nhìn nhau. Thiên Nhất Thần Tăng đại diện nói:

- Liễu thí chủ cứ yên tâm giao đấu với Xá Lợi Tỳ Khưu. Đệ tử bốn phái sẽ chịu trách nhiệm vòng ngoài.

Sáng ngày rằm tháng năm, quần hùng nai nịt gọn gàng, hội họp chờ đợi Xá Lợi Tỳ Khưu đến. Họ còn thầm mong đối phương ám tập để được dịp đánh một trận cho sướng tay. Tinh hoa võ lâm đã tập trung cả nơi này nên chẳng phải sợ ai cả.

Giữa giờ Thìn, Xá Lợi Tỳ Khưu và phái đoàn Lạt Ma mới xuất hiện.

Kiếm Vân chăm chú quan sát, không thấy Đường Khâu Minh trong đám ấy lòng rất băng khoăn. Mặc dù Tô Tháo và Thường Luyện đều ở lại Liễu gia trang để phòng thủ nhưng họ Đường tâm cơ thâm độc, khó mà lường trước được thủ đoạn của gã. Chàng tin vào cơ trí của Thẩm Xuân Mi nên cũng bớt lo lắng.

Bốn nàng kia bận con thơ nên cũng chỉ mình Phụng Hương đi theo chàng đến đây. Nàng thở thở:

- Mong tướng công bảo trọng vì đàn con thơ. Nếu địch không lại xin chàng rút lui ngay.

Kiếm Vân nhìn sâu vào đôi mắt u buồn kia, âu yếm nói:

- Hương muội yên tâm, ta vốn quý trọng hạnh phúc của thê tử hơn là thanh danh cá nhân mình.

Lúc này Xá Lợi Tỳ Khưu đã mở lời:

- Bần tăng đã đến phó ước, mong Liễu thí chủ chỉ giáo cho.

Kiểm Vân buông tay ái ân bước ra. Chàng trầm giọng bảo:

- Đại sư là người của Phật môn mà không lo việc minh tâm kiến tánh, chỉ chuyên luyện võ công là đã sai với tôn chỉ của Như Lai. Nay lại nuôi dưỡng tâm thống trị võ lâm, chẳng phải là đã tạo thêm nghiệp quả xấu đấy ư?

Xá Lợi Tỳ Khưu cười khanh khách:

- Bần tăng đã vượt khỏi vòng nhân quả luân hồi, tùy duyên mà hành động, không cần thí chủ phải dậy bảo.

Kiểm Vân chỉnh sắc:

- Đại sư đã u mê, tại hạ chẳng thể nhiều lời. Âm mưu của đại sư đã bại lộ, chiêu bài tử võ so tài đã không còn tác dụng. Vì vậy, trận đấu hôm nay chỉ sẽ kéo dài ba trăm chiêu. Nếu đại sư không giết được tại hạ thì nửa năm sau tái đấu. Tại hạ còn trẻ, quyết theo đuổi đến cùng, không để đại sư khuynh đảo võ lâm.

Hàn minh chủ tiếp lời chàng:

- Lão phu đại diện võ lâm Trung Nguyên cảnh báo với đại sư rằng, sau trận quyết đấu này, thắng hay bại gì cũng nên trở về Tây Tạng. Đã tâm kia ai cũng biết rõ, ở lại chỉ thiệt thân mà thôi.

Quần hùng đồng thanh quát vang:

- Đúng vậy!

Quả thực, nếu Xá Lợi Tỳ Khưu giết được Kiểm Vân, thần tượng mà họ yêu mến, thì lão ta sẽ trở thành công địch võ lâm. Mọi người sẽ kẻ vai sát cánh nhau tiêu diệt gã.

Xá Lợi Tỳ Khưu biến sắc, biết rằng kế hoạch xâm nhập Trung Nguyên đã thất bại, lão trút giận lên đầu Kiểm Vân, lạnh lùng nói:

- Chư vị quá lo xa nên mới nghi ngờ lòng hiếu võ của bần tăng. Nay Liễu thí chủ được coi là Trung Nguyên đệ nhất cao thủ, bần tăng đã thắng được thì còn lưu lại Trung Nguyên làm gì nữa? Có điều, nếu bần tăng lỡ nặng tay, mong chư vị đồng đạo lượng thứ cho.

Hai người chậm rãi bước ra khoảng trống ở giữa, vái chào nhau rồi thủ thế.

Thanh Ngư Trường Kiếm dài hơn hai gang vẫn nằm im trong vỏ, dất xéo trước bụng. Kiểm Vân vung chưởng, thi triển pho Kim Thủ Liên Hoàn Trảm.

Tỳ Khưu thân nhiên võ liên mấy đạo Liên Hoa để thăm dò. Chưởng kinh chạm nhau nổ âm vang, chiêu đầu chưa thể phân thắng bại.

Chiêu thứ hai của Kiểm Vân là một chiêu trong pho Càn Khôn

Chưởng Pháp của Nan Đề lão nhân. Chiêu thứ ba lại là Lôi Đình

Thần Chưởng, chiêu thứ tư đổi sang Như Lai Tâm Chưởng

Sở học uyên bác của Kiểm Vân đã khiến đối phương bối rối, trúng

liền mấy đòn. Quần hùng mừng rỡ reo hò vang dội.

Xá Lợi Tỳ Khưu thân hoài tuyệt học nhưng lại thiếu kinh nghiệm giao đấu. Trong khi Kiếm Vân đã trải qua hàng trăm trận sống mái nên đấu pháp vô cùng lão luyện.

Đã hơn trăm chiêu trôi qua mà chàng vẫn chưa đánh thủng nổi lớp cương khí Xá Lợi Ngũ Sắc Thần Công, lòng không khỏi kính phục Tỳ Khưu. Ngược lại, lão Lạt Ma trúng đòn liên tục cũng sinh lòng e ngại đối phương.

Khinh công Kiếm Vân quá cao siêu, chàng phối hợp hai pho Kim Ưng thân pháp và Vạn Lý Phần hương di chuyển như làm gió, hoặc bay lượn, đảo lộn trong lưới chưởng khiến Tỳ Khưu không tài nào đánh trúng được.

Lão vội thay đổi đấu pháp, bảo nguyên thủ nhất dùng phép Dĩ Tịnh Chế Động, đứng yên một chỗ, vững vàng như núi Thái Sơn. Lão chỉ xoay quanh để đón chiêu của Kiếm Vân. Những đạo chưởng kinh vũ bảo mang hình Ngũ Sắc Liên Hoa chặn đứng các đợt tấn công.

Xá Lợi Tỳ Khưu cố chờ đối phương mệt mỏi rồi mới phản kích. Lối đấu của Kiếm Vân rất hao tổn nội lực mà tu vi của chàng lại không bằng lão.

Nhưng bất ngờ, chàng rút Ngự Trường Kiếm xuất chiêu Khử Bát Phục Phản trong pho Xuân Thu Kiếm Pháp. Chiêu kiếm nhanh như thiểm điện và luồng kiếm khí bao bọc quanh thân đã đưa chàng vượt qua được lưới chưởng của Tỳ Khưu.

Như chúng ta đã biết, trong thuật ngự kiếm, chiêu thức được đánh ra với tốc độ nhanh hơn ý muốn. Vì vậy, khó mà thay đổi mục tiêu được. Ngự Trường Kiếm đâm vào ba đại huyết trên ngực Tỳ Khưu và không phá nổi luồng chân khí Ngũ sắc Xá Lợi, chỉ đẩy lão lui lại mấy bước.

Lão mắc ý vung chưởng phản kích. Tuy nhiên, Kiếm Vân đã kịp phiêu thân tránh chiêu. Cùng tiếp tục đem hết sở học kiếm thuật áp đảo đối phương, lại thêm trăm chiêu nữa trôi qua mà Kiếm Vân vẫn chẳng làm gì được Tỳ Khưu. Lực phản chấn do kiếm kinh chạm vào chưởng phong đã khiến máu miệng chàng rỉ ra.

Quần hùng bắt đầu lo sợ cho Kiếm Vân. Chỉ riêng Nan Đề lão nhân là vẫn thản nhiên.

Xá Lợi Tỳ Khưu thấy Hàn minh chủ đã đếm đến chiêu thứ hai trăm tám mươi sáu, liền xuất chiêu Liên Hoa Thiên Giáng. Chưởng phong tụ thành đóa sen ngũ sắc chói lọi, bay về phía đối phương. Phạm vi sát thương của đóa Liên Hoa rất rộng nên xem như Kiếm Vân khó mà tránh nổi.

Nhưng bất ngờ, Kiếm Vân gieo mình xuống mặt đất đã mềm bởi những cơn mưa đầu hạ. Thân hình chàng lún sâu xuống nền đất, mặc cho luồng chưởng phong khủng khiếp kia lướt qua. Sau đó, chàng chậm chậm lao về phía Tỳ Khưu.

Lao ta chưa kịp dồn đủ chân khí cũng vội cử chưởng chống đỡ. Kiếm kinh vun vút, xé tan lưới chưởng ập đến như sao băng. Lần này, Tỳ Khưu nhận ra phương vị mũi kiếm đều tập trung vào mắt mình nên sợ hãi lùi nhanh và liên tục xuất chưởng chặn đối phương lại.

Nhưng lão đã mất tiên cơ, không kịp đổi hơi nên lực đạo chẳng đủ để ngăn cản Kiếm Vân. Chàng đánh liền bốn chiêu trong pho Vô Nhãn Kiếm Pháp, xuyên qua chưởng kinh, đến gần đối thủ.

Cuối cùng, chàng xuất chiêu Vĩnh Bất Kiến Nhật Nguyệt. Kiếm ảnh trùng trùng và có sắc hồng vì được phổ Ly Hỏa Chân Khí.

Tỳ Khưu nghe sát khí bao quanh đầu và trước mặt hiện ra muôn ngàn đốm lửa đỏ, kinh hãi nghiêng đầu tránh đòn.

Nhưng từ mũi Ngư Trường Kiếm, một luồng kiếm khí đỏ rực, nhỏ như sợi chỉ ló ra hai gang, xạ thẳng vào mắt phải của Xá Lợi Tỳ Khưu.

Lão rú lên thảm thiết, ôm mắt lão đảo rồi khụy xuống. Luồng kiếm khí đã đốt cháy nhãn cầu, xuyên thẳng não bộ của Xá Lợi Tỳ Khưu. Lão co giật vài cái rồi tuyệt khí.

Quần hùng vui mừng nhẩy nhót, hoan hô. Họ ùa lại xem thảm trạng của lão Lạt Ma và chúc mừng Kiếm Vân.

Lúc này, trông bộ dạng chàng chẳng có gì giống vẻ chiến thắng. Bùn đất đã bám đầy mặt mũi và thân trước. Phụng Hương đang dùng khăn lau mặt cho trượng phu, miệng mỉm cười nhưng lệ mừng vẫn tuôn rơi. Nàng đã tưởng rằng Kiếm Vân đã không thoát chết dưới chiêu Liên Hoa Thiên Giáng của Tỳ Khưu.

Kiếm Vân lặng lẽ nắm tay Phụng Hương đi vào tổng đàn võ lâm.

Chàng đang lo lắng cho an nguy của Liễu gia trang nên chẳng cảm nhận được niềm vui chiến thắng. Phụng Hương kéo chàng vào thẳng phòng tắm, đẩy vào bồn gỗ rồi xắn tay áo tắm gội. Chạm phải những vết sẹo ngang dọc trên ngực trượng phu, nàng buồn bã nói:

- Tướng công suốt đời vào sanh ra tử, gánh vác chuyện thiên hạ là vì mục đích gì? Chàng đâu phải là người coi trọng lợi danh?

Kiếm Vân mỉm cười, vương tay nhắc bổng Phụng Hương đặt vào bồn nước. Chàng hôn nhẹ lên má nàng rồi âu yếm nói:

- Nếu ta chỉ là kẻ tầm thường suốt ngày quanh quẩn bên vợ con thì liệu nàng có yêu ta nhiều như hiện giờ hay không? Ta chẳng có mục đích nào khác là sống cho trọn vẹn một kiếp nhân sinh và đem lại

hạnh phúc cho người khác. Đó là bản chất trời sinh, không thể nào thay đổi được.

Nói xong, chàng xiết chặt ái ân vào lòng. Phụng Hương then thùng bảo:

- Tướng công buông thiếp ra, chàng phải tắm cho nhanh để còn về Giang Tây xem có sự cố gì không?

Kiểm Vân gật đầu bồng nàng đứng lên.

Thay y phục xong, chàng bước ra khách sảnh, định cáo từ Hàn minh chủ.

Lúc này, Hàn minh chủ cùng các long đầu, chưởng môn đang quây quần bên bàn tiệc.

Thấy chàng xuất hiện, Hàn minh chủ nói ngay:

- Vân nhi bắt tất phải vội vàng về Giang Tây. Đường Khâu Minh và hai trăm cao thủ Đường môn đã tập kích Liễu gia trang đêm hôm kia. Nhờ sự mai phục kín đáo của quan quân nên bọn chúng đã bị giết sạch. Thân quyến người vẫn an toàn.

Kiểm Vân thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống cạnh sư phụ. Chàng chưa kịp uống chén nào đã nghe ngoài cửa có tiếng người đồng dục:

- Khâm sứ giá lâm, Liễu phò mã chuẩn bị tiếp thánh chỉ.

Kiểm Vân vội đứng lên, vái chào cử tọa rồi bước ra sân. Dáng đi của chàng chậm rãi nhưng hiên ngang, khí phách như người một lòng sẵn sàng xả thân vì đại nghĩa.

HẾT

Nguồn: VN Thư Quán - Thư viện Online

Người đăng: Mọt Sách

Thời gian: 13/07/2004 3:37:33 SA